

КАТЛИЙН УДИУИЗ ВЪЛКЪТ И ГЪЛЪБИЦАТА

Превод от английски: Колектив, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

28 октомври 1066 година

Шумът от битката заглъхваше. Писъците и стоновете на ранените замираха. Нощта бавно се спусна над полето и времето сякаш спря. Кървавочервената есенна луна уморено освети забуления хоризонт. Някъде далеч воят на ловуващ вълк прониза нощта и още повече подчерта призрачната тишина. Парцалива мъгла се стелеше над блатистата местност и закриваше пронизаните и смазани тела на мъртвите. Момче на по-малко от дванадесет години лежеше до баща си. А отзад се издигаше тъмната, масивна сянка на Даркенвалд Хол и единствената ѝ наблюдателна кула стърчеше в небето като връх на копие.

В голямата зала Айслин беше коленичила на тръстиковия под пред грамадния стол, от който баща ѝ, загиналият в битката господар на Даркенвалд, беше ръководил делата му десетки години. Около нежната ѝ шия беше праметното дебело въже, което завършваше около лявата китка на грамаден чернокос норманин с желязна ризница, изтегнат удобно в господарския стол на лорд Ерланд.

Рейнър де Март наблюдаваше хората си, които бясно се бяха нахвърлили да грабят. В търсене на всичко по-ценно, те тичаха нагоре-надолу по стълбите към господарските спални, блъскаха тежките врати, ровеха в ракли и ковчезета. Най-ценните предмети се трупаха на разстланата пред краката му кърпа. Айслин позна украсената си с бисери кама и изработения от тънък златен филигран колан, който само преди минута бяха издърпали от кръста ѝ.

Бирата се лееше в изобилие. Изгладнелите мъже поглъщаха лакомо хляба, месото и всичко, което откриваха в долапите. Облеченият в желязо рицар от ордата на Вилхелм, който държеше като пленница Айслин, също често-често вдигаше до устата си рога с вино. Изливаше го в гърлото си, без дори да помисли за това, че кръвта на баща ѝ още лепнеше по нагръдника и ръкавите на ризницата му.

От време на време норманинът с доволна усмивка подръпваше конопеното въже и то се впиваше болезнено в меката бяла кожа на врата ѝ. Лицето ѝ потръпваше от болка, ала още повече от унижението, което беше принудена да изтърпи. Всеки път мъжът гръмогласно се изсмиваше, макар че много му се искаше жената пред него да се свие на пода и да плаче за милост.

Ала Айслин умееше да се владее. Само го поглеждаше невъзмутимо и в очите ѝ се изписваше безмълвно предизвикателство. Всяка друга на нейно място би се хвърлила в краката му и би го молила да се смили — но не и тя. Нещо в това момиче оставаше непобедимо, макар мъчителят все по-често да дърпаше въжето. Оставаше му само едно — още тази нощ да я подложи на най-страшното изпитание.

Айслин и майка ѝ, лейди Майда, стояха спокойни наред голямата зала, когато Рейнър и хората му нахлуха през тежката, обкована с желязо порта. Двете безпомощни жени сякаш бяха решили да се противопоставят на цялата норманска армия. Стиснал в юмрук окървавения си меч, Рейнър пристъпи прага и остана там, докато хората му се втурнаха да търсят оцелелите защитници на господарския дом, които не преставаха да се съпротивляват. Ала тъй като не намериха никого, освен двете жени и дузината лаещи и джафкащи насреща им кучета, нападателите скоро отпуснаха оръжията. С удари и ритници разгониха кучетата и ги вързаха на веригите в ъгъла, за да могат необезпокоявани да се заловят с жените.

Братовчедът на Рейнър, Вашел де Комт, пристъпи към момичето, за да го обяви за своя плячка. В този момент Майда се хвърли между тях и го отблъсна от дъщеря си. Момъкът посегна да избута старицата, но кокалестите ѝ пръсти напипаха камата в колана му и щяха да я изтръгнат от ножницата, ако Вашел не беше усетил намерението ѝ и не я беше повалил на пода с един-единствен удар на стегнатата си в стоманена ръкавица ръка. Айслин изпищя и се отпусна на колене до майка си. Преди Вашел да успее да я обяви за своя плячка, Рейнър се втурна между двамата и с все сила дръпна лентата през челото ѝ. Блестящата коса с цвят на мед се разпиля на буйни вълни по гърба ѝ. Норманският рицар зарови пръсти в меките къдрици и рязко я дръпна да стане. После я повлече след себе си през залата, метна я на един стол и привърза китките и глезените ѝ за тежката му рамка.

Майда все още не беше дошла в съзнание. Примъкнаха и нея и я завързаха като куче в краката на дъщеря ѝ. После двамата водачи се присъединиха към отдалите се на плячкосване воини.

Сега, напълно безпомощно и изтощено до смърт, младото момиче беше коленичило в краката на Рейнър. Ала от устните ѝ все още не се изтръгваше нито една дума за милост и пощада. Рейнър не можеше да знае с какви усилия на волята Айслин потиска гнева и треперенето си и запазва гордото изражение на лицето си. Най-трудно ѝ беше да гледа бедната си майка...

Бяха завързали краката на Майда така, че тя можеше само да куцука. После ѝ заповядаха да обслужва нашествениците. Краят на въжето се влачеше зад гърба ѝ и мъжете сякаш нямаха по-голямо развлечение от това да го настъпват и да се смеят до полуда, когато бедната жена се строполяваше на земята. При всяко падане на майка си Айслин преbledняваше като платно. Щеше да ѝ бъде много по-лесно, ако тя търпеше нечуваните унижения, а не нещастната Майда. Когато носеше табла с ястия и напитки и те се разпиляваха по пода при падането ѝ, веселието на мъжете ставаше двойно по-шумно. Ритаха я, ругаеха я за несръчността ѝ и бедната жена едва успяваше да се изправи на крака.

— Стига толкова! — изрева Рейнър. — Оставете на мира старата вещица! Нали трябва да ни обслужва.

Айслин опря ръце на пода и вдигна към мъчителя си изпълнени с гореща омраза синьо-виолетови очи. Дългата коса с цвят на мед висеше в безредие по раменете и потръпващите от вълнение гърди. В този миг приличаше на дива вълчица, опълчила се срещу враговете си. Припомни си как Рейнър пристъпи в залата с гол меч, от който капеше кръв. Нима можеше да забрави, че този човек е пролял кръвта на баща ѝ! Тъмните петна все още личаха по блестящата желязна ризница. Айслин трябваше да положи огромни усилия, за да се пребори с паниката, която заплашваше да надделее и да я принуди да му се подчини, да потисне мъчителната мисъл за мъртвия баща, който лежеше отвън на полето. Нима милостта беше нещо непознато за тези нормански мъже, та дори сега, след извоюваната победа, не искаха да повикат свещеник, който да се погрижи за почетно погребение на загиналите!

Рейнър сведе очи към момичето, свито в краката му със затворени очи и треперещи устни. Не усещаше колко ѝ е трудно да продължава безмълвната си съпротива. Мислите му бяха заети с рицаря, който щеше да поиска за себе си това богато имение, въпреки че нито титлата, нито родословието му бяха достойни за него.

Завоевателите бяха дошли малко преди свечеряване. Бяха проникнали в града и се бяха изкачили до хълма, на който беше разположен господарският замък, за да поискат предаването на града. Даркенвалд не беше подготвен за нахлуването на неприятеля.

След кървавата победа на Вилхелм над крал Харолд при Сенлак преди четиринадесет дни се бяха разнесли слухове, че норманският херцог насочил войските си към Кентърбъри. Твърдял, че търпението му спрямо англичаните, които въпреки всички досегашни победи упорито му отказвали короната, окончателно е свършило. Хората в Даркенвалд облекчено въздъхнаха, защото войските щяха да минат далеч от града им. Но не бяха взели предвид, че десетки малки отряди кръстосват страната, завладяват с пристъп населените места и ги опожаряват. Когато наблюдателният пост внезапно съобщи за приближаването на нормани, много от жителите на градчето се вцепениха от страх. Ерланд все още беше верен на загиналия си крал, ала добре познаваше слабостите на укрепленията си и беше готов да се предаде, ако не бяха го обидили и предизвикали по най-безсрамен начин.

Само Рейнър де Март измежду всички нормани беше обхванат от недобри предчувствия, докато препускаха през полята и селските хижи към сивата каменна сграда на Даркенвалд Хол. Когато се разгърнаха в бойна колона под стените, той излезе напред и се огледа. В многобройните помощни постройки не се виждаше жива душа. Цареше тишина, сякаш обитателите бяха избягали надалеч. Тежката, обкована с желязо порта беше здраво залостена пред нашествениците. Прозорците на долния етаж бяха закрити с тънко изстъргани животински кожи, намазани с мас, през които не проникваше дори лъч светлина, факлите, поставени от двете страни на портата в железни скоби, също не бяха запалени. Ала когато младият харолд наду рога си, тежката врата се раздвижи. Възрастен мъж с побелели коси и брада, едър и силен, излезе навън с изваден боен меч в дясната си ръка. Той затвори вратата след себе си и Рейнър чу как спуснаха резето отвътре.

После саксонецът се обърна към нашествениците, спокоен и овладян. Харолдът разви пергамента и зачете:

— Чуйте, Ерланд, господар на Даркенвалд! Вилхелм, херцогът на Нормандия, счита за дадено му от Бога право да изиска цяла Англия за своя собственост...

Харолдът четеше на английски съставената от Рейнър на френски реч. Всъщност черният рицар само беше записал продиктуваното му от сър Вулфгар, един незаконнороден с норманска кръв в жилите. В очите на Рейнър обръщението беше по-скоро смирена молба, отколкото изискване за предаване на замъка, който си беше техен по право. И без това тези саксонци не бяха нищо друго, освен проклетни езичници и дръзката им съпротива можеше да бъде сломена само чрез жестокост и насилие! Въпреки това Вулфгар се отнасяше към тях като към почтени хора. Те са победени, мислеше си Рейнър, и сега трябва да разберат кой е новият им господар.

Рейнър видя как лицето на стария Ерланд се налива с кръв при съобщението, че всички мъже, жени и деца се задължават да се явят на площада, където ще бъдат жигосани по челата със знака на робството. От лорда и от семейството му се изискваше да се предадат като заложници в ръцете на победителите си, за да поръчителствуват за своите хора.

Рейнър неспокойно се местеше на седлото. Чу се крякане на кокошка, после гукане на гълъб някъде под покрива. Едва забележимо движение го накара да вдигне очи към господарския дом. Капакът на един прозорец леко се помръдваше. Зад дебелиите, грубо рендосани дъски не се виждаше нищо, но Рейнър имаше усещането, че някой е застанал там и ги наблюдава. Това го накара да отметне назад дебелията червена наметка и да намести колана с големия боен меч, за да му е под ръка.

После отново насочи поглед към гордо изправения старец и му се стори, че открива у него нещо от баща си — същата непокорност, същото високомерие, същата неспособност да отстъпи дори крачка назад, преди другите да са изминали насреща му цяла миля. В гърдите му се събуди старата, дълго потискана омраза. Изслуша и останалите надменни искания, прочетени от харолда, и видя как лицето на стария лорд още повече потъмня. Внезапно нежен бриз погали бузата му и развя военното знаме над главите им. Братовчед му Вашел измърмори

нещо под носа си. Очевидно той също усещаше нарастващото напрежение.

И все пак демоничният вик, който се изтръгна от устата на лорд Ерланд, дойде като гръм от ясно небе. Старецът изрева като разярен бик и замахна с меча си. Главата на харолда се търкулна на земята, тялото бавно се килна настрани върху седлото. В този миг крепостните изскочиха от скривалищата си, въоръжени с вили, коси и какви ли не селски сечива.

Рейнър изкрещя на хората си, побеснял от гняв, че се беше оставил да го изненадат. Стегна юздите и насочи коня си право срещу гъмжилото от селяни. Десетки ръце се надигнаха да го издърпат от седлото, но той раздаваше безмилостни удари наляво и надясно, сечеше ръце, разцепваше черепи и неотстъпно си пробиваше път към стария лорд Даркенвалд, който се биеше с трима нормани едновременно. Трябваше да го убие със собствените си ръце.

Селяните усетиха намерението му и удвоиха усилията си да го свалят от седлото. Направиха всичко възможно да защитят живота на господаря си и много от тях загинаха в неравния бой. Ала не можеха да бъдат достойни противници на участвалите в десетки битки, облечени в желязо мъже. Мощният кон на норманския рицар тъпчеше падналите тела и си пробиваше път през тълпата. Озовал се пред лорд Ерланд, Рейнър без да губи време замахна с меча си и още с първия удар улучи смъртоносно посивялата глава на своя противник. Краят дойде почти веднага.

Когато селяните видяха, че господарят им е мъртъв, съпротивата им отслабна. Почти веднага хукнаха да бягат и шумът от битката се смени с проточения вой на жените и плачовете на децата. Скоро грамадното стъбло на току-що отсечено дърво се заби с все сила в тежката врата на Даркенвалд Хол и последната преграда беше разгромена.

Така двете жени изпитаха на гърба си произвола на победителите.

Майда трябваше да прислужва на масата и скоро напуканите до кръв устни се раздвижиха. Прозвуча тих, монотонен напев и саксонските думи сякаш се забиха в ушите на Айслин. Младата жена с

ужас осъзна, че бедната ѝ майка произнася страшни проклетия и ругатни по адрес на нашествениците. Ако някой разбираше поне малко английски, нещастната жена скоро щеше да бъде набучена на кол като печено прасе. Животът ѝ висеше на косъм и зависеше единствено от настроенията и капризите на новите господари.

Какво ли беше станало с годеника ѝ? Беше чула норманите да говорят за някакъв незаконнороден, който по заповед на Вилхелм потеглил към Крейгън, за да изиска предаването на града. Може би Керуик също беше мъртъв, след като смело беше защитавал законния си крал в съдбоносната битка при Хейстингс...

Рейнър наблюдаваше старата Майда. Мислеше си каква царственост и каква зряла красота е излъчвала тази дама, преди да я пребият от бой и да я унижат като последна слугиня. В мръсната, препъвеща се, треперееща от страх твар, която бързаше да изпълни заповедите на хората му, не беше останала и следа от бившата господарка на Даркенвалд Хол. Посивелите коси бяха окървавени и висяха на мръсни кичури по гърба ѝ. Може би младото момиче в краката му, впило поглед в старата си майка, виждаше себе си в нея... В този миг прозвуча писък и Айслин уплашено отмести очи от майка си. Младата слугиня Хлин се бореше отчаяно да се освободи от двама нормански воители, които я теглеха на две страни и се караха за нея на висок глас. Плахото момиче, което едва навлизаше в петнадесетата си година, не познаваше мъжете, а сега го заплашваше кошмарът да бъде изнасилено от тия сурови чужденци.

Айслин почувства страха на слугинята като свой. Много добре знаеше, че скоро и тя ще стане жертва на дивата норманска страст. Чу как раздраха гуната на Хлин и в този миг тежката ръка на Рейнър притисна рамото ѝ, за да я принуди да стои мирна. Жестоки, безчувствени ръце опипваха тялото на момичето, притискаха и щипеха нежната плът. Айслин се погнуши от ужас, ала не можеше да откъсне очи от страшната сцена. Най-после единият от мъжете удари другия по главата и го принуди да се откаже от плячката. Хлин се дърпаше и пицеше като обезумяла, ала мъжът я сграбчи в огромните си ръце и я отнесе някъде навън. Айслин със страх се запита дали бедното момиче ще преживее тази нощ.

Внезапно Айслин почувства, че не може да понесе повече чуждата ръка върху рамото си. Виолетово-сините очи блеснаха от

отвращение и се впиха пронизващо в насилника. Погледът на норманина спокойно отговори на предизвикателството. Подигравателна усмивка се изписа по пълните, чувствени устни. Този човек се осмеляваше да се подиграва с нещастieto й! Айслин обаче издържа на погледа му и съумя да изрази в своя цялото презрение, с което беше пълна душата й. Погледът й беше твърд и високомерен и скоро хиленето на мъжа изчезна. Пръстите му се впиха още по-болезнено в рамото й и тя изплака. Не можа да се овладее и с писък посегна да го удари. Ала Рейнър без усилия сграбчи китката и я изви зад гърба й, като я притисна до плетената си ризница. Лицето й се озова съвсем близо до неговото. Топлият му дъх докосна бузата й, грозният смях отекна болезнено в ухото й. Заизвива се и се задърпа, за да се освободи, но свободната му ръка бавно и с наслада се плъзна по извивките на младото тяло, докато тя не се разтрепери от отвращение.

— Мръсна свиня! — изсъска на френски Айслин. Получи поне малко удовлетворение, като го видя как трепна и се сви.

— Ехей! — извика изненадано Вашел де Комт и се изправи. — Бог да ме убие, братовчеде, тая жена е не само красива, но и учена. Какъв късмет имахте — да вземете единствената между тия езичници, която ще разбира какво й заповядвате в леглото. — Той се ухили и отново се отпусна в креслото си. — Трябва да имате предвид, че изнасилването има и някои недостатъци. А това момиче ви разбира, затова се опитайте да го прелъстите с ласкателства. Какво значение има, че преди малко убихте баща му!

Рейнър хвърли към Вашел изпълнен с омраза поглед и отпусна ръката на Айслин. Надменността му трябваше да понесе още един тежък удар. Това момиче говореше френски, а той нямаше и понятие от английския.

— Дръж си устата, момче — изрева той. — Глупостите ти ме дразнят.

Вашел бързо проумя причините за недоволството му и се засмя.

— Скъпи братовчеде, не бива да се тревожите толкова. Аз само се шегувам. Какво ли ще каже Вулфгар, като узнае, че сме били нападнати от проклетите варвари? Старецът излезе хитра лисица. Херцог Вилхелм няма да ви обвини в нищо. Но я ми кажете — от кое копеле се боите повече? От херцога или от Вулфгар?

Айслин наостри уши, особено когато видя, че Рейнър почервения от гняв. Веждите му се свиха като буреносни облаци.

— Не се боя от никого — прогърмя гласът му.

— Охо! — произнесе подигравателно Вашел. — Много сте смел! Но всички ние се страхуваме от последствията на деянието си. Вулфгар беше дал заповед да не влизаме в бой с местните жители. А ние убихме много от тях, нали? Те щяха да бъдат негови крепостни...

Айслин продължи да се вслушва напрегнато. Не разбираше всички думи, но схващаше смисъла им. Кой ли беше този Вулфгар, за когото говореха, и защо се бояха от него повече, отколкото от херцога? Нима можеше да има по-страшни същества от тия облечени в желязо рицари? Дали непознатият щеше да бъде новият господар на Даркенвалд?

— Херцогът му обеща тия земи — продължи Вашел. — Но стойността им не е кой знае каква без селяните, които орат нивите и гледат свине. Сигурен съм, че Вулфгар ще бъде много недоволен и доколкото го познавам, няма да бъде особено любезен.

— Бездомен скитник без име и титла! — изрева Рейнър и презрително плю на пода. — Какво право има да получи тези богати земи?

— Прав сте да се гневите, братовчеде. И аз изпитвам подобни чувства. Обаче херцогът даде дума да провъзгласи Вулфгар за нов господар на тези места, прав ли съм? Докато ние, аристократите, ще си останем с пръст в уста. Баща ви ще бъде ужасно разочарован.

Рейнър презрително изкриви устни.

— Едното копеле проявява вярност към другото, а това често води до несправедливо отношение към по-достоините. — Той вдигна една от златните къдрици на Айслин и замислено я потърка между пръстите си. — Бих могъл да се закълна, че Вилхелм ще направи Вулфгар дори папа, стига да може.

Вашел се почеса по брадичката и мрачно прибави:

— Не би било справедливо да твърдим, че Вулфгар е изцяло лишен от достойнство. Кой би могъл да се похвали, че го е свалил от коня на турнир, че го е победил в боя? При Хейстингс се би за десетима. Задържа се дори когато всички смятахме, че Вилхелм е убит. И все пак не е справедливо да го направят лорд! — завърши с отвращение той. — Веднага ще почне да се смята за равен на нас!

— Та той открай време се мисли за такъв! — отговори сърдито Рейнър.

Погледът на Вашел се насочи към Айслин. Не вярваше, че момичето е на повече от двадесет години. Вече беше изпитал на гърба си необуздания ѝ темперамент. Много трудно беше да я подчиниш на волята си. Ала надареният с усет за красота с удоволствие щеше да си затвори очите пред този малък недостатък на характера ѝ. Новият им господар Вулфгар без съмнение щеше да бъде доволен от плячката. Медноцветните коси я обгръщаха като златна мрежа, блеснала на светлината на факлите. Необичаен цвят за саксонка. Ала очите затъмняваха всичко останало. Потъмнели под изпитателния му поглед, сега те изглеждаха пурпурни. Когато беше спокойна и овладяна, цветът им беше нежновиолетов, ясен и блестящ като цветята по ливадите. Когато свеждаше поглед, дългите гъсти мигли хвърляха сянка върху прекрасното лице с цвят на слонова кост. Високите скули бяха красиво изваяни, устните привличаха погледа с наситеното си червено. Вашел потръпна при мисълта, как ще изглежда това момиче, ако се засмее безгрижно и оголи прекрасните бели зъби — без нито една дупчица, за разлика от повечето придворни красавици. Малкият, дръзко извит нос засилваше предизвикателното изражение на лицето ѝ, подчертано още повече от енергичната, макар и много нежна брадичка. Тази красавица нямаше да се поддаде лесно на опитомяване, но успехът щеше богато да възнагради мъжа за положените усилия. Тя беше не само по-висока и по-стройна от повечето жени по тия места, но тялото ѝ беше закръглено и развито като на истинска зряла жена.

— Ех, братовчеде — продължи Вашел, — най-добре идете още сега да се позабавлявате с тази демоазел, иначе Вулфгар като нищо ще ви я отнеме.

— Този грубиян! — изсъска презрително Рейнър. — Кога се е занимавал с жени? Кълна се, че ги мрази. По-добре да му намерим някой красив млад паж...

Вашел се усмихна злобно.

— Ако думите ви бяха истина, братовчеде, той щеше лесно да ни падне в ръцете. Вярно е, че на обществени места бяга от жените като от чума, но съм сигурен, че тайно им се наслаждава не по-малко от нас. Наблюдавал съм го да разглежда с голямо внимание някои демоазели и да се възхищава от прелестите им. Никой мъж не гледа по

този начин жена, ако се интересува повече от момчета. Вулфгар умее да крие приключенията си и жените направо тичат подире му. Не ви ли е направило впечатление колко много млади дамички в двора на Вилхелм изпускат кърпичките си пред него или бърбят какви ли не глупости, за да привлекат вниманието му? Не ги разбирам, но сигурно се чувстват привлечени точно от проклетата му сдържаност...

— Никога не съм срещал жена, която да се възхищава от дивак като него — отговори мрачно Рейнър.

Вашел злобно се изсмя.

— Няма и как да я срещнете, братовчеде. Вие се занимавате предимно със самия себе си. Непрекъснато сте зает да прелъстявате бедните момичета и нямате време да погледнете коя от тях прави мили очи на Вулфгар.

— Вие май знаете много повече от мен, Вашел. Въпреки това не мога да повярвам, че някоя жена ще се заинтересува от човек като него, целия в белези и с клеймото на незаконнороден върху името си.

Вашел вдигна рамене.

— Какво значение имат белезите! Те доказват, че носителят им е смел воин.

Вашел кимна с глава да напълнят рога му с вино и Майда, треперейки, побърза да изпълни заповедта. Размени кратък поглед с дъщеря си и отново поде страшния напев от горчиви клетви.

— Не се бойте, братовчеде — продължи ухилено Вашел. — Все още не сме загубили борбата. Какво ни е грижа, че засега Вилхелм предпочита копеле като Вулфгар? Нашите семейства са богати и влиятелни. Няма дълго да търпят подобна дързост.

— Баща ми няма да се зарадва много, като узнае, че не съм завоювал дори педя земя за семейството — изръмжа Рейнър.

— Не се огорчавайте. Сър Гюи е възрастен човек и има доста старомодни представи за живота. Сдобил се е с именията си със собствените си ръце и сега смята, че трябва да следвате примера му.

Рейнър стисна в ръка рога и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— В някои моменти имам чувството, че те мразя, братовчеде.

Младият мъж равнодушно вдигна рамене.

— Аз също проявявам нетърпимост към изискванията на баща си. Представяте ли си, Рейнър — той заплаши, че ще ме изхвърли от

къщи и ще ме лиши от наследство, ако създам на бял свят още едно копеле!

За първи път след нахлуването в Даркенвалд Хол Рейнър отметна глава назад и се разсмя от сърце.

— Трябва да признаете, че имате големи постижения в тази област, Вашел.

Младежът избухна в смях.

— Но вие сте от същия тип мъже, братовчедо, така че не ми се смейте сега.

— Истина е, но мъжът се нуждае от тези удоволствия, нали? — Рейнър се усмихна и тъмните му очи се впиха в златокосата красавица, свита в краката му. Плътна ръка по бузата ѝ и си представи стройното моминско тяло, притиснато до неговото.

Пръстите му нетърпеливо се впиха в тънката гуна. Айслин отвратено се отдръпна и платът се скъса с трясък. Горещите, жадни очи на норманите веднага се впиха в полуразголените гърди. Както преди с Хлин, мъжете започнаха да подканят Рейнър с непристойни шеги. Айслин обаче не загуби самообладание. Приведе се и притисна разкъсаната рокля до гърдите си. Очите ѝ изпущаха пламъци. В тях беше изписано такова властно презрение, че грубите шеги замлъкнаха. Мъжете насядаха отново по местата си и побързаха да изплакнат неловкостта си с големи глътки бира.

Лейди Майда притисна меха с вино до гърдите си и ръцете ѝ побеляха. За нея беше мъчение да гледа как чужденецът милва тялото на дъщеря ѝ. Ръцете му се плъзгаха по меката плът и изчезнаха под роклята, там, където никоя мъжка ръка не се бе осмелявала да проникне. Айслин се потърси от отвращение.

Майда неволно вдигна очи към витата стълба, която водеше към спалните помещения. В мислите си вече виждаше нещастната си дъщеря в леглото на стария лорд, бореца се с норманския рицар — в същото това легло, което тя дълги години беше споделяла със съпруга си, в което се бяха родили децата им. Норманинът не знаеше милост, а Айслин никога нямаше да плаче и да се моли.

Майда побърза да се отдръпне в тъмната сянка на голямата зала. Трябваше да отмъсти на убийците на съпруга си. В помътения ѝ разум се оформяше дяволски план.

Рейнър се надигна, издърпа Айслин да стане и здраво обхвана с ръце гъвкавото моминско тяло. Момичето безпомощно се заизвива в ръцете му. Отново прозвуча грозен смях. Лицето ѝ потръпна от болка, когато мъжките ръце с жестоко удоволствие се впиха в меката плът.

— Как така владеее езика на Франция? — осведоми се небрежно той.

Айслин гордо отметна глава, за да срещне погледа му, но не промълви нито дума. Очите ѝ бяха пълни с презрение. Рейнър разбра, че никое унижение не е в състояние да сломи гордостта ѝ, и разхлаби хватката си. Дори мъченията нямаше да изтръгнат нито дума от тези нежни устни, ако те самите не го искаха. Те не проговориха и когато господарски я беше попитал коя е и как се казва. Беше узнал името ѝ от майката, и то, когато заплаши, че ще насили момичето още тук, пред очите ѝ. Е, имаше и други средства, с които да опитоми тази високомерна красавица...

— Говорете, Айслин, или ще разкъсам дрехите по тялото ви и ще оставя хората си да правят с вас, каквото си искат. Кълна се, че скоро ще забравите царственото си държание.

Айслин с неохота проговори:

— В детството ми пътуващ трубадур често посещаваше замъка ни. Преди да дойде при нас, беше пребродил доста страни. Владееше четири езика. Научи ме на вашия, за да си направи една шега.

— Какъв е този пътуващ трубадур, дето е искал да си направи шега? Нищо не разбирам — отговори той.

— Говори се, че вашият херцог още от детството си искал да направи Англия свое владение. Веселият трубадур знаеше това, защото често свиреше пред високопоставените люде на страната ви. В младостта си радвал с уменията си дори самия херцог, обаче Вилхелм заповядал да му отрежат малкия пръст на дясната ръка, защото в негово присъствие изпял поема за незаконороден рицар. Затова трубадурът ме научи на езика ви: ако някой ден херцогът осъществи честолюбивите си замисли, да мога да ви кажа, че сте измет, и вие да ме разберете.

Рейнър грозно се намръщи, но Вашел едва не се задави от смях.

— Къде е сега галантният ви трубадур, мадам? — попита младият норманин. — Днес херцогът въобще не понася да го наричат

копеле. Певецът непременно ще загуби главата си, не само малкия пръст на ръката.

— Той е там, където никой смъртен не може да му стори зло — дори самият херцог — отговори саркастично Айслин.

Рейнър сведе очи към раменете с цвят на слонова кост, които просветваха под разкъсаната гуна, и мислите му се отклониха в друга посока. Обърна я с лице към себе си и въпреки протестите ѝ я притисна до гърдите си. Учуди се колко много ругатни на френски беше научила. Изсмя се и без усилия сломи опитите ѝ да се изплъзне от желязната му хватка. Стисна ръцете ѝ на гърба и скоро отчаяната съпротива отслабна. По устните му заигра жестока усмивка. Сведе глава и впи устни в нейните.

Внезапно отскочи назад и простена от болка. По долната му устна протече струйка кръв.

— Коварна малка змия! — изсъска той и я метна на рамото си.

Металната ризница се заби в стомаха ѝ и дъхът ѝ спря. Главата ѝ увисна зад гърба му и тя едва не загуби съзнание.

Рейнър посегна към една свещ и освети витата стълба към спалните помещения. Прекоси залата и се заизкачва с товара си на рамо. Шумът от буйния пир скоро заглъхна под него. Пристъпи прага на голямата спалня и с ритник затвори вратата зад себе си. Остави свещта на камината и метна Айслин на леглото. За миг пред очите му проблеснаха дълги бели крака.

В следващия миг младата жена скочи от леглото и понечи да хукне навън. Ала грубото въже около врата ѝ предотврати опита за бягство. Рейнър се изсмя и започна да го навива около китката си, докато Айслин се озова плътно пред него — като кученце, което не може да избяга от мъчителя си. Въпреки това в очите ѝ нямаше страх. Рейнър се изсмя, свали въжето от китката си и го завърза за долния край на леглото. Бавно се разсъблече, без дори да я удостои с поглед. Свали меча, ризницата, после и кожения жакет и небрежно ги захвърли на пода. Остана по ленена риза и тесни дълги панталони. Пристъпи към огъня и се загледа в пламъците.

Айслин го наблюдаваше с нарастващ страх. Задържа отчаяно въжето около врата си, но пръстите ѝ не можеха да разхлабят възела. Рейнър притури дърва на огъня и го разръчка с машата. В стаята се разля приятна топлина и той свали ризата и вълнения панталон.

Изправи се срещу Айслин и при вида на мускулестото силно тяло дъхът ѝ спря. Нямаше надежда да се пребори срещу него със слабите си женски ръце.

С весела усмивка Рейнър се приближи и нежно помилва бузата ѝ.

— Цвят сред тръни — промърмори той. — Така е и този цвят е мой. Вулфгар ми предложи да си потърся подобаваща за делата ми награда. — В смеха му прозвуча горчива подигравка. — А каква по-прекрасна награда от тази истинска скъпоценност? Нищо в града не заслужава моето внимание.

— Нима очаквате награда за убийствата? — изсъска Айслин.

Рейнър сви рамене.

— Ония глупаци трябваше да внимават. Позволиха си да нападнат тежковъоръжени рицари, да убият пратеника на херцога и това реши съдбата на стария лорд. Свършихме добра работа в името на Вилхелм. Заслужих си наградата.

Айслин потръпна от ужас. Този човек хладнокръвно говореше за извършените убийства. Скочи от леглото и се отдръпна колкото се може по-далеч от него. Рейнър се изсмя и отметна глава назад.

— Защо малката гълъбица бяга? — Посегна към въжето и го задърпа към себе си. — Ела, гълъбице — промърмори прелъстително той, — ела да споделиш гнездото ми. Рейнър може да бъде и мил...

Айслин стисна зъби и се опита да потисне стоновете, които разтърсваха тялото ѝ, за да устои на немилостивото дърпане на въжето. Ала само след секунда се озова на колене пред него. Ръката му я стисна за гърлото и дръпна главата ѝ назад. Очите ѝ се насочиха към него, потъмнели от гняв. Мъжът посегна към меха с вино, оставен на раклата.

— Опитай малко от виното, гълъбице — прошепна той.

Лицето му почти докосна нейното, когато пъкна отвора между устните ѝ. Айслин се задави и едва си пое въздух, докато огнената течност се стичаше в гърлото ѝ. Рейнър я пусна и седна на леглото. Надигна меха и отпи голяма глътка. Очите му блеснаха, изтри лице и остави меха на пода, за да посегне отново към въжето.

Айслин вече нямаше сили да се бори. Рейнър я издърпа толкова близо до себе си, че тя едва не повърна от киселия дъх на бира и вино, който излизаше от устата му. Ръката му обхвана тила ѝ, другата издърпа дрехата ѝ и небрежно я захвърли настрани. Хватката му

отслабна и младата жена полетя назад. Рейнър с усмивка се отпусна на леглото и отново надигна меха с вино. Не я изпускаше от очи и погледът му проникваше до най-интимните кътчета на тялото ѝ, колкото и тя да се мъчеше да се прикрие.

— Хайде, ела, гълъбице. Не се съпротивлявай — промърмори с пиянска нежност мъжът. — Все пак аз съм човек с влияние в двора на Вилхелм. Можеше да ти се падне и някой много по-лош. — Пиянството го правеше благосклонен. Жадните очи се плъзгаха по приятната закръгленост на тялото ѝ, блеснали от желание. — Можеше да паднеш в ръцете на някой от ония мръсници долу...

Очите на Айслин се разшириха от ужас и пръстите ѝ отново задърпаха коравия възел.

— О, недей, гълъбице! — Рейнър ухилено протегна ръка и с такава сила дръпна възето, че младата жена се строполи по лице на пода.

Едва дишайки от болка и безпомощност, тя остана подпряна на ръце и колене, но с гордо вдигната глава. Приличаше на диво животно, готово да се нахвърли върху врага си. В слабините му нахлу топла вълна. Необуздало желание разтърсваше цялото му тяло.

— О, май не си гълъбица — промърмори като на себе си той. — По-скоро лисичка, истинска лисичка. Ако не дойдеш при мен, тогава аз ще дойда при теб.

Надигна се и Айслин престана да диша, защото мъжът застана пред нея гол, безсрамен, пламтящ от желание. Усмихна се и пристъпи напред. Тялото ѝ се скова. Отдръпна се страхливо, дишането ѝ се учести, от гърлото ѝ се изтръгна задавен стон. Искеше ѝ се да пици, да даде воля на страха си, както беше направила Хлин. Ала паниката стискаше гърлото ѝ. Напрегна всичките си сили, за да се пребори със задушавачото чувство на пълна безнадеждност. Мъжът се приближаваше с разкривени от диво желание устни, с жадни, студени очи на сокол, който напада плячката си. Погледът му поглъщаше всяко отчаяно движение.

Айслин продължаваше да се дърпа, докато опъна възето докрай. Крайниците ѝ изтръпнаха. Тялото престана да се подчинява на волята ѝ.

Мъжът протегна ръка и помилва гърдите ѝ. Тя изкрещя. Нямаше къде да бяга. Ръката му я сграбчи и я повлече към покритото с кожи

легло. Беше безпомощна срещу мъчителя си. Задавеният му глас шепнеше в ухото ѝ:

— Сега сте моя, демоазел. — Лицето му се отъркваше в стройната ѝ шия. Горещият дъх я пронизваше до кости. Устните му се впиха в гърдите ѝ. След малко отново промърмори: — Моя сте. Аз съм вашият любовник.

Айслин не можеше да се помръдне. Беше в негова власт и се беше предала напълно. Тежестта на голото му тяло я притискаше в кожата и тя безропотно очакваше края. Дано всичко свърши бързо...

Свита в дъното на стаята, Майда беше втренчила очи в двете тела върху леглото. Скоро се възцари тишина. Старата жена отметна глава назад и пронизително се изсмя. Воят на гладен вълк проряза нощта и двата крясъка се смесиха. Шумната глъчка в залата внезапно утихна. Някои от войните страховито се прекръстиха. Никога дотогава не бяха чували подобни звуци. Други, трепереци от страх пред гнева на Вулфгар, повярваха, че вече е пристигнал.

ГЛАВА ВТОРА

Айслин чу някой да я вика по име и постепенно дойде на себе си. Гласът идваше сякаш много отдалеч. Когато осъзна къде се намира, първата ѝ реакция беше да отмести притискащото я мъжко тяло. Норманинът се раздвижи, промърмори нещо в просъница и се отпусна настрани. Лицето му изглеждаше невинно като на дете. Въпреки това погледът на Айслин остана мрачен. Отвращаваше се от онова, което ѝ беше сторил. Твърде пресен беше споменът за грубите му милувки, за коравото голо тяло, което беше притиснало нейното върху кожата на леглото. Разтърси глава, побесняла от гняв при мисълта, че може би е заченала дете от този насилник. О, дано Бог я предпази от тази горчива участ!

— Айслин! — прозвуча отново гласът и младата жена стреснато се обърна. До леглото стоеше майка ѝ и нетърпеливо кършеше ръце. — Да бягаме, детето ми! Нямаме никакво време. — Майда забързано подаде на дъщеря си приготвената гуна. — Ще избягаме, докато постовеите спят. Побързай, дъще, моля те!

Айслин почувства смъртния страх в гласа на майка си. Учуди се, че самата тя остава спокойна. Сякаш всички чувства в сърцето ѝ бяха замрели.

— Трябва да излезем веднага, иначе няма да успеем — замоли се отново Майда. — Тръгвай, преди да са се събудили. Трябва да помислим за собствената си сигурност. — Айслин се надигна с мъка, разбита от умора и болки. Нахлузи гуната през глава, без дори да усети грубото вълнено платно върху кожата си, макар че не беше облякла долна риза. Страхът да не събуди спящия норманин я накара да хвърли бърз поглед през рамо. Мъжът продължаваше да диша дълбоко и спокойно.

Младата жена се извърна и пристъпи към прозореца. С нетърпеливо движение разтвори тежките капаци. В ярката светлина на изгряващото слънце крехката ѝ фигурка изглеждаше съвсем дребна, лицето бледо и посивяло след безсънната нощ. Опита се да подреди

косите си, да прибере разбърканите къдрици. Ала споменът за дългите пръсти на Рейнър, които се бяха ровили в тях, я накара да замръзне на мястото си. Разтърси тежката коса и тя се спусна като златен водопад над гърдите ѝ чак до бедрата. После прекоси стаята и спря пред майка си.

— Не, мамо — проговори решително тя. — Няма да бягаме. Не и докато милите на сърцето ни мъртъвци лежат на полето и са лесна плячка за вълците и гарваните.

Напусна стаята с енергични крачки, следвана от Майда, която безпомощно кършеше ръце. Двете внимателно си запробиваха път през залата между натъркаляните по пода нормани, потънали в дълбок пиянски сън.

Айслин приличаше на призрак. С учудваща за крехкото ѝ тяло сила тя разтвори тежката порта на Даркенвалд Хол и спря като закована, когато прозвуча протяжното ѝ скърцане. Острата миризма на смъртта я блъсна в носа и тя се олюля. Прилоша ѝ, но продължи решително напред, докато се озова пред мъртвото тяло на баща си.

Лорд Ерланд лежеше на твърдата земя, изстинал, с широко разперени ръце, с притиснати към родната земя могъщи рамене, все още стиснал в юмрук бойния си меч. Дори в смъртта около устните му играеше упорита, презрителна усмивка.

Една сълза се спусна по бузата на Айслин и тя застана до мъртвия си баща. Беше загинал, както беше и живял — с чест. Кръвта му напояваше земята, която беше обичал повече от всичко на света. Щеше много да ѝ липсва, дори със страшните си гневни изблици. Какво отчаяние носеше със себе си смъртта! Майка ѝ пристъпи до нея и политна да падне върху мъртвия си съпруг. Айслин едва успя да я задържи. Майда погледна укорително безжизненото тяло и изкрещя:

— О, Ерланд, не беше справедливо да ни оставиш сами в ръцете на тия крадци, които плякосаха дома ни! Та те насалиха дори собствената ти дъщеря!

Майда падна на колене и задърпа ризницата на мъртвия си съпруг, сякаш искаше да го изправи. Ала силите ѝ не достигнаха и тя с плач се отпусна до него.

— Какво ще стане с мен? Какво да правя сама?

Айслин внимателно прекрачи през мъртвото тяло и издърпа меча от свития юмрук. Улови трупа за раменете и се опита да го издърпа

настрани, да му намери по-достойно място за вечен покой. Майда улови китката на съпруга си и извади от изстиналия му пръст големия пръстен с печата на Даркенвалд Хол. Срещна укорителния поглед на дъщеря си и избухна в отчаян плач.

— Пръстенът е мой! От моята зестра! Я виж, това е шлемът на баща ми — извика тя и пъкна пръстена пред очите на дъщеря си. — Нека остане при мен — помоли тихо.

В този миг проехтя боен вик. Двете жени се сепнаха и скочиха на крака. Старата жена изпусна ръката на мъртвия си съпруг и с учудваща бързина изтича към храсталаците в края на блатото, за да се скрие от заплашващата я опасност. Айслин също отпусна рамото на баща си и бавно се извърна към новодошлия.

При вида на грамадния воин, възседнал мощен жребец, очите ѝ се разшириха от ужас. Никога не беше виждала такъв кон. Носеше тежковъоръжения мъж на гърба си без никакви усилия. С танцуваща стъпка напредваше между мъртвите тела, без да ги докосва. Айслин остана като закована на мястото си и в сърцето ѝ пропълзя паника.

Лицето на рицаря беше засенчено от шлема, но зад начелника блещукаха стоманеносиви очи, които сякаш я пронизваха. Щитът, на който върху златночервена основа беше изрисуван приклеknал за скок вълк пред дебела греда, висеше на седлото. Айслин веднага позна, че мъжът насреща ѝ беше незаконен син. Ако необичайният му ръст и страшният жребец не я бяха изплашили до смърт, тя щеше с все сила да изкрещи в лицето му презрението си. Ала не успя да направи нищо друго, освен да вирне брадичка в безпомощно упорство и да впери в лицето му святкащи от омраза синьо-виолетови очи.

Устните на мъжа се изкривиха в презрителна гримаса, френските думи излязоха от устните му ясни и отчетливи:

— Саксонска свиня! Май нищо по тези места не може да се опази от крадливите ви ръце. — В гласа му пролича неприкрита подигравка.

Гласът на Айслин прозвуча доста по-развълнувано, отколкото ѝ се искаше, но все пак му върна със същата монета.

— Какво говорите, господин рицарю? Нима нашите смели нормански завоеватели не понасят, когато мирно и тихо погребваме мъртъвците си? — После с горчив жест посочи осеяното с мъртви тела поле.

— Ако се съди по миризмата, чакали сте прекалено дълго, за да го направите — отговори със смръщен нос той.

— Осмелявам се да кажа, недостатъчно дълго според един от вашите хора. Щом се събуди, той непременно ще се разгневи от изчезването ми — отговори презрително тя.

Чужденецът се отпусна на седлото, без да я изпуска от очи. Айслин почувства силата на мъжкия поглед и потръпна. Лек повей на утринния бриз уви вълнената гуна около тялото ѝ и очерта примамливата му закръгленост. Очите на мъжа се плъзнаха нагоре и спряха върху красивите ѝ гърди. Айслин поруменя до корена на косата си, побесняла от гняв при мисълта, че е изложена на показ пред очите на този чужденец като последната слугиня.

— Благодарете се, че сте имали какво да предложите на Рейнър, за разлика от тези тук — изръмжа той и посочи с пръст мъртъвците.

Айслин затропа гневно с крак, когато мъжът гъвкаво скочи от седлото и пристъпи към нея. Погледът му я прикова към земята. Рицарят свали шлема и го сложи в свивката на лакътя си. После разкопча качулката и я отметна назад. Обърна се към нея я и погледът му омекна. Посегна към разпилените по гърдите ѝ златни къдрици и меко проговори:

— Да, радвайте се, че сте имали какво да му предложите, демоазел.

— Тези хора дадоха най-доброто, на което бяха способни. Защо не можех и аз като тях да взема меч и да се бия — въздъхна едва чуто Айслин.

Мъжът се извърна и с видимо отвращение огледа осеяното с трупове бойно поле. Устните му промърмориха ядно проклетие.

Въпреки бушуващия в сърцето ѝ гняв Айслин продължаваше да го разглежда с жаден интерес. Рицарят беше едър и силен, надвишаваше я поне с две педи, въпреки че тя също не беше никак дребна. Пепеляворусата му коса беше разбъркана и изглеждаше изгорена от слънцето. Въпреки дългата и тежка плетена ризница той се движеше с учудваща лекота и завидно самочувствие. Сигурно не една и две девиси са въздишали по него, като са го виждали облечен в дворцови одежди, помисли си неволно Айслин. Очите бяха раздалечени, а веждите над тях — господарски извити. Когато се заключиха гневно над носа, ѝ заприлича на хищен горски звяр. Пълните

чувствени устни бяха красиво извити. От дясната скула до брадичката се извиваше дълъг белег от нож. Сега той беше побелял, защото мъжът гневно стискаше зъби.

Само след миг се извърна рязко и отново впи поглед в Айслин. Тя се взря в студените сиви очи и дъхът ѝ секна. Устните се разтвориха и разкриха два реда едри, ослепително бели зъби. Някъде дълбоко в гърлото му се надигна тихо диво ръмжене — като на куче, уловило следа. Не, още по-опасно: този мъж беше вълк и отмъщението му щеше да застигне всеки неприятел. Без да каже нито дума, непознатият се отвърна от нея и тръгна с дълги отмерени крачки към портата на Даркенвалд Хол. Отвори я и изчезна.

Едва се озова вътре, когато сякаш лятна буря разтърси замъка из основи. Айслин чу гръмотевичния му глас да рече резки заповеди. Забрави възмущението си и любопитно се вслуша, очаквайки по-нататъшния развой на нещата. Майка ѝ се промъкна към мъртвото тяло на бащата и махна на дъщеря си да я следва.

Макар и неохотно, Айслин се зае отново с трудната задача. Улови рамото на мъртвеца и го повлече към края на полето. В този миг прозвуча страшен крясък. Голият Рейнър излетя през портата на замъка. Дрехите и мечът го последваха и се стовариха в праха.

— Безсрамник! — изрева непознатият великан, застанал на стълбите. — Мъртвите нямат никаква стойност за мен!

Айслин доволно потри ръце, без да сваля очи от жалката фигура на Рейнър. Рицарят очевидно страдаше от преживяното унижение. От гърлото му се изтръгна недоволно ръмжене, той разголи зъби и посегна към бойния си меч. Очите му ядно просветваха.

— Внимавай, Рейнър, иначе миризмата на мъртвото ти тяло ще се примеси с вонята на мъртвците отвън.

— Вулфгар, ти, сатанински сине! — Рейнър едва не се задави от гняв. — Ела насам да те нанижа на меча си — опита се да го предизвика той.

— В момента нямам желание да се бия с някакъв си гол, фуклив чакал — отговори невъзмутимо Вулфгар и посочи с ръка към Айслин, която слушаше с напрежение. — Въпреки че онази дама гори от желание да ви види мъртъв. Аз обаче не мога да се откажа от услугите ви, поне засега.

Рейнър се извърна изненадано. Развеселеният поглед на Айслин още повече засили яда и унижението му. Процеди през зъби някакво проклятие, навлече панталона си и застана пред нея.

— Какво ви доведе тук? — изкрещя той. — Защо напуснахте къщата?

— Защото така ми харесва — отговори с отвращение Айслин и високо се изсмя.

Рейнър занемя. Никоя жена не се беше осмелявала да му отвръща така. Протегна ръка и улови китката ѝ.

— Върнете се в салона и ме чакайте там. Скоро ще проумеете, че сте моя и трябва да ми се подчинявате.

Айслин рязко се отдръпна.

— Нима си въобразявате, че съм ваша, само защото сте успели да ме замъкнете в леглото си! О, има още много да се учите, господин рицарю. Мразя ви и омразата ме превръща във ваш вечен враг. Кръвта на баща ми напои земята ни, за да ми напомня стореното от вас зло. Независимо дали ми позволявате или не, аз ще погребя тялото му. Можете да ми попречите, само ако пролеете и моята кръв.

Рейнър сграбчи крехкото рамо на момичето и пръстите му се впиха болезнено в меката плът. Осъзнаваше, че Вулфгар го наблюдава с нарастващо внимание.

— Има други, които разбират по-добре от погребения — изръмжа през зъби той. — Направете онова, което ви заповядах.

Айслин решително вдигна брадичка и впери поглед в неговия.

— Няма — изсъска тя. — Желая баща ми да бъде погребан от ръцете на най-милите си хора.

Борбата продължи без повече думи. Рейнър я притисна с все сила и сякаш понечи да я удари, но само след миг грубо я отблъсна от себе си. Айслин политна в праха. Рицарят се изправи над нея и тя побърза да закрие разголените бедра. В погледа ѝ се изписа студено презрение.

— Този път ще се съглася с вас, демоазел. Но не ме поставяйте още веднъж на изпитание — произнесе предупредително той.

— Много сте любезен, господин рицарю — поклони се подигравателно тя, стана и разтърка китката си.

Очите ѝ още веднъж пронизаха разкривеното от гняв лице на Рейнър, после се спряха за миг на грамадния рицар, застанал

невъзмутимо недалеч от стълбата. Норманинът отговори на погледа ѝ с подигравателна усмивка.

Айслин рязко се извърна и понечи да хване отново рамото на баща си. Двамата мъже я наблюдаваха, без да помръднат. Най-после Рейнър пристъпи напред и поиска да ѝ помогне. Младата жена сърдито отблъсна ръката му.

— Махнете се отгук! — изплака тя. — Не можете ли да ни оставите поне за миг сами! Той е мой баща. Сама ще го погребя.

Рейнър безсилно отпусна ръце и не се осмели да ѝ предложи повторно помощта си.

Айслин решително помъкна тежкото тяло през двора към растящото наблизко дърво. В клоните му пееше птичка. Когато подхвъркна уплашено, Айслин с болка си помисли, че птицата е свободна да отлети, докато тя... Очите ѝ се насочиха към небето и в този миг Вулфгар тихо пристъпи зад нея. Пусна на земята някакъв тежък предмет и младата жена уплашено трепна.

— Дори и ръцете на най-обичните хора имат нужда от помощ, демоазел — проговори той и посочи лопатата.

— Вие сте също така любезен като норманския си събрат, господин рицарю — промърмори хапливо тя. — Или ще заповядате да ви наричам „милорд“?

Непознатият сковано се поклони.

— Наричайте ме както обичате, демоазел.

Айслин гордо вирна брадичка.

— Моят баща беше господар на тези земи. Ще ми бъде много трудно да ви нарека лорд на Даркенвалд — отговори смело тя.

— Познават ме под името Вулфгар — отвърна норманският рицар, без да прояви и най-малко вълнение.

Айслин, която искаше да го предизвика, не остана доволна от въздействието на думите си. Естествено, вече беше чувала това име. Припомни си снощния разговор между Рейнър и младия му братовчед.

— А може би херцогът ще припише именията другиму, макар че именно вие ги завоювахте — опита се отново тя. — Не са ви обявили за законен господар и сигурно никога няма да го направят.

Вулфгар се усмихна невъзмутимо.

— Скоро ще разберете, че Вилхелм е човек, който държи на думата си. Вече смятам тази земя за своя. Скоро цяла Англия ще бъде в

ръцете ни. Не смятайте желаното за действителност, демоазел, така няма да стигнете далеч.

— Та няма вие ми оставихте някаква надежда? — прошепна с горчивина Айслин. — Нима все още съществува надежда за Англия?

Веждите му подигравателно се вдигнаха.

— Защо се предавате толкова лесно, скъпа? Вече бях повярвал, че в развените ви поли съм открил дяволски огън и дива решителност. Нима съм се излъгал?

Айслин побесня от подигравката му.

— Смейте се твърде рано, норманино.

Яростта ѝ само го забавляваше.

— Вече виждам, че нито един от ухажорите ви не е успял да оскубе дори перце от красивата ви опашчица. Без съмнение всички са били омаяни от вас и не са се осмелили да ви поставят на място.

— Да не мислите, че вие ще успеете да го сторите? — присмя му се тя. Направи знак с глава към Рейнър, който ги наблюдаваше втренчено. — Как ще започнете? Той ми причини болка, изнасили тялото ми. Вие ще направите същото, нали?

Вулфгар поклати глава. После протегна ръка и повдигна брадичката ѝ към лицето си.

— Не. Имам по-добри методи, с които обуздавам зверчета като вас. Там, където болките са безсилни, удоволствието ще свърши по-добра работа.

Айслин недоволно отблъсна ръката му.

— Самочувствието ви с нищо не е оправдано, сър Вулфгар. Нима наистина вярвате, че ще ме спечелите с любезност?

— Никога не съм бил любезен с жените — отговори небрежно той.

Айслин втренчи очи в лицето му, опитвайки се да разбере значението на думите му. После безмълвно посегна към лопатата и се зае да копае гроб на баща си. Вулфгар проследи несръчните ѝ движения и се усмихна.

— Трябваше да послушате Рейнър. Не е необходимо да се подлагате на това мъчение, само защото сте споделили леглото му.

— Да не мислите, че всички английски жени са курви и избират най-лекия път! — изсъска ядно тя. — Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че тук се чувствам много по-добре, отколкото в леглото на оня

отровен паяк? — И тя предизвикателно впи поглед в сивите очи. — Всички нормани са отровни паяци. Няма никаква разлика.

Вулфгар отговори бавно, сякаш за да ѝ даде време да проумее пълното значение на думите му.

— Бъдете по-предпазлива в преценките си за норманите, демоазел, поне преди да сте споделили леглото ми. Може би ще ви достави удоволствие да спите с истински мъж, вместо с онзи жалък самохвалко.

Айслин се смути и не можа да намери думи за отговор. Този мъж просто установяваше фактите, без да заплашва. Внезапно осъзна, че беше само въпрос на време да се озове в леглото му. Припомни си десетките мъже, на които презрително беше отказала ръката си, докато най-послед баща ѝ загуби търпение и определи Керуик за неин бъдещ съпруг. Ето че вече не беше годеница на лорд, а само безправна слугиня и мъжете си я подхвърляха един на друг, както си искаха.

— Може и да сте подчинили Англия, норманино, но не си въобразявайте, че аз също ще се покоря на волята ви — изсъска тя.

— Гарантирам, че битката с вас ще ми достави голямо удоволствие, жено. А с още по-голяма радост ще се възползвам от плодовете на победата си.

Айслин величествено се изправи.

— Ама че самонадеян негодник! Да не си мислите, че имате работа с някоя проклета норманска курва! Ако си въобразявате, че е достатъчно да кимнете с глава, за да се озова в леглото ви, много скоро ще се убедите в противното.

— Май наистина са необходими няколко добри урока, демоазел — засмя се мъжът. — Питам се само за кого.

После се обърна и тръгна към замъка. Стресната, Айслин остана загледана след него. За първи път забеляза, че норманинът накуцва. Дали се беше сдобил с този недъг в бой, или му беше белег от рождение? Каквото и да беше, дано му причиняваше адски болки...

Тъй като Рейнър не откъсваше очи от нея, младата жена побърза да се извърне и с всички сили заби лопатата в твърдата земя. Сякаш искаше с един замах да се отърве от врага си. Двата мъже подновиха спора и макар че Вулфгар говореше тихо, гласът му потреперваше от трудно сдържан гняв.

Рейнър едва се владееше. Не му се искаше да загуби и последните остатъци от достойнството си.

— Заповядаха ми да завзема тези земи за вас. Английските съветници на херцога твърдяха, че тук живеят само стари, негодни за бой мъже. Откъде да знаем, че старият лорд ще ни нападне, а крепостните му ще се нахвърлят отгоре ни като бесни? Какво според вас трябваше да направим? Да се оставим да ни избият като пилци, без да вдигнем оръжие в своя защита?

— Не им ли прочетохте писменото предложение за мир, което ви бях дал? — попита мрачно Вулфгар. — Старият лорд е бил горд човек. Това изискваше от вас тактичност, за да не се пролее кръв. Защо не действяхте по-предпазливо, защо нахлухте в земите му като нагли завоеватели, които идват да плякосат дома му? Господи, защо сте толкова несръчни, та човек не бива дори за миг да ви изпуска от очи? Трябва ли непрекъснато да ви повтарям как да се държите с хора от типа на стария лорд? Какво му казахте?

— Защо сте толкова сигурен, че старецът не се ядоса именно от вашите думи? — отговори подигравателно Рейнър. — Той ни нападна, въпреки изкусно изготвения ви документ. Накарах харолда да прочете именно връченото от вас писмо.

— Лъжете! — изрева Вулфгар. — Там предлагам на него и семейството му мир и сигурност, ако свали оръжието. Той не е бил безумец. Щеше да се подчини, за да спаси близките си.

— Очевидно сте станали жертва на заблуда, Вулфгар — реагира с изкуствена усмивка Рейнър. — Кой би могъл да ви докаже противното? Мъжете ми не знаят варварския му език. Владееше го единствено харолдът. Само той и аз сме виждали с очите си документа. Как ще докажете обвиненията си срещу мен?

— Не са нужни доказателства — изръмжа Вулфгар. — Много добре знам, че вие сте убиецът на тези хора.

Рейнър презрително се изсмя.

— Какво значение има животът на няколко саксонци? Мечът ги освободи от мизерното им съществуване. При Хейстингс вие избихте много повече от няколкото селски негодници, които се търкалят тук.

Лицето на Вулфгар беше като изсечено от камък.

— Беше грешка от моя страна да се включа лично в завземането на Крейгън. Като си помисля, че дори не сте направили опит да

отклоните този старец от безполезната борба... Съжалявам, че ви изпратих по тези места. Смъртта на лорда не ме засяга. Ала селяните няма от кого да бъдат заменени.

Думите му пронизаха Айслин право в сърцето. Тя се препъна в тежката лопата и политна към земята. Проплака от болка и се сви на кълбо. С мъка потисна желанието да изкрещи в лицата на мъчителите си целия си гняв и презрение. Нима човешкият живот нямаше никакво значение за тях?

Спорът завърши, поне засега, и двамата мъже отново се обърнаха към нея. Вулфгар изкрещя някаква заповед и от салона изскочи крепостният Хам, дребно, набито момче на тринадесет години. Ритникът на тежкия нормански ботуш го подкани да бърза.

— Погребите лорда си — нареди спокойно Вулфгар.

Ала момчето не проумя какво се иска от него. Норманинът направи нетърпелив жест към Айслин да преведе думите му. Макар и неохотно, тя се подчини и остави лопатата. Застана настрани и със сериозно лице наблюдаваше изкопаването на гроба. Едновременно с това се вслушваше в заповедите на норманския военачалник, който нареждаше на хората си да разчистят бойното поле.

Айслин и Хам увиха тялото на мъртвия лорд във вълча кожа и го положиха в изкопания гроб. Поставиха на гърдите му стария боен меч. Едва когато и последната лопата пръст беше нахвърляна върху тялото, Майда се осмели да се приближи и се хвърли върху прясното хълмче земя, за да даде воля на мъката си.

— Искам свещеник — хлипаше тя. — Трябва да благослови гроба.

— Добре, мамо — отговори успокоително Айслин. — Ще повикаме свещеник.

Трябваше да утеши бедната си майка, макар да нямаше и понятие къде би могла да намери духовник. Параклисът на Даркенвалд пустееше от няколко месеца, след като старият свещеник почина. Освен това преди време избухна пожар и от красивата постройка останаха само опушени стени. Докато търсеха нов свещеник, за жителите на селището се грижеше един монах от Крейгън. Трябваше да рискува живота си, за да го намери. Нямаше вероятност да се изплъзне незабелязано. Конят ѝ беше в обора, а там се бяха разположили доста нормански войници. Нищо не можеше да се

направи. Ала майка ѝ беше на границата на лудостта и Айслин се боеше, че ако отклони молбата ѝ, бедната жена напълно ще рухне.

Затова насочи очи към Вулфгар. Той тъкмо сваляше защитната броня на коня си и тя разбра, че се готви да остане в Даркенвалд. Селището имаше по-малко жители от Крейгън, но господарската къща беше просторна и отговаряше на нуждите на въоръжения отряд. Беше построена от камък и можеше да се защитава срещу пожар и нападения по-добре, отколкото дървената къща на господаря на Крейгън. Да, Вулфгар щеше да остане тук. Айслин много добре разбираше, че скоро ще бъде принудена да сподели леглото му. Беше безпомощна срещу норманския произвол и нямаше откъде да събере сили, за да окуражава събратята си по страдание, да им помага в трудната им орис.

— Желаете ли още нещо, милостива господарке? — попита плахо Хам и страхливо втренчи очи в лицето ѝ.

Момчето не знаеше как да се държи с нахлулите в дома им натрапници. Айслин безволно вдигна рамене, без да знае какво да го посъветва. Обърна се и бавно закрачи към Вулфгар.

Той замислено милваше сребърната грива на жребеца си. Погледна я и остана неподвижен.

— Моля ви, милорд — започна сковано Айслин. Не ѝ беше лесно да произнесе това обръщение, но трябваше поне за известно време да потисне гордостта си. Баща ѝ и мъжете на Даркенвалд се нуждаеха от християнско погребение, майка ѝ също имаше нужда от утехата на религията. — Позволете ми да изложа скромната си молба...

Мъжът безмълвно кимна. Хладните сиви очи я измерваха изпитателно. В тях се четеше недоверие и Айслин с усилие потисна желанието си да изкрещи в лицето му дивото си презрение.

Винаги беше успявала да се владее. Дори когато баща ѝ крещеше с всички сили, обвинявайки я, че е отказала на поредния кандидат, нищо не беше в състояние да я сплаши. Оставяше го да бушува, без да трепне. Много добре знаеше, че би могла да наложи волята си с повече мекота и покорност, но не го правеше. Сега обаче трябваше да приспи бдителността на норманина.

— Моля ви, милорд, повикайте свещеник. Не е кой знае какво, нали? Направете го заради мъртвите...

Вулфгар сковано кимна в знак на съгласие.

— Ще наредя да се погрижат за това.

Айслин се отпусна на колене. Беснееше от гняв, че се унижава по този начин, но се принуди да го направи. Вулфгар ядно промърмори нещо и я издърпа да се изправи. Айслин изненадано вдигна поглед. Големите ѝ очи потърсиха някакъв знак в лицето му.

— Стойте исправена, жено. Гневът е израз на достойнство — изръмжа той, обърна се и отмерено закрачи към господарския дом.

Охранявани от група нормани, част от крепостните на Крейгън пристигаха да погребат мъртвите. Айслин с учудване забеляза между тях Керуик, който безсилно се мъкнеше зад едър викинг на кон. Понечи да изтича при него, самозабравила се от радост да го види жив.

Ала Майда я улови за края на дрехата.

— Ония ще го убият — двамата, дето се карат за теб.

Айслин веднага проумя мъдростта на думите ѝ и с благодарност стисна ръката на майка си. Заповяда си да стои спокойно и зачака приближаването на годеника си. Когато пазачите се опитаха да разяснят на крепостните какво се иска от тях, отначало не можаха да се разберат. Айслин с учудване забеляза, че Керуик се крие между хората си. Самата тя го беше научила да говори френски и той се прояви като усърден ученик. Най-после селяните проумяха заповедта и се заеха да погребват мъртвите. Само Керуик продължаваше да стои като замаян. Страшната гледка сякаш го парализираше. Внезапно изтича настрана и започна да повръща. Хората на Вулфгар избухнаха в луд смях. Айслин ги прокле наум и се опита отдалеч да вдъхне кураж на годеника си, защото знаеше какви неща бе преживял в тази проклета война. Въпреки това много ѝ се искаше да беше вдигнал гордо глава и да беше се опълчил срещу нашествениците с твърдост и достойнство. Не биваше да допуска да му се подиграват.

Обърна се и изтича към замъка. Сведе глава и без да обръща внимание на мъжете наоколо, забърза напред. Налетя право в обятията на Вулфгар.

Рицарят беше свалил желязната ризница и стоеше край Рейнър, Вашел и викинга, който беше довел Керуик и останалите, облечен само в кожен жакет.

Задържа я до гърдите си, колкото и да се мъчеше тя да се освободи.

— Кажете, красавице, може би сте нетърпелива да попаднете в топлото ми легло, затова тичате като сляпа? — проговори с подигравателно вдигнати вежди той.

Викингът избухна в смях, но физиономията на Рейнър помръкна. Очите му святкаха от ревност и омраза. Айслин загуби самообладание. Не можеше да понесе и това унижение. Гордостта припламна в душата ѝ, ръката ѝ замахна и с все сила зашлеви белязаната буза на норманина.

Мъжете наоколо затаиха дъх. Всички очакваха тежкият юмрук на Вулфгар да повали на пода безсрамната англичанка. Много добре знаеха как се отнася с жените. Никога не се интересуваше особено от тях. Младите момичета потръпваха от страх пред мрачната му физиономия. А сега тази жалка робиня се беше осмелила да го удари, въпреки че с това рискуваше живота си!

Краткият миг, в който Вулфгар я изгледа учудено, беше достатъчен на Айслин да възвърне самообладанието си. С него се върна и страхът. Виолетовите и сивите очи се гледаха втренчено. Младата жена беше смаяна от постъпката си и изплашена до смърт.

Без предупреждение ръцете на Вулфгар се заключиха като робски вериги около раменете ѝ и я притеглиха в мощната му прегръдка. Айслин имаше чувството, че я притискат към каменна статуя. Стонът ѝ веднага заглъхна, задушен от твърдите устни, които се впиха в нейните. Мъжете подкрепиха Вулфгар с високи крясъци. Само Рейнър не изглеждаше доволен от разиграващата се сцена. Стоеше на крачка от тях с потъмняло от гняв лице и стиснати юмруци и едва се съдържаше да не ги откъсне един от друг.

Ръката на Вулфгар се плъзна по тила ѝ и я принуди да приближи лице до неговото. Устните му притискаха нейните, жадни и търсещи. Сърцето му биеше плътно до гърдите ѝ, коравото му тяло заплашваше да завладее без остатък нейното. Докато едната ръка стискаше тила ѝ, другата безмилостно обгръщаше тънката талия.

Някъде в най-тъмните, неизвестни дълбини на душата ѝ проблесна ярка искра, издигна се към повърхността и обхвана цялото ѝ тяло. Огнена вихрушка стопи съпротивата и изтръгна от сърцето ѝ непознати досега усещания. Цялото ѝ същество се преизпълни с близостта на чуждото тяло, с дъха му, с допира на неговата кожа. Всяка отделна нервна клетка бе обхваната от топла възбуда и Айслин се

предаде. Ръцете ѝ по своя воля се увиха около врата му. Стопи се и последното късче от ледената сдържаност. Вече нямаше значение, че този човек е враг, нито пък че хората му ги наблюдаваха и с весели викове изразяваха одобрението си. Двамата бяха сами в света.

Керуик никога не беше я възпламенявал с целувките си. Докосванията му не успяха да запалят огъня в тялото ѝ, да я накарат да изпита желание за по-голяма близост, нетърпение да му принадлежи изцяло. Сега обаче, обхваната в безмилостния обръч на две нормански ръце, Айслин се самозабрави. Отговори на целувката му със страст, която смяташе, че ѝ е напълно чужда.

Внезапно Вулфгар рязко се отдели от нея. Айслин се смути, защото случилото се изглежда го беше оставило напълно равнодушен, докато тя беше разтърсена до дъното на душата си. Нито страхът, нито болката можеха да я унижат толкова дълбоко. Поруменя от срам, осъзнала слабостта си пред този мъж, слабост, подхранвана не от страх, а от неутолимо желание за близост.

Осъзнавайки това, Айслин потърси отмъщение в единственото оръжие, което ѝ оставаше — острия език.

— Безименен нормански помияр! В коя ли кал са те заченали!

Мъжете в залата отново затаиха дъх. Ала по лицето на Вулфгар не пролича дали обидата изобщо го е засегнала. Айслин загуби надежда, че някога ще успее да го нарани.

Мъжът я изгледа с високо вдигнати вежди.

— Не ми харесва начинът ви да изразявате благодарност, демоазел — проговори спокойно той. — Нима вече забравихте, че поискахте да ви намеря свещеник?

Айслин побърза да преглътне гнева си. Стреснато си каза, че никога вече не бива да се поддава на чувствата си. Беше обещала на майка си, че мъртвите ще получат последна благословия, а сега сама поставяше под въпрос обещаната помощ.

Вулфгар мрачно се изсмя.

— Не се бойте, скъпа. Моята дума е равна на клетва. Ще си получите свещеника. Това е също така сигурно, както и че скоро ще ви имам в леглото си.

Смехът на мъжете прокълнтя под високия свод. Айслин усети болезнено пронизване в сърцето.

— Не, Вулфгар! — изкрещя с безпомощна ярост Рейнър. — Кълна се във всичко свято, че няма да го допусна! Нали ми дадохте дума, че ще определя сам наградата за услугите си? Затова се дръжте далеч от това момиче! Избрах него като възнаграждение за завземането на селището.

Бавно и отмерено Вулфгар се обърна към побеснелия от гняв рицар. Думите излизаха от устата му тихо, но горчивината в тях ясно се усещаше.

— Потърсете възнаграждението си навън по полята, където тъкмо се извършват погребенията. Нека мъртвите бъдат вашата награда. Ако знаех каква цена ще платя за завземането на градчето, щях да си потърся по-разумен рицар за тази задача.

Рейнър понечи да се нахвърли върху него, ала Вашел скочи между двамата и сграбчи братовчеда си за рамото.

— Спрете, човече, опомнете се! — изсъска в ухото му той. — Не можете да нападате вълка, когато сме заобиколени от глутницата му. Те и без това са жадни за нашата кръв. Овладейте се и бъдете разумен. Нали тази жена носи вашия белег в утробата си. Онова копеле скоро ще се пита чие ще бъде отрочето, което ще се пръкне от нея.

При тези думи Рейнър видимо се успокои. По лицето на Вулфгар нямаше и следа от вълнение. Само белегът на дясната буза побеля и се очерта ясно върху бронзовата кожа. Гласът му прозвуча спокойно:

— Не виждам къде е проблемът. Семето на слабака лесно обърква целта. Само силният умее да открие плодородната почва.

Тайно в себе си Айслин се зарадва на възцарилата се враждебност. Закле се, че ще направи всичко, за да разпали още повече гнева им. Тази мисъл отново събуди куража в сърцето ѝ. Изправи гордо глава — и срещна изпитателния поглед на Вулфгар. Сивите очи проникнаха до дъното на душата ѝ и сякаш прочетоха скритите в най-интимната ѝ същност желаниа.

— Дамата още не е изказала мнението си — продължи той, обърнат към Рейнър. — Нека тя сама реши кого от нас ще избере. Ако дойде при вас, Де Март, аз ви уверявам, че ще се подчиня на волята ѝ. Тогава ще ви позволя да правите с нея каквото си искате.

Надеждата на Айслин в миг се изпари. Нямаше да има ожесточена борба между двамата. Вулфгар се отказваше без бой и унищожаваше в зародиш всичките ѝ планове.

Видя тъмните очи на Рейнър да се насочват жадно към лицето ѝ, пълни със сладки обещания за бъдещето. Вулфгар стоеше невъзмутимо до него и сякаш ѝ се надсмиваше. Беше отказал да се бие. Наранената гордост крещеше в душата ѝ да избере Рейнър и да отмъсти на вълка за бездушието му. Ала много добре знаеше, че никога няма да се отдаде доброволно на Рейнър. Мразеше го повече от водните плъхове, които се въдеха в блатата наоколо. Отговорът стана двойно по-труден, защото именно в този миг норманските стражи въведоха в залата бедния Керуик. Айслин се помоли в сърцето си да не я забележи, но това не беше възможно. Още с влизането в залата очите му се насочиха право към нея. Когато измъченият му поглед срещна нейния, тя едва успя да откъсне очи от съсипаното му и отчаяно лице.

Не беше ранен. Панталоните и жакетът бяха покрити с кал. Разбърканите руси къдрици падаха по лицето му. Годеникът ѝ открай време беше учен, който предпочиташе книгите и духовните занимания пред военното изкуство. Не му беше мястото тук, сред тези груби и силни мъже. Айслин го съжаляваше, но не можеше да стори нищо, за да му помогне. Не и в този момент, когато враговете нетърпеливо очакваха отговора ѝ.

— Побързайте, демоазел — настоя Вулфгар. — Копнеем да чуем от устните ви присъдата си. — После с подигравателна усмивка продължи: — Кого от двамата ни избирате за свой любовник?

Айслин видя как очите на Керуик се разшириха от болка. Огледа се и едва не ѝ прилоша при вида на десетината мъже, които напрегнато очакваха отговора ѝ. Ала не биваше да губи самообладание. Керуик трябваше сам да преодолее болката си. Защото всяка дума, отправена към него, щеше да разкрие пред норманите истината за отношенията им и да доведе до още по-страшни унижения.

Трябваше да говори колкото се може по-спокойно.

— Следователно трябва да избирам между вълка и сокола. Вече знам, че крясъкът на сокола прилича по-скоро на грачене на уловен в примката гарван. — Тя постави ръка върху гърдата на Вулфгар и решително продължи: — Затова избирам вас. Бъдете мой любовник, заемете се с опитомяването на лисицата. — Смахът ѝ прозвуча горчиво. — Е, какво ви донесе тази детинска игра?

— Донесе ми послушна хубавица, която да топли леглото ми — отговори през смях Вулфгар и иронично добави: — Или нещо повече?

— Никога! — изсъска в ухото му Айслин.

Рейнър едва се сдържаше да не избухне. Ръката му конвулсивно стискаше дръжката на меч. Над русата глава на Айслин очите на Вулфгар бяха впити в лицето му. Гласът на рицаря прозвуча опасно тихо:

— Моите заповеди бяха точни и ясни: всеки от нас трябва да получи полагащата му се част от плячката. Преди да се заемете отново с всекидневните си задължения, вие, Рейнър, и хората ви трябва да оставите обратно в купа плячка онова, което тайно сте напъхали по джобовете си. — Той посочи кърпата и продължи: — Редно е херцог Вилхелм пръв да получи дела си. Едва след него идва и вашият ред. Но не бойте се — уверявам ви, че ще бъдете възнаградени за услугите си.

Рейнър политна насреща му в безсилен гняв. Устните му несвързано мърмореха нещо, ръката понечи да издърпа от ножницата тежкия боен меч. Ала само след миг се овладя. Извади от жакета си кесия и изпразни съдържанието ѝ върху купчината с плячка. Айслин позна големия пръстен на майка си и няколко златни украшения, собственост на баща ѝ. Рейнър хвърли кратък поглед към хората си и мъжете започнаха да изпразват джобовете си. Хвърляха скритата плячка и се връщаха обратно по местата си. Скоро купчината се увеличи наполовина. След като се изредиха всички, Рейнър рязко се извърна и с дълги, гневни крачки напусна голямата зала. Вашел го следваше по петите.

Когато грамадната порта се затвори зад тях, рицарят даде воля на гнева си.

— Ще го убия — изрева той. — С голи ръце ще му пречупя врата. Защо момичето избра него? Нима не съм много по-красив?

— Обуздайте гнева си, братовчеде — опита се да го успокои Вашел.

— Ще дойде и неговото време. Малката вещица искаше само да ни насъска едни срещу други. Прочетох го в очите ѝ. Жадна е да пролее кръвта на всички нахлули в земите ѝ нормани. Пазете се от нея като от отровна змия. Но помнете, че може да ни бъде от полза, защото в сърцето ѝ няма и помен от любов към Вулфгар.

Рейнър бързо се овладя. Гласът му прозвуча подигравателно:

— Така е, сигурен съм, че не може да го понася. Той е копеле, а и целият е покрит с белези. Нима би могъл да се понрави на някоя жена?

Очите на Вашел коварно проблеснаха.

— Да ѝ оставим време да замае главата на вълка с чара си. Щом сметнем, че го е отслабила достатъчно, ще му заложим капан.

— Прав си — кимна замислено Рейнър. — Сигурен съм, че ще успее. Готов съм да се закълна, че самият аз съм луд по нея, Вашел. Слабините ми треперят от желание, сетивата ми копнеят да почувстват тялото ѝ под моето и ужасно ми се иска да се хвърля отгоре ѝ още в този миг.

— Търпение, братовчеде, скоро ще я имате отново в леглото си. Тогава и вълкът няма да се изпречва на пътя ви.

— Обещахте ми нещо, Вашел, и аз непременно ще ви го припомня — отговори разгорещено Рейнър. — Трябва да я имам, независимо по какъв начин.

ГЛАВА ТРЕТА

Малкото пленници, заловени в Даркенвалд, бяха освободени на сутринта, след като прекараха нощта на открито във вериги. Вцепенени от уплаха, мъжете стояха неподвижни, сякаш все още не проумяваха, че поражението е окончателно. Скоро площадът се изпълни с жени, които им носеха храна и вода. Който откриваше роднини, им даваше да ядат и пият и ги отвеждаше в дома си. Други, чиито братя, синове и съпрузи бяха убити, се надвесваха с плач над пресните гробове. Трети напразно търсеха познати лица между мъртвите и живите. После се отдалечаваха с мъка на сърце, питайки се дали някога ще срещнат отново близките си.

Айслин беше застанала пред портата и с тежка мъка в сърцето наблюдаваше суетнята на хората. Пристигналите от Крейгън крепостни погребваха мъртвите под надзора на двама от доверените рицари на Вулфгар. Появи се Майда и се запъти към гроба под дъба. Положи на могилата букет есенни цветя и коленичи на студената земя. Хълцания разтърсиха раменете ѝ. По отчаяните думи и жестове личеше, че разговаря с мъртвия си съпруг.

След малко се надигна с мъка и бавно тръгна обратно към портата. Краката ѝ тежаха като олово и отказваха да я отнесат обратно в дома, пълен с чужди лица. Някои от жените пристъпиха към нея, търсейки утеха и опора. Майда безучастно слушаше плачовете им. Очите под подутите клепачи бяха неподвижни и не изразяваха нито разбиране, нито каквото и да било вълнение. Айслин потръпна от ужас — красивата и горда някога господарка на Даркенвалд Хол постепенно се превръщаше в нещастна луда старица.

Внезапно Майда разпери ръце, сякаш не можеше да понася повече плачовете на жените.

— Махайте се отгук! Моят Ерланд загина за вас, а вие посрещате убийците му само с мърморене и не смеете да вдигнете очи! Така е, нали! Вие ги пуснахте в къщата ми, позволихте им да унижат дъщеря ми и да заграбят богатствата ми. О, господи!

Селянките уплашено се отдръпнаха. Майда едва се довлече до портата. Забеляза Айслин и спря.

— Ще ги оставя сами да събират билки и да превързват раните на мъжете си — промърмори с подути устни тя. — Омръзна ми да слушам оплаквания, да споделям тревоги и да превързвам гноящи рани.

Айслин с тъга се загледа подире ѝ. Нима това беше жената, която тя познаваше откакто се е родила? През целия си живот Майда беше обикаляла блатата и горите и беше събирала лековити корени и билки, за да ги суши и превръща в мехлеми, отвари и какви ли не лекарства. Помагаше на всеки, който почукаше на вратата ѝ. Беше обучила и собствената си дъщеря в изкуството да лекува и грижливо ѝ беше посочила всички места, където се намираха лечебните билки. А сега просто отблъскваше от себе си страдащите, без да изслуша горчивите им оплаквания. Айслин разбра, че на гърба ѝ се стоварва още една отговорност.

Ръцете ѝ замислено се плъзгаха по вълнената гуна. Трябваше бързо да се преоблече, за да се изплъзне от похотливите очи на норманите, а после веднага да се заеме за работа. Хукна нагоре по стълбата и се скри в стаята си. Изми се грижливо, среса косите си, облече чиста долна риза от меко платно, а върху нея красива гуна от лека теменуженосиня вълна.

Не бяха ѝ оставили нито колан, нито дори панделка за косата, за да се издокара поне малко. Алчността на норманите не знаеше граници. Ала нямаше смисъл да тъгува за изгубените богатства.

Излезе от стаята си и се запъти към спалнята на родителите си, където майка ѝ пазеше своите билки и мехлеми. Там беше прекарала последната нощ с Рейнър. Решително блъсна вратата и замръзна на прага. Вулфгар седеше в големия стол на баща ѝ пред отворения прозорец. Изглеждаше гол. В краката му беше коленичил Суейн, старият викинг. Беше се навел над бедрото на господаря си и изглежда се опитваше да го лекува.

При влизането ѝ двамата мъже трепнаха. Вулфгар се надигна от креслото и посегна към тежкия боен меч. Айслин видя, че не е напълно гол, а носи на хълбоците си съответстващата на положението му кожена препаска. Забеляза и пропитата с кръв мръсна кърпа, увита около бедрото му. Големите, тромави пръсти на Суейн внимателно

опипваха раната. Вулфгар с усмивка отпусна меча и падна в големия стол. Нямахте защо да се бои от това нежно женско същество.

— Моля за прошка, милорд — промълви смутено Айслин. — Исках само да взема билките на мама. Не знаех, че сте тук.

— Вземете онова, за което сте дошла — заповяда Вулфгар, без да сваля очи от пременената ѝ фигура.

Айслин пристъпи към масичката и напълни таблата с билки.

Обърна се и видя, че двамата мъже отново са се навели над мръсната превръзка. Приближи се и опитното ѝ око веднага различи засъхналата кръв и зловещия червен оток около раната.

— Махни оттам грубите си ръце, викинге — заповяда решително младата жена. — Иначе скоро ще се принудиш да играеш ролята на бавачка при еднокрак просяк. Направи място.

Мъжът я изгледа с недоверие и неохотно се отмести. Айслин остави таблата и се отпусна между разкрачените колене на Вулфгар. Подръпна внимателно превръзката и подробно огледа раната. Отокът беше пълен с гъста жълтеникава течност.

— Раната гнои — установи делово тя. — Разтворили сте я наново.

Надигна се и отиде до огъня. Потопи чиста ленена кърпа в горещата вода, която вреше в казана, и я извади с помощта на разклонена пръчка. Положи я върху мръсната превръзка със странна усмивка на лицето.

Вулфгар се изви на стола си, ала стисна зъби и от гърлото му не се изтръгна нито звук. „Да бъда проклет, ако покажа болките си пред тази малка саксонска вещица“, повтаряше си той. Вдигна поглед и я видя пред себе си с опрени на кръста ръце. В очите му ясно се четеше съмнение. Нима това крехко същество наистина умееше да лекува?

Айслин посочи крака му.

— Парата ще размекне коричката и ще подсуши раната. — После горчиво се усмихна и прибави: — За конете се грижете по-добре, отколкото за самия себе си.

Обърна се и с бързи крачки отиде до окаченото на куката снаряжение на Вулфгар. Извади късата кама от ножницата и сивите очи на стария викинг недоверчиво се присвиха. Когато той посегна към грамадната си бойна брадва, Айслин с усмивка вдигна камата и я постави върху жарта в камината.

Надигна се и забеляза, че мъжете все още не проумяват какво възнамерява да прави с раната.

— Нима смелият нормански рицар и страшният викинг се боят от простото саксонско момиче? — попита иронично тя.

— Не е страх — отговори спокойно Вулфгар. — Ала не ми се вярва да изпитвате особена любов към норманите. Защо искате да ме лекувате?

Айслин се обърна и затърси нещо сред билките на майка си. Разтърка между пръстите си няколко сухи листа и ги смеси с гъша мас. Разбърка гъст мехлем и обясни:

— Мама и аз отдавна се славим с уменията си да лекуваме рани и болести. Не се страхувайте, имам достатъчно опит. Ако смятате, че храня зли намерения, трябва само да си припомните, че на ваше място би дошъл Рейнър и не само аз, а и всички селяни биха страдали много повече под ботуша му. Затова ще ви пощадя — поне засега.

— Имате право — кимна спокойно Вулфгар. — Ако замисляте нещо, ще ви кажа само, че Суейн ще бъде безмилостен. И без това постоянно ми повтаря колко коварни са жените...

— Грубиян — отговори презрително Айслин.

Вулфгар се приведе напред и равнодушно обясни:

— Народът му отдавна упражнява изкуството на умъртвяването и е открил неподозирани възможности за удължаване на страданията.

— Заплашвате ли ме, милорд? — попита невинно Айслин.

— Не. Никога не съм имал намерение да ви плаша. — Изгледа я изпитателно и спокойно се отпусна назад. — Ала преди да се заемете с лечението, бих желал да узная името ви.

— Айслин, милорд. Айслин, бивша Даркенвалд.

— Много добре, Айслин, позволявам ви да правите с мен, каквото си искате. На ваше разположение съм — отговори с усмивка Вулфгар. — Скоро ще дойде и моето време.

Айслин потръпна от ужас. Лицето ѝ поруменя. Защо трябваше да ѝ напомня за неизбежната ѝ участ? Постава хаванчето с мехлема върху гореща плоча, после коленичи и притисна бузата си до коляното на мъжа, за да не може да мърда. Железните мускули на прасеца се опряха в гърдите ѝ. Дръпна внимателно навлажнената превръзка и успя да я отдели от раната. Прорезът беше страшен — от коляното почти до чатала.

— От английски меч ли е? — осведоми се тихо тя.

— Спомен от Сенлак — отговори Вулфгар и сви рамене.

— Лошо се е прицелил — отбеляза Айслин. — Само педя понагоре и щеше да ми спести доста страдания.

Напълни гърне с гореща вода и отново седна, за да промие раната. Избърса внимателно всички корички и остатъците от мръсната превръзка, след което посегна към нагорещената кама. Видя, че Суейн грабна брадвата и застана плътно зад нея. Вдигна очи и спокойно срещна изпълнения с недоверие поглед.

Вулфгар изкриви лице в горчива усмивка.

— Не се опитвайте да довършите делото на английското острие, скъпа. Надявам се, че компанията ми в леглото не ви е чак толкова отвратителна. — После вдигна рамене. — Мъжествеността на Суейн вече десетки пъти е била подлагана на изпитания. Той би искал и аз да запазя своята.

Айслин хладно го изгледа.

— О, нима желаете да имате синове, милорд?

Вулфгар почти се разсърди.

— Не ме е грижа ще имам ли наследници или не. Вече прекалено много копелета населяват бедната ни земя.

Айслин се усмихна с горчива ирония.

— Аз също не го искам особено, милорд.

Притисна горещата кама към началото на раната и умело я плъзна надолу, за да затвори зейналите краища и да изгори загнилото месо. Вулфгар дори не изохка. Тежката миризма на изгоряла плът я удари право в носа. Тялото на норманина се изви, мускулите се напрягнаха, скулите още повече изпъкнаха. Айслин остави камата и внимателно намаза раната с приготвения мехлем. После взе парче мухлясал хляб и го стри на гъста каша с малко вода. Намаза раната с дебел слой от сместа и превърза бедрото с чисти ленени ивици. Доволно отстъпи крачка назад и огледа свършената работа.

— Превръзката ще стои така три дни. После ще я сваля. Препоръчвам ви да щадите крака си колкото се може повече, милорд.

— Болката вече отслабва — промърмори Вулфгар. По челото му бяха избили ситни капчици пот. — Все пак трябва да се разхождам. Кракът не бива да се обездвижва.

Айслин сви рамене и се зае да събира лекарствата си. Обърна се да си върви, но забеляза на гърба му още една, значително по-малка рана, която също беше възпалена. Опипа я внимателно и Вулфгар се сви от болка. Когато обърна глава към нея, в очите му се четеше такова отчаяние, че Айслин не издържа и се засмя.

— Няма да я обгарям, успокойте се. Само леко минаване с ножа и малко мехлем.

Зае се да обработи и втората рана, когато леко почукване на вратата я стресна. В спалнята влезе Керуик, понесъл част от нещата на Вулфгар. Айслин вдигна очи за миг, ала побърза да сведе глава към гърба на норманина, за да не смуцава годеника си.

Вулфгар внимателно изгледа младия мъж, който нареждаше дрехите в малкия скрин край леглото. Керуик спря за миг, ала при вида на извърнатата глава на Айслин побърза да излезе, без да е казал нито дума.

— За какво ми е сбруята! — изръмжа Вулфгар. — Суейн, отнеси я долу и се погрижи да не ми доведат в спалнята и самия Хън!

След като мъжът от севера затвори вратата зад гърба си, Айслин посегна към таблата с билките и понечи да излезе.

— Останете, демоазел — заповяда Вулфгар.

Младата жена се извърна към него и зачака. Рицарят с усилия се надигна и внимателно пристъпи с ранения крак. Когато се увери, че може да стои прав, навлече през глава ленената риза и блъсна капациите на прозореца. После се извърна и внимателно огледа обляната от слънчева светлина стая.

— Тук ще бъде моята спалня — заяви хладно той. — Погрижете се нещата на майка ви да изчезнат и всичко да бъде основно почистено.

— Простете, милорд — произнесе подигравателно Айслин, — ала къде ще заповядате да ги отнеса? Може би в кочината на английските свине?

— Коя е вашата спалня? — попита той, без да обръща внимание на горчивата подигравка.

— Стаята отсреща, стига да не са ми отнели и нея.

— Тогава отнесете там вещите й, Айслин — каза Вулфгар и срещна святкащите й от гняв очи. — И без това от днес нататък стаята ви няма да ви трябва.

Айслин пламна от срам при този нагъл намек. Избягна погледа му и зачака да бъде освободена. В стаята се възцари тишина. Чу се само как Вулфгар се раздвижи и разрови жаравата в камината. После затвори капака на раклата и внезапно грубият му глас прозвуча съвсем близо до нея:

— Какъв ви е този мъж?

Айслин се дръпна като опарена и смутено го изгледа.

— Говоря за Керуик. Какъв ви е той? — Почваше да става нетърпелив.

— Никакъв! — процеди през зъби тя.

— Но го познавате, нали! Той също ви познава.

Айслин възвърна част от самообладанието си.

— Разбира се. Той беше господар на Крейгън и често се срещрахме със семейството му. Пък и търгувахме едни с други.

— Вече не му остана нищо за търгуване. Загуби и титлата си. — Сивите очи я пронизваха. — Появи се, едва когато селището се беше предало. Когато му заповядах да се покори, веднага захвърли меча си на земята и се обяви за мой роб. — В гласа му прозвуча неприкрито презрение.

Айслин отговори спокойно, възвърнала почти цялата си обичайна сигурност.

— Керуик е по-скоро учен, отколкото воин, макар че баща му го обучи в рицарските изкуства. Все пак се би смело на страната на Харолд.

— Обаче загуби ума и дума при вида на избитите селяни. Никой от норманите не би могъл да го уважава.

Айслин сведе очи.

— Той е с нежна душа, а хората отвън бяха негови приятели. Обичаше да разговаря с тях, възпяваше в рими тежката им участ. Видял е много мъртви, откак норманите нахлуха в страната ни.

Вулфгар сложи ръце зад гърба си. Грамадната му фигура изглеждаше заплашителна.

— А какво стана с онези, които не загинаха? — осведоми се той. — Колко избягаха и успяха да се скрият в гъстите гори?

— Не съм чула нищо за тях — отговори почти искрено Айслин. Беше забелязала няколко мъже, които навлязоха в блатата след смъртта на баща ѝ, ала не знаеше имената им, нито пък дали са останали живи.

Вулфгар протегна ръка и докосна една от златните къдрици. Колко прекрасна беше копринената им мекота... Очите му жадно я поглъщаха. Айслин усещаше как волята ѝ се стопява като сняг на слънце. Усмивката, която озари лицето му, показва, че е прозрял играта.

— Значи не знаете кои са избягали? — продължи развеселено той. — Все едно. Мъжете ще се върнат и ще се подчинят на новия си господар — също като вас.

Ръката се спусна към рамото ѝ и я притегли към мощното му тяло.

— Моля ви се... — Айслин с мъка удържаше треперенето си. Ръката меко помилва рамото ѝ и внезапно я пусна.

— Погрижете се за покоите ни — заповяда с тих глас той. — Ако някой се нуждае от помощта ви, грижете се за него също така добре, както сторихте с мен. Всички тук са моя собственост и са толкова малко, че трябва непременно да ги опазим живи и здрави.

Айслин изскочи навън и едва не се сблъска с Керуик, натоварен с оръжията на новия си господар. Мина покрай бившия си годеник със сведени очи и побърза да се скрие в стаята си. Трепереше с цялото си тяло и дълго не съумя да се овладее. Как можа този проклет норманин да я извади от равновесие! Щеше да му даде да се разбере! Каква беше тази непреодолима сила, която се излъчваше от сивите му очи? Не биваше да се оставя във властта му.

След известно време слезе долу и с мъка забеляза доведените току-що крепостни селяни. Бяха навързани един след друг за глезените и едвам се движеха с жалки подскоци. Пазачите им бяха на коне. Яхнал грамадния си жребец, Вулфгар ѝ заприлича на зъл езически бог, който заплашва живота на бедните хорица.

Селяните се струпаха в двора като стадо свине. Айслин с облекчение установи, че никой не е ранен. Отстъпи крачка назад, защото Вулфгар спря коня точно пред нея и скочи от седлото.

— Нали не сте убили никого? — попита с треперещ глас тя.

— Не. Хората ви не се предадоха, а като всички добри саксонци хукнаха да бягат — отговори подигравателно той.

Айслин го изгледа с искрящи от омраза очи и се сви болезнено под ироничната му усмивка. Обърна се рязко и изчезна зад тежката порта.

Скоро в Даркенвалд се възцари строг ред. Всички нормани бяха подслонени в замъка, споровете помежду им бяха уредени и всеки се захвана с работата си, защото отлично знаеше, че Вулфгар не изпуска юздите от коравата си ръка.

На вечеря Айслин застана начело на трапезата като първа дама на дома. Зае мястото, което по право принадлежеше на майка ѝ. Ала нито за момент не ѝ се удаде да забрави властното присъствие на норманския воин до себе си. Вулфгар разговаряше със Суейн, който седеше от другата му страна, и сякаш напълно я беше забравил. Нали самият той настоя тя да заеме почетното място на трапезата! Айслин трябваше да се подчини, макар да я болеше сърцето при мисълта, че майка ѝ трябва да се задоволява с остатъците от храната като всички останали крепостни.

— Мястото на робинята не е на трапезата до господаря — припомни му с горчивина тя.

Ала Вулфгар отговори с хладен, пронизващ поглед:

— Ще бъде, щом господарят заповядва.

По време на вечерята Керуик прислужваше като обикновен слуга. Айслин се чувстваше неловко в присъствието на годеника си. Не можеше да понесе примирението, което се четеше в очите му. Рейнър също не я изпускаше от очи. Мрачният му поглед издаваше дива омраза към Вулфгар и Айслин имаше чувството, че може да пипне с ръка тази омраза. От друга страна, изпитваше злобна радост при мисълта, че този негодник е побеснял от ревност.

С посиняло око и подута буза Хлин страхливо разнасяше кани с бира. Потръпваше всеки път, когато мъжете изреваваха някаква заповед или протегнатите им ръце опипваха гърдите или талията ѝ. Жалките ѝ одежди бяха закърпени с дебели конци и мъжете високо се обзалагаха кой пръв ще ги разкъса тази нощ.

Майда сякаш не забелязваше страха на слугинята. Беше съсредоточила цялото си внимание върху остатъците от храна, които мъжете подхвърляха на кучетата. Айслин виждаше как от време на време майка ѝ бързо пъхва в устата си изтръгнатата от псетата хапка.

Вечерята почти привършваше. Одеждата на Хлин беше устояла на жадните мъжки ръце. Ала накрая гневът на Рейнър се стовари върху невинното същество. Сграбчи момичето, притисна го до себе си и

брутално разреза с камата си връзките на гуната. Притисна устни до разголените гърди, без да обръща внимание на сълзите ѝ.

Айслин бързо извърна очи. Не вдигна поглед дори когато Рейнър метна момичето на рамото си и излезе навън. Когато успя да се овладее и изправи глава, срещна пронизващия поглед на Вулфгар.

— Времето тече бързо, Айслин — усмихна се той. — Ваш неприятел ли е то?

Младата жена не можа да устои на погледа му. Много добре знаеше какво означават тези думи. Новият господар се беше наситил на обилната вечеря и жадуваше за други удоволствия.

— Попитах ви нещо, демоазел. Времето ваш неприятел ли е?

Айслин впи очи в неговите и тихо прошепна:

— Не, не мисля.

— Значи не се страхувате от мен? — продължи да разпитва Вулфгар.

Айслин смело поклати глава.

— Не се боя от никого, освен от Бога.

— А той ваш неприятел ли е? — не я оставяше Вулфгар.

— Искрено се надявам да не е така — отговори младата жена. — Той е единствената ми надежда. — После решително вирна брадичка. — Казват, че херцогът ви е много набожен. Ние се подчиняваме на един и същи Бог, нали, а той избя хиляди хора, за да спечели трона на Англия!

— Едуард и Харолд скрепиха с клетва искането му. Ала когато кралят умираше, Харолд води доверителен разговор с него и после заяви, че на смъртното си легло Едуард му е завещал короната. Никой не можа да докаже, че лъже, но... — Вулфгар сви рамене. — Вилхелм има право да иска короната. Тя му принадлежи по рождение.

Айслин остро го изгледа.

— Внукът на обикновен кожар? Та той е... — Тя се стресна и спря наред изречението.

— Да, демоазел, той е копеле — продължи невъзмутимо Вулфгар. Усмихна се, макар и с горчивина. — Това е нещастие, да, и много хора също го изпитват.

Айслин поруменя от срам и сведе очи.

— Копелетата също са хора, Айслин. Нуждите и желанията им не са по-различни от тези на другите мъже. А тронът е също така

привлекателен за незаконния син, както и за законородените, ако не и по-желан.

Той се надигна и я издърпа да стане. Тънките вежди над сивите очи се извиха подигравателно. Ръцете му обгърнаха тънката ѝ талия и притиснаха стройното ѝ тяло до неговото.

— Хайде, скъпа. Време е да започнем с укротяването на опърничавата. Омръзнаха ми компанията на мъжете и шумът на битките. Тази нощ съм настроен за по-нежни борби.

Айслин го изгледа унищожително, но преди да ѝ хрумне достоен отговор, тишината в залата беше прорязана от дрезгав вик на ярост. Обърна се и видя как Керуик връхлита върху тях с кама в ръка. Остана като закована на мястото си, очаквайки острието да се забие в гърдите ѝ. Не знаеше дали годеникът ѝ иска да убие Вулфгар или нея. Едва когато норманинът я закри с тялото си и посрещна с голи ръце оръжието, от гърлото ѝ се изтръгна задавен писък.

Суейн, с вечното си недоверие, отдавна подозираше, че младият саксонец изпитва дълбоки чувства към дъщерята на загиналия лорд. Затова и сега реагира светкавично. Юмрукът му се стрелна напред и простря Керуик на пода. После настъпи с крак тила на падналия, без усилия изтръгна камата от юмука му и я запрати към стената. Вдигна неразделната си бойна брадва, готов да я забие в главата на жертвата.

Айслин изпищя:

— Не, за бога, недейте! Смилете се над него!

Суейн вдигна очи. Мъжете в залата също втренчиха погледи в нея. Разтърсвана от плач, младата жена се вкопчи във Вулфгар и отново изхълца:

— Не, моля ви, не! Не го убивайте! Пощадете го, умолявам ви!

Майда се промъкна към тях и замилва гърба на дъщеря си.

— Първо убиха баща ти, а сега ти вземат и годеника. Нищичко не ти оставиха, проклетите нормани.

Вулфгар се обърна като опарен.

— Какви ги дрънкаш, вещице? Наистина ли е неин годеник?

— Така е — кимна страхливо Майда. — Само след седмица трябваше да се венчаят.

Вулфгар отмести очи към младия саксонец, после обвиняващо изгледа Айслин. Накрая рязко заповяда на Суейн:

— Отнесете го при кучетата и го вържете до тях. Утре сутринта ще се заема с него.

Викингът кимна и издърпа безжизненото тяло.

— Не бой се, саксонецо — изрева дрезгаво той. — За тази нощ си спасен, благодарение на жената. Май добрата ти звезда продължава да те закриля.

Айслин все още трепереше от страх. С ужас видя как отведоха Керуик в дъното на залата и го привързаха към стената. Суейн метна тялото наред лаещата глутница и кучетата стреснато се разбягаха. В бъркотията никой не забеляза как Майда вдигна захвърлената на пода кама и я скри под наметката си.

Айслин се обърна към Вулфгар и с треперещ глас промълви:

— Много съм ви задължена...

— Така ли? — изръмжа той. — Е, няма да мине много време и ще узная съвсем точно докъде се простира благодарността ви. Когато ви обещах свещеник, само след минута ме наругахте пред очите на всичките ми хора. Впрочем, излъгахте ме и като казахте, че саксонецът с бялото лице няма никакво значение за вас. — Смехът му беше пълен с презрение. — По-добре да бях чул от вашите уста, че ви е годеник, а не да го узная случайно от старата вещица.

Айслин не можа да се въздържи.

— Излъгах, за да не го убиете — отговори разгорещено тя. — Щяхте да го направите, нали!

Сивите очи се впиха в нейните, тъмни и заплашителни.

— Нима наистина ме смятате за глупак, демоазел? Как така ще убивам ценните си роби! Ала само преди секунди Керуик наистина щеше да намери смъртта си, ако старата не го беше обявила за ваш годеник. Така поне разбрах защо се държа толкова неразумно.

— Сега го пощадихте, но какво ще стане утре? — попита настойчиво Айслин.

— Готова ли сте да дадете себе си, за да спася живота му? Е, това не би била почтена замяна, защото откъде да знам какво ще получа — произнесе подигравателно Вулфгар и стисна китката ѝ. — Да вървим. Искам да се убедя лично в жертвоготовността ви.

Айслин се опита да се изтръгне от желязната му хватка, ала не успя.

— Май се страхувате, че отдаването ви може да не струва един човешки живот — продължи да я дразни рицарят.

Съпротивата ѝ отслабна и двамата бързо изкачиха витите стълби. Вулфгар освободи поста, застанал пред вратата на спалнята и бутна Айслин да мине пред него. После грижливо пусна резето. Облегна се на стената със скръстени пред мощните гърди ръце. По устните му пропълзя усмивка.

— Чакам, демоазел. — Очите му проследиха прелъстителните извивки на тялото ѝ. — Чакам и горя от желание.

Айслин отговори колкото се може по-достоинно:

— Дълго ще чакате, господарю. Не съм от вашите нормански курви.

Вулфгар продължаваше да се усмихва.

— Не сте готова да се жертвате дори за бедния Керуик? Жалко. Утре сутринта сигурно ще ви е мъчно, че не сте го сторили.

Айслин му хвърли изпълнен с омраза поглед.

— Какво трябва да направя?

Мъжът небрежно сви рамене.

— Най-справедливото е да ми покажете разменната стока. Не се плашете, нали сме сами.

— Колко сте отвратителен! — отговори с възмущение Айслин.

Усмивката не слизаше от устните му.

— Не сте първата, която ми го казва. Макар че обикновено ми говорят друго. — После настойчиво продължи: — Хайде, Айслин! Започвам да ставам нетърпелив. Нека видим струва ли си да пощадя живота му.

— Не, не и не! — затропа с краче младата жена. — Няма да се правя на лека жена!

— Бедният Керуик — въздъхна Вулфгар.

— Мразя ви! — изкрещя тя, ала норманинът изобщо не се трогна.

— Аз също не изгарям от любов. Не обичам лъжчини.

— Щом не ви харесвам, защо е тая проклета игра! — изплака тя.

Вулфгар се изсмя като на себе си.

— Не е нужно да ви обичам. Искам само да спя с вас. Желая ви и това е всичко.

— За мен не е така! — изсъска ядно тя.

Раменете му се разтресоха от смях.

— Вече не сте девствена, нали? Какво значение има един мъж повече?

— Взеха ме веднъж, против волята ми. Това не означава, че спя с всеки.

Мъжът вдигна учудено вежди.

— Значи няма да го направите, дори за да спасите Керуик?

Айслин с мъка потисна хълцането си и отчаяно се извърна настрана. Не можеше да се пребори с подигравките му. Развърза връзките на гуната и я остави да падне на земята. После измъкна презглава долната риза. Одеждите се заплетоха в краката ѝ.

Вулфгар бавно се приближи и подробно огледа тялото ѝ, сякаш се готвеше да си купува кон. Вниманието, с което оцени всяка подробност на фигурата ѝ, я накара да затаи дъх от унижение. Изправи се и гордо вдигна брадичка. Ала за неин ужас омразата все повече се примесваше със странна възбуда, неизпитвана досега.

— Прекрасна сте — въздъхна Вулфгар и посегна към закръглената ѝ гръд.

Айслин се вцепени от страх. Ала засрамено трябваше да установи, че докосването разля по тялото ѝ предателска топлина.

Показалецът на мъжа меко проследи вдлъбнатината между двете гърди и се плъзна към гъвкавата талия. Тази жена беше наистина съвършена, стройна и с дълги крайници. Гърдите ѝ бяха напълно узрели за любов, гъвкави и потръпващи, порозовели под нежните му милувки.

— Е, как смятате, достойна ли съм да спася живота на бедния човек? — процеди ледено тя.

— Разбира се — гласеше спокойният отговор. — Не съм се и съмнявал в това. Вие не сте виновна за постъпката на Керуик. Животът му е в неговите собствени ръце. Подарявам му го. Разбира се, ще го накажа, защото постъпи дръзко и необмислено, а аз не мога да отмина с мълчание подобно нападение. Но нищо, което бихте сторили, не е в състояние да промени веднъж взетото ми решение.

Айслин побеля като платно и посегна да го удари. Вулфгар светкавично улови китката ѝ и я привлече към себе си. Ръцете му замилваха тялото ѝ. Опита се да се освободи, но не успя. Погледът на

усмихнатите сиви очи я пронизваше до мозъка на костите. Изглежда се забавляваше от съпротивата ѝ.

— Ето го отново дивото малко лисиче. Ти си достойна да спасиш живота на всеки мъж. По-достойна си дори от всички тронове на света.

— Негодник, жалък подлец! — изкрещя тя. — Ти, ти... копеле!

Хватката му стана още по-силна, докато лицето му се вкамени.

Притисна я до себе си и телата им сякаш се разтопиха едно в друго. Айслин изпъшка от болка и стисна здраво зъби, за да не извика. Бедрата ѝ бяха заклещени между неговите и пулсиращата му мъжественост сякаш я пронизваше.

— Искам да запомните едно, демоазел — проговори ледено мъжът. — Нямам особени предпочитания към жените, още по-малко пък към лъжките. Ако ме излъжете още веднъж, ще трябва да изтърпите доста по-страшни неща.

Блъсна я и тя едва не се строполи на пода. Чу го, че се раздвижи, и уплашено вдигна очи. Мъжът стискаше в ръка веригата, с която баща ѝ връзваше кучетата. Нима думите ѝ толкова го бяха разгневили, та възнамеряваше да я пребие с нея? Сърцето ѝ лудо заби, когато рицарят се надвеси отгоре ѝ, и тя с последни усилия се опита да се отмести. Краката ѝ отчаяно блъснаха протегнатите му ръце.

Скочи, ала не можа да се изплъзне от желязната му хватка.

— Не! — изплака и се втурна към вратата.

Треперещите ѝ пръсти не бяха в състояние да вдишат тежкото резе. Въпреки раната на бедрото Вулфгар я настигна с един скок. Топлият му дъх заплашително се блъсна в тила ѝ.

Айслин се извърна и хукна към камината, отчаяно търсейки нещо за защита. Препъна се в дебелия вълча кожа и полетя на пода. Преди да успее да се изправи, норманинът я настигна, обви ръце около талията ѝ и двамата се строполиха върху кожата.

— Пуснете ме! — изпъшка тя. Тялото ѝ потръпваше от ужас. Усещаше погледа му върху лицето си, но не смееше да отвори очи. — Пуснете ме, моля ви!

Учуди се, когато мъжът се изправи на крака и я вдигна да стане. Вгледа се в разширените ѝ от страх очи и в погледа му се изписа нежно-иронична усмивка. Ръката му меко отмахна падналата на челото ѝ къдрица.

Айслин уви ръце около тялото си, за да прикрие голотата си, ала не можа да откъсне очи от неговите.

Вулфгар се засмя. Хвана малката ѝ ръка и я поведе към края на леглото. Когато се наведе да вземе веригата, Айслин изплака и понечи да се изтръгне от ръката му. Мъжът я бутна на пода, привърза веригата към гредата на леглото и заключи другия ѝ край около глезена ѝ. Айслин смутено го изгледа и се изчерви.

— Нямам намерение да ви загубя, както ви изгуби Рейнър — произнесе подигравателно той. — Тъй като навън вече няма мъртви саксонци за погребване, много се съмнявам, че ще останете в Даркенвалд, ако ви позволя да се измъкнете, докато спя. Веригата е достатъчно дълга и ще се движите съвсем свободно.

— Колко сте великодушен, милорд — отговори подигравателно Айслин. Гневът отново вземаше връх. — Не си представях, че ще стигнете дотам, да ме вържете като куче с верига, докато се забавлявате с мен.

— Така ще си спестя усилията — засмя се той. — Много добре разбирам, че без чужда помощ няма да успея да укротя диваче като вас.

Надигна се и пристъпи към огъня. Започна да се разсъблича с гръб към нея. Свита на студения под, Айслин не го изпускаше от очи. Останал полугол, мъжът се загледа в огъня, потърквайки бедрото си, сякаш за да намали болката.

Айслин неволно се запита в колко ли битки е взел участие. Бронзовите гърди бяха прорязани от голям белег, произхождащ вероятно от дълъг меч. Цялото му тяло беше осеяно с по-малки и по-големи белези. Мускулите, които потръпваха под загорялата от слънцето кожа, свидетелстваха за изпълнен с лишения и упорит труд живот, посветен на ездата и умението да върти меч.

Ала сега, на трепкащата светлина на огнището, той ѝ се стори уморен и отпаднал. Почти физически усещаше изтощението му. За момент усети в сърцето си съчувствие към норманския враг, поддържан само от изключителната сила на духа си. Вулфгар въздъхна и раздвижи уморените мускули. Съблече се докрай и грижливо подреди дрехите си. Обърна се към нея и Айслин затаи дъх при вида на прекрасното мъжко тяло. Сви се на кълбо и се опита да прикрие голотата си.

При тази проява на уплаха Вулфгар трепна, сякаш едва сега си припомни присъствието ѝ. Виолетово-сините очи бяха вдигнати към неговите и в тях се четеше панически страх. Устните му се разкривиха в подигравателна усмивка, той се отпусна на леглото и хвърли към нея една от оставените там вълчи кожи.

— Лека нощ, скъпа — промърмори усмихнато той и се уви в дебелината на кожата.

По лицето ѝ се смесиха облекчение и почуда. Побърза да се завие с кожата и се намести удобно на твърдия каменен под.

Вулфгар духна свещта и се разположи по средата на широкото брачно легло на родителите ѝ. Не мина дълго време и равномерното му дишане изпълни стаята.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На другата сутрин Айслин се събуди от нежно пошляпване. Внезапно изтръгнато от обятията на съня, момичето изплака и скочи на крака. Озова се лице в лице с Вулфгар, седнал ухилено на края на леглото. Поглъщайки я с очи, той ѝ подхвърли дрехите. Много му се искаше да помилва потръпващите млади гърди, после и гъвките стройни бедра. Проследи с очи как меката плът с цвят на слонова кост изчезва под долната риза и въздъхна.

— Ама че мързелива жена — укори я с престорена строгост. — Крайно време беше да станеш. Донеси ми вода да се измия. После ще ми помогнеш да се облека. Моят живот не е лек като твоя. — Айслин сънливо примигна, без да отговаря. — Май сънят ти е доста дълбок — прибави укорително той.

— Надявам се, че вие също спяхте добре, милорд — отговори с високо вдигната глава тя. — Изглеждате бодър.

Вулфгар замислено я изгледа. От очите му се излъчваше топлина и сърдечност.

— Да, чувствам се освежен, демоазел.

Айслин се изчерви.

— Ще донеса вода — промълви тя и изтича навън.

Когато напълни кофа с вода от ведрото, което вреше над огнището в залата, Майда пристъпи зад гърба ѝ.

— Той залоства вратата, а през деня пред нея постоянно има пост — изхленчи старицата. — Какво да направя, за да те предпазя от него? Чух писъка ти...

— Не ме е докоснал — отговори Айслин и сама се учуди на думите си. — Цяла нощ спях на пода до леглото.

— Що за човек е той? — проплака Майда. — Сигурна съм обаче в едно: не те е пощадил от добро сърце. Само почакай! Тази нощ непременно ще те вземе. Нямаш никакво време, дъще. Бягай! Бягай!

— Не мога — прошепна Айслин. — Връзва ме за леглото.

— Отнася се с теб като с животно! — проплака възмутено Майда.

Айслин вдигна рамене.

— Поне не ме бие. — После си припомни сутрешния му поздрав и потърка задничето си. — Е, съвсем малко...

— Но ако го ядосаш, непременно ще те убие.

Айслин поклати глава. Припомни си близостта на коравото му тяло и си каза, че този човек не е в състояние да й стори зло.

— Не, мамо. Той е различен...

— Откъде знаеш? Хората му се боят от него.

— Аз обаче не се боя — заяви усмихнато Айслин.

— Глупачка! — изхленчи Майда. — Винаги си била упорита като баща си. Ще видиш докъде ще те доведе това.

— Трябва да вървя — проговори тихо Айслин. — Иска вода за миене.

— Все ще намеря начин да ти помогна!

— Недей, мамо! Страх ме е за теб. Викингът на име Суейн пази гърба на господаря си с очи на сокол. Непременно ще те убие. Не прави нищо, умолявам те!

— А какво ще стане с Керуик? — изсъска Майда и хвърли поглед към ъгъла, където младежът спеше, свит на кълбо между песовете.

Айслин отново вдигна рамене.

— Рейнър унищожил всичко.

— Керуик е на друго мнение. Все още те иска за жена.

— Няма ли най-после да проумее, че живеем в съвсем друг свят! Днес не е като преди една седмица. Ние сме роби и нищо повече. Нямаме никакви права, освен тези, които ни дава новият господар.

Майда подигравателно се изсмя.

— Странни неща се чуват от устата на високомерната ми дъщеря...

— Нима остана нещо, с което бихме могли да се гордеем, мамо? — попита уморено Айслин. — Важното е да останем живи и да си помагаме, доколкото можем.

— Твоята кръв е най-благородната в цяла Англосаксония. Баща ти беше велик господар. Няма да допусна да раждаш деца на някакво си копеле.

Айслин сърдито изгледа майка си.

— Май предпочиташ да родя син на Рейнър, нали? На убиеца на баща си!

Майда измъчено закърши ръце.

— Не ми се карай, дъще! Мисля само за теб!

— Зная, мамо — въздъхна момичето. — Поне изчакай известно време. Нека разберем с какъв човек си имаме работа. Нали видя как се ядоса след кървавата битка. Мисля, че ще се окаже честен човек.

— Но той е норманин! — изсъска Майда.

— Норманин е, вярно. Време е да вървя.

Когато Айслин влезе в спалнята, Вулфгар я посрещна със зъл поглед. Беше почти облечен.

— Много време ти трябваше за кофа вода — изръмжа той.

— Простете, милорд. — Момичето остави товара си и вдигна очи. — Мама се тревожеше как съм прекарала последната нощ. Закъснях, защото се опитах да я успокоя. Казах ѝ, че не ми се е случило нищо лошо.

— Майка ти? Коя е тя? Не съм видял дамата на дома, макар Рейнър да ми каза, че е още жива.

— Това е жената, която снощи нарекохте стара вещица — пошепна засрамено Айслин.

— Аха — изръмжа той. — Май нечий твърд юмрук е замаял главата ѝ.

Айслин кимна.

— Аз съм всичко, което ѝ остава на този свят. Страх я е за мен. — Преглътна конвулсивно и добави: — Иска да си отмъсти.

В очите на норманския рицар блесна интерес.

— Нима ме предупреждаваш да се пазя от собствената ти майка? Искаш да кажеш, че ще се опита да ме убие?

Айслин страхливо сведе очи.

— Възможно е. Не съм сигурна, но е възможно да го стори.

— Казваш ми го, защото не искаш да я убият, нали?

— О, господи! — изплака Айслин. — Никога не бих си простила, ако го допусна. Впрочем, вашият херцог ще избие всички ни, ако с вас се случи нещо.

Вулфгар се усмихна.

— Ще взема предвид предупреждението ти. Ще наредя да се погрижат за нея. Суейн ще я пази.

— Благодаря ви, милорд — отговори облекчено Айслин.

— Хайде, жено — продължи мрачно той, — помогни ми да се облека. Водата дойде твърде късно и няма да я използвам. Но довечера ще се окъпя. Ако и тогава се забавиш, ще бъда безмилостен.

Когато след малко двамата слязоха в салона, той беше празен. Само Керуик беше завързан в ъгъла при кучетата, ала вече не спеше. Очите му проследиха Айслин, която спокойно пристъпи към масата след новия си господар.

Майда побърза да ги обслужи. Поднесе хляб, месо и пчелни пити, от които капеше мед. Вулфгар седна и с кимане покани Айслин да заеме място до него. Майда ги изчака да се нахранят и отнесе остатъците на Керуик. Остави за себе си най-малкото парче. Коленичи до пленника и двамата тихо зашепнаха.

Известно време Вулфгар ги наблюдаваше внимателно, после рязко почука с ножа си по масата. Очите им се насочиха към него. Айслин видя гневната сянка, пробягала по лицето му, отстъпила място на дълбок размисъл.

— Елате тук, стара вещице — извика норманинът.

Майда се дотътри до масата, прегърбена и трепереща.

— Изправете се, жено — заповяда Вулфгар. — Вдигнете глава. Знаем, че можете.

Майда бавно се изправи в целия си ръст. Когато го погледна в лицето, норманинът се приведе в креслото си.

— Вие ли сте онази, която познават тук под името лейди Майда — господарка на Даркенвалд, преди да убият съпруга й?

— Да, господарю. — Майда страхливо кимна и обезпокоено изгледа дъщеря си.

— Значи вие бяхте първата дама на този дом? — продължи да разпитва Вулфгар.

Майда преглътна няколко пъти и прошепна:

— Да, господарю.

— Тогава, мадам, не ви позволявам да се правите повече на селянка. Ходите в тези дрипи, биете се с кучетата за парче хляб и през цялото време оплаквате тежката си участ. Ако бяхте показали поне малко от смелостта на съпруга си и не бяхте се отказали от подобаващото ви място в тази зала, щяхме да се отнесем с вас както трябва. А вие се опитахте да заблудите и мен, и хората ми. Затова сега

ви заповядвам да извадите одеждите си и веднага да ги облечете. И преди всичко, да се измиете добре! Престанете с тази глупава игра! Стаята на дъщеря ви от днес е ваша. Вървете там и се облечете като дама.

Майда побърза да изпълни заповедта и Вулфгар отново се наведе над закуската. Когато вдигна очи, едва не се задави. Айслин го наблюдаваше с искрена нежност.

— Май сърцето ви усети известна привързаност към мен, демоазел? — засмя се той и младата саксонка сърдито сведе очи. — Внимавайте, момиче. Искан да бъда откровен с вас. След вас ще дойде друга, след нея и трета. Нищо не е в състояние да ме обвърже с една-единствена жена. Пазете сърцето си.

— Вие май надценявате привлекателната сила, която се излъчва от вас, милорд — отговори с достойнство тя. — Вие сте мой враг, нищо повече.

— Така ли? — усмихна се весело Вулфгар. — Тогава ми обяснете едно, демоазел: може би имате обичай да целувате враговете си винаги така горещо?

Айслин поруменя от срам.

— Лъжете се, господарю. Онова, което сте сметнали за желание, е било израз на гореща вътрешна съпротива.

Усмивката на Вулфгар стана още по-широка.

— Да ви целуна ли отново, скъпа? Така ще докажа, че съм прав.

Айслин хладно отговори на погледа му.

— Робът няма право да възразява на господаря си. Ако сте го възприели като нежност, аз няма да се опитвам да ви разубедея.

— Разочаровате ме, Айслин. Бързо се предадохте.

— Нямам друг избор, милорд. В противен случай трябва да изтърпя целувката ви или дори нещо по-лошо. По-добре е да се съглася с вас.

— Направете го при по-подходящ случай, демоазел.

Когато тежката порта се разтвори с трясък, Керуик плахо се отдръпна в сянката. На прага застана Рейнър. Рицарят направи няколко крачки напред, застана пред Айслин, измери я с подигравателен поглед и дълбоко се поклони.

— Желая ви добро утро, гълъбице моя. Както виждам, прекарали сте чудна нощ.

Айслин се усмихна прелъстително. Щеше да му даде да се разбере.

— Разбира се, сър. Нощта беше прекрасна.

Рейнър се слиса и Айслин злобно отбеляза развеселената усмивка на Вулфгар.

— В студена нощ като тази е особено приятно да се топлиш с жена в постелята си — промърмори Рейнър и се обърна към Вулфгар: — Не е лошо да опитате и Хлин, особено когато ви омръзнат тръните и копривата в собственото ви легло. Тя прави само онова, което ѝ заповядаш, а зъбите ѝ не са и наполовина толкова остри, колкото на тази тук.

— Предпочитам по-оживени забавления — изръмжа недоволно Вулфгар.

Рейнър равнодушно вдигна рамене и си наля бира в един от големите рогове. Отпи голяма глътка и доволно въздъхна:

— Ооох! — После пое дълбоко въздух и остави празния рог на масата. — Както заповядахте, селяните излязоха на работа. Част от хората ни охраняват града от разбойници и крадци. Други са разпределени по двама при крепостните.

Вулфгар доволно кимна.

— Съставете малки отреди и им заповядайте да обходят цялата област. — При всяко нареждане върхът на ножа рязко потрепваше по масата. — Всеки отряд да се състои от петима души на коне. Ще им наредите след три дни да се приберат у дома. Всяка сутрин, с изключение на съботата, ще пращате нов отряд, винаги в различна посока. След една миля да дадат сигнал с тромпет, след пет мили да запалят огън, за да уведомят следващите ги отряди. Така винаги ще знаем дали напредват необезпокоявани и ще можем да вземем необходимите мерки.

Рейнър процеди през зъби:

— Отлично сте го измислили, Вулфгар. Май открай време сте убеден, че ще бъдете новият господар на тази област.

Вулфгар сърдито вдигна вежди, но не отговори на отправеното му обвинение. Макар и в напрегната атмосфера, разговорът продължи с други теми.

Айслин внимателно наблюдаваше двамата мъже. Разликата помежду им беше очевидна. Рейнър беше както обикновено дързък и

груб, докато Вулфгар оставаше спокоен и сдържан. Ако първият налагаше със сила волята си, вторият винаги даваше добър пример на хората си и те го следваха доброволно.

Хвърли случаен поглед към стълбата и с вик скочи от мястото си. Там беше застанала майка ѝ — същата онази жена, която познаваше и обичаше от детинство. Нежната фигура беше гордо изправена. Блеснала от чистота, облечена в одеждите си на господарка, Майда се беше погрижила да закрие посивелите си коси и голяма част от измъченото бледо лице с прозирно покривало. Тя пристъпи напред, грациозна като младо момиче, напълно естествена във величието си. При тази гледка сърцето на Айслин заби от неудържима радост.

Вулфгар също изглеждаше доволен. Рейнър обаче изруга, скочи като бесен и сграбчи старата жена за косите. Никой не успя да му попречи да смъкне булото ѝ. Майда нададе силен вик и се строполи на земята. Айслин ужасено видя как милото лице на господарката на Даркенвалд отново се разкриви в безумна гримаса.

Рейнър ядно вдигна юмрук.

— Как се осмеляваш да облечеш скъпоценни одежди и да се пъчиш пред господарите си като някоя кралица? Сега ще ти дам да се разбереш! Кучетата скоро ще оглозгат дъртите ти кокали! — И се наведе да я удари.

В този миг юмрукът на Вулфгар се стовари заповеднически по масата.

— Веднага спрете! — заповяда властно той. — Не причинявайте зло на старата жена. Тя се появи в предишните си одежди по моя изрична заповед.

Рейнър отстъпи крачка назад и мрачно изгледа началника си.

— Превишавате пълномощията си, Вулфгар. Нямате право да връщате на тази стара вещица достойнството ѝ на господарка. Намерението на Вилхелм беше да лиши съпротивляващите се лордове и семействата им от титлите и земята и да сложи на тяхно място наши, изпитани в битките хора. Първо ми отнехте заслужената награда, сега пък връщате положението на тази саксонска дама, а накрая...

— Не оставяйте гневът да замъгли острия ви поглед — отвърна спокойно Вулфгар. — Надявам се, много добре разбирате, че бедните саксонски селяни не могат дълго да понасят гледката на унижената си господарка. Няма да мине много време и те отново ще посегнат към

оръжията. Тогава ще трябва да им отвърнем със същото и накрая под владичеството ни ще останат само безсилни старци и пеленачета.

Нима желаете войниците на херцога сами да засяват нивите и да доят кози? Не е ли по-добре да възвърнем част от гордостта на саксонците, да намалим страха им и да ги направим по-податливи към заповедите ни, докато завладеем цялата страна? Всъщност аз не им давам почти нищо, макар в очите им това да изглежда много. Така ще ги принудя да плащат данъците си. В крайна сметка печелившият ще бъда аз. Някоя и друга отстъпка, малко повече доброта — така няма да има мъченици и светци. Тя си остава тяхната господарка и те не проумяват, че важна е единствено моята воля.

Рейнър поклати глава.

— Не се съмнявам, че ако Вилхелм загине в бой, вие ще се обявите за отдавна изчезналия му брат, Вулфгар, и ще се опитате да завладеете короната. Но изслушайте ме, ако обичате — продължи коварно той. — Ако дори веднъж направите грешка, аз ще се явя и ще сложа край на проклетия ви възход. — Поклони се подигравателно и побърза да напусне залата.

Когато портата се затвори зад черния рицар, Айслин изтича при майка си и се опита да я успокои. Старата жена се беше свила на пода и жално хленчеше. Беше като замаяна и не виждаше, че мъчителят ѝ си е отишъл. Айслин обви с ръка раменете ѝ и положи главата ѝ на гърдите си. Устните ѝ зашепнаха нежно и успокояващо. Когато след малко вдигна очи, видя изправилия се пред тях Вулфгар и се стресна. Ала в погледа на норманина се четеше нещо, което много приличаше на съчувствие.

— Отведете я в стаята ѝ и се погрижете за нея — заповяда рязко той и Айслин за малко не избухна.

Норманинът ѝ обърна гръб и закрачи навън. Младата жена отново се зае с безсилната Майда, помогна ѝ да се изправи и я придружи нагоре по стълбата.

Отведе я в стаята, положи я на леглото и замилва посивелите коси. Хленченето премина в тихо хълцане и след малко майката задиша по-спокойно. Скоро се унесе в неспокоен сън и в стаята се възцари тишина.

Айслин се зае да подреди стаите, тъй като натрапниците бяха разхвърляли вещите им по целия коридор. След малко отиде до

прозореца и тихо отвори капациите, за да пусне вътре топлото утринно слънце. Чу отвън заповеднически глас, който обявяваше наказанието на Керуик — двадесет удара с камшик.

Наведе се от прозореца и стана свидетел на жестоката сцена. Керуик беше привързан за кола с разголен гръб. Вулфгар стоеше плътно до него. Беше свалил шлема, железните ръкавици и ризницата и ги беше окачил на здраво забития в земята меч. Ала и без оръжие той си оставаше лордът. Държеше в десницата си дълго въже, сплетено на плитка, а на края завързано на възел. Завърши обявяването на присъдата, вдигна ръка и камшикът изплющя върху голия гръб на бедния саксонец. От гърлата на насъбралите се селяни се изтръгна уплашен вик. Ръката на Вулфгар отново се издигна и въжето повторно се стовари върху гърба на нещастника. Този път Керуик болезнено простена. При третия удар остана спокоен, но след четвъртия от гърлото му се изтръгна протяжен стон. След десетия, писъците преминаха в задавено хъркане. След петнадесетия слабото тяло увисна безсилно на кола. Когато изплющя и последният, селяните въздъхнаха в един глас. Айслин отчаяно извърна поглед от ужасната сцена.

Струваше й се, че докато траеха ударите, беше престанала да диша. Сега изскочи от стаята и хукна надолу по стълбата. Разтвори тежката порта и застана до измъчения си годеник с обляно в сълзи лице. Керуик беше загубил съзнание и безпомощният й гняв се изля върху Вулфгар. Спусна се към него и хвърли обвинението си право в лицето му.

— Запазихте бедния човек от зъбите на кучетата, само за да излеете злобата си върху гърба му! Не ви ли стига, че отнехте земите му и го направихте свой роб?

Вулфгар беше отпуснал плетения камшик и изтриваше кръвта от ръцете си. Когато й отговори, гласът му беше железен:

— Този човек се опита да ме убие в присъствие на всичките ми хора, жено. Обясних ви, че сам предизвика съдбата и че вие не бива да се намесвате в работите ми.

Айслин вдигна глава и понечи да отговори, но Вулфгар не й даде време да го стори.

— Вижте тези хора! — извика той и посочи с ръка селяните. — От днес нататък ще знаят, че всяка необмислена постъпка се наказва. Затова не ме гневете с обвинения и лицемерно съчувствие, Айслин

Даркенвалд, защото и вие носите вина за тази ужасна сцена. Ако не бяхте скрили истината, може би нямаше да се стигне дотук. Редно е и вие да понесете част от болката.

Вулфгар се обърна към хората си.

— Вие се заемете да острижете тези хора — заповяда той. — Нека слугите насипят сол в раните му, а после да го сложат да почива. Острижете всички! От днес да се носят по норманска мода.

Айслин учудено го изгледа. Едва когато остригаха брадата и дългите коси на Керуик, тя проумя какво е искал да каже. Селяните възбудено зашепнаха. Мъжете се опитаха да избягат, ала норманите ги заобиколиха. Един по един ги довличаха в средата на площада, за да споделят съдбата на Керуик. Скоро градчето се напълни със смутени селяни, които объркано опипваха избръснатите си бузи и скъсените коси. Унижени и засрамени, хората се изпокриха по хижите си. Вече бяха белязани от норманите. Бяха загубили и последния знак на своята саксонска гордост.

Айслин усети в сърцето си нов прилив на гняв. Влезе решително в замъка и се запъти към спалнята на родителите си. Извади ножицата на майка си, свали си панделката от косата и тъкмо понечи да отреже първата дебела плитка, когато вратата се разтвори с трясък. Твърда мъжка ръка удари ножицата и тя падна на земята. Другата ръка сграбчи рамото ѝ и я обърна назад. Стоманеносивите очи я пронизаха.

— Не ме поставяйте отново на изпитание, момиче! — изгърмя Вулфгар. — Предупреждавам ви за последен път. За всяка отрязана къдрица ще получите силен удар по голия си гръб.

Айслин се сви. Почувства се крехка и безпомощна. Желязната хватка на ръката му я накара да осъзнае болезнено безсмислието на намерението си.

— Добре, милорд — прошепна с пресъхнало гърло тя. — Ще се подчиня на волята ви. Моля ви, не ми причинявайте болка.

Очите на Вулфгар омекнаха. Когато ѝ отговори, гласът му също прозвуча дрезгаво:

— Тогава ми се подчинете във всичко, покорете се изцяло. — Притисна устни в нейните и Айслин си пожела мигът никога да не свършва. Стори ѝ се, че се задушаваше в дивата му прегръдка, ала по тялото ѝ се разляха предателски топли вълни. Тази груба, жадна уста отне и последните остатъци от собствената ѝ воля.

Когато най-после я пусна, очите му бяха замъглени и позагадъчни от всякога. Отблъсна я от себе си и Айслин политна към леглото. Вулфгар се запъти с дълги крачки към вратата и сърдито изфуча:

— Жени! — После тресна вратата зад себе си.

Айслин дълго остана загледана в затворената врата. Беше стъписана от собственото си държание. Какво толкова имаше у този мъж, та беше способна едновременно да го мрази от дъното на душата си и да се разтапя от сладост в прегръдките му!

Вулфгар изскочи навън и изкрещя някаква заповед на хората си. Суейн пристъпи към него и му подаде ризницата и шлема.

— Малката е доста дива — усмихна се викингът.

— Така е, но схваща бързо — отговори Вулфгар.

— Мъжете вече се обзалагат вие ли ще я укротите или тя вас — подхвърли иронично Суейн.

Вулфгар се изсмя.

— Нека се обзалагат, щом им доставя удоволствие. Ние с теб знаем колко бързо вълкът излапва момичето, осмелило се да го хване за муцуната. — После обходи с поглед хоризонта и продължи: — Да тръгваме. Нетърпелив съм да огледам обещаните ми земи.

Господарският дом утихна. Вулфгар беше оставил тук само двама-трима от хората си. Айслин беше благодарна, че за известно време ще се отърве от нахалните мъжки погледи, и се зае с грижи за ранените. Вулфгар беше заповядал на хората си да се обръщат към нея и да я оставят да ги лекува както намери за добре. Надвечер беше почистила и обгорила и последната рана и можа да си отдъхне.

След малко двама крепостни внесоха в залата Керуик и внимателно го положиха в ъгъла. Глутницата го наобиколи с див лай. Айслин сърдито разгони едрите песове.

— Защо го донесохте тук? — попита тя. Не можеше да познае селяните с новите им физиономии.

— Така заповяда лорд Вулфгар, милейди. Каза, че щом дойде в съзнание и натъркаме със сол раните му, трябва да го доведем тук, при кучетата.

— Май сте сбъркали — изсъска сърдито тя и посочи изпадналия в дълбоко безсъзнание Керуик.

— Изгуби съзнание, докато го носехме насам, милейди.

Айслин нетърпеливо им кимна да си вървят и коленичи до годеника си.

— О, бедни ми Керуик, какво изтърпя заради мен!

Хам донесе билки и чиста вода. По лицето му се стичаха сълзи. Коленичи до нея и започна да ѝ подава необходимото. Айслин разбърка благ мехлем и когато вдигна очи, с изненада забеляза измъченото му лице.

— Лорд Керуик беше винаги добър с мен, милейди — прошепна момчето. — А те ме принудиха да гледам, без да мога да му помогна с нищо.

Айслин отново се приведе над безжизненото тяло.

— Никой мъж с английска кръв не можеше да стори нищо в тази ситуация. Нека ни послужи за предупреждение. Норманският камшик ще изплющи и над нашите глави, ако не се подчиняваме. А може и да ни убият.

Младият момък отговори с треперещ от омраза глас:

— Двама от тях непременно ще платят с живота си. Първият е рицарят, който уби баща ви, а вторият е лорд Вулфгар, който ви отне честта и причини това ужасно зло на лорд Керуик.

— Не се оставяй чувствата да те водят — произнесе предупредително Айслин.

— Отмъщението е сладко, милейди.

— Не! Дори не бива да мислиш за такива неща, Хам — продължи настойчиво тя. — Баща ми загина като герой, с меч в ръка. Много от норманите намериха смъртта си от неговата ръка. А що се отнася до Керуик, бичуването ми се струва меко наказание, като си припомня как нападна Вулфгар с нож в ръка. Освен това не той ми отне честта, а Рейнър. Ще отмъщаваш само на човека, който заслужава отмъщение. О, Хам, аз сама ще си отмъстя! Кълна ти се във всичко свято, ще съумея да докажа, че честта ми е не по-малко скъпа от кръвта на този проклет норманин. — Тя изправи рамене и в гласа ѝ прозвуча горчивина. — Победиха ни в жестока битка и трябва да им се подчиним поне за известно време. Затова не губи време да тъгуваш по миналото, Хам, а се постарай да спечелиш утрешния ден. Върви сега,

момче, и остави лошите мисли. Те могат да доведат само до ново нещастие.

Момчето понечи да каже още нещо, но само се поклони и почтително напусна залата. Айслин отново се зае с мехлема и в този миг забеляза широко разтворените очи на годеника си.

— Странен начин на отмъщение, Айслин. С радост се отдавате в ръцете му и го умъртвявате, като лягате под него. О, проклятие! Проклятие! — простена Керуик. — Нима забравихте свещената клетва, която ни свързва? Вие сте моя! — Той направи опит да се изправи, но със стон се отпусна на коравия под.

— О, Керуик! — промълви потиснато Айслин. — Опитайте се да ме изслушате. — Тя го притисна да легне и продължи: — Мехлемът ще облекчи болките и раните скоро ще се затворят. Боя се обаче, че нямам лек за мъката, която ми причини злият ви език. Взеха ме против волята ми. Не разбирате ли, че имаме работа с жестоки и силни воители? Вие не сте нищо повече от обикновен роб, нямате дори собствено оръжие. Ако не искате главата ви да се търкулне в пропастта, не предприемайте нищо срещу натрапниците, заклевам ви! Убедихте се на собствен гръб, че умеят да наказват безмилостно. Не искам да изкопая нов гроб до този на баща си. Не мога да спазя клетва, дадена в съвсем друго време и нарушена против волята ми, нито мога да искам от вас да спазите своята клетва и да вземете обезчестена годеница. Задълженията ми са вече други. Ще се посветя на бедните същества, които служиха честно и почтено на баща ми. Ако успея да облекча поне част от страданията им, това ще бъде най-голямата ми награда. Затова не ме съдете твърде строго, умолявам ви, Керуик!

— Обичам ви! — изхълца момъкът. — Как можахте да допуснете до себе си друг мъж, как можахте да изтърпите прегръдките му! Знаете, че ви желяех, както всеки мъж желяе любимата жена. Ала ме помолихте да изчакам до сватбата, и аз, глупакът, обещах да пазя честта ви. А ето че без колебание избрахте норманския военачалник за свой любовник. Ако ви бях притежавал истински, може би щеше да ми бъде по-лесно да изтрия мислите за вас от главата си. Сега обаче не мога да се отърва от представата, че докато аз се мъча тук, врагът ми се забавлява в леглото с вас.

— Простете ми, моля ви — прошепна смирено Айслин.

Момъкът зарови лице в сламата и тялото му се разтърси от хълцане. Айслин се надигна с тъга и побърза да се отдалечи. Не можеше да стори нищо повече нито за телесните, нито за душевните му рани.

Откъм вратата долетя някакъв звук и младата жена стреснато обърна глава. Там, широко разкрачен, стоеше Вулфгар. Сивите очи бяха впити в лицето ѝ със странно изражение. Почервеня, тъй като не знаеше дали е чул целия ѝ разговор с Керуик, ала веднага се сети, че норманинът не владее езика им.

Обърна се рязко и изтича нагоре по стълбата. Усети очите му в гърба си и се почувства по-сигурна, едва когато затръшна зад себе си вратата на спалнята. Изплака и се хвърли на леглото.

Керуик никога нямаше да проумее защо избра норманина за свой любовник. Сигурно я смяташе за леко момиче. После се сети за презрението, изписано в очите на Вулфгар, и в сърцето ѝ отново се надигна гняв. „Той си въобразява, че съм длъжна да се подчинявам на капризите му, каза си тя, но скоро ще научи нещо по-добро! Вълкът още не ме е направил своя, а и няма да ме получи, защото отлично умея да се справям с простата му норманска логика. Ще го опитомя, още преди да се е усетил.“

Беше потънала в мислите си и изобщо не чу отварящата се врата. Обърна се стреснато едва когато Вулфгар спокойно проговори:

— Май ще препълните канала с потоците сълзи, които проливате.

Айслин се изправи и гневно впи очи в неговите. Направи отчаян опит да потисне мъката в сърцето си и побърза да приглади косите си.

— Бедата ми е голяма, лорд Вулфгар. Баща ми загина в бой, майка ми се унижава да служи като робиня, домът ми е опустошен, а честта ми — отнета завинаги. Кой може да ми оспори правото на плач и тъга?

Очите на Вулфгар внимателно следяха движенията ѝ.

— Признавам правото ви да проливате сълзи, демоазел. Правете го, щом не можете другояче. Ала не се бойте, че ще ви сторя нещо лошо. Кълна се, че досега не бях виждал жена със силен дух и кураж като вашите. Струва ми се, че никое нещастие не е в състояние да ви сломи — усмихна се той и пристъпи към нея. Айслин се принуди да вдигне глава, за да може да го погледне в очите. — Истината, малка

лисичке, е, че от ден на ден ставате все по-красива. — После погледът му отново стана суров. — Ала и най-красивата жена винаги трябва да помни кой е господарят ѝ. — Вдигна ръка и захвърли ръкавиците пред краката ѝ. — Вдигнете ги и помнете, че сте в ръцете ми. Също като тези ръкавици вие сте моя и нямате друг господар.

Айслин гневно го изгледа.

— Аз не съм робиня — отговори с достойнство тя. — Не съм и ръкавица, която ще носите известно време и после небрежно ще я захвърлите на пода.

Пепелявата вежда се вдигна, а около устните му бавно се изписа иронична усмивка. Очите бяха по-студени от стомана.

— Така ли, демоазел? Стига да поискам, ще ви направя своя още в този миг. Ще ви поюздя като породиста кобила, а после ще ви забравя, както съм забравял всички жени досега. Имам по-важни задължения. Не си въобразявайте, че сте кой знае какво. Вие сте само една обикновена робиня.

— Не, милорд — отговори тихо, ала решително Айслин. — Робът няма свой живот, той служи единствено на господаря си. Ала ако ме принудите да ви стана робиня и почувствам, че собствената ми воля вече няма никакво значение, аз без колебание ще посегна към спасителния изход на смъртта.

Вулфгар протегна ръка и улови брадичката ѝ. Привлече лицето ѝ към своето и внимателно я измери с поглед. Почувства вътрешната ѝ съпротива и присви очи.

— Права сте — промърмори почти нежно той. — Никой мъж не е в състояние да ви направи своя робиня. — После рязко дръпна ръката си и се извърна. — Ала не прекалявайте, демоазел. — Изгледа я през рамо и сърдито продължи: — Иначе ще реша друго. Може и да направя опит да ви поробя...

Айслин смутено се изчерви.

— А после, милорд? — попита тихо тя. — Ще стана една от многото жени, които за кратко са задоволявали прищевките ви и накрая сте ги захвърлили като непотребни ръкавици, така ли? Нима нито една жена не е успяла да завоюва благоразположението ви и да остане за дълго в мислите ви?

Вулфгар тихо се изсмя.

— О, разбира се, че се опитвах. Вдигаха полите си колкото се може по-високо. Ала за мен това не беше повече от игра. Никоя от тях не завладя сърцето ми.

Айслин се видя на крачка от победата.

— Това и за майка ви ли се отнася, милорд? — попита тържествуващо тя и си помисли, че е щракнала капана.

Ала в следващия миг я обхвана смъртен страх. Лицето на мъжа потъмня от гняв, в очите му блеснаха светкавици, цялото му тяло се разтърси. Айслин уплашено вдигна ръка да се защити от страшната му ярост.

— Никога! — изсъска през стиснати зъби норманинът. — Най-малко тази благородна дама!

Обърна се и с бързи стъпки напусна стаята. Гневът му беше толкова показен, че Айслин веднага разбра: в сърцето на незаконнороденото дете нямаше и капчица любов към родната му майка.

ГЛАВА ПЕТА

Вулфгар изскочи навън. Внезапно прозвуча вик и нечия ръка посочи към близките хълмове. Норманинът я проследи с очи и веднага забеляза черния дим, издигащ се над билото. Изрева някаква заповед и няколко от хората му се метнаха едновременно с него на седлата. Суейн застана зад господаря си и едри буци кал полетяха изпод тежките, бясно препускащи копита.

Само след няколко минути мъжете изкачиха хълма и се спуснаха в галоп от другата му страна. Видяха пред себе си голям навес за сено и скромна селска хижа, обгърнати в пламъци.

Когато се приближиха, Вулфгар потръпна от ужас. Седем или осем трупа лежаха разпръснати по площадката, между тях и двамата свободни жители, които беше назначил да пазят този отдалечен имот. От телата стърчаха дълги стрели, с каквито обикновено си служеха норманите. Близко до хижата беше проснато тялото на младо момиче, обезобразено до неузнаваемост, убито, след като беше послужило да задоволи низките страсти на разбойниците. Изпоцапана, покрита с рани старица се измъкна от някаква дупка и се хвърли върху изстиващото тяло на детето си.

Около дузина мъже се отдалечаваха бегом през полята. Ала Вулфгар насочи вниманието си към шестимата ездачи, които тъкмо изчезваха в гъсталака. Заповяда на хората си да преследват пешаците, после кимна на Суейн и заби шпори в слабините на жребеца си.

Мощните бойни коне знаеха какво се иска от тях. Мускулите им равномерно се вдигаха и отпускаха под тънката кожа. В дивия си устрем сякаш не стъпваха на земята. Скоро започнаха да настигат разбойниците. Вулфгар извади меча от ножницата и нададе пронизителен боен вик. Мощният бас на Суейн го последва.

Двама от ездачите забавиха ход, обърнаха конете и зачакаха преследвачите си. Вулфгар насочи коня си встрани, докато Суейн се нахвърли право срещу тях. Събори единия от седлото и заби бойната си бравда в гърдите на втория. Когато Вулфгар се обърна, видя викинга

да се бие с падналия. Знаеше, че приятелят му без усилия ще се справи с един противник, и спокойно се насочи към четиримата пред него.

Мъжете спряха конете си и застанаха в боен ред. Вулфгар отново нададе бойния си вик, който проехтя далеч над самотните поля. Хън се втурна в луд галоп сред групата конници. Щитът на Вулфгар посрещна четири копия, без ръката му да трепне. В същия миг десницата се стрелна напред и дългият меч отсече главата на първия нападател. Конят ужасено хукна да бяга с мъртвото тяло на гърба си. Хън се отдалечи от разбойниците, но леко притискане в слабините му напомни да спре. Завъртя се наляво и в същото време Вулфгар замахна с меча. Тежкото оръжие разтроши щита на втория противник и се заби дълбоко в гърлото му. Мъжът изхърка и политна назад. Вулфгар светкавично вдигна крак и го изрита от седлото.

Третият вдигна меч и се нахвърли срещу норманския рицар. Внезапно очите му блеснаха от почуда и се сведоха надолу към рамото. Ръката увисна отсечена, а последвалият втори удар го избави от страданията му. Просна се на земята и изплашените коне стъпкаха безжизненото тяло. Когато последният забеляза, че всичките му другари са паднали под бляскащото острие, панически се втурна да бяга. Ала дългият меч се заби безмилостно в гърба му и го запрати презглава в размекнатата кал.

Суейн се втурна да помогне на Вулфгар, ала рицарят си беше свършил работата и стоеше гордо изправен на седлото, заобиколен от трупове и уплашени до смърт коне. Викингът внимателно изгледа мръсните, дрипави мъртвци. Рицарските оръжия и щитове никак не подходяха на мизерното им облекло.

— Крадци по пътищата, нали? — промълви замислено той.

— Точно така — кимна Вулфгар и прибра меча в ножницата. — Както изглежда, претърсвали са за плячка окървавените поля на Хейстингс. — После протегна крак и обърна един от щитовете, украсен с английски герб. — Тия лешояди не са пощадили дори сънародниците си.

Двамата воители събраха изплашените коне и натовариха труповете върху седлата. После поведоха мрачния керван обратно към хижата. Слънцето вече залязваше и двамата побързаха да погребат мъртвите в настъпващия мрак. Единадесетте мъже, които бяха хукнали през полето, се предадоха без бой. Само двама, които се осмелиха да

вдигнат мечове, заслужиха по два метра под земята. Вулфгар остави един кон и няколко златни монети на старата жена, която остана смаяна от щедростта му. Завързаха ръцете на разбойниците, после преметнаха дълго въже около шиите им и ги поведоха към Даркенвалд. Когато влязоха в двора на замъка, луната вече се беше издигнала в небето.

Вулфгар скочи от коня пред господарския дом и заповяда да затворят крадците за през нощта, както и да ги охраняват добре. Освободи хората си и влезе в голямата зала. Видя заспалия Керуик, свит между кучетата, и недоволно поклати глава.

После пристъпи до масата и си наля голяма чаша прясно сварена бира. Силното питие го стопли.

Закрачи бодро нагоре по стълбата и отвори вратата на спалнята си. Една-единствена свещ и пламъците на дървата в камината осветяваха стаята. Като видя, че голямата дървена вана е пълна до половината с топла вода, Вулфгар доволно се усмихна. Над огъня висеше голямо ведро, от което също се издигаше пара. На топлите плочи край камината беше поставена табла с месо, сирене и хляб. Е, Айслин се грижеше поне за удобствата му. Робинята явно се учеше да се подчинява.

Очите му спряха върху стройната фигура, свита в големия стол пред огъня. Спящото лице беше свършено в своята красота. Косите блестяха като разтопена мед в светлината на пламъците. Гърдите леко се повдигаха под тънката нощна риза. Вулфгар се приведе и внимателно отмахна падналата върху бузите ѝ къдрица. Поднесе я към устните си и вдъхна дълбоко свежия ѝ, чист дъх. Изправи се рязко, почти изплашен, защото ароматът замайваше главата му. Ножницата на меч се удари със звън в тежкия стол и събуди спящото момиче.

Айслин скочи и по съненото ѝ лице се изписа уплаха. Ала когато го позна, чертите ѝ се отпуснаха, устните се усмихнаха и от тях се изтръгна доволна въздишка.

— Вие ли сте, милорд? — прошепна тя и се изправи.

При вида на съблазнително протягащото се младо тяло кръвта заби в слепоочията му. Отстъпи крачка назад, за да се предпази от изкушението, и започна да сваля тежката си броня. Когато остана само по ленена долна риза и къс платнен панталон, се обърна отново към

Айслин и младата жена поруменя. Побърза да прибави нови дърва в огъня.

— Защо не сте си легнали досега, демоазел? — попита хладно норманинът. — Вече е късно. Може би искате да ме питате нещо?

— Господарят заповяда да приготвя гореща баня за тази вечер. Напълних ваната и поддържах вечерята топла.

Очите му остро се впиха в нейните.

— Не се ли страхувахте, докато ме нямаше? Нима се доверявате на норманите?

Айслин спокойно отговори на погледа му и скръсти ръце зад гърба си.

— Чух как отпратихте Рейнър с важно поръчение. Тъй като съм ваша собственост, хората ви не смеят да ме докоснат. Изглежда се страхуват до смърт от вас.

Вулфгар реши да не обръща внимание на шегата ѝ.

— Готов съм да изям цяло печено прасе. Умирам от глад, затова банята ще почака.

Айслин се обърна да поднесе вечерята и очите на мъжа се впиха в стройния гръб. Възхити се от гъвкаво поклащащите се бедра и в съзнанието му неволно изникна образът на голото ѝ тяло, който през целия ден не искаше да го напусне. Победата над разбойниците беше възбудила духа му и близостта на ухаещото женско тяло караше кръвта да бие с все сила в слепоочията му. Когато вдигна очи, Айслин срещна внимателния и в същото време отнесен поглед на мъжа и смутено се изчерви.

Ала когато пристъпи към нея, нещо дълбоко в душата ѝ я накара да отстъпи крачка назад. Вулфгар спря и се потопи цял в дълбините на големите виолетови очи. Ръката му се протегна и нежно обхвана гърдата ѝ.

— Аз мога да бъда също така нежен, както Рейнър — пошушна дрезгаво той.

— Но той не беше нежен, милорд — промълви нерешително тя, не знаейки дали да избяга или да се опълчи насреща му. Ръката не се движеше. Само палецът притискаше зърното на гърдата ѝ.

— Какво е това, момиче? — попита иронично норманинът. — Много ме интересува.

Айслин сърдито вирна брадичка.

— Няма да играя повече тази игра, милорд. Не мога да ви предложа нищо, което вече не сте видели.

— О, защо така студено, момиче? Надявах се, че огънят в камината е затоплил кръвта ви.

— Предпочитам вашата да се поохлади малко, милорд.

Вулфгар отметна глава назад и гръмогласно се разсмя.

— Знаех си аз, че сте много забавна — и в леглото, и извън него.

Айслин отблъсна ръката му.

— Заповядайте на масата, милорд. За разлика от вас яденето непременно ще изстине.

— Говорите като законна съпруга, а аз не съм ви провъзгласил дори за любовница — отговори укорително той.

— Подготвили са ме отлично за семейните задължения — отговори твърдо Айслин. — Но не разбирам нищо от задълженията на любовница.

Вулфгар сви рамене.

— Щом ви харесва, разрешавам ви да се смятате за моя законна съпруга, малка моя Айслин.

— Не ми е възможно да го сторя без благословията на свещеник — отговори хладно тя.

Вулфгар продължаваше да я гледа с явна благосклонност.

— Нима няколко най-обикновени думи са достатъчни да ви дадат сигурност за цял живот?

— Точно така, милорд — заяви тържествено тя. — Момичетата твърде рядко имат право да избират сами съпруга си. Вие сте като всеки друг мъж, само дето сте норманин.

— Нали казахте, че ме мразите — напомни й иронично той.

Айслин вдигна рамене.

— Познавам много момичета, които мразеха съпрузите си.

Вулфгар пристъпи още по-близо.

— Но те са били старци и са можели да се качват върху младите си жени само с чужда помощ, нали?

— Не мога да отговоря на този въпрос, милорд — промълви уклончиво тя.

Вулфгар тихо се изсмя и вдигна една от златните къдрици.

— Разбира се, че можете, демоазел. Никоя жена не би се оплакала да има в леглото си силен и здрав мъж. Уверявам ви, че с мен

ви очакват само приятни неща.

Айслин подигравателно го изгледа.

— Да не би да молите за ръката ми, милорд?

Вулфгар рязко се извърна и сърдито вдигна вежди.

— Какво? И да се мъча цял живот в робство? Никога!

Отстъпи крачка назад, ала Айслин не сваляше очи от него.

— А какво ще кажете за незаконородените си деца? — попита тихо тя. — Как живеят те?

— Засега няма такава неща — изръмжа недоволно Вулфгар и иронично изкриви устни. — Ала с вас нещата може скоро да се променят.

Айслин поруменя от гняв.

— Много ви благодаря за предупреждението — отвърна саркастично тя. Колко го мразеше в този миг! Как умееше да я разгневи до крайност и да се забавлява с безпомощната ѝ ярост...

Вулфгар вдигна рамене.

— Е, може пък да сте безплодна.

— О! — Айслин едва не се задави от бяс. — Без съмнение, това ще бъде добре дошло за вас. Все пак искам да знаете, че ще извършите грях, ако ме принудите да легна в леглото ви, без да сме разменили брачни клетви.

Вулфгар се изсмя и седна на масата.

— Не съм виждал инат като вас, жено. Ако ви избира за своя съпруга, ще сторите всичко да размекнете сърцето и ръката ми, ще ме принудите да помагам на народа ви. О, каква благородна задача — да се жертваш за семейството и бедните селяни... — Веждите му сърдито се ключиха. — Но аз няма да спечеля нищо от толкова благородство.

— Днес свещеникът не пристигна — проговори тихо Айслин, желяйки да смени темата. Вулфгар спокойно се зае с яденето. — Забравихте ли обещанието си? Трябва да благослови гробовете.

— Не съм забравил — отговори, дъвчейки, Вулфгар. — Извикали са го другаде, ала веднага щом се върне в Крейгън, хората ми ще го изпратят тук. Имайте търпение. До няколко дни със сигурност ще дойде.

— Селяните ми казаха, че са видели имота на Хилда в пламъци. Заловихте ли крадците?

— Да — отговори Вулфгар и втренчено я погледна. — Нима се съмнявахте?

Айслин отговори на погледа му, без да мигне.

— Не, господарю. Междувременно зная, че сте мъж, който получава всичко, което си е пожелал. — Обърна се настрани и тихо попита: — Какво ще ги правите?

— Те убиха дъщерята на старицата, а аз пронизах с меча си четирима — отговори мрачно Вулфгар. — Хората ми убиха още толкова. Останалите ще получат утре сутринта по няколко удара с камшик, после ще трябва да отработят убийството на момичето. Старата жена ще получи обезщетение за дъщеря си. След това ще станат мои роби.

Продължи да дъвче печеното месо, без да я изпуска от очи. Айслин побърза да си потърси някаква работа из стаята.

— Крадците оказаха ли съпротива? — попита тихо тя. — Обикновено са страхливци. Идваха тук и по-рано. Татко напразно ги гонеше.

— Суейн и аз подгонихме шестима, които бяха въоръжени.

Айслин вдигна очи.

— Надявам се, че не сте ранен?

Вулфгар се облегна назад и с усмивка срещна погледа ѝ.

— Не. Само няколко дреболии. — Вдигна длани насреща ѝ и Айслин едва не изписка при вида на отеклите, зачервени ръце. — Трябваше да си взема ръкавиците, демоазел. Излязох глупак, че ги оставих тук.

— Добре сте си послужили с меча.

— Трябваше. Животът ми зависеше от това.

Вулфгар се надигна и започна да се съблича. Айслин побърза да отвърне поглед и се зае отново с домашните си задължения.

Когато остана само с тънката кожена препаска, Вулфгар я повика. Айслин хвърли поглед през рамо и видя, че ѝ сочи превръзката на бедрото си. Взе ножицата и отиде при него. Коленичи, разряза превръзката и внимателно оголи раната. Видът ѝ беше много по-добър. Предупреди го да не прави резки движения, за да не я разтвори отново, и забърса краищата с чиста кърпа. После бързо се обърна настрани и го изчака да влезе във водата.

— Няма ли да се присъедините към мен, демоазел?

Айслин рязко се обърна и го изгледа смаяно.

— Милорд!

Вулфгар се изсмя и тя разбра, че отново се е уловила на въдицата му.

— Нищо, Айслин, следващия път. Когато се опознаем по-добре.

Младата жена почервения от срам и се оттегли в сянката. Оттам можеше да го наблюдава, без да я забележи. Въпреки това мъжът непрекъснато поглеждаше в нейната посока. Ала очите му напразно се мъчеха да пробият непрогледния мрак.

Най-после излезе освежен от ваната. Първите му думи я накараха да трепне.

— Елате тук, Айслин.

Страхът посегна с железни клещи към сърцето ѝ. Поколеба се, измъчвана от въпроса, какво ли възнамерява да прави с нея, и се запита не е ли по-добре да избяга. Вратата не беше залостена. Не, не биваше да го прави. Надигна се и, треперейки, пристъпи напред. Коленете ѝ омекнаха. Застана пред него и се почувства слаба и безпомощна. Въпреки страха си събра сили и вдигна очи насреща му. С облекчение забеляза обичайната подигравателна усмивка.

— Да не мислите, че съм забравил веригата, скъпа? Нямам ви достатъчно доверие.

Страхът изчезна. Остана неподвижна, докато пръстите му заключиха веригата около глезена ѝ. После норманинът залости вратата, духна свещта и се изтегна в леглото, без да ѝ обръща повече внимание. Айслин постоя известно време, после пристъпи към края на леглото, където бяха нахвърляни няколко овчи кожи, и свали тънката вълнена гуна. Усети погледа му върху себе си и предпочете да остане с ленената риза. Разпусна косата си и започна да разресва дългите златни вълни. Топлият полъх на огъня галеше тялото ѝ. Питаше се защо този мъж, който трябваше само да протегне ръка, остава толкова невъзмутим пред прелестите ѝ. Хвърли кратък поглед към него и с уплаха забеляза, че се е надигнал на лакът и не сваля очи от нея.

— Щом не сте готова да споделите леглото ми още тази нощ, демоазел — проговори дрезгаво мъжът, — съветвам ви да отложите тоалета си за утре сутринта. Иначе рискувате да забравя добрите си намерения и да взема против волята ви онова, което възбужда до крайност сетивата ми.

Айслин безмълвно кимна и се уви с дебелите кожи, за да скрие тялото си от жадния мъжки поглед.

Минаха няколко дни. Те бяха спокойни, ала Айслин никога не забравяше предупреждението му. Кърпеше дрехите му, обслужваше го по време на ядене, помагаше му да се облича. Денем мъжът сякаш напълно я забравяше. Беше зает да издига с хората си защитни съоръжения срещу разбойнически банди и евентуални въстания на останалите верни на краля англосаксонци.

Скоро Вилхелм изпрати съобщение, че войската му е задържана от холера. Вулфгар получаваше задачата да задържи завзетите земи, докато войската е в състояние да потегли отново. Въпреки че норманинът не промълви нито дума, Айслин имаше усещането, че почти се зарадва на полученото нареждане. Обичаше да го наблюдава незабелязано и все повече се убеждаваше, че има насреща си човек, способен да се справи с всяка ситуация.

Когато вечер залостваше вратата на спалнята, Вулфгар забравяше всичко останало и посвещаваше цялото си внимание на Айслин. Тъмносивите очи следяха всяко нейно движение, и то с такова внимание, че пръстите ѝ почваха да треперят.

Увита в дебелите вълчи кожи, младата жена много добре усещаше, че рицарят остава до късно през нощта буден и я наблюдава.

Една нощ се събуди, треперейки от студ. Надигна се и се отправи към камината с притиснати до гърдите ръце. Чу нечие движение зад себе си и стреснато се обърна. Вулфгар скочи от леглото и бързо се приближи. Голото му тяло беше само неясна сянка в мрака.

— Студено ли ви е? — попита.

Айслин кимна. Зъбите ѝ тракаха. Мъжът грабна голямата кожа от леглото си и я уви около голите ѝ рамене. После пристъпи към огъня и разбърка с дългата маша тлеещата жарава. Нахвърля трески и тънки клони и изчака пламъците да лумнат с нова сила. После отиде при нея, коленичи и отключи веригата. Захвърли я настрани, надигна се и я погледна право в очите. Осветени от трепкащите пламъци, чертите на лицето му изглеждаха изсечени от стомана.

— Ще се задоволя с честната ви дума, че няма да ми избягате. Давате ли я?

— Разбира се — кимна Айслин. — Къде бих могла да отида?

— Тогава сте свободна.

Младата жена се усмихна с благодарност.

— Мразех веригата.

— Аз също — отговори рязко той и побърза да се пъхне в топлото тегло.

След тази нощ Айслин можеше да се движи свободно навсякъде. Обикаляше селището, без да я следват стражи. Ала в деня, когато се върна Рейнър и се запъти право към нея в двора на замъка, развеселено установи, че все пак продължават да я охраняват. Двама от норманите на Вулфгар веднага се завъртяха наблизо.

— Не стига, че непрекъснато ме праща надалеч с все нови и нови задачи, ами и продължава да ви пази като куче — изръмжа Рейнър. — Май го е страх да не ви загуби.

Айслин изкриви устни в подигравателна усмивка.

— Вероятно много добре знае на какво сте способен, сър Рейнър.

Мъжът ѝ хвърли мрачен поглед.

— Вие очевидно се чувствате отлично, демоазел. Нима господарят ви е толкова добър любовник? Не мога да повярвам. Винаги съм знаел, че предпочита красиви момчета.

Очите на Айслин се разшириха с добре изиграна невинност.

— О, сър, сигурна съм, че се шегувате! Никога не бях срещала толкова пламенен и умел любовник. — Видя как Рейнър ядно стисна устни и се наслади на играта си. Продължи с тих, засрамен глас: — Не бих искала да го казвам, ала ще ви призная, че съм напълно в негова власт.

Лицето на Рейнър се вкамени.

— Та той изобщо не е красив.

— Защо смятате така? Никак не съм съгласна с вас. Всъщност едното няма нищо общо с другото, не мислите ли?

— Правите ме на глупак! — изрева Рейнър.

Айслин се усмихна с нежно съчувствие.

— О, сър! Уверявам ви, че не е така. Зная, че нямате много време, затова не очаквам да останете и да ме изслушате, докато ви обясня защо жената предпочита един определен мъж за свой господар.

В този миг по уличките на селището изгърмяха копита. Двамата се обърнаха и видяха Вулфгар и хората му, които влязоха в галоп в

двора. С мрачно лице норманският рицар спря коня точно пред тях. Слезе и предаде юздите в ръцете на Гоуейн, един от младите воители. После се обърна към новопристигналия.

— Много скоро се върнахте.

— Да — отговори сърдито Рейнър. — Обходих целия север, както ми заповядахте, но без всякакъв резултат. Англичаните са се барикадирали в къщите и градовете си. Не е възможно да се разбере какво правят зад високите градски стени. Вероятно просто се забавляват по цял ден с жените си, както вие с тази тук...

Вулфгар хвърли развеселен поглед към Айслин, която поруменя до корена на косата си.

— Впрочем, тя твърди, че сте необикновен майстор в любовната игра — продължи с високо вдигнати вежди Рейнър, без да сваля очи от него.

Вулфгар се усмихна с мека ирония.

— О, така ли казва? — С естествен жест сложи ръка на рамото на Айслин и помилва меките къдрици на тила, въпреки че много добре усети как тялото ѝ се скова. Усмивката му стана още по-широка. — Тя също ми доставя всички възможни удоволствия.

— А аз ви казвам, че лъже — изръмжа сърдито Рейнър.

Вулфгар се изсмя.

— Защото с вас беше друго, нали? Като всяка достойна дама тя иска да бъде спечелена с нежност.

Рейнър не можа да се сдържи:

— Но тя няма нищо общо с малките момчета, Вулфгар.

Айслин почувства гневната хватка на мъжките пръсти, но както винаги, Вулфгар успя да запази самообладание и в гласа му нямаше и следа от вълнение.

— Не бива да се самозабравяте, приятелю. Не съм предполагал, че желаете тази жена дори с цената на живота си. Ала ви прощавам, защото тя заслужава дързостта ви. Може би, ако бях във вашето положение, и аз щях да се държа по същия начин. — Ръката му се плъзна към талията на Айслин в нежна милувка. Притегли я по-близо до себе си и продължи: — Съветвам ви да потърсите Хлин. Защото утре рано-рано ще ни напуснете, за да продължите службата си под командата на херцога. Не ви остава много време да задоволите жаждата си.

С тези думи Вулфгар се завъртя на токовете си и повлече Айслин след себе си по стълбите. Когато влязоха в салона, все още окованият в ъгъла на кучетата Керуик вдигна очи към тях. Лицето му се разкриви от ревност и омраза. Видя нежната им прегръдка и едва не изплака от болка, когато норманинът с жест на собственик потупа Айслин по закръгленото задниче, преди да я пусне да си върви. Затвори очи и не можа да забележи как момичето сърдито се извърна и хукна нагоре по стълбите.

Вулфгар пристъпи към Керуик.

— Слушай, малки саксонецо, ако разбираше езика ми, щях да те поздравя за добрия вкус. Ала ти и Де Март сте ужасно неразумни. Желаете това момиче дори с цената на живота си, макар че то безучастно ви отблъсква. А много по-добре би било да не се доверявате на жените. — Наля си бира в големия рог и го надигна, сякаш вдигаше тост в чест на окования. — Жени! Вземай ги и им се наслаждавай. После ги остави и тръгни по пътя си. Никога не ги дарявай с любовта си. Получих този горчив урок още като малко момче.

Обърна се и тръгна нагоре по стълбата. С учудване установи, че спалнята е празна. Разсърди се, защото не можеше да предвиди какъв номер му е погодила този път англичанката. Ясно беше, че искаше да си отмъсти на Рейнър, но да бъде проклет, ако и той се поддаде на номерата ѝ!

Закрачи с твърди стъпки към стаята на майка ѝ и блъсна вратата. Айслин чу влизането му и изненадано скочи. Беше във ваната. Покри с ръка голите си гърди, а Хлин, която тъкмо доливаше гореща вода, едва не изпусна тежкото ведро. Притисна се плахо в ъгъла, докато Вулфгар пристъпи напред и безцеремонно изгледа Айслин. Младата жена отговори на погледа му с потъмняло от гняв лице.

— Недоволен ли сте от нещо, милорд? — попита дръзко тя.

Вулфгар се усмихна и бузите ѝ още повече потъмняха.

— Не, демоазел, даже напротив.

Побесняла от гняв, Айслин побърза да се потопи под водата, която се разплиска на всички страни. Очите ѝ се впиха в неговите, изпълнени с недоволство и укор. Непринуденото му държание целеше да покаже пред Хлин, че двамата са любовна двойка.

Вулфгар посочи слугинята.

— Рейнър има нужда от нея.

— Аз също. Тя ще остане тук — отговори дръзко Айслин.

— Много странно — проговори подигравателно норманинът. — Я ми кажете, демоазел, вие май не можете да понесете мисълта, че Рейнър де Март ще се забавлява с друга жена, а? Затова ли не пускате момичето?

Айслин го изгледа още по-сърдито.

— Нека Де Март се забавлява колкото си иска с норманските си мръсници, но аз не желая Хлин да бъде изложена на жестокостта му. Той само я наранява и ако в сърцето ви има поне капчица милост, няма да я оставяте на грубостите му.

— Женските грижи и тревоги никак не ме засягат — сви рамене Вулфгар. После протегна ръка и попипа медноцветните къдрици.

— Това вече го знам — изсъска Айслин.

Хлин се сви страхливо в ъгъла и Вулфгар недовошно попита:

— Защо ме гледа като подплашено зайче? Кажете й, че съм избрал господарката й за леглото си, не нея!

Айслин хвърли поглед към треперещото момиче.

— Господарят няма да ти стори нищо лошо, Хлин — преведе думите му тя. — Може би ще успее да го накарам да те вземе под своя защита. Успокой се сега. Няма от какво да се боиш.

Безцветното русо момиче се поизправи, ала продължи да гледа страхливо към едрия норманин.

— Какво й казахте? — попита Вулфгар.

Айслин се надигна от ваната, правейки се, че не забелязва жадния му поглед, и посегна към голямата кърпа, за да прикрие голотата си. Уви стройното си тяло и застана пред него.

— Казах, че няма да й сторите зло — отговори тихо тя. — Точно както заповядахте.

— Много ми се иска да владея езика ви, за да съм сигурен, че не ме правите на глупак.

— Мъжът сам се прави на глупак. Никой не може да го измами, ако той сам не го допусне.

— Не само сте красива, ами и умна — промърмори ядно норманинът.

Пръстите му се плъзнаха по мократа гола ръка. Айслин го изгледа умолително. Беше толкова близо до нея, че бедрото й се

притискаше в неговото. Близостта му я правеше слаба и несигурна. Мъжкото тяло веднага реагира. Вулфгар трябваше да стисне юмруци, за да устои на изкушението да я грабне в прегръдките си. Знаеше, че Хлин ги наблюдава внимателно, и се учуди, че въпреки присъствието ѝ страстта заплашваше да го завладее без остатък. Благодарни на Бога, че все още носеше желязната ризница, защото тънката кърпа около голото тяло на Айслин само още повече го съблазняваше. Успя да се пребори с изкушението само благодарение на желязната си воля.

— Моля ви, милорд — прошепна Айслин. — Казахте, че сме само роби. Можете да дадете Хлин на когото си искате. Ала ви умолявам — бъдете добър с нея. Тя винаги ми е служила честно и усърдно. Не я унижавайте до положението на проститутка, която трябва да изпълнява желанията на всеки мъж. И в нейното сърце има чувства. Бъдете милостив, моля ви.

Вулфгар я изгледа с мрачен поглед.

— Пак ли просите за нечий живот, Айслин? Ще бъдете ли готова да споделите леглото ми, за да предпазите това момиче от близостта на Рейнър?

Айслин си пое дълбоко въздух.

— Не, Вулфгар. Просто ви моля, нищо повече.

Вулфгар я изгледа пронизващо.

— Изисквате всичко, ала не сте готова да дадете нищо от себе си. Първо се застъпихте за онзи Керуик, сега и за някакво си слугинче. Кога най-сетне ще поискате нещо за самата себе си?

— Нима животът ми е в опасност? — попита тя с очи, впити в лицето му.

— Ами ако е така? — промълви изпитателно той.

— Мисля, че дори тогава няма да се съглася да продам тялото си — отговори бавно и отмерено тя.

— Ще дойдете ли по свое желание, ако ме обичате? — попита тихо Вулфгар.

— Ако ви обичам? — повтори тя. — Любовта е всичко, с което мога свободно да разполагам. Рейнър ми отне онова, което бях решила да запазя за съпруга си, ала любовта е най-големият дар, който мога да дам или да откажа единствено по волята на сърцето си.

— Обичахте ли Керуик?

Младата жена замислено поклати глава и искрено отговори:

— Не. Никого не съм обичала.

— Аз също не съм обичал никоя жена — отговори Вулфгар. — Желал съм десетки.

— Аз не желая никой мъж.

Ръката му помилва нежната буза, после се плъзна надолу по шията ѝ. Почувства треперенето ѝ и подигравателно се изсмя.

— Не ми се вярва сънищата ви да са толкова добродетелни, демоазел.

Айслин гневно впи очи в неговите. На устните ѝ напираше поредният дързък отговор, но Вулфгар побърза да ги заключи с пръст.

— Нека Хлин се грижи за вас, докато Рейнър потегли оттук утре сутринта. Той няма да я търси дълго. Скоро ще се задоволи с първото срещнато момиче. А вас моля да се държите близо до мен, заради своята собствена безопасност. Всеки вижда, че Рейнър изгаря от желание да ви има. Моите воители никога няма да ви докоснат, но от него може да се очаква най-лошото. Скоро ще оцените сигурността на общата ни спалня. Не разчитайте само на собствените си сили.

Айслин се усмихна и край устните ѝ се очерта прелестна трапчинка.

— Аз, разбира се, напълно осъзнавам колко съм защитена от вашата близост и великодушие, милорд. Макар че не спя с вас, а само до вас.

Вулфгар се изсмя като същински дявол и се запъти към вратата.

— Скоро ще оцените и последното предимство, скъпа, бъдете сигурна в това.

На вечерята Айслин зае обичайното си място до Вулфгар. Рейнър се настани от другата ѝ страна. Когато се обърна към Вулфгар, за да го попита нещо, очите на черния рицар направо погълнаха стройното ѝ тяло и спряха заплениени върху нежната шия, по която се виеха светли кичури. В слабините му лумна буен пламък. Приведе се към нея и зашепна:

— Той ме праща при Вилхелм, за да ме отдалечи от вас, но аз скоро ще се върна. — Пръстите му помилваха копринения ръкав. — Мога да ви предложа много повече. Семейството ми е влиятелно и ще ме подкрепи. Елате с мен, няма да съжалявате.

Айслин сърдито отблъсна ръката му.

— Моят дом е Даркенвалд. Не ламтя за други богатства.

— Значи ще ви има онзи, които е господар на Даркенвалд? — изгледа я изпитателно Рейнър.

— Домът ми е собственост на Вулфгар, аз също — отговори студено тя, желаейки да приключи разговора.

Рейнър се облегна назад в креслото си, премисляйки отговора ѝ.

След вечеря Вулфгар трябваше да напусне за кратко време залата и Айслин предпочете да се оттегли в спалнята. Ала Рейнър вече я дебнеше, скрит в сянката край вратата. Изскочи от скривалището си и застана плътно пред нея. Айслин спря като вцепенена. Рицарят протегна ръце и я сграбчи в обятията си.

— Вулфгар е много непредпазлив по отношение на вас — промърмори дрезгаво той.

— Не би могъл да предвиди, че ще се проявите като дързък глупак — отговори ледено тя, опитвайки се да се изтръгне от прегръдките му.

Рейнър със задоволство плъзна ръка по закръглените гърди, после я притисна към бедрото ѝ.

— Никога не бях помислял, че споменът за една жена ще ме мъчи ден и нощ — прошепна задавено той.

— Желаете ме, само защото станах собственост на друг — отговори предизвикателно тя. После с все сила го блъсна. — Пуснете ме! Потърсете си друга да задоволи похотта ви.

— Не мога да намеря жена като вас — промърмори той със заровено в косите ѝ лице. Посегна зад гърба ѝ и блъсна вратата на спалнята. — Оня глупак Вулфгар нека се занимава с конете и воините си! Вашел обеща да пази пред вратата и веднага да съобщи за завръщането му. Едно леко почукване, и готово. Хайде, гълъбице, не бива да губим време!

Айслин вдигна ръце и впи нокти в лицето му. Рейнър я сграбчи за китките, изви ръцете ѝ на гърба и я повлече към леглото. Лицето му се разкриви в сатанинска усмивка.

— Честна дума, лисичке, вие сте дяволско създание! Нямате нищо общо с онова просто селянче, което ми определи Вулфгар.

При мисълта за съперника от гърлото му се изтръгна зъл смях. Затвори вратата с крак и отново се изсмя.

— Вие сте една пълзяща гадина! Подла змия! — изплака Айслин. — По-скоро ще умра, но няма да ви принадлежа отново!

— Много се съмнявам, гълъбице. Няма как да предизвикате смъртта си в следващите няколко минути. По-добре се примирете със съдбата си и аз ще се отнеса към вас с цялата си нежност.

— Никога! — изкрещя сърдито тя.

— Тогава сама сте си виновна — отговори гневно той.

Хвърли я на леглото и преди Айслин да успее да се претърколи настрана, легна отгоре ѝ. Младата жена се отбраняваше отчаяно — като диво животно, заплашено от залавяне. Извиваше тялото си под неговото, опитваше се да го отхвърли от себе си. Молеше се само да ѝ стигнат силите. Вулфгар скоро щеше да бъде тук.

Ала бързо осъзна, че няма да успее да запази достойнството си. Рейнър задърпа одеждите ѝ и разголи потръпващите от отвращение млади гърди. Впи устни в розовото зърно и цялото ѝ тяло се потърси от допира на горещия му език.

— Щом делиш постелята с онзи глиган, непременно ще оцениш удоволствието, което може да ти достави един изискан и опитен любовник — мълвяха задъхано устните му.

— Несръчен грубиян — изсъска тя. — В сравнение с него сте немоощен хлапак.

В този миг на прага на спалнята се чу шум. Рейнър изплашено се надигна и остана така с отворена уста. Айслин също се изправи и в този миг вратата се разтвори с трясък. Вулфгар застана широко разкрачен на прага, стиснал в ръка врата на хленчеция от болка Вашел. Захвърли младежа вътре и затисна с ботуш гърба му със спокойното достойнство на победител.

Очите му се насочиха към свилата се на леглото жена. Разбра, че е пристигнал тъкмо навреме. Айслин побърза да притисне с ръка разголените си гърди и да спусне гуната над дългите бели бедра. Мрачният поглед на Вулфгар продължи към побледнелия от уплаха Рейнър.

— Нямам обичай да убивам мъжете заради жени — започна със заплашително спокойствие той, — ала вие, сър Де Март, непрекъснато поставяте на изпитание търпението ми. Нима се съмнявате, че умея да защитавам собствеността си? За щастие Суейн ми съобщи, че е забелязал скрития пред спалнята ми Вашел, а това означаваше, че сте замислили нещо лошо. Ако бяхте сторили нещо на тази жена, нямаше да преживеете утрото.

Вулфгар се обърна и с отмерен жест повика Суейн. Айслин се надигна и с благодарност се усмихна на мощния викинг, който издърпа Рейнър от леглото. Черният рицар безпомощно се извиваше в желязната му хватка.

— Хвърли го в кочината — заповяда Вулфгар, после презрително посочи Вашел. — После вземи този тук и го метни отгоре му. Там ще бъдат в подходящо общество и ще имат време да размислят колко е опасно да посягат към чужда собственост.

Суейн бързо свърши работата си. Вулфгар затвори вратата след него и се обърна към Айслин. Беше възнаграден с ослепителна усмивка на благодарност, но когато пристъпи към леглото, тя побърза да избяга.

— След това унизително преживяване със Рейнър непременно ще поиска да ви убие — проговори с усмивка тя. — Нанесохте унищожителен удар на гордостта му, без дори да вдигнете меча си. Не смеех и да мечтая, че за честта ми ще бъде отмъстено по толкова бърз и решителен начин.

Вулфгар не сваляше очи от нея, когато мина покрай него с гордата осанка на кралица, притиснала ръце пред разкъсаната гуна.

— Изглежда сте много доволна от развоя на събитията, Айслин. Двама от враговете се бият за вас. Кажете ми само, от кого от нас искате да се отървете първо? Все пак е ясно, че аз заплашвам душевния ви мир много повече, отколкото той.

Айслин се извърна и се усмихна право в проникателните му сиви очи.

— Нима ме смятате за глупачка, милорд? Нали ако не бях под ваша защита, нямаше да мога да направя и една крачка, без да ме нападнат! Много добре знам, че все още не съм ви се отблагодарила достатъчно за привилегиите, които ми давате, и съм ви много задължена за великодушието. Все пак се надявам, че рицарската чест ви забранява да поискате от мен възнаграждение, недостойно за една дама, с която не ви свързват брачни връзки.

— Глупости! — изръмжа Вулфгар. — Никога не съм обръщал особено внимание на рицарската чест, камо ли спрямо дамите. Бъдете уверена, че ще ви бъде добре заплатено.

Омайната усмивка все още не слизаше от устните ѝ.

— Мисля, че ръмженето е по-опасно от ухапката ви, милорд.

Мъжът сърдито вдигна вежди.

— Така ли мислите, демоазел? Сигурен съм, че ще дойде ден, когато ще съжалявате, че не сте се вслушали в предложението ми.

С тези думи мъжът загаси свещите, съблече се на светлината на загасващия огън и тежко се отпусна на голямото легло. След известно време отново заговори с твърд и овладян глас.

— Утре сутринта ще окачите на колана си кама, за да имате с какво да се защитавате. Надявам се да няма повече нападения върху честта ви.

Айслин усмихнато се сви на кълбо пред огнището. Заспа с мисълта за танцуващите отблясъци на огъня върху бронзовокафявата кожа.

ГЛАВА ШЕСТА

Айслин така и не разбра кога замина Рейнър. Казаха ѝ само, че изчезнал още на зазоряване — забързан, кипящ от гняв, но безмълвен. С леко сърце и бодра крачка тя се зае с всекидневните си задължения. Беше много по-уверена в себе си, отколкото вчера, не на последно място благодарение на камата, която висеше на колана ѝ. Вулфгар сам ѝ я връчи, докато се обличаше сутринта. Отблъсна благодарностите ѝ с обичайната си подигравателна усмивка.

Около обяд Айслин седеше с майка си край гроба на лорд Ерланд. Когато случайно вдигна поглед, с изненада видя някакъв мъж да се промъква между дърветата към замъка. Нещо във вида му ѝ се стори странно и след секунди смаяно осъзна, че косите му висят на дълги разбъркани къдрици, а брадата се развява от вятъра. Затаи дъх и майка ѝ също вдигна глава. Ала Айслин не искаше старата жена да забележи нещо и окуражително ѝ се усмихна. Майда с тъга сведе очи към гроба и с тих глас продължи да оплаква починалия.

Айслин страхливо се огледа наоколо, за да разбере дали някой от норманите не е забелязал чужденеца. Ала по нищо не личеше да е така. Надигна се и предпазливо се промъкна към стената на голямата сграда. Когато се увери, че никой не я преследва или наблюдава, бързо изчезна зад ъгъла и се втурна през полянката, за да се скрие в най-гъстия храсталак в края на блатото. Там смени посоката и стъпи на здрава почва, без да обръща внимание на тръните и острите клончета, които се забиваха в одеждите или нараняваха кожата ѝ.

Внезапно чужденецът се появи точно пред нея. Беше застанал между две ниски дървета и явно беше на края на силите си. Веднага позна Томас, един от васалите на баща си, наскоро провъзгласен за рицар. Сърцето ѝ потръпна от радостно облекчение, защото беше смятала, че и той е мъртъв — като толкова други. Изплака и се втурна към него. В първия миг мъжът се стресна, ала веднага я позна и протегна ръце насреща ѝ.

— О, милейди, вече не вярвах, че ще видя отново Даркенвалд — въздъхна той. Очите му бяха пълни със сълзи. — Как е баща ви? Раниха ме при Стеймфърд Бридж и лежах там, докато войската продължи пътя си на юг, за да срещне Вилхелм. — Лицето му стана тъжно. — Лоши времена настанаха за Англия. Загубени сме.

— Норманите са вече тук, Томас — прошепна Айслин. — А Ерланд загина в бой. Трябва да ви скрия.

Погледът му изплашено се насочи към господарската къща. Когато проумя значението на думите ѝ стисна в ръка бойния меч. Айслин успокояващо сложи ръка на рамото му и настойчиво заговори:

— Вървете при Хилда. Скрийте се в къщата ѝ. Съпругът ѝ падна, защитавайки Ерланд, а дъщеря ѝ бе убита от мародери. Ще ви посрещне добре. Ще ви потърся там колкото се може по-скоро и ще донеса нещо за ядене.

Мъжът кимна и хукна между дърветата. Когато изчезна от погледа ѝ, Айслин затича обратно към замъка. С помощта на Хлин събра малко хляб, сирене и месо и ги уви в широката си наметка. Хилда я очакваше пред прага на дома си и побърза да я въведе вътре.

— Как е той? — попита тихо Айслин и хвърли тъжен поглед към Томас, седнал със сведена глава пред огъня.

— Само сърцето му е наранено, милейди, също като моето — пошепна Хилда. — Ще се погрижа за него, не се тревожете.

Айслин ѝ подаде вързопчето.

— Ако някой те попита откъде имаш месо, кажи, че аз съм го откраднала. Не искам да те бичуват заради мен.

— Нека ме убият — отговори старицата. — Животът ми свършва, ала вашият едва сега започва.

— Вулфгар няма да ме убие — отговори Айслин, макар да не беше много уверена в това. — Е, ще скриеш ли Томас тук, ако дойдат да го търсят? Не бива да го хванат.

— Не се бойте, милейди. Имам добро скривалище.

— Време е да вървя. — Айслин се обърна към вратата. — Щом стане възможно, ще донеса още храна.

Тъкмо отвори вратата и се приготви да излезе, когато Хилда нададе силен вик:

— Норманите!

Айслин вдигна поглед и се вцепени. Отвън стоеше Вулфгар, следван от няколко воители. По гърба ѝ пропълзя леден страх. Сивите очи я пронизаха. Норманиът пристъпи напред и понечи да влезе в хижата, ала Айслин смело се изправи на пътя му. Единственият отговор беше недоволно ръмжене. Протегна ръка и без усилия я отблъсна настрана.

— Не! Той нищо не е направил! — изплака отчаяно тя и се вкопчи в ръката му. — Не го убивайте!

Вулфгар сведе очи към малките ръце, които стискаха ръкава му, и предупредително произнесе:

— Забравяте се, Айслин Даркенвалд. Този саксонец изобщо не ви засяга.

Айслин хвърли уплашен поглед към Томас, изправен в ъгъла с меч в ръка, и отново се обърна към Вулфгар:

— Милорд, Томас е смел воин. Защо трябва да пролеете и неговата кръв, когато решителната битка вече е дадена и той не е направил нищо друго, освен да се бие достойно на страната на господаря си? И той, и баща ми се бяха заклели да служат вярно на краля. О, милорд, моля ви и този път да докажете своята мъдрост и великодушие! Готова съм да вдигна ръкавиците и да остана ваша робиня до края на живота си.

Вулфгар слушаше с каменно лице.

— Предлагате ми неща, които отдавна са мои. Пак ли се намесвате в решенията ми? Махнете ръцете си и се заемете отново със задълженията си. — Той я отхвърли настрана. Запъти се към младия саксонец, следван от двама свои воители. — Значи името ви е Томас? — произнесе хладно той.

Томас неразбиращо погледна към Айслин.

— Кажете му да свали меча си и да дойде с нас — заповяда Вулфгар.

Айслин побърза да преведе думите му и Томас недоверчиво впи очи в тримата нормани.

— Ще ме убият ли, милейди? — попита тихо той.

Айслин замислено се вгледа в каменното лице на Вулфгар, после сведе очи към широките рамене, пристегнати от ризницата, и спокойната, подпряна върху дръжката на меча ръка.

— Не — отговори уверено тя. — Не вярвам да го сторят. Новият господар на Даркенвалд е справедлив към поданиците си.

Томас колебливо отпусна меча и протегна ръце към Вулфгар. Норманинът взе оръжието и тръгна към изхода на хижата. На минаване хвана Айслин за ръка и я бутна да мине пред него. Томас ги последва между двамата нормански воители.

Когато излязоха на яркото слънце, Айслин смутено вдигна очи към господаря си. Лицето му не издаваше нищо. Продължаваше да я държи за ръка и вървеше с отмерени крачки. Сякаш беше забравил присъствието ѝ. Тя подтичваше след него и непрекъснато се спъваше в камъни и корени. Всеки път ръката му я подхващаше по-здраво и ѝ помагаше да запази равновесие. Пусна я едва в залата и отново съсредоточи цялото си внимание върху Томас. Айслин реши да използва случая и да се скрие в стаята си.

— Останете! — изръмжа Вулфгар и тя замръзна на мястото си.

Сърцето лудо се блъскаше в гърдите ѝ. Погледна изпод сведени мигли Керуик, който със страх наблюдаваше едрия норманин, после и Майда, която цялата трепереше.

— Какво желаете, милорд? — попита тихо Айслин.

Гласът му беше студен, рязък.

— Желая да ме удостоите с присъствието си, докато ви позволя да си вървите. Седнете някъде.

Младата жена кимна и приседна на една пейка до масата за хранене. Вулфгар се обърна назад и посочи Керуик:

— Свалете му веригите и го доведете тук!

Керуик пребледня, ала беше безсилен да се пребори с двамата яки нормани. Довлякоха го пред новия му господар и той се сви уплашено под строгия поглед.

Суейн гръмогласно се изсмя.

— Малкият саксонец трепери от страх. Какво е направил, та се е изплашил така?

— Нищо! — извика Керуик. — Пуснете ме!

Суейн повторно се изсмя.

— О, ти все пак разбираш езика ни, саксонецо. Прав беше Вулфгар.

— Какво искате от мен? — попита Керуик и отправи безпомощен поглед към Айслин.

Вулфгар замислено се усмихна.

— Томас не разбира езика ни. Трябва да превеждаш.

Айслин облекчено въздъхна. Ала защо ли не накара нея да превежда думите му, след като много добре знаеше, че отлично владее езика му? Вулфгар остро я изгледа. После небрежно заговори, при което не обръщаше внимание на смутения Томас, затова пък толкова по-внимателно наблюдаваше Керуик.

— Кажи на този мъж следното: има избор да носи вериги и да живее като роб, както крадците, или да заеме отново старото си място, като изпълни три поставени от мен условия. Първо, да сложи оръжие и да се закълне, че няма да го вдигне отново срещу нас. Ще се бие само по моя заповед. Второ, да обръсне брадата и да отреже косите си, както е по нормански обичай. И трето, изисквам още сега да даде васална клетва на херцог Вилхелм.

Докато Керуик превеждаше, Вулфгар пристъпи към Айслин и седна до нея на пейката. Момичето почти не го забеляза, защото следеше внимателно думите, които си разменяха Томас и Керуик. Младият саксонец не искаше да се раздели с разкошните си руси коси. Едва когато Керуик разголи гърба си и му показа едва зарасналите кървави ивици, Томас се подчини и с кимане изрази съгласието си.

Ръката на Вулфгар се отпусна върху рамото на Айслин. Дългите му пръсти нежно се плъзнаха по ключицата, проследиха линията на брадичката и помилваха тила, за да спрат най-сетне в меката извивка на гърдите ѝ. Младата жена смутено забеляза, че Керуик ги наблюдава с потъмняло от гняв лице и свити юмруци. Внезапно осъзна какво смята да прави Вулфгар. Понечи да заговори, ала притискането на ръката му я спря. Погледна в сивите очи и разбра, че е по-добре да си мълчи.

— Струва ми се, че отклонявате вниманието си, Керуик — проговори норманинът, без да сваля очи от нея. — Довършете започнатото.

Керуик отчаяно се опитваше да се съвземе. Опита се да продължи превода, ала гласът му беше задавен и едва се разбираше.

— По-високо, саксонецо. Езикът ти май се е залепил за небцето. Желая думите ми да бъдат ясно разбрани на твоя английски.

— Не мога — процеди през стиснати зъби младежът.

— И защo не можете? — попита почти любезно Вулфгар. — Аз съм вашият господар. Не е ли в реда на нещата да ми се подчините?

Керуик вдигна ръка и посочи към Айслин:

— Тогава не я докосвайте! Няма те право да я милвате! Тя е моя!

Държанието на Вулфгар внезапно се промени. Дългият меч изхвъркна от ножницата и стопанинът му с дълги крачки се втурна към огъня. Стовари блестящото острие върху един грамаден пън и го разсече на две. После вдигна меча и насочи върха му право в гърдите на Керуик, които стоеше неподвижен с побеляло като платно лице. Застана пред него като великан пред джудже.

— Бог ми е свидетел, саксонце! — изгърмя той. — Днес ме поставяте на най-тежкото изпитание! Вече не сте лорд, няма те нито педя земя. Сега сте само мой крепостен. — Гласът му се понижи в неясно ръмжене. Направи знак с ръка към Айслин и продължи вече спокойно: — И двамата владее те френския език, ала освен това те ми доставя и удоволствия, нещо, което съвсем не може да се каже за вас. Ако желаете да останете жив, не споменавайте повече за отношенията си с нея. — Помълча малко и замислено добави: — Надявам се, осъзнавате истината в думите ми?

Керуик сведе глава.

— Да, милорд. — После решително продължи: — Ала това ще ми коства големи усилия. Трябва да знаете, че много я обичам.

За първи път Вулфгар усети в сърцето си благосклонност и дори уважение към дребния саксонец. Всеки омаян и измамен от жените мъж можеше да разчита на съчувствието му.

— В такъв случай ще смятаме въпроса за приключен — проговори спокойно той. — Вече няма да ви връзват, освен ако ме принудите да го сторя. Отведете този човек със себе си и се погрижете да му отрежат косите и брадата. После го върнете тук, за да даде клетва пред Божия кръст.

Вулфгар се обърна към стълбата, докато Керуик и Томас напуснаха залата, следвани от хората му. Изкачи няколко стълби и хвърли поглед през рамо към Айслин, която стоеше като замаяна.

— Защо сте толкова смутена, демоазел? — подразни я с усмивка той и вече сериозно продължи: — Поканих всички мъже от града да се върнат по домовете си. Зимата приближава и трябва да положим задружни усилия, за да задържим глада далеч от себе си. Ако отново

откриете някой като Томас, доведете го при мен, вместо да го криете. Няма да му сторя зло. Елате с мен. Време е да хапнем и да утолим жаждата си.

Айслин се надигна и закрачи колкото се може по-достойно нагоре по стълбата. Мина покрай него, без да обръща внимание на развеселения му поглед. Влязоха в спалнята и тя побърза да му помогне да съблече тежката броня.

После застана насред стаята, не знаейки какво да предприеме. Усети болезнено пробождање в сърцето, засегната от непринуденото му държание. Когато той застана пред огъня да се стопли, реши да използва момента и бързо се разсъблече.

Чу някакъв шум и стреснато се обърна. Видя блесналите от желание очи на Вулфгар. Без да се прикрива, норманинът разгледа безупречния гръб, после сведе очи към гъвкавите, стегнати бедра и дългите стройни крака. Странно, но този път Айслин не почувства смущение. По-скоро усети, че в тялото ѝ лумват буйни пламъци. В утробата ѝ пропълзя постоянно нарастваща възбуда, която никак не беше неприятна.

Положи големи усилия да вдигне високо брадичка и да придаде на гласа си подигравателен тон.

— Надявам се, че харесвате онова, което виждате, господарю? Отговорете ми, моля ви, преди да прикрива отново бедното си тяло. Иначе ще бъде жалко да дадете за него дори една от скъпоценните си златни монети.

Очите му се впиха в лицето ѝ. Страстният блясък угасна и отстъпи мястото си на мрачно, недостъпно изражение. Без да каже нито дума, ѝ обърна гръб и изскочи от стаята.

Около разсъмване небето се покри с тъмни, сиви облаци. Паднаха първите едри капки, после се изля проливен дъжд, който напои обилно изсъхналата земя. Айслин сънено се протегна под вълчите кожи и с усилия отвори едното си око, за да види откъде идва светлината, която я беше събудила. Нима Вулфгар е станал рано-рано и е отворил капациите на прозорците? За миг остана вгледана в сивата пелена на дъжда, зарадвана от успокояващия тропот на едрите капки. После нечия грамадна сянка закри прозореца и младата жена стреснато

скочи. Вулфгар наистина беше станал и стоеше пред нея напълно облечен. Носеше военното си облекло и кожени панталони.

— Прощавайте, милорд. Не подозирах, че ще станете толкова рано. Ей сега ще се погрижа да ви донеса нещо за закуска.

— Не — поклати глава Вулфгар. — Нямам бърза работа. Събуди ме дъждът.

Айслин пристъпи към прозореца и застана до него. Отметна глава и разтърси разсипалите по лицето ѝ къдрици. Косите ѝ се спускаха безредно по гърба чак до бедрата. Когато вдигна очи, Вулфгар протегна ръка и вдигна от гърдите ѝ тежкия кичур.

— Снощи си легнахте късно, милорд. Какво ви задържа толкова дълго буден?

— Със сигурност не удоволствията между бедрата на някоя жена, както може би предполагате.

Айслин се изчерви и се приведе от прозореца, за да улови в ключените си ръце дъждовните капки. Когато понечи да повтори опита си, забеляза втренчения поглед на Вулфгар и замръзна на мястото си. Остана неподвижна, загледана в забулената от дъжда местност. Струваше ѝ се, че присъствието на мъжа прониква до последната фибра на тялото ѝ.

Заговори, без да вдига очи:

— Милорд, вие казахте, че не искате благодарност от мен, ала аз просто трябва да ви кажа колко се радвам на добротата, която проявихте към Керуик. Той е усърден и разумен момък.

— Ако не е замаян от женското коварство — допълни, потънал в мислите си Вулфгар.

Айслин рязко се обърна и с потъмнели от гняв страни отговори:

— Бях вярна на годеника си, докато вашият рицар не ме освободи от тази отговорност.

— Питам се дали верността ви нямаше да се разколебае скоро и без намесата на Рейнър, демоазел...

Младата жена се протегна и втренчи очи в лицето му.

— Керуик беше избран от баща ми и аз се заклях да уважавам това решение до края на живота си. Не съм от ония лекомислени момичета, които се хвърлят във всяко попаднало им легло и се оставят да ги възседне първият срещнат жребец.

Погледът му оставаше втренчен в нейния.

— Моля ви само за едно, сър: обяснете ми защо толкова се страхувате от жените и от предполагаемата им изневяра? — Айслин видя, че лицето му помръкна, но смело продължи: — Защо мразите жените и презирате дори онази, която ви е дарила с живот? С какво го е заслужила?

Белегът на бузата му сякаш пламна. Имаше чувството, че ей сега ще я удари. Обърна се и с гневни стъпки прекоси стаята. Спря до леглото и дълго остана така. После заговори, без да се обръща.

— Така е, тя ми подари живота, но нищо повече. Тя беше първата, която ме презря. Малкото момче, което я молеше за любов, не получаваше нищо, освен зли погледи. Когато то порасна и обърна сърцето си към мъжа, когото смяташе за свой баща, онази жена разруши връзката им. Да, и двамата се отърваха от мен, сякаш ме беше заченала някоя уличница!

Внезапно Айслин усети неудържимо желание да отиде при него и да притисне главата му до гърдите си. Искаше ѝ се да заличи завинаги тази горчивина и болка по лицето му. Никога в живота си не беше усещала такъв прилив на нежност към един мъж. Ала той беше враг! Какво я караше да прояви такова силно желание да облекчи страданието му? Каква лудост я тласкаше в неговите обятия?

Пристъпи зад него и меко положи ръка върху неговата. Очите ѝ молеха за прошка.

— Езикът ми е остър и лесно причинява рани. Често са ме укорявали за този порок. Простете ми, моля ви. Не биваше да събуждам отдавна погребаните тъжни спомени.

Вулфгар нежно помилва бузата ѝ.

— Признавам, нямам доверие на жените. — Усмихна се принудено и добави: — Често ме обвиняват за това.

Очите на Айслин се впиха в неговите с искрена нежност.

— Всичко става все някога за първи път, милорд. Нека изчакаме.

ГЛАВА СЕДМА

Отраженията на пламъците танцуваха върху бляскащото острие на меча, когато Вулфгар го вдигна и опита с палец остротата му. После отново се приведе над оръжието, за да заглади грапавините. Силните мускули на гърба ритмично се вдигаха и отпускаха и опъваха загорялата от слънцето кожа. Прекрасна гледка за Айслин, седнала на мястото си в края на леглото с ръкоделие в ръце. Беше облечена само в тънка долна риза и разпуснатите медноцветни коси я загръщаха като огнена мантия. Приличаше на викингска девойка от стари времена. Отхапа последния конец и внезапно се почувства като истинско викингско момиче — диво и неудържимо. Ей сега щеше да скочи и да се сгуши до този блестящ гладък гръб, да обгърне с ръце врата му и...

Неволно се засмя, като си представи какво ще стане после.

При звука на веселия й смях Вулфгар въпросително вдигна очи и младата жена побърза да сведе очи над работата си.

От устните на мъжа се изтръгна тихо проклятие. Вдигна палец и показа малката рана, от която капеше светла кръв.

— Нараних се заради доброто ви настроение — пошегува се той. — Нима видът ми ви развеселява?

— Не, милорд — отговори Айслин и цялата се изчерви. Чудеше се на самата себе си. Нима наистина се чувстваше добре в компанията на този човек? Нима все повече се превръщаше във влюбена глупачка, вместо да си остане жадна за отмъщение лисица?

Вулфгар отново се зае с оръжията си. Айслин посегна към следващата дреха за изкърпване. Леко почукване на вратата смути тази почти семейна идилия. Вулфгар отговори и в спалнята се вмъкна Майда. Старицата се поклони кратко пред лорда, после приседна до дъщеря си и зашепна:

— Как прекара деня си, дете? Не те видях никъде. Хората от града потърсиха помощта ми за някои ранени и страдащи.

Вулфгар се приведе с презрително ръмжене към острието на меча си и продължи внимателно да го заглажда. Женски приказки!

Айслин обаче учудено вдигна очи, защото знаеше, че майка ѝ вече не се занимава с лекуване на болести. Тя явно целеше да отклони вниманието на Вулфгар. След известно време старата понижи още повече глас и заговори на саксонски:

— Той не те оставя нито минута без охрана, нали? Цял ден се мъча да се доближа до теб, но норманите не те изпускат от очи.

Айслин направи кратък жест с ръка, за да я накара да замълчи. Хвърли уплашен поглед към Вулфгар, ала майка ѝ заклати глава.

— Този груб чужденец не разбира нито дума от мекия саксонски език. — После възбудено продължи: — Чуй ме, Айслин. С Керуик сме подготвили бягството си. Очакваме да се присъединиш към нас, когато луната се скрие зад облак. — Не обърна внимание на изплашения поглед на дъщеря си и отново зашепна: — Ще напуснем този затвор. Ще се отправим на юг, където народът ни е свободен и имаме роднини. Там ще изчакаме събирането на нова войска, с която ще се завърнем в родните си места, за да ги освободим от тези варвари.

— Не правете това, мамо, умолявам ви! — Айслин напразно се опитваше да обуздае треперенето на гласа си. — Норманите са безброй, патрулите им непрекъснато обикалят наоколо. Ще ни погнат като разбойници и много скоро ще ни заловят. Само си помисли какво ще сторят този път с Керуик.

— Не мога другояче — изсъска Майда. — Не понасям гледката на собствената си земя, сгърчена под норманския ботуш. Още повече ме боли, че съм принудена да наричам „милорд“ това проклето копеле...

— Недей, мамо, лудост е това, което си замислила — възрази по-уверено Айслин. — Щом сте толкова твърдо решени, бягайте, ала не искайте това и от мен. Не мога да го сторя. Не и докато народът ни стене под игото на норманския херцог. Освен това нашият лорд е изпълнен с искрено съчувствие към англичаните и е готов на известни отстъпки. Ще си ги извоюваме, макар и с упорита борба.

Майда видя нежността, изписана в очите на дъщеря ѝ, и подигравателно зашептя:

— Значи моята собствена плът и кръв, моята мила и добра дъщеря е дарила сърцето си на това норманско копеле и заради него изоставя целия си народ на произвола на съдбата!

— О, мамо, може би е копеле и със сигурност е норманин. Ала е мъж, и то такъв, какъвто не съм срещала през целия си живот.

Майката подигравателно се изсмя.

— Разбирам. Доставя ти удоволствие в леглото.

Айслин поклати глава и сърдито вирна брадичка.

— Не, мамо. Спя ето тук, където седя и сега. Никога не се е доближил до мен през нощта, макар много често да ми се е искало да го стори. Съдбата ми е в негови ръце, това е сигурно.

Даде знак на майка си и двете продължиха разговора си на френски, обсъждайки проблеми на домакинството и града. Вулфгар рязко се изправи, пхна меч в ножницата и с кратък поглед към жените напусна спалнята. Двете стреснато се вслушаха в заглъхващите по стълбите стъпки.

Айслин отново направи опит да отклони майка си от необмисления ѝ план, припомни ѝ, че е неин дълг да се грижи за бедстващото население на града, ала нищо не постигна.

Вулфгар скоро се върна. Изръмжа нещо в посока на жените, седна отново край огъня и се зае да търка щита си с напоен в масло парцал.

Майда се надигна да си ходи. Помилва дъщеря си и бързо се измъкна от стаята. Айслин остана загледана във вратата, потънала в мислите си. Вечерта беше започнала толкова хубаво, а сега сърцето ѝ трепереше от страх. Когато най-сетне вдигна очи, видя, че Вулфгар е оставил настрана работата си и я наблюдава с някаква странна нежност. Очевидно очакваше нещо. Минутите минаваха, но никой не проговаряше. Нервите ѝ се опънаха до скъсване.

Внезапно се чу трясък. От залата се разнесе викът на Майда. Последва шум от борба. Само след минута се възцари тишина.

Айслин уплашено скочи. Захвърли всичко, което държеше в ръцете си, и хукна към вратата. Разтвори я и се втурна надолу по стълбата. На последното стъпало спря като закована. Керуик отново беше окован във вериги и привързан в ъгъла при кучетата. В очите му святкаше безпомощна ярост. Майда висеше като вързоп в ръцете на Суейн. Бедното ѝ тяло беше увито в старите парцали, а в краката ѝ се валяше бохча с вещи, които възнамеряваше да вземе за дългия път.

Айслин усети надигация се в сърцето ѝ гняв. Очите ѝ потъмняха. Внезапно в залата се разнесе гръмкият глас на Вулфгар:

— Какво ви накара да напуснете покрива и трапезата ми? Нима толкова мразите дома си? Не съм ли справедлив с вас, не ви ли възнаграждавам, когато изпълнявате добре задълженията си? Защо блатата на Севера толкова ви привличат?

Три двойки очи се впиха изплашено в лицето му. Керуик и Майда проумяха, че планът им е предаден, защото норманинът беше проговорил на безупречен английски. Айслин поруменя от срам, припомняйки си какво беше казала пред майка си преди малко. Опита се да си припомни колко пъти беше издавала истинските си мисли в негово присъствие. Беше безпомощна срещу този мъж, който вече знаеше всичко за нея.

Вулфгар излезе напред и застана пред Майда. Вдигна ръка и обвиняващо посочи изпоцапаните и разкъсани дрехи.

— Ти, стара вещице! Веднъж вече те видях в това одеяние и ти казах, че ако се осмелиш повторно да се явиш пред очите ми в този вид, ще се отнеса към теб, както заслужаваш. Суейн, хвърли тая вещица на кучетата! Отвържи ръцете на момъка, иначе песовете ще го изгризат жив.

— Не! — изплака Айслин и изтича при него. — Не бива да правите това!

Без да ѝ обръща внимание, Вулфгар направи знак на Суейн. Викингът веднага изпълни заповедта. Норманският рицар застана пред двамата оковани пленници и заговори към тях като строг родител към непокорните си деца:

— През нощта ще се топлите един друг. Съветвам ви да помислите добре и да си поговорите за онова, което се случи тази вечер. Вразумете се най-после и не забравяйте едно: там, където аз държа в ръка юздите, ви остава само да се подчинявате. Много добре познавам интригите на кралете и съветниците им и знам докъде водят те — до бойното поле. А сега ви желая лека нощ, ако нечистата съвест все пак ви позволи да заспите.

Приведе се към едно голямо куче и зарови пръсти в гъстата козина. Без да каже повече нито дума, улови ръката на Айслин и я поведе нагоре по стълбата. На първата площадка спря, сякаш му беше хрумнало нещо ново.

— Слушай, Суейн! Утре сутринта пусни кучетата и провери дали тези двамата най-сетне са проумели какво означава да се държат

като роби. Ако ти обещаат за в бъдеще да се откажат от глупавите си опити за бягство, сними им оковите.

Норманинът улови погледа на Керуик, потъмнял от безсилна ярост, и се усмихна. Майда произнесе някакво задавено проклятие.

— Не се безпокойте — продължи любезно той. — Утрото е по-мъдро от вечерта.

После повлече Айслин след себе си и побърза да залости вратата на спалнята.

Не успя дори да се обърне, когато малката ѝ ръка с все сила го зашлеви през лицето.

— Завързахте майка ми при кучетата! — изкрещя извън себе си младата жена. — Защо не вържете и мен до нея!

Посегна отново, но желязната му ръка светкавично улови китката ѝ. Ала нищо не можеше да я спре. Кракът ѝ се стрелна напред и го ритна в пищяла. С разкривено от болка лице мъжът я пусна и тя остана пред него, готова за бой.

— Престанете, лисица такава! — изръмжа той. — Внимавайте да не се забравя и аз!

— Направихте ме на глупачка! — изсъска тя и се изплъзна от ръцете му, за да потърси някой по-тежък предмет, с който да се защитава. Вулфгар едва успя да се наведе и покрай ушите му профуча грамадният рог за пиене, който с трясък се удари във вратата.

— Айслин! — произнесе предупредително той, ала младата жена вече се оглеждаше за ново оръжие.

Тогава норманинът направи огромен скок и се озова плътно пред нея. Обгърна я и изви ръцете ѝ на гърба. Мощната му прегръдка изтръгна въздуха от дробовете ѝ.

— Вие изобщо не се гневите, задето наказах майка ви! — пошепна в ухото ѝ той. — Много добре знаете, че бях мек и снизходителен.

Айслин отчаяно зарита с крака.

— Нямате право да я унижавате.

— Засегната е собствената ви гордост, затова си отмъщавате така.

— Как можяхте да играете толкова време тая мръсна игра! — Тя отново се опита да се освободи.

Вулфгар притисна с ръка бедрата ѝ, за да сложи край на ритниците и едновременно с това да направи несигурна земята под краката ѝ.

— Ако наистина си играех с вас, момиче, отдавна щях да съм ви завлякъл в леглото си.

Без да отговори, Айслин безпомощно изхълца. Вулфгар я метна в един стол и невъзмутимо продължи:

— Ще седите там, докато охладите гнева си, моя красива лисичке.

— Няма да остана нито миг повече в една и съща стая с вас! — изкрещя тя. Почувства се свободна и скочи на крака.

— Не се тревожете — отговори иронично той и нахално плъзна поглед по тялото ѝ. — Няма да се възползвам от положението.

Айслин се хвърли върху него и посегна да го удари, ала норманинът беше по-бърз. Улови ръцете ѝ и я притисна до гърдите си. Задавеният писък заглъхна в мощната му прегръдка. Айслин вдигна крак и го улучи право в чатала. Този път болката беше много силна. Мъжът извика и се олюля към леглото.

Младата жена не знаеше пощада. Скочи отгоре му като дива котка и ноктите ѝ се впиха в разголените му гърди. Вулфгар протегна ръка да я отблъсне и смаяно се вгледа в дълбоките кървави ивици.

— Ти си била жадна за кръв, лисичке — изръмжа вбесено той. — Време е да ти дам добър урок.

Сграбчи китката ѝ и я бутна да легне по лице в краката му. Ала преди другата му ръка да я напердаши по задните части, Айслин се претърколи настрани и падна на земята. Вулфгар се приведе да я вдигне и ръката му улови голото бедро.

Айслин потръпна и с ужас установи, че по време на борбата ризата се е надигнала и е разголила почти цялата долна част на тялото ѝ. Беше безпомощна срещу очите и ръцете му.

Опита се да се изтръгне, ала ръката му стискаше китката ѝ в желязна хватка. Мъжът я притегли на коленете си и понечи да я притисне в скута си. Ала в този миг острите зъби се впиха в ръката му и той със стон освободи китката ѝ. Айслин скочи и хукна да бяга, ала пръстите му светкавично уловиха тънката долна риза. Когато понечи да се изправи, платът се скъса и Айслин с ужас осъзна, че остава съвсем гола.

Очите на Вулфгар изпиваха разкрилото се пред него женско тяло. Кожата ѝ сияеше като злато в меката светлина на огъня. Дръзки и прелъстителни, младите гърди се надигаха насреща му. Желанието, срещу което се съпротивляваше толкова отдавна, избухна с необузdana сила в слабините му.

Сключи ръце около нея и в следващия миг Айслин се озова сред остатъците от ризата си и разбърканите си коси върху кожата на голямото легло. Очите на Вулфгар я пронизваха и тя осъзна, че е дошъл краят на дългото чакане.

— Не! — изплака и се опита да го отблъсне с ръка.

Ала мъжът сграбчи китките ѝ и ги изви зад гърба. Коляното му се мушна между бедрата ѝ. Тя запрати в очите му всички проклетия, които знаеше. Ала устните му се спуснаха над нейните и задушиха всеки звук. Главата ѝ се отметна назад, тялото ѝ се надигна срещу неговото и голите гърди се притиснаха до твърдата мъжка плът. Устните му пареха като огън. Езикът му проникна в устата ѝ и отне и последната частица от волята ѝ. Целувките му изпиха сълзите от очите и замилваха страните ѝ. Въпреки замайването си тя отлично усещаше, че мъжът над нея е изпълнен с дълбока и искрена нежност. В нов пристъп на страх се опита да се изплъзне, ала това само увеличи страстта му.

Когато съпротивата ѝ отслабна, мъжът се отдели от нея. Ала Айслин не можеше да избяга, пленница на разкъсаната си риза и разбърканите ленени чаршафи. Вулфгар се освободи от дрехите си и отново се хвърли към плячката си.

Когато почувства до корема си неговата мъжественост, Айслин остана без дъх. Мъжът притисна раменете ѝ върху ленения чаршаф, за да сломи всяка съпротива. Голото женско тяло, което се извиваше под неговото, направо го влудяваше. Устните му оставиха парещи следи по гърдите ѝ. Трескавата им горещина запали буйни пламъци в утробата ѝ и тялото ѝ само се надигна срещу неговото.

Устните му отново се впиха в нейните и този път Айслин сама обгърна с ръце врата му и отговори на пламенната целувка. Самозабравила се от всепоглъщащата страст, тя се стресна от страшната болка, пронизала слабините ѝ, и изплака. После с всичка сила се опита да го отблъсне от себе си и гневно изкрещя в лицето му цялата си ярост.

Без да обръща внимание на виковете ѝ, Вулфгар плъзна устни към шията ѝ. Ръцете му уловиха малките ръце, които отново посягаха да го ударят, и сломиха повторно пламналата съпротива. Айслин беше принудена да се предаде на завладялата го страст.

Когато най-сетне удовлетвори желанието си, Вулфгар се отдели от нея и полегна настрани. Хълцания разтърсиха нежното ѝ тяло. Наранена до дън душа, Айслин се сви в най-далечния ъгъл на леглото и се уви в дебелия вълча кожа. През плач отправи към мъжа всички възможни обиди и проклетия, които ѝ дойдоха на ум. Вулфгар посрещна гнева ѝ с висок смях.

— Никога не съм вярвал, че в крехкото ви тяло се крие темперамент на тигрица! Прекрасна борба, скъпа! Четири кървави ивици по гърдите ми! Но си струваше, уверявам те! При следващия подходящ случай съм готов да платя и по-висока цена.

— Отвратително животно! — изплака Айслин. — Само се опитай да ме докоснеш отново и ще прониза гадния ти корем със собствения ти меч!

Мъжът приглади разбърканите си коси, пхна се под дебелия кожа и през смях отговори:

— Все пак и вие спечелихте нещо, Айслин. В леглото е много по-топло, отколкото на пода.

Скоро след това се отпусна и дълбоко заспа. Айслин дълго лежа будна, премисляйки последните му думи.

Нима веднага щеше да забрави случилото се тази нощ? Ако се вярваше на думите му, жените нямаха никакво значение в живота му. А какво ще стане с нея? Нима можеше да забрави мъж като него? Можеше да го мрази, да го презира, да се отвращава от него — ала да го забрави? Та той сякаш беше станал част от нея! Не, тя нямаше да се успокои, докато не го завладее изцяло — и тялото, и душата му. Щеше да бъде вещица или ангел, гълъбица или лисица, според настроенията му, ала нищо нямаше да ѝ попречи да постигне целта си!

Когато бавно отвори очи, тънкият лъч на есенното слънце беше проникнал между затворените капаци и оставяше блестяща следа върху каменния под. В светлината му танцуваха пращинки. Младата жена в просъница си припомни, че като дете се опитваше да ги лови с ръка.

Едва когато осъзна какво беше станало през нощта и с кого споделяше топлатата постеля, тя изплашено скочи на крака. Макар телата им да не се докосваха, топлината на Вулфгар проникваше в нея. Спокойното му дишане издаваше, че все още е в плен на съня. Айслин предпазливо се надигна и поиска да се измъкне от леглото. Ала тежката му ръка беше заровена в косите ѝ. Започна да освобождава къдрица по къдрица, затаила дъх от напрежение. Сърцето ѝ подскочи уплашено, когато мъжът се раздвижи и протегна другата си ръка към мястото, където беше лежало тялото ѝ. Но се успокои и продължи да спи.

Айслин остана неподвижна, вгледана в лицето му, стремейки се да изследва всяка частица от него. Спящият мъж приличаше на малко момче. Запита се каква ли е била тази майка, която е отблъснала детето си. Сигурно е нямала сърце. По лицето ѝ пробяга горчива усмивка. Каква глупачка беше... Нали трябваше да мрази и презира норманина като свой враг! Ала съпротивата ѝ отслабваше с всеки изминат ден. Ето че стана и негова любовница.

Трябваше да се овладее, за да не скочи като безумна от леглото. Не можеше да остане повече тук. Надигна се предпазливо и се изправи треперееща в хладната утрин. Стисна зъби, защото въздухът в стаята беше леден. Не можеше да облече разкъсаната на две долна риза, но не се осмеляваше и да извади нова от раклата си. Затова взе от стола надиплената гуна и я навлече презглава, потръпвайки при допира на грубата вълнена материя.

Нахлузи на краката си меки кожени ботушки и уви раменете си с черна вълча кожа. После предпазливо откряна вратата и се измъкна навън.

Когато прекоси залата, видя, че кучетата вече се разхождат наоколо. Майда и Керуик спяха дълбоко във веригите си.

Айслин бутна тежката врата и пантите ѝ тихо изскърцаха. Утрото беше мразовито, ала слънцето вече се показваше иззад хоризонта. Беше ясно и светло. Айслин прекоси двора и видя на отдалечения хълм Суейн и няколко други нормани, които разхождаха конете си, за да ги стоплят. Пое пътя в обратна посока, към блатото, където познаваше някои скрити места.

Вулфгар скоро се раздвижи в топлото легло и веднага си припомни Айслин и топлината на нейните бедра. Протегна ръка да ги докосне, ала постелята до него беше празна и студена.

Скочи с проклетие на уста и обходи с очи просторната спалня.

— По дяволите, няма я! Лисицата е избягала! — Побеснял от гняв, изкрещя: — Керуик, Майда! Проклети да сте и вие, и мръсните ви планове! Ей сега ще сложа примките около мършавите ви вратове.

Скочи от леглото и както си беше гол, изтича навън. Само един поглед надолу му показа, че двамата спят мирно и тихо, оковани в ъгъла на кучетата. Къде ли беше изчезнала Айслин?

Майда се раздвижи и норманинът побърза да се върне в спалнята. Скръсти ръце на гърдите си и потръпна от студ. Нахвърля трески в огъня и затърси разпилените си дрехи. При това се натъкна на разкъсаната ѝ долна риза и страшна мисъл прониза сърцето му. Господи, избягала е сам-сама! Тази дръзка жена е посмяла...

Навлече бързо обичайните си дрехи, първо вълнените панталони, после долната риза, ботушите и накрая мек кожен жакет. Страхът направо го подлудяваше. Като си помислеше, че нежното ѝ тяло можеше да попадне в грубите ръце на скитащите се по пътищата разбойници, му идеше да изкрещи. Посегна към тежкия меч, загърна се в наметката си и хукна като бесен през залата към обора. Оседла набързо мощния си жребец, напъха юздите в устата му и се метна на гърба му.

Потегли в буен галоп навън. На двора бяха Суейн и мъжете, които тъкмо се бяха върнали от ранната си езда. Краткият въпрос беше достатъчен: никой не беше виждал момичето тази сутрин. Вулфгар притисна колене в слабините на коня, за да го накара да върви побавно, и описа широк кръг из двора с надеждата да открие някакви следи.

— А-а-а, ето я — изтръгна се от гърдите му облекчена въздишка. На места краката ѝ бяха изтрили росата от тревите и макар и едва забележима, следата ясно се очертаваше. — Накъде ли е тръгнала? Господи! Направо към блатото! — Нямаше смисъл да препуска като луд. Бързината нямаше да помогне.

Насочи мощното животно в бавен тръс по тясната пътечка. Страхът му все повече се засилваше. Може би Айслин се беше отклонила от пътеката и в този миг се бореше отчаяно, за да се

изтръгне от лапите на лепкавата тиня. Може би се беше хвърлила нарочно във водата, защото не можеше да понесе преживянния тази нощ срам.

Ала Айслин беше израсла тук и познаваше всяка извивка на пътеката. Често идваше в блатото да търси билки и корени за лекарства. Скоро откри поточето, което се виеше между обрасли с трева брегове, чисто и бистро като сълза. Разкъсани парцали мъгла все още се стелеха по онези места, до които слънчевите лъчи не достигаха. Усети необходимост да се пречисти от преживяното през нощта. Струваше й се, че тялото на Вулфгар все още притиска нейното, а миризмата му я обгръщаше като облак.

Захвърли дрехите си върху един храст и, треперейки, навлезе в ледената вода. Дъхът ѝ секна, но смело се потопи и заплува с бързи движения на ръцете и краката. Когато първото вцепенение отмина, ледената вода ускори движението на кръвта във вените и ѝ даде прекрасното чувство на свежест и чистота. Небето над нея беше чисто, последните мъгли се надигаха от смълчаните гори. Плясъкът на вълните в близките скали успокои възбудените ѝ сетива. Обърна се по гръб и се остави водата да я носи надалеч. Природата ѝ вдъхваше успокоение.

Страшната смърт на баща ѝ, страданията на бедната ѝ майка, завладяването на Даркенвалд от норманите — всичко остана някъде много далеч, в друго време, на друго място. Тук светът изглеждаше недокоснат, неопорочен от човешката жестокост. Струваше ѝ се, че е възвърнала някогашната си чистота, че е същото невинно и весело момиче както преди няколко дни.

Ала мисълта за Вулфгар не искаше да я напусне. Припомняше си всяка подробност от изминалата нощ. Видя пред себе си изразителното лице и дългите, силни пръсти, достатъчно силни да убият и в същото време безкрайно нежни и чувствителни, когато искаха да доставят наслада. Потрепери при мисълта за огнената му прегръдка и душевният мир изчезна също така бързо, както се беше появил.

Излезе от водата с въздишка на уста. Меките вълни играеха около стройните ѝ хълбоци. Внезапно забеляза пред себе си мъжа, споменът за който не беше я напуснал нито за миг. Неподвижен върху мощния боен жребец, той я наблюдаваше с безизразно лице. Какво ли беше изписано в очите му? Облекчение? Или възбуда от голотата ѝ?

Леденият утринен бриз я накара да потрепери. Скръсти ръце пред гърдите и с усмивка помоли:

— О, господарю, въздухът е леден, а дрехите ми са далеч оттук. Ще бъдете ли така добър...

Вулфгар сякаш не я чу. Очите му се плъзнаха по голото тяло и тя почувства страстната им милувка. Насочи коня си напред и спря точно пред нея. Изглежда я и без да проговори, се приведе и я вдигна пред себе си на седлото като някакъв мокър, треперещ вързоп. Свали наметката и грижливо я уви от главата до петите.

Айслин се притисна до топлите му гърди и вцепенението ѝ започна да изчезва.

— Нима повярвахте, че съм ви избягала? — попита тихо тя.

Единственият отговор беше неясно изръмжаване. Мъжът обърна коня и заби пети в хълбоците му.

— Защо ме последвахте? — Тя облегна глава на гърдите му и вдигна очи към неговите. — Може би трябва да се почувствам поласкана. Мислите за мен, след като вече сте ме притежавали. Нали много жени са се ползвали от благоволенieto ви...

Вулфгар сякаш не проумя смисъла на тези думи, ала много скоро в погледа му проблесна гняв.

— Другите не бяха нищо повече от случайни забавления, а вие сте моя робиня — изръмжа той. — Междувременно би трябвало да сте научили, че пазя собствеността си.

Усети, че думите му я засягат болезнено. Тялото ѝ се скова в ръцете му. Отвърна остро:

— А каква е моята цена? Не мога да ора земята, нито да храня свинете. Не можете да ме използвате и за цепене на дърва. До снощи не ви оказвах други услуги, освен кърпене и лекуване на някоя и друга рана.

Вулфгар тихо се изсмя и дрезгаво проговори:

— Така е, но последната нощ ме възнагради стократно! Вашата нежност надмина всичко, което бях преживял до днес. А темпераментът ви ме кара да очаквам с нетърпение следващите нощи. Бъдете уверена, скъпа, че ще ви товара само със задачи, достойни за слабите ви рамене и за прекрасния ви талант.

— Ваша любовница? Никога! — изсъска тя. — Знаете ли, че вече ме наричат курвата на копелето?

Хълцания разтърсиха тялото ѝ. Вулфгар не намери думи за отговор и двамата продължиха пътя си в мрачно мълчание.

Айслин искаше да се отдалечи от него колкото се може по-скоро и понечи да скочи от коня още с влизането в двора на замъка, ала се препъна в безбройните гънки на наметката. При вида на отчаяните ѝ опити да се освободи Вулфгар избухна в луд смях. Внезапно вдигна коляно и момичето се изтърколи на земята голо-голеничко. Озова се пред краката на грамадния жребец и изпищя от страх. Само един удар на тези тежки копита означаваше край на живота ѝ. Ала добре обученото животно се закова на място. Айслин скочи като ужилена и вдигна юмруци към мъчителя си. Вулфгар отметна глава назад и отново избухна в смях.

Скоро обаче се смили над нея и ѝ подхвърли топлата наметка.

— Загърнете се, скъпа, не искам да настинете.

Момичето светкавично се уви в затопления плат и уплашено претърси с очи просторния двор. Успокои се, едва когато се увери, че никой не е бил свидетел на позора ѝ. После гордо вдигна глава и без да погледне назад към Вулфгар, се запъти към портала. Притисна до себе си широката наметка и открехна вратата колкото да се вмъкне вътре.

Прекара прага и застана като вкаменена. Залата беше пълна с воители от свитата на Вулфгар, а с тях се бяха смесили и неколцина от хората на Рейнър. Чу ненавистния глас, който разправяше на норманите новини от лагера на Вилхелм Завоевателя.

— Скоро ще продължим похода и ще отмъстим за нанесените ни обиди. Предпочетоха друг пред него, ала тези англичани трябва най-сетне да разберат, че направиха голяма грешка, като отблъснаха човек като Вилхелм. Ще ги избие без всякаква милост и ще се провъзгласи за техен крал.

Думите му предизвикаха голямо вълнение в залата. Чуха се крясъци, разгоряха се възбудени спорове и гласът на Рейнър заглъхна в общия шум. Айслин не чу края на разказа му. Широки рамене и тежки шлемове закриваха говорещия.

Внезапно тежката порта се разтвори с трясък и на прага застана Вулфгар. Погледът му изненадано се плъзна към пълната зала. Вратата изскърца и всички погледи се насочиха към него. Мъжете отстъпиха назад и направиха тесен коридор към огнището. Вулфгар сложи ръка на рамото на Айслин и леко я побутна да върви пред него. Младата

жена видя с какви очи мъжете поглъщаха вида на мокрите ѝ коси и босите крака и отлично проумя какво си мислеха. Вулфгар и тя изглеждаха така, сякаш доскоро се бяха забавлявали на някоя поляна.

На първата стълбищна площадка беше застанал Рейнър. Малко по-нагоре стоеше Суейн, както винаги спокоен и невъзмутим. Наблизо се беше свила и Майда, притиснала до гърдите си парцаливата гуна.

Когато Айслин и Вулфгар се приближиха, Рейнър обърна глава към тях. Тъмните му очи жадно се впиха в стройната женска фигура. И той като всички забеляза мокрите коси и босите крака. Очите им се срещнаха и рицарят отвори уста да каже нещо, ала веднага се овладя и рязко извърна глава. Много добре знаеше, че всеки опит да я обиди ще се обърне срещу самия него. Затова продължи речта си и устреми нахален и предизвикателен поглед в лицето на Вулфгар.

— Струва ми се, че ни е необходима силна ръка, която да управлява тази страна. Покорените езичници работят най-добре, когато непрекъснато им се напомня за тежкото поражение. — Направи пауза, изчаквайки Вулфгар да възрази. Ала той се усмихна невъзмутимо и учтиво зачака края на изявлението му. — Тези непохватни простаци трябва да проумеят, че ние превъзхождаме с цяла глава и тях, и варварските им обичаи. Слабата ръка лесно изпуска юздите.

Рейнър скръсти ръце пред гърдите и отново впи предизвикателен поглед в лицето на Вулфгар. Мъжете с трепет зачакаха новия сблъсък. Ала отговорът на предводителя им прозвуча тихо и спокойно:

— Сър Де Март, трябва ли повторно да ви напомням, че хората ми са войници? Наистина ли искате те да обработват нивите, а селяните да се люлеят по бесилките ни?

В залата стана неспокойно. Дребен монах със зачервено лице се опита да си проправи път между воините. Най-после застана пред Вулфгар и Рейнър и заговори с пъшкане:

— Много добре го казахте, господарю. Бъдете милостиви към британските си съседи. Достатъчно кръв се изля в царството на сатаната. — Скръсти ръце като за молитва и продължи: — Умолявам ви, господарю, проявете милост! Не бива да работите в служба на сатаната.

Рейнър се обърна към монаха, побеснял от гняв.

— Ако продължаваш да дрънкаш глупости, саксонски глупако, скоро и ти самият ще се озовеш в ада.

Бедният монах побледня и отстъпи крачка назад. Рейнър отново се обърна към Вулфгар.

— Значи смелото ни копеле си е завоювало благоразположението на проклетите англичани — изсъска презрително той. — Защитавате тия саксонски свини и ухажвате английската кучка, сякаш е сестра на херцога.

Вулфгар оставаше невъзмутим.

— Всички хора тук са мои крепостни. Като служат на мен, служат на херцог Вилхелм. Само ако се осмелите да убиете един от тях, още сега ще ви пратя да храните свинете и кучетата, а довечера ще приберете гъските от полето. — Спря и въпросително изгледа съперника си. — Или предпочитате да ви натоваря със задълженията на ония, които вече изпратихте на оня свят с меча си? О, не се страхувайте, няма да унижа по този начин един норманин. Ала мой дълг е да събера данъците за Вилхелм от тази благодатна земя.

За момент очите на Рейнър спряха върху Айслин и в тях проблесна необузdana страст. После отново се обърна към Вулфгар, усмихнат, почти любезен. Заговори толкова тихо, че го чува само най-близо застаналите мъже.

— Аз имам семейство и то ще направи всичко за мен, Вулфгар. Можете ли да кажете същото и за себе си?

— Мечът ми, снаряжението, конят и онзи викинг са моето семейство. Служат ми много по-вярно, отколкото можете да си представите.

За миг черният рицар сякаш се смути. После обаче отново изгледа Айслин.

— А какво ще стане с тази жена? Ще признаете ли за свое копелето, което сигурно няма да закъснее да се появи? Как можете да бъдете сигурен, че ще бъде ваше, а не мое?

Лицето на Вулфгар потъмня и Рейнър се ухили. Беше улучил право в целта.

— Ще присъедините ли и него към семейството си? — Засмя се злобно и повдигна към себе си брадичката на Айслин. — Двамата с вас можехме да имаме прекрасен син, сладката ми, пламенен и смел. Много жалко, че копелето няма да ви вземе за своя съпруга. Той мрази жените, повярвайте ми.

Айслин ядно отблъсна нахалната ръка, после пристъпи към Вулфгар и изфуча като разярена лисица:

— И вие не сте по-добър от този тук. Ако имах поне капчица разум, щях да се боря с вас докрай и да ви разкъсам на парчета, вместо да се предам...

Вулфгар се опита да измисли някакъв ироничен отговор, ала думите му прозвучаха принудено:

— Стори ми се, че се съпротивлявахте усърдно, Айслин. Само голямата сила на мускулите ми ви принуди да се предадете.

Ръката ѝ се стрелна към лицето му, но Вулфгар светкавично сграбчи китката ѝ. Изви я назад и приближи лицето ѝ до своето. Очите му се усмихваха.

— Да го кажа ли високо? — пошушна нежно той. — В онзи миг с готовност свалихте оръжие. Въпреки това тайно в себе си продължавате да се надявате, че накрая ще спечелите.

— Милорд, моля ви, милорд! — Айслин отчаяно се опитваше да се изтръгне от ръцете му. Усещаше в гърба си изпитателния поглед на Рейнър. — Монахът!

Подкрепен от одобрителните викове на няколко местни хора, дългополият духовник отново се осмели да се обади:

— Дойдох да благословя гробовете, милорд. Ала имам чувството, че се нуждаете от услугите ми и по друг повод. В този почтен град няма божи служител. А доколкото разбрах, с много момичета са се отнесли не по най-добрия начин и с омъжени жени също. Църквата не бива да приема с леко сърце подобни неща. Грешниците трябва да се разкаят за извършеното насилие. Мисля, че е редно да изплатите известна сума като обезщетение за годениците и съпрузите на засегнатите.

Вулфгар вдигна вежди и развеселено изгледа божия служител, който продължаваше с неотслабващо усърдие:

— А що се отнася до страдащите, милорд, аз ви моля да заповядате на мъжете, които са отговорни за това зло дело, да отведат момичетата пред олтара...

— Спрете дотук, отче. — Вулфгар заповеднически вдигна ръка. — Струва ми се, че като получат обезщетение за годениците и съпругите си, мъжете ще ги признаят за леки момичета. А кой би желал да изложи на присмех честта на жена си? Освен това би

трябвало да им се дадат значителни суми. Дори и най-богатата корона ще стигне до просешка тояга, ако трябваше да плаща такива обезщетения. Аз самият не съм нищо повече от един беден рицар. А що се отнася до женитбата — моите хора са войници. — Той посочи наобиколилите го мъже и продължи: — Те са създадени за военния занаят и нямат желание да клекнат пред печката до скута на жените си. Щом прозвучи бойният вик, стават и излизат от къщи. Някои ще оставят костите си по бойните полета и жените ще останат сами с цяла дузина деца. Така че доброто ви намерение ще се обърне против тях, отче. Не, уважаеми, нека носят кръста си сами. Да се надяваме, че времената ще станат по-добри. Не ми се вярва положението да се влоши още повече. Освен това не съм в състояние сам да поправя стореното зло.

— Добре, милорд. — Монахът нямаше намерение да се предава. — А как стои въпросът със самия вас? Подариха ви тези земи и се ползвате от благоволенieto на херцога. Сигурен съм, че няма да оставите това бедно момиче да плаща за неща, за които не носи отговорност. Вашата рицарска клетва ви задължава да защитавате слабия пол. Мога ли да смятам, че ще я направите своя жена?

Вулфгар още повече се намръщи, докато Рейнър отметна глава назад и избухна в зъл смях.

— Не, отче, нищо не бива да приемате — отговори тихо Вулфгар. — Рицарската клетва не ме задължава да сторя нищо такова. Впрочем, аз съм незаконнородено дете и не мога да изисквам от нежните женски уши да слушат намеци и грубиянски шеги, отправяни към мен от бездушни и глупави люде. — И той отправи остър поглед към Рейнър. — Съдбата ми е отредила да получавам болезнени удари и жестоки рани именно от устата на слабия пол, който уж се слави с меко сърце, нежност и гореща майчина любов. Не съм готов да дам на жените повече от онова, което заслужават. Запазете укорите за себе си, отче, защото сърцето ми не знае милост.

Обърна се и тръгна към стълбата, ала монахът все още не го оставяше на мира.

— Щом не искате да я вземете за съпруга, лорд Вулфгар, тогава поне ѝ върнете свободата. Годеникът ѝ държи на дадената дума и е готов да я отведе пред олтара. — И посочи към побледнелия Керуик, застанал наблизко.

— Не! Да не съм чул повече нито дума! — изръмжа ядно Вулфгар. Ръцете му трепереха. Едва успя да запази самообладание. — Тук аз съм господар. Всичко по тези земи ми принадлежи. Не поставяйте на изпитание добрата ми воля. Вървете и благословете гробовете. Нали затова ви повиках. Всичко друго оставете на мен.

Монахът разбра, че е безсмислено да продължава, и устата му тихо произнесоха някаква молитва. Нито Айслин, нито Рейнър посмяха да предизвикат отново Вулфгар.

ГЛАВА ОСМА

След като монахът привърши с освещаването на гробовете, Айслин се качи в спалнята. Искаше ѝ се да остане сама. Ала когато влезе, завари Вулфгар, застанал до прозореца, загледан мрачно в далечината. В ръка държеше свитъка, предаден му от Рейнър. Пред огъня стоеше Суейн. Когато вратата се отвори, двамата се обърнаха. Айслин плахо се извини и понечи да се оттегли.

Вулфгар поклати глава.

— Останете тук. Вече сме готови.

Младата жена колебливо пристъпи в стаята. Почувства погледите на двамата мъже върху себе си и се изчерви. Обърна им гръб и остана неподвижна.

Вулфгар продължи разговора със Суейн.

— Предавам всичко в твои ръце.

— Да, сър — прозвуча спокойният отговор. — Ще внимавам и ще си отварям добре очите.

— Така ще мога да спя спокойно.

— Странно чувство след толкова години, Вулфгар. И след толкова битки, които издържахме заедно.

— Така е, но дългът го изисква. Трябва да бъда сигурен, че оставям всичко в добри ръце. Надявам се да не трае дълго.

— Англичаните са много твърдоглави.

— Така е — въздъхна Вулфгар. — Но херцогът е още по-упорит.

Суейн кимна и се сбогува.

Айслин все още избягваше да срещне погледа на Вулфгар. Започна да търси разкъсаната си долна риза с надеждата, че ще успее да я закърпи, ала не можа да я открие.

— Моля ви, милорд — промълви най-последно тя и учудено смръщи чело. — Не видяхте ли някъде долната ми риза? Беше на леглото.

— Оставих я там — отговори небрежно той.

Айслин отново претърси леглото, въпреки че вече беше проверила там. Размести възглавниците и промърмори:

— И тук я няма.

— Може би Хлин я е изнесла — усмихна се Вулфгар.

— Не, тя никога не би се осмелила да влезе тук без ваше разрешение. Страх я е.

— Сигурно е прибрана някъде — отговори недоволно той. — Не се тревожете сега за това.

— Не ми останаха много ризи — оплака се Айслин. — Нямам и пари да си купя лен. Без долна риза вълната разранява кожата ми. А вие вече ми заявихте, че няма да давате пари за нови дрехи.

— Престанете най-сетне. Говорите като всички останали жени, които непрекъснато искат все повече и не се задоволяват с нищо.

Айслин се сгърчи като ударена и побърза да извърне лице. Не можеше да се познае. Как можа да избухне в сълзи заради някаква си риза, когато цяла Англия беше в прах и пепел! Ала дали ставаше въпрос единствено за ризата — не плачеше ли по-скоро заради самата себе си? Тя, смелата, решителната Айслин Даркенвалд, се оставяше да я унижава някакъв си мъж, да я сравнява с онези мизерници, които се влачеха след войските.

Преглътна напирашците сълзи и сърдито вирна брадичка.

— Не ви моля за нищо, милорд. Просто искам да запазя собствеността си, също като вас.

Зае се отново с търсенето, полагайки огромни усилия да се отърси от обхваналото я чувство на безнадеждност. Когато най-после се осмели да вдигне очи към повелителя си, мрачният поглед на сивите очи я прикова към мястото ѝ.

— Какво има, господарю? — прошепна тя. — Ако ме обвинявате в нещо, кажете го открито. Не съм извършила нищо лошо. Не поисках да ме облечете в нови дрехи, а вие ме гледате, сякаш заслужавам камшик. Толкова ли ме мразите?

— Да ви мразя? — изпръхтя презрително Вулфгар. — Защо да ви мразя, демоазел? Вие сте прелестна и всеки мъж ви желае.

Мислите лудо се блъскаха в главата ѝ. Внезапно си припомни думите на Рейнър и дъхът ѝ секна.

— Сигурно се боите, че нося под сърцето си дете от друг мъж, милорд? — попита смело тя. Видя святкащите му очи и продължи: — Сигурно ви тревожи мисълта, че то може да е ваше дете, ала никога няма да сте абсолютно сигурен в това.

— Млъкнете! — изръмжа Вулфгар.

— Не, сър. — Айслин разтърси глава и разбърканите, несресани коси са разпиляха по раменете ѝ. — Трябва да знам истината. Ако наистина съм бременна, бихте ли разменили брачна клетва с мен, за да предпазите невинното малко същество от страданията, които сте изживели самият вие?

— Не. Нали чухте какво казах на свещеника — отговори сърдито Вулфгар.

Айслин събра целия си кураж и продължи:

— Моля ви да ми кажете само още нещо. Откъде знаете, че вече не сте създали на белия свят поне едно копеле? Всички ли жени, с които сте спали, оставаха безплодни? И за мен ли се надявате на същото? — Мъжът гневно потръпна и Айслин предугади отговора. — Предпочитате да съм безплодна, нали? Като останалите жени? — Застана плътно пред него и впи очи в каменното лице. Едва се владееше. — Аз също се надявам да съм безплодна, милорд. Не ми се вярва, да се зарадвам особено на детето ви.

Вулфгар потръпна като ударен. Ужасна мисъл го прониза. Сграбчи ръцете ѝ и я притегли към себе си.

— Айслин, никога не си помисляйте, че честта ви ще бъде възстановена, като извършите саможертва. Чувал съм за жени, които слагали сами край на живота си, защото не можели да понесат позора, за мен това е лудост.

Айслин се изтръгна от прегръдките му.

— Не се бойте, благородни господарю, за мен животът е най-голямата скъпоценност. Ако наистина съм забременяла, ще износя детето докрай, все едно дали го искате, или не.

Лицето му се отпусна.

— Не искам животът ви да тежи на съвестта ми.

— Ами да, нали тогава няма да има кой да ви обслужва — отговори горчиво тя.

— Айслин — произнесе предупредително мъжът, — мерете думите си. Вашите обвинения постепенно започват да ми омръзват.

— Наистина ли, милорд? Дори не подозирах, че могъщ рицар като вас се бои от езика на едно бедно момиче като мен.

— Милорд! Милорд! — имитира я подигравателно той. — Вече ви казах как ми е името. Какво ви пречи да го използвате?

Айслин гордо вдигна глава.

— Аз съм ваша робиня. Нима наистина ще позволите на робите си да ви наричат по име?

— Заповядвам ви, скъпа — усмихна се Вулфгар и галантно се поклони, сякаш се намираше пред кралица.

Айслин величествено кимна.

— Е, добре, щом ми заповядвате... Вулфгар.

Мъжът пристъпи към нея, сложи ръце на раменете ѝ и я принуди да посрещне погледа му.

— Вие сама избрахте ролята на робиня. Аз исках друго. Но ви позволявам да правите каквото си искате, стига само да задоволявате напора на страстта ми.

Устните му се впиха в нейните и задушиха в зародиш всяка съпротива. Айслин разтвори устни и посрещна жадната целувка. Главата ѝ се замая. Опита се да се освободи, ала ръцете му я притискаха в железен обръч. Устните му се отделиха от нейните и се спуснаха надолу по врата ѝ. Хълбоците му я притискаха с все сила и Айслин разбра, че няма да устои дълго на тази страстна прегръдка. Отчаяно се опита да запази самообладание.

— Милорд... Вулфгар! Боли ме! — проплака тя, ала устните му покриха лицето и шията ѝ с леки целувки и я принуди да замълчи. Простена и отметна глава назад. — Пуснете ме — помоли тя, разгневена повече на себе си, отколкото на него. Тялото ѝ отказваше да се подчинява. — Моля ви, пуснете ме!

— Не — промърмори мъжът и я притисна още по-силно до себе си.

Устните му се плъзнаха към гърдите ѝ и изгориха нежната кожа дори през плътната вълнена гуна. Мушна ръце под коленете ѝ и въпреки сърдитите ѝ протести я отнесе на леглото.

Положи я внимателно и започна да я разсъблича. Косата ѝ се разстла като огромно копринено ветрило върху вълчите кожи. Вулфгар се отдели от нея за момент и нетърпеливо се разсъблече. Пламтящите му очи изследваха всяка подробност на тялото ѝ.

— Не е прилично! — изплака Айслин и бузите ѝ пламнаха. В ярката светлина на деня мъжът се възправяше пред нея в цялата си мощ. Приличаше на бронзов воин от езическите легенди, диво и въпреки това великолепно същество, което трябваше да улови и

задържи до себе си завинаги. — Посред бял ден! — пошушна засрамено тя.

Вулфгар тихо се изсмя и полегна до нея.

— Не се грижи за това. В бъдеще няма да имаме тайни един от друг...

Ръката му с възхищение се плъзна по меките линии на тялото ѝ, което потръпваше при всяка милувка. Тази кожа беше по-мека и фина от най-тънкото кадифе! Айслин почувства, че няма да може да го удържи. Милувките му я изгаряха. Ала беше твърдо решена да не показва бушуващата в сърцето ѝ буря, да го остави да прави каквото си иска, да лежи под него напълно безучастна.

Когато му дойде времето, мъжът утоли жаждата си, без да се съобразява особено с нея. Едва когато се успокои и се отдели от нея, Айслин срещна отчуждения му поглед.

— Струва ми се, че мамиш не мен, а себе си, скъпа — промърмори той. — Сигурен съм обаче, че ще дойде моментът, когато ще ме молиш да те взема само след едно кратко докосване.

Предизвикателният ѝ поглед спокойно издържа неговия. Мъжът въздъхна недоволно, надигна се и посегна да вземе дрехите си. Ала се обърна и очите му се впиха с нескрито възхищение в дългите изваяни крака. Айслин побърза да метне отгоре си вълчата кожа. Вулфгар се изсмя и започна да се облича.

Когато се облече, вдигна дрехите ѝ и ги подхвърли към леглото. Айслин ги улови и безмълвно посочи с очи вратата. Ала мъжът засмяно поклати глава.

— Няма да изляза. Ще трябва да свикнеш с присъствието ми, скъпа. Няма да допусна да ми развалиш удоволствието с прекалената си срамежливост.

Младата жена го стрелна с гневен поглед и рязко отпусна вълчата кожа. Мина покрай него и спокойно се изправи пред огъня. Като я видя пред себе си в цялата ѝ естествена прелест, Вулфгар затаи дъх от възхита. Айслин впи очи в неговите и отлично усети колко е смутен от дълбочината на собствените си чувства.

В този миг на двора се чу вик. Към Даркенвалд приближаваха чужденци. Вулфгар очевидно се зарадва, че му попречиха. Грабна меча си и хукна навън.

Айслин помисли, че и друга рицари на Ерланд се връщат от бойното поле, и бързо навлече дебелия гуна. Пригладя небрежно косите си и забързано се спусна по стълбите.

Едва не се сблъска с Рейнър, застанал на долната площадка. Рицарят веднага прегради пътя ѝ.

Виолетовите очи гневно засвяткаха.

— Да повикам ли за помощ, или ще ме пуснете? — попита остро тя. Видя застаналия пред портата Вулфгар, очакващ непознатите, и високо продължи: — Вулфгар ви предупреди да не се изпречвате на пътя ми. Май наказанието не ви е научило на нещо по-добро?

— Някой ден ще го убия — промърмори Рейнър и усмихнато попипа тежките медноцветни къдрици. — Ще приема дори смъртта, стига да бъде близо до вас, моя малка саксонке.

Айслин недоволно разтърси глава, ала не успя да се отърве от милувката му.

— А като удовлетворите желанието си и ви омръзна, ще ме окачите на най-близката бесилка — укори го горчиво тя.

Рейнър се изсмя.

— Никога не бих го направил, гълъбице. Не мога да бъда жесток с такава прекрасна жена. — Плъзна ръка по закръглените гърди и ядно изръмжа: — Онзи май не ви изоставя. По заруменелите ви бузи ясно личи какво сте правили досега.

Айслин пламна от срам и се опита да го отблъсне. Рейнър сграбчи ръката ѝ.

— Закъде бързате? — промълви галантно той. — Няма ли да ме изпратите с някоя мила дума?

Айслин изненадано вдигна вежди.

— Пак ли ни напускате? Кога?

— Не показвайте толкова явно радостта си, гълъбице. Това е ужасна обида.

— Вярно е. Във ваше отсъствие нямам никакъв шанс да бъда взета насила — отговори подигравателно тя. — Кажете ми обаче, защо продължавате да ме преследвате? Няма ли жени там, където отивате?

Рейнър се приведе и заклинателно прошепна в ухото ѝ:

— Тръни, само тръни. Аз обаче искам розата.

Преди Айслин да успее да се отдръпне, горещите му устни се впиха в нейните. Безпомощната ѝ ярост изглежда го забавляваше.

Отстъпи крачка назад, сложи ръка на сърцето си и тържествено заяви:

— Ще отнеса със себе си спомена за парещата ви целувка, скъпа моя.

Айслин най-после можа да продължи пътя си. Излезе навън и видя покрита с чергило каруца и след нея самотен ездач, които се приближаваха към господарската къща. Каручката спря до един от постове и мъжът посочи с ръка излезлия навън Вулфгар.

Странната процесия продължи пътя си и Айслин видя, че в каручката седеше мършава млада жена с пепелноруси коси. Конят, който теглеше возилото, беше стар и куцаше. Въпреки покритата с белези кожа, животното явно беше от благороден произход. Снаряжението на рицаря беше старомодно и занемарено. Самият той беше едър и силен, а дългите му крайници можеха да се мерят единствено с тези на Вулфгар. Жената дръпна юздите непосредствено пред портата и обходи с поглед големия дом.

— Добре сте се наредили, Вулфгар. — Изправи се и скочи на земята, без да чака помощта му. Махна с ръка към каруцата и стария рицар и горчиво прибави: — Много по-добре от нас, във всеки случай.

Айслин усети как в сърцето ѝ се надигна враждебност. Тази жена се отнасяше към Вулфгар толкова интимно, сякаш му беше съпруга. Когато непознатата вдигна лице, присъстващите видяха нежни, аристократични черти и безукорна бледа кожа. Жената беше по-стара от Айслин, очевидно отиваше към трийсетте, ала не беше загубила нищо от привлекателността си. Айслин усети болезнено пробуждане в сърцето. Коя беше тази жена и какво право имаше да се държи така с Вулфгар!

Старият рицар също слезе от коня и почтително кимна с глава. Един лорд поздравяваше друг. Вулфгар учтиво отговори и двамата мъже втренчиха очи един в друг. Непознатият заби копието в земята и свали шлема си. Айслин смаяно забеляза дългите бели коси, типични за саксонците. Лицето му обаче беше голо, очевидно избръснато съвсем наскоро. Смутено се запита какво търси в Даркенвалд въоръжен саксонски рицар. Никога не беше виждала лицето му и на щита му нямаше герб, въпреки това веднага усети доверие към него. Вулфгар заговори и гласът му прозвуча съвсем необичайно.

— Подслонът, който ви предлагам, е тесен и бедняшки, ала въпреки това сте добре дошли в дома ми, милорд.

Старецът остана неподвижен, явно засегнат от думите му.

— Не, Вулфгар. Ние не търсим кратковременен подслон. — Старите очи се втренчиха някъде далеч. Гласът беше дрезгав, сякаш говоренето му струваше усилия. — Вашите нормани ме прогониха от земята ми. Немалко саксонци ме нарекоха предател, когато не взех участие в битките на страната на Харолд. От имуществото ми не остана почти нищо. Пък и вече нямам сили да се издържам. Затова идвам при вас с молба да ме приемете в дома си.

Вулфгар извърна лице и се загледа право в яркото обедно слънце. Когато отново обърна очи към стареца, гласът му беше твърд и решителен както винаги.

— Поканата ми важи и сега, милорд. Бъдете добре дошли.

Старецът кимна и лицето му видимо се отпусна. После затвори очи, сякаш събираше сили за нова, още по-тежка задача. Посегна към второто копие, заби го в земята от лявата си страна и окачи отгоре му тежкия щит. После подхвана с ръка дясното си коляно и се опита да го вдигне. Лицето му се разкриви от болка. Не можа да прехвърли крак през високото седло. Вулфгар пристъпи напред, ала старецът отклони помощта му.

С последни сили рицарят праметна крак през седлото и се удари болезнено в хълбока на коня си. В това време Суейн излезе напред и го вдигна на ръце, без да обръща внимание на протестите му. Сложи го на земята и го подкрепи с мощните си рамене.

Старецът се усмихна на едрия викинг и сърдечно му подаде ръка. Човекът от севера добродушно се засмя и разтърси подадената десница.

— Суейн, добрият ми Суейн — промълви рицарят. — Не си се променил...

— Е, малко съм остарял — усмихна се отново викингът.

— Така е — въздъхна замислено непознатият. — Аз също.

Жената се обърна към Вулфгар:

— Умираме от жажда. Изгоряхме по прашните пътища. Може ли да помолим за някакво питие?

Вулфгар кимна.

— Заповядайте вътре.

За втори път през този ден Айслин трябваше да осъзнае колко е неподходящ външният ѝ вид, когато погледите на двамата непознати се

насочиха към нея. Разрошените къдрици и босите крака, които надничаха изпод набързо облечената гуна, веднага привлякоха вниманието им. Айслин поруменя и се опита да приглади дрехата си, смутена от изпитателния поглед на непознатата. Суейн скрито изгледа господаря си, сякаш го съжаляваше.

Русата жена пристъпи към стълбището и любопитно вдигна очи към Айслин. В този миг на вратата застана Рейнър и дръзката му усмивка сякаш я разголи пред очите на всички.

Чуждата жена вдигна вежди и в очите ѝ се изписа презрение. Не можеше да проумее как това момиче се осмелява да вдигне гордо глава при тези обстоятелства. Хвърли към Вулфгар поглед, изискващ обяснение. Ала рицарят спокойно пристъпи към Айслин и взе ръката ѝ в своята. Срещна недоумяващия ѝ поглед и развеселено се усмихна.

— Това е демоазел Айслин, дъщерята на предишния лорд Даркенвалд. Айслин, това е моята несъща сестра Гуинет — продължи той, посочвайки непознатата. Усети как момичето до него изненадано трепна и със сърдечен жест представи стария рицар: — А това е лорд Болсгар Каленхам, баща ѝ.

— Лорд? — усъмни се старият Болсгар. — Тези времена отминаха. Сега вие сте лорд, а аз съм беззащитен стар рицар.

— Толкова години ви наричах лорд Каленхам, че не мога да го забравя лесно — промърмори Вулфгар. — Затова бъдете снизходителен.

Айслин се усмихна на стареца, който смръщено я измери с очи.

— Старият господар на Даркенвалд се чувстваше почетен, когато в залата му отсядаха гости. И преди щяха да ви посрещнат тук също толкова сърдечно, колкото сега ви посреща лорд Вулфгар.

Рейнър пристъпи напред и помоли да представят и него. Наведе се над ръката на Гуинет и притисна топлите си устни в нея. Жената потръпна под този допир и в тялото ѝ се надигна топла възбуда. Рейнър веднага усети, че е направил ново завоевание.

Обърна се към Вулфгар и по лицето му се изписа зла усмивка.

— Не сте ни казвали, че имате роднини в тази страна, милорд. Вилхелм сигурно много ще се заинтересува от тази новина.

— Спестете си усилията, сър Де Март. Няма да му съобщите нищо ново.

За да избегне по-нататъшни въпроси, Вулфгар се обърна и разтвори вратата към залата. После пристъпи към Болсгар и мушна ръка под мишницата му. Двамата със Суейн внимателно поведоха ранения по широкото стълбище.

Айслин придърпа към камината тежкото кресло и нареди да поднесат храна и напитки на изтощените пътници. Постави ниско столче до креслото, мъжете внимателно положиха стареца и Вулфгар настани ранения крак на столчето. Старият саксонец изкриви лице от болка, ала после въздъхна дълбоко и облекчено се отпусна назад. Айслин веднага коленичи и напразно се опита да пререже с камата си кожените ремъци, които стягаха раната. Тъй като кракът беше ужасно подут, всяко раздвижване причиняваше ужасни болки и Болсгар тихо простенваше. Вулфгар ѝ се притече на помощ. Коленичи до нея, извади ножа от колана си, пъкна го под ремъците и ги преряза с един-единствен силен напън.

Когато Айслин понечи да свали превръзката, старецът възмутено извика:

— Махнете момичето оттук, Вулфгар! Това не е гледка за млади очи.

Айслин усмихнато поклати глава.

— Не можете да ме отпратите, сър Болсгар. Нервите ми са здрави и освен това всички твърдят, че съм ужасно упорита. — Тя усмихнато погледна Вулфгар и прибави: — Затова ми позволете да ви прегледам.

Очите на норманина развеселено проблеснаха.

— Така е, всички казват, че е упорита.

Айслин го изгледа сърдито, после вдигна очи към приближилата се Гуинет, която ги гледаше отвисоко. Майда бързо нареждаше масата.

— Как се чувствате като победител, Вулфгар? — попита високомерно Гуинет.

— Дръж си езика, дъще! — укори я строго Болсгар.

Вулфгар, който заедно с Айслин се беше привел над ранения крак, равнодушно вдигна рамене.

— Бих казал, че по-добре, отколкото ако бях сред победените.

Гуинет почувства, че думите ѝ заседнаха на гърлото, защото двамата внимателно оголиха зейналата рана, тъмночервена, подута и гноясала. Обърна се настри и позволи на Рейнър да я отведе до

масата и да ѝ предложи ядене и пиене. Новият кавалер скоро я завладя с норманската си галантност.

Миризмата от мръсните превръзки и гноясалата рана беше толкова силна, че Айслин побледня. Повдигна ѝ се, но Вулфгар успокояващо положи ръка на рамото ѝ, и тя решително тръсна глава. Направи опит да издърпа мръсната превръзка, но не успя.

— Кажи ми какво трябва да се направи — помоли Вулфгар, обезпокоен от бледото ѝ лице.

— Не — отговори меко тя. — Сама ще се справя.

Посегна към една дървена гаванка и повика Керуик.

— Нали знаеш онази дупка в блатото? — Младежът кимна и тя му подаде съдчето. — Напълни го с най-черната тиня.

Керуик мълчаливо забърза навън, без някой от норманите да се опита да го спре.

Вулфгар вдигна очи към мъжа на майка си.

— Откъде е тази рана, милорд? Норманска ръка ли ви рани толкова тежко?

— Не — въздъхна старецът. — Иначе щях да се гордея с нея. Ала всичко стана по моя вина. Конят ми се препъна в една бразда и притисна крака ми под себе си. Остър камък проби дрехата и проряза прасеца. Въпреки всички мерки положението се влошаваше от ден на ден.

— Никой ли не се погрижи за вас? — попита изненадано Айслин. — Такава рана трябва да бъде лекувана веднага.

— Кой би могъл да го направи?

Айслин остро изглежда Гуинет, ала не каза нито дума. Мислите ѝ се върнаха към времето, когато превързваше и най-малките рани на баща си. Що за човек беше сестрата на Вулфгар?

Тръсна глава и започна да дава бързи нареждания:

— Вулфгар, донесете ведрото с вода от огъня. Мамо, извади от раклата чисто платно. А вие, Суейн, пригответе сламеник край огъня.

Старият рицар с учудване забеляза, че дори гордият Вулфгар с готовност изпълни дадената заповед. Айслин се зае да събира паяжините от всички ъгли на голямата зала.

Вулфгар и Суейн свалиха ризницата на стария рицар и внимателно го настаниха върху сламеника, покрит с меки вълчи кожи. Айслин коленичи пред него и вдигна високо ранения крак, за да

почисти и последните остатъци от мръсните превръзки. После разпростря върху сламеника бяла козя кожа и я завърза така, че да дава опора на крайника и да го обездвижи. Обърна крака с раната нагоре и разкъса на две парче лен. Спря за малко и съчувствено изгледа стареца.

— Ще ви заболи, милорд — прошепна тя. — Но няма как.

Рицарят с усмивка се опита да разсее съмненията ѝ.

— Усетих меката ви ръчичка, лейди Айслин, и много се съмнявам, че тя би могла да ми причини болка, която да не мога да понеса.

Айслин наля вряща вода в дървена купа, потопи в нея парче лен и внимателно започна да промива гнойта. Кракът потрепери и младата жена спря. Старецът все още се усмихваше, ала по челото му бяха избили капчици пот. Ръцете му се впиваха в сламата.

Айслин все още почистваше зейналата рана, когато тежката врата се разтвори с трясък и в залата се втурна останалият без дъх Керуик. С горда усмивка младежът постави до огнището съдинката с черна тиня.

Айслин гребна с шепа и я сложи в плоска паница, прибави паяжините и с пръсти смеси всичко на гъста каша, която разпреди на дебел слой върху раната. После потопи няколко парчета лен в горещата вода, уви крака от всички страни, накрая привърза отгоре и меката козя кожа. Така превръзките нямаше да мърдат и кракът щеше да остане неподвижен.

Отпусна се назад и започна да почиства ръцете си. След малко вдигна очи към Болсар и настойчиво заговори:

— Не бива да движите крака си, милорд. В никакъв случай. Освен ако желаете да се сдобие с дървен крак и да тропате с него из двора.

Обърна се към Вулфгар и с усмивка добави:

— Сър Болсар има нужда от голяма глътка студена бира.

Старецът се усмихна с искрена благодарност. Изпразни предложения му рог и скоро потъна в дълбок сън.

Рейнър излезе от залата с Вулфгар и Суейн. Айслин заведе Гуинет и стаята за гости и сама се оттегли в спалнята. Застана пред разбърканото легло и сякаш усети отново топлото тяло на Вулфгар в своето. Разтърси глава и отиде до прозореца. Загледа се навън и потръпна при спомена за студените, пронизващи очи на Гуинет.

Отлично разбираше какво мисли за нея другата жена. А какво ли ще си каже довечера, когато Айслин седне до Вулфгар на масата за вечеря, а после се оттегли в спалнята му?

Направи опит да успокои обърканото си сърце и започна да подрежда разхвърляната стая. После грижливо се облече за вечеря. Сплете копринени панделки в косата си, облече бледожълта долна риза и над нея златножълта гуна с дълги влачеци се ръкави, украсени с богата бродерия. Стегна тънкия си кръст с фино изработен колан и мушна в ножницата украсената с благородни камъни кама, която я издигаше поне малко над робското ѝ положение. Накрая превърза челото си с тънка копринена панделка, която обхвана като диадема разкошните дълги коси.

След падането на Даркенвалд не беше полагала особени грижи за външността си и сега плахо се запита какво ще каже новият ѝ господар. Керуик сигурно ще се учуди много, а още повече Майда, която много добре знаеше, че тази прекрасна дреха беше определена за сватбата ѝ с младия саксонец. Но за какво ли ѝ беше сега? Можеше да ѝ послужи единствено да завладее своенравното сърце на могъщия нормански рицар...

Когато слезе в залата, навън вече се смрачаваше. Големите маси на норманските воители бяха приготвени за вечеря, ала никой от мъжете не беше се върнал. Гуинет се разхождаше неспокойно напред-назад и Айслин веднага забеляза, че е измила и сресала косите си, ала все още носи овехтялата, прашна от пътуването дреха. Може би не трябваше да облича новата си гуна пред тази жена...

Гуинет я изгледа мрачно, докато слизаше по стълбите. Погледът ѝ обхвана всяка подробност от красивата одежда — от малките пантофки до копринената панделка в тежките медноцветни коси.

— Е, норманите все пак са ви оставили дрехи за преобличане — проговори с отровен глас тя. — А на мене ми взеха всичко. Вероятно защото не ги дарих с благоволенieto си.

Айслин се закова на мястото си. Поруменя от срам и прехапа устни, за да задържи напиратцата в гърлото ѝ острога. Как така Гуинет беше останала една от малкото жени, на които норманите не бяха причинили зло? Без съмнения, бяха ѝ оказали уважение като на сестра на един от рицарите им. Ала това съвсем не ѝ даваше право да се подиграва на другите обезчестени саксонки. Овладея се и пристъпи към

огъня, за да види стария рицар, който все още спеше спокойно и дълбоко. Очите ѝ се плъзнаха по могъщата му фигура и съчувствието се разля като балсам върху раната, разтворена от остриите думи на Гуинет.

След малко в залата се втурна Хам и почтително попита:

— Яденето е готово, господарке. Какво ще заповядайте да направим?

— Бедният ми Хам — усмихна се Айслин. — Трябва да се научим да се придържаме към обичаите на норманите. У тях няма и следа от точността на баща ми.

Гуинет пристъпи към тях и презрително се обади:

— Би трябвало да научим норманите да спазват правилата на учтивостта. Нека ядат студено ядене. Веднага ми донесете вечерята. Държа да е топла.

Айслин я измери от глава до пети и хладно отговори:

— В тази къща обичаят е лордът пръв да седне на масата, лейди Гуинет. Щом не е заповядал нищо друго, ще го чакаме да се върне. Няма да допусна правото на домакина да бъде нарушено от нетърпението ви.

Гуинет понечи да отговори, ала Хам вече се беше оттеглил. Никой не можеше да оспори авторитета на Айслин в очите му. Сестрата на Вулфгар се намръщи и ядно процеди:

— Би трябвало да научите на почтителност слугите си.

— Те винаги са ни служили вярно — отговори меко Айслин.

Навън се чу конски тропот. Айслин изтича и разтвори вратата. Проследи с очи как Вулфгар скочи от коня точно пред стълбите и се запъти с дълги крачки към нея. Мъжът спря на прага и изненадано плъзна очи по стройната ѝ фигура. В очите му просветна искрена нежност, когато промърмори:

— Голяма чест ми оказвате, скъпа. Не бях помислял, че можете да станете още по-красива.

Айслин поруменя от комплимента му и се почувства неудобно, защото Гуинет не ги изпускаше от очи. Вулфгар се приведе напред и впи горещите си жадни устни в нейните. Ала младото момиче смутени се отдръпна назад и посочи другата жена.

— Сестра ви е много гладна, милорд — промълви тя. — Хората ви ще се забавят ли още много?

Мъжът сърдито вдигна вежди.

— Пак ли? Нима забравихте заповедта ми, Айслин?

Младата жена умолително го изгледа.

— Много се забавихте — продължи тихо тя. — Вече се питахме дали няма да се храним сами.

Вулфгар изръмжа нещо неразбираемо и отиде до огъня. Като видя, че старецът още спи, се постара да стъпва колкото се може тихо. Обърна гръб на пламъците и с мрачен поглед проследи гъвкавите движения на Айслин, която даваше нареждания на прислугата. Младата жена се обърна като привлечена от магнит, почувствала неодобрението му. В това време Болсар се раздвижи и тя веднага коленичи край него. Сложи ръка върху сбръчканото чело и с облекчение установи, че треската е преминала. Даде му купа с вода, след което старецът доволно се отпусна в постелята си. Очите му обходиха залата и спряха най-напред върху мрачното лице на дъщеря му. После се втренчиха във Вулфгар, който мълчаливо наблюдаваше движенията на Айслин.

Усетил погледа му, по-младият мъж се извърна. Заговори, без да поглежда стария лорд. Очите му бяха празни.

— Не споменахте майка ми с нито една дума, милорд. Как е тя, добре ли е?

Старецът дълго мисли, преди да отговори.

— През декември ще стане една година, откакто почина.

— Не знаех — промърмори Вулфгар.

Много добре си спомняше, че когато я видя за последен път, майка му ужасно приличаше на днешната Гуинет. Затова и веднага беше познал несъщата си сестра. Тази картина се беше запечатала в съзнанието му.

— Веднага изпратихме вест в Нормандия, за да уведомим Робърт за смъртта ѝ — произнесе извинително старецът.

— Не съм виждал брат ѝ нито веднъж през изминалите десет години — отговори спокойно Вулфгар.

— Платихме му добре, за да те приеме в дома си. Мисля, че задоволихме претенциите му.

— Така е — усмихна се горчиво Вулфгар. — И те му послужиха да се налива всеки ден с бира и да разправя на целия свят, че сестра му е изиграла великолепен номер на някакъв си саксонец и племенникът

му не е нищо друго, освен най-обикновено копеле. Много се забавляваше при мисълта, че никой не ме признава за свой син.

— Ти си възпитан като законен син. Получи посвещение в рицарство — отговори укорително старият човек.

— Да — въздъхна Вулфгар. — Робърт ме направи свой паж и нае възпитатели, ала едва когато Суейн брутално му напомни задълженията му.

Старецът замислено кимна.

— Робърт открай време си беше лекомислен. Трябваше да го предвидя. Добре, че изпратих Суейн с теб.

По лицето на Вулфгар се изписа горчива мъка.

— Толкова ли ме мразехте, та не можехте да понесете да ме виждате край себе си?

Айслин не сваляше очи от него. Сърцето ѝ беше препълнено със съчувствие. Погледна бързо към Болсгар и с тревога забеляза сълзите в очите му.

— Когато узнах истината, те намразих — опита се да обясни старецът. — Гризеше ме мисълта, че не съм истинският ти баща. Беше мой първороден син и аз се гордеех с теб. Заради теб занемарих възпитанието на втория си син. Възпитах те в бързина, умела езда и всички рицарски умения. Животът просто пулсираше в жилите ти. А слабото, болнаво момче, което се роди след теб, така и не намери достъп до сърцето ми. Ти беше като мен. Обичах те повече от всичко на света.

— Докато мама ви каза, че не съм ваше дете. Убеди ви, че съм син на някакъв си норманин, макар че отказа да съобщи името му — промърмори с нарастваща горчивина Вулфгар.

— Каза ми, че иска да поправи стореното зло. Не можела да гледа как от ден на ден се привързвам все повече и повече към чуждото дете, а занемарявам своята собствена плът и кръв. Не понасяла мисълта, че не обръщам внимание на другите деца. Затова предпочела да ми признае вината си и да помогне законните ни деца да встъпят в правото си. Уважих решението ѝ. Затова не обвинявай единствено майка си. Бях побеснял от гняв и те отблъснах. За мен ти беше като вятъра край лицето ми, като сянка в горещите дни, ти беше цялата ми радост от живота — а се оказа, че не си ми истински син. Опитах се да обърна сърцето си към собствения си син, да му вдъхна повече кураж и

воля за живот. Ала смъртта ми го отне в разцвета на младостта. Често ми се искаше да бях умрял вместо него. За съжаление продължих да живея, а сега се ядосвам до смърт със свадливата си дъщеря, която наследи острия език на майка си.

Старият саксонец втренчи поглед в пламъците и се замисли. Айслин го погледна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Вече разбираше какво е преживял Вулфгар в детството си. Първо го беше отблъснала рождената му майка, после и обожаваният баща. Много ѝ се искаше да протегне ръка и да помилва бръчката, изписана върху челото му. До днес ѝ се струваше, че има насреща си скала — горда и непревземаема, ала сега проумя, че страшният рицар може да бъде слаб и безпомощен като дете. Надигна се и тихо се премести в голямото кресло пред камината, за да го вижда по-добре.

— Изпратихме те в родината на майка ти, без да подозираме, че ще се върнеш като завоевател — продължи дрезгаво старецът, опитвайки се да овладее вълнението си. — Знаеш ли, че брат ти загина в битката при Сенлак?

Вулфгар потрепери. Очите му изпитателно се впиха в лицето на стареца. Гуинет пристъпи към огъня и зловещо изсъска:

— Така беше. Норманските разбойници го убиха! Убиха бедния ми брат!

Вулфгар обърна лице към нея и невъзмутимо проговори:

— Нормански разбойници? Естествено, имаш предвид мен, нали?

Жената вирна брадичка.

— Да, този израз подхожда и за теб, Вулфгар.

— Внимавайте, сестричке — продължи все така спокойно норманинът. — Победените не би трябвало да дразнят победителите, това е в техен собствен интерес. Вземете пример от моята Айслин. — Той пристъпи към седналата в креслото саксонка и изпитателно я изгледа. Тя решително отговори на погледа му. — Отлично играе ролята на победена. — Зарови пръсти в гъстите коси и прибави: — Толкова добре, че понякога се съмнявам дали наистина съм победител или не.

Айслин незабележимо се усмихна. Очите ѝ блеснаха. Ала никой, освен Вулфгар не биваше да забележи реакцията ѝ. Пръстите му нежно се плъзнаха по бузата ѝ.

— Да, сестрице, не е зле да се поучите от нея.

Гуинет потрепери от гняв и направи крачка напред. Вулфгар предизвикателно я изгледа.

— Имате ли да ми кажете още нещо? — попита спокойно той.

Гърдите ѝ неравномерно се повдигаха.

— Да! — изсъска тя. — И ще ви го кажа направо. Много ми се иска вие да бяхте паднали в битката вместо Фолсуърт! — изкрещя тази обида в лицето му, без да обръща внимание на умолителните погледи на Болсгар. — Презирам ви! Мразя мисълта, че съм принудена да се възползвам от гостоприемството ви, за да оцелея в тези проклети времена. — После обърна поглед към Айслин и младата жена потрепери от нечовешката омраза, изписана в сивите ѝ очи. — Как смееете да ми давате за пример тази саксонска мръсница! Не ви ли прави впечатление колко разкошно е облечена? Нима може да бъде пример за сломените английски жени?

— Радвайте се, че съм още жив, сестро — прекъсна я строго Вулфгар. — А иначе щяхте да сте принудена да печелите хляба си с тежък труд. Така поне се ползвате от някакви удобства.

— Какво става тук? — обади се от входа Рейнър, следван от голяма група нормани, които се втурнаха към приготвените маси. — Нима членовете на семейството се скараха още на първия ден? — Очите му се впиха в стройната фигура на Айслин, подчертана още повече от новата гуна. После обаче посегна към ръката на Гуинет и я притисна до гърдите си. — О, уважаема Гуинет, нима вълкът побърза да ви покаже острите си зъби? Простете поведението му, милейди. Или ми дайте правото да го накажа за дързостта му.

Гуинет смутено се усмихна.

— Естествено е братът да открие у сестра си повече грешки, отколкото един почти чужд човек.

— Дори ако любовта ме заслепи като светкавица — промърмори в ухото ѝ Рейнър, — не бих могъл да откроя и най-малката грешка в прекрасната ви душа.

Горещият му дъх галеше бузите ѝ. Гуинет засрамено издърпа ръката си и тихо отговори:

— Вие сте твърде дързък, уважаеми рицарю. Нима си въобразявате, че ще ви стана любовница?

Рейнър усмихнато я изгледа.

— Все пак надеждата не ме напуска, демоазел.

Гуинет неловко отмести очи към Вулфгар, който ги наблюдаваше изпитателно. Брат ѝ посегна към ръката на Айслин и я поведе със себе си. После с кимане на глава посочи на сестра си мястото от другата страна на масата.

— Нека вечеряме в мир, Гуинет. Щом не се виждаме често, не би трябвало да се караме помежду си.

Гуинет се извърна рязко и позволи на Рейнър да я отведе до масата. Черният рицар любезно се зае да я обслужи. Настани я да седне и се приведе към ухото ѝ с блеснали от възбуда очи.

— В сърцето ми гори любовен пожар. Какво да сторя, за да се сдобия с благоволението ви? Вие ме превръщате в покорен роб.

— Много сте смел, сър Де Март — смотолеви Гуинет. — Забравяте, че вие, норманите, убихте истинския ми брат. Това не ме изпълва с особена симпатия към народа ви.

Рейнър се отпусна на стола до нея.

— О, демоазел, не бива да обвинявате всички нормани за смъртта на брата си. Клетвата ни задължава да бъдем верни сподвижници на Вилхелм. Щом трябва да мразите някого, мразете херцога, не мен. Умолявам ви, демоазел!

— Майка ми също беше норманка — промълви Гуинет. — Не я мразя.

— Тогава не мразете и мен — пошепна горещо Рейнър.

— Не го и правя — отвърна едва чуто тя.

Доволна усмивка пропълзя в ъгълчетата на устните му. Посегна към ръката ѝ с блеснали очи.

— Щастлив съм да чуя това, милейди.

Гуинет смутено отвърна очи и се загледа към Вулфгар, който тъкмо наместваше стола на Айслин до своя. Помръкна, но веднага се овладя и усмихнато се обърна към брат си.

— Забравихте да ни кажете, че сте се оженил, Вулфгар.

Норманинът учудено вдигна глава.

— Не съм. Какво искате да кажете?

Гуинет устреми очи в лицето на Айслин и коварно продължи:

— Тогава тази Айслин изобщо не е член на семейството? Бяхте толкова почтителен към нея, та реших, че скоро сте се венчали.

Рейнър високо се изсмя. Случката явно го забавляваше. Айслин го изгледа сърдито и той ухилено вдигна чаша в нейна чест. После се приведе към ухото на Гуинет и ѝ пошепна нещо, за което беше възнаграден с пронизителен смях.

Айслин стисна ръце в юмруци. В никакъв случай не биваше да показва, че е наранена от презрението им. Едва се овладя да не скочи от масата и да избяга. Вулфгар натрупа в чинията ѝ най-апетитните късчета месо, ала залците засядаха на гърлото ѝ. Не докосна и чашата с вино.

Норманинът не я изпускаше от очи. Дълго време не каза нищо, после небрежно отбеляза:

— Печеното прасе е великолепно, Айслин. Няма ли поне да го опитате?

— Не съм гладна — промърмори тя.

— Ще отслабнете, ако не се храните — продължи укорително той. — Не ме привличат кокалести жени, предпочитам закръглените. Обичам меките ви форми и смятам, че спокойно можете да се закръглите още малко. Хапнете, ще ви се отрази добре.

— Достатъчно съм силна — отговори хладно Айслин.

Мъжът иронично вдигна вежди.

— Така ли? Моето впечатление е съвсем различно. Само като си помисля как безпомощно лежахте под мен преди час. — Почеса се по гърдите и с безсрамна усмивка продължи: — Да бъда проклет, ако не призная, че драскащата и хапеща лисица ми беше много по-приятна от слабото и мързеливо същество преди малко, което безропотно се подчини на съдбата си. Кажете ми, скъпа, съществува ли и друга Айслин, която не е нито дръзка, нито покорна, а съвсем различна?

Айслин пламна от гняв.

— Сестра ви чува всяка ваша дума, милорд. Не е ли по-добре да се отнасяте към мен по-малко интимно?

— Какво? Да не би да искате да се промъквате в спалнята ми по тъмно, за да не ви види никой? — Изсмя се и поглъщайки я с очи, прибави: — Нямам търпение да чакам толкова дълго.

— Шегувате се, а аз се опитвам да говоря сериозно с вас — укори го горчиво тя. — Защо държите семейството ви да разбере, че съм ви любовница?

Мъжът се ухили предизвикателно.

— Да им го съобщя ли официално, или да изчакаме малко?

— О! Невъзможен сте — разсърди се Айслин. Веднага съжали, че е повишила глас, защото Гуинет вдигна очи към тях. Ала сестрата скоро се обърна отново към Рейнър и Айслин можа да продължи: — Нима наистина не се интересувате от мнението им? — попита тихо тя. — Нали са от семейството ви.

— Семейство? — изръмжа Вулфгар. — Нямам семейство! Не чухте ли с каква омраза ме ругае сестра ми! Всъщност не съм и очаквал друго. Ала няма да ѝ позволя да се меси в живота ми. Не ме е грижа за зловните ѝ намеци и обвинения. Вие сте моя и нямам намерение да ви крия, само защото са се появили някакви си роднини.

— Но няма да се ожените за мен — прибави едва чуто Айслин.

Вулфгар вдигна рамене.

— Вече ви притежавам. Това ми е достатъчно.

Загледа се мрачно пред себе си, очаквайки реакцията ѝ. Ала когато дълго време не се случи нищо, вдигна поглед и се озова лице в лице с две тъмновиолетови звезди, дълбоки и загадъчни. Напразно се опита да прочете мислите ѝ и едва не побесня при вида на тънката усмивка в ъгълчетата на устните ѝ.

— Добре, Вулфгар, аз съм ваша робиня — пошепна тя. — Щом това ви задоволява, аз също ще се примиря с положението.

Вулфгар се облегна назад като замаян. Не за първи път изпаднаше в нерешителност. Тази жена беше истинска лисица. Гуинет рязко прекъсна размишленията му.

— Слушайте, Вулфгар, нима смятате да храните тия мъже цяла зима? — И тя посочи пълните маси. — Ако го направите, семейството ви ще умре от глад.

Вулфгар огледа двайсетината мъже, които лапаха като изгладнели вълци отличните ястия на Даркенвалд, и спокойно се обърна към сестра си:

— Има още доста, ала в момента са на път. Те защитават града от разбойници и крадци. Задачата им е да пазят и мен, и вас, и крепостните ми. Затова не смейте да ги обвинявате, че унищожават запасите ни.

Гуинет се сви уплашено под строгия му укор. Скоро след това Айслин се надигна и отиде да види как е Болсгар. Смени влажните кърпи около крака му и помоли Керуик да поддържа огъня през

студените нощни часове, за да не изстине старият човек. Нареди му да стои близо до него и ако забележи, че състоянието му се влоши, веднага да я повика.

Керуик мрачно вдигна очи.

— Ще събудя Майда и тя ще ви извика.

Айслин издържа на погледа му и с въздишка отговори:

— Изглежда животът ми е изложен на показ. Дори обикновената проститутка има някое тайно кътче, но не и аз. — Изсмя се горчиво и прибави: — Всяко мое движение се възвестява на площада. Какво от това, че ще дойдете сам?

— Щом имате за любовник човек, който е господар на толкова много хора, трябва да свикнете с мисълта, че ви наблюдават любопитни очи — отговори остро той. — Може би ще ме накарате да уважавам връзката ви като законно сключен брак? Как да се държа с вас за в бъдеще?

Айслин поклати глава и умолително вдигна ръце.

— Недейте така, Керуик. Вече не можем да върнем времето преди идването на норманите. Вратата помежду ни е затворена завинаги. Забравете, че някога бях ваша годеница.

— Между нас няма врата, Айслин — отговори упорито той. — Има друг мъж.

Тя вдигна рамене.

— Добре. Има мъж, който не иска да ме освободи.

— Вие сте тази, която го държи в плен — премина в нападение Керуик и посочи новата гуна. — Вече започнахте да се гиздите, за да го замаете окончателно. — Помълча малко и със съвсем друг тон продължи: — Любовникът ви ни наблюдава, а аз нямам никакво желание отново да усетя върху себе си острите зъби на кучетата или да чуя плющенето на камшика. Идете да му правите компания и се постарайте да го развеселите.

Айслин кимна и отново коленичи край Болсгар. Старецът беше проследил внимателно всичките й движения. Изчака да го завие с дебелията вълча кожа и уморено се усмихна.

— Много сте мила, лейди Айслин. Старото ми сърце се стопли от допира на топлата ви ръчица. — Вдигна ръката й и я целуна. После се отпусна с усмивка в постелята си и доволно затвори очи.

Айслин стана и прекоси залата, усещайки върху себе си бдителния поглед на Вулфгар. Спря зад стола му и втренчи очи в тила му. Не искаше да бъде изложена на погледите му. Норманинът изглеждаше разведрен и отпуснат. Ала трябваше да положи големи усилия, за да запази учтиво държание към несъщата си сестра, която продължаваше да го засипва с все нови въпроси и обвинения. Поиска да узнае в какви отношения е с Вилхелм и каква част от плячката получава. После го укори, че е много снизходителен към крепостните.

Този път Вулфгар бавно вдигна поглед към Рейнър, който доволно се облегна назад в стола си.

— Радвам се, че толкова бързо произнасяте присъдите си, Гуинет — усмихна се норманинът.

Ала сестра му се направи, че не забелязва сарказма в думите му.

— Скоро ще се убедите, че нищо не се изплъзва от очите ми, братко — отговори тя с хитра усмивка на тънките си устни и устреми очи в Айслин.

Вулфгар невъзмутимо вдигна вежди и посегна към ръката на любимата си.

— Нямам какво да крия. Всеки може да знае как живея и как управлявам имуществото си.

Вбесена от равнодушието на Вулфгар, Гуинет замлъкна за миг. А Айслин отново се запита дали повелителят ѝ не играе някаква тъмна игра с всички присъстващи.

Вулфгар продължи да милва ръката ѝ, докато разменяше шеговити думи с хората си. Очите на Гуинет изпущаха гневни искри, които болезнено се вливаха в сърцето на Айслин. Яростта ѝ още повече се усили, когато господарят сложи ръка върху стройната талия и поведе момичето нагоре по стълбата.

— Какво толкова намира в тая уличица? — изсъска тя и сърдито се отпусна назад.

Рейнър едва успя да откъсне очи от прекрасната фигура на младата англичанка. Приведе се към масата, погълна на един дъх остатъка от бирата си и с изкуствена усмивка се обърна към сътрапезницата си.

— Не мога да кажа какво, милейди, защото очите ми виждат само вас. О, ако знаете как ме възпламенява представата да остана насаме с вас, да почувствам до себе си голото ви тяло, жадно

притиснато до моето! За да го преживея, съм готов да се откажа дори от райските блаженства...

Гуинет гърлено се изсмя.

— Сър Де Март, не ме карайте да се боя за добродетелта си. Никой не ме е ухажвал с такава смелост.

— Нямам много време — продължи дръзко Рейнър. — Още утре сутринта трябва да замина надалеч, за да се присъединя към Вилхелм. — Изписалото се по лицето й разочарование го накара да се усмихне самодоволно. — Ала не бойте се, сладка моя, ще се върна при вас, дори ако тук ме очаква смъртта.

— Смърт! — извика смаяно Гуинет. — Къде отивате? Трябва ли да се боя за живота ви?

— Да, мила, заплашват ме опасности. Англичаните не обичат норманите. Много им се иска да отблъснат претенциите на Вилхелм и да изберат друг крал. Трябва да ги убедим, че той е най-добрият владетел за Англия.

— Значи вие се биете смело за херцога, докато брат ми си седи тук и се забавлява с някаква английска уличница. Този човек е напълно лишен от чувство за чест!

Рейнър вдигна рамене.

— Поне ще има щастливи спомени, като замине да се бие.

— Нима Вулфгар ще ви придружи? — попита изненадано Гуинет.

— Не, но скоро ще се присъедини към войската. Ала дотогава може да съм паднал на бойното поле и никой няма да поплаче на гроба ми...

— О, недейте така, рицарю. Аз много ще се тревожа за вас — призна, поруменявайки, Гуинет.

Рейнър посегна към ръката й и я притисна до сърцето си.

— О, скъпа, какви сладки думи! Нима не чувствате как лудо бие сърцето ми! Вече знаете колко ви желая. Елате с мен навън, за да разстеля наметката си върху тревата и да ви обгърна с нежността си. Кълна ви се, че няма да посегна на добродетелта ви. Искам само да ви подържа в обятията си, преди да ви напусна.

Гуинет цялата почервения.

— Вие сте опитен прелъстител, рицарю.

Ръката му притисна нейната.

— Не мога да устоя на красотата ви, демоазел. Обещайте, че ще дойдете. Дайте ми малък знак на привързаност, преди да ме откъснат от вас.

— Не е много прилично — промълви победена Гуинет.

— Никой няма да ни види. Баща ви е дълбоко заспал, а брат ви е заслепен от желание. Обещайте, че ще дойдете, скъпа!

Отговорът беше едва забележимо кимване.

— Никога няма да съжалявате за великодушието си — продължи дрезгаво Рейнър. — Ще се огледам за някое сигурно местенце. После ще се върна да ви взема. Бъдете готова за мен. Не искам да губим време.

Впи устни в ръката ѝ и Гуинет усети, че в тялото ѝ се надига сладко вълнение. Рицарят се надигна и бързо излезе навън.

Вулфгар затвори вратата зад себе си и уморено се облегна на стената. Благодарно погледна към вдигащата пара вана, която го очакваше пред огъня.

— Водите домакинството ми, сякаш сте родена за това — промърмори доволно той и започна да се съблича.

Айслин дръзко го изгледа през рамо.

— Мама ме възпитаваше за това още от най-ранни години.

— Прекрасно — изръмжа Вулфгар. — Полезна робиня сте вие...

Айслин се опита да се засмее.

— Така ли мислите, милорд? Баща ми често казваше, че никой не е в състояние да укроти дивата ми природа.

— Напълно съм съгласен с него — отговори Вулфгар и бавно се отпусна в топлата вода. Въздъхна със задоволство и се облегна назад. — Общо взето, много съм доволен от отношенията си с вас.

— О! — отвърна тихо тя. — Значи въобще не се тревожите от мисълта, че ще създадете на белия свят едно или няколко незаконни деца?

— Все още не сте ми дала доказателство, че сте способна на това, скъпа.

— Времето още не е узряло, милорд. — Тя се усмихна и свали новата си гуна. Обърна му гръб и продължи: — Надеждите ви се

градят върху погрешни представи. Повечето жени са в състояние да зачеват деца. Просто сте имали късмет в досегашните си приключения.

— Не само късмет — бях винаги предпазлив — поправи я весело той. — Създадох си навика преди това да се осведомя много точно за състоянието на дамата.

— Но с мен не го направихте — подсети го тя.

Мъжът вдигна рамене.

— Приех, че вие и без това не знаете много за тези неща. Така е, когато човек си има работа с неопитни девизи.

Айслин се изчерви.

— Никога ли не сте спали с девица, милорд?

— Така исках.

— Да не би да се хвалите, че сте имали всяко момиче, което сте пожелали?

— Жените не са особено сдържани. Можех да имам, която си поискам.

— О! — преглътна тихо Айслин. — Колко сте сигурен в себе си! Но аз не съм като вашите уличници!

Вулфгар бавно натри гърдите си със сапун и скритом я погледна отстрани.

— Може би трябва да призная, че вие сте най-интересната от всички, скъпа.

— Вероятно защото съм по-млада от досегашните ви завоевания — процеди през зъби тя. Обърна се и застана пред ваната, дръзка и извънредно привлекателна в голотата си. — Гърдите ми не са увиснали, краката ми са прави и стройни. Талията ми е тънка, а брадичката ми не е скрита между гънки от тлъстина. Сигурно именно тези мои предимства дотолкова са ви замаяли главата, та ме любехте без обичайните мерки на предпазливост.

Сивите очи втренчено я изгледаха и в тях проблеснаха весели пламъчета. Внезапно мъжът протегна ръка и я издърпа до себе си във ваната. Айслин изпищя и сърдито зарита с крака.

— Пак ми съсипахте ризата — проплака тя. — Най-хубавата ми долна риза, а вие я развалихте.

Вулфгар отметна глава назад и високо се изсмя. Приблужи лице до нейното, без да сваля очи от нея.

— Ако ви призная, че сте най-прекрасното от завоеванията ми и че всеки мъж във ваше присъствие забравя кой е и какви убеждения има, това само ще засили обичайното ви високомерие. И без това сте суетна и нахална, а така направо ще ми се качите на главата. — Притисна я до себе си и продължи: — Сигурно ще си въобразите, че никога няма да обърна очите си към друга жена, че цял живот ще желая само вас и никоя друга. Не ви правя признания, скъпа, и по този начин даже ви улеснявам. Много е възможно да отворите сърцето си за мен и да не искате да ме освободите, когато харесам друга жена. Не се влюбвайте в мен, Айслин, защото ще бъда принуден да ви причиня болка.

Айслин почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи, но издържа погледа му.

— Не се тревожете. В целия християнски свят надали има мъж, по-малко достоен за любов от вас.

— Добре тогава — усмихна се Вулфгар.

— Нали винаги казвате, че презирате жените? Защо непрекъснато ме предупреждавате да се пазя? Така ли се отнасяхте и с предишните си любовници?

Вулфгар я пусна и се облегна назад във ваната.

— Не, мила, вие сте първата. Ала вие сте най-млада от всички, затова сте и най-лесно ранима.

Айслин дръзко се усмихна.

— Но аз също съм жена, милорд. Защо ми оказвате любезността, отказана на всички жени досега? Очевидно е, че означавам за вас повече от предшественичките си. — Стройните ѝ пръсти се плъзнаха по грозния белег на бузата му. — Внимавайте, милорд, вие също може да се влюбите в мен.

Вулфгар мушна ръка под коленете ѝ и я вдигна от ваната.

— Никога не съм обичал жена — отговори остро той. — Няма и да обичам. В момента се забавлявам с вас по-добре, отколкото с всички други. Това е всичко.

Айслин скочи и се скри в най-далечния тъмен ъгъл на стаята. Този човек беше твърдо решен да запази независимостта си. Презираше жените и не спираше да играе с тях жестоката си игра. Съвсем съзнателно ги дразнеше и измъчваше, докато рухнат или избягат от него.

Не, този път номерът му няма да мине, каза си решително тя. Той все още не знаеше колко голяма е вътрешната ѝ сила. Дори не подозираше истинската ѝ същност и това щеше да бъде решаващо за бъдещите им отношения. Тя непременно щеше да открие слабото място в непробиваемата му на вид броня.

Потръпна в мократа си долна риза, изхлузи я през главата си и се пъкна в леглото. Вулфгар се присъедини към нея минута по-късно, ала тя се престори на заспала. Усети върху себе си изпитателния му поглед и усмихнато се запита какво ли ще предприеме сега. Отговорът дойде бързо. Ръката му обгърна раменете ѝ и я обърна по гръб. Мъжът се наведе над нея и Айслин засмяно отвори очи.

— Май не сте заспала, демоазел — произнесе подигравателно той.

— Това изобщо не би ви попречило, нали? — осведоми се саркастично тя.

— Ни най-малко — прошепна мъжът и приближи устни до нейните.

Гуинет излезе на осветената от луната полянка. Едва не изпищя, когато тежка ръка се отпусна върху рамото ѝ. Обърна се и облекчено въздъхна.

— Наистина дойдохте, скъпа.

— Ето ме, рицарю.

Рейнър я вдигна на ръце и я отнесе навътре в гората. Гуинет потрепери от вълнение, усещайки възбудата му. Изхихика смутено и обви с ръце врата му.

— Загубих ума си по вас — прошепна тя в ухото му. — Чак не ми се вярва, че се срещнахме едва тази сутрин.

— Нима наистина днес ви видях за първи път? — попита дрезгаво мъжът и я притисна до себе си, за да усети поне някаква малка закръгленост в мършавото ѝ тяло. — Като че мина цяла вечност, преди да ви видя да напускате залата.

Впи устни в нейните и телата им се затърсиха едно друго с нарастваща възбуда. Рейнър сръчно смъкна гуната и долната риза и нежно я притисна върху разстланата на земята наметка. Огледа слабото тяло, сребърно в меката лунна светлина. Помилва малките гърди и в

съзнанието му изникна споменът за други, много по-пищни и гъвкави. Почувства аромата на медноцветните къдрици и уханието на меката като коприна кожа. Представи си ръцете на Вулфгар върху разкошните гърди и ядно простена.

Гуинет изплашено скочи.

— Какво има? Идва ли някой? — прошепна тя и се опита да се прикрие с широката наметка.

Ръцете му я спряха.

— Няма нищо. Спокойно. Луната ми изигра лоша шега. Помислих, че нещо се раздвижи в храстите, но съм се излъгал.

Гуинет се сгуши в обятията му и плъзна ръка под кожения жакет. С наслада вкопчи пръсти в силните, мускулести гърди.

— Аз съм в неизгодно положение спрямо вас, рицарю — пошушна тя. — При това ме измъчва любопитство.

Рейнър се изсмя и бързо смъкна дрехите си.

— Така е по-добре — усмихна се жената. — Колко си красив, любими. Тъмен като топлата земя и силен като столетните дъбове. Никога не бях помисляла, че един мъж може да бъде толкова красив.

Плъзна ръце по тялото му и още повече разпали дивата страст в гърдите му.

— Бъдете нежен с мен — пошушна жената и се отпусна върху дебелата наметка. Бледосините очи приличаха на далечни звезди. Когато мъжът се наведе над нея и съедини тялото си с нейното, те бавно и с наслада се затвориха.

Мина много време, преди Рейнър отново да се надигне. В далечината виеше вълк. Мъжът седна и впи очи в светлата ивица, която проникваше през прозореца на господарската спалня. Очерта се и фигурата на мъж, който застана за миг пред прозореца, ала скоро се извърна и се приведе над леглото, чието местоположение Рейнър отлично си спомняше. Болезнено си пожела сега той да беше на мястото на Вулфгар. Щеше да се приведе и да навие около пръстите си тежките къдрици с цвят на мед, разпилени като коприна около прекрасното овално лице.

Жаждата за отмъщение го изгаряше. Споменът за нощта, в която бе държал Айслин в обятията си, никога не го напускаше. Знаеше, че на всяка цена трябва да я има, за да се успокои. Само тя можеше да задоволи копнежа му. Усмихна се, сигурен в отмъщението си.

— За какво мислиш? — промълви ласкаво Гуинет и помилва твърдия му гръб. Рейнър се обърна и отново се отпусна върху нея.

— Мислех колко щастлив ме направи с любовта си, моя най-скъпа. Вече спокойно мога да се присъединя към Вилхелм, защото сладкото ти личице ще ме придружава ден и нощ.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Първите лъчи на утринното слънце помилваха покритите със скреж дървета и те заблестяха като обсипани с хиляди скъпоценни камъчета. Гълъбите се раздвижиха в гнездата си.

След кратко почукване Рейнър блъсна вратата към спалнята и завари Вулфгар и Айслин дълбоко заспали. Ала с инстинкта на воин Вулфгар се претърколи встрани и веднага посегна към меча, оставен до главата му. Още преди вратата да е блъснала стената, норманинът се изправи в леглото, готов за бой.

— О, вие ли сте... — промърмори той и се отпусна назад в топлото легло.

Айслин също се събуди, макар и по-бавно. Вдигна сънени очи към Вулфгар, без да забелязва Рейнър, застанал в сянката пред вратата. Кожата, която беше притиснала до гърдите си, разкриваше повече, отколкото скриваше, и рицарят жадно впи очи в блестящата плът. Вулфгар отлично разбра от какво е възхитен неканеният гост и невъзмутимо проговори:

— Днес ни събудиха твърде рано, скъпа. — Младата жена побърза да се пхне под дебелите кожи и норманинът продължи: — Какво ви води толкова рано, Рейнър?

Черният рицар отвеси ироничен поклон пред голия си началник.

— Моля за прошка, милорд. Просто исках да се сбогувам с вас и Даркенвалд и едновременно с това да попитам дали имате някакво поръчение за мен, преди да се кача на коня. Може би ще изпратите послание на херцога?

— Не, всичко е уредено — отговори Вулфгар.

Рейнър кимна и се обърна към вратата, ала спря и хвърли коварна усмивка към двамата в леглото.

— Нощем би трябвало да се пазите от вълци. Горите са пълни с тях. Тази нощ бяха дошли съвсем близо.

Вулфгар въпросително вдигна вежди. С кого ли се беше забавлявал навън дръзкият рицар?

— Ако продължавате така, скоро населението на Даркенвалд ще се удвои, Рейнър.

— Така е — отговори ухилено рицарят. — И първа ще роди нашата прекрасна лейди Айслин.

Преди да осъзнае какво става, нещо профуча покрай ухото му и се заби във вратата. Рейнър видя изправената в леглото Айслин, стиснала ръце в юмруци, и усмивката му стана още по-широка. Разтърка ухото си, без да сваля очи от треперещите ѝ гърди.

— За кой ли път се възхищавам на страстната ви натура, гълъбице. Толкова ли се разсърдихте, че си позволих да се позабавлявам през изминалата нощ? О, да, не биваше да забравям колко сте ревнива.

— По дяволите! — изсъска Айслин и се огледа за някой друг предмет, който би могла да запрати в главата му. Тъй като не намери нищо, скочи от леглото и вдигна бойния меч на Вулфгар. Ала оръжието беше твърде тежко за крехката ѝ снага.

— Защо се смеете на безсрамието му? — изфуча разярено тя и затропа с крак. — Няма ли най-последно да го научите на малко почителност?

Вулфгар сви рамене.

— Не обръщам внимание на детинските му игри. Ако някога се осмели да стане сериозен, ще го убия.

Усмивката замръзна върху лицето на Рейнър.

— Винаги съм на ваше разположение, Вулфгар — опита се да запази шеговития тон той. — По всяко време.

След като черният рицар излезе от стаята, Айслин остана дълго неподвижна, втренчила очи в затворената врата. После се обърна към Вулфгар:

— Господарю, той се страхува от вас. Но гори от жажда за отмъщение.

— Пак започвате с вашите фантазии — отрязва я сърдито Вулфгар. — Рейнър произхожда от едно от най-влиятелните семейства на Нормандия. Мрази ме, вярно, но то е защото според него само децата, родени в законен брак, имат право да бъдат посветени в рицарство. — Засмя се и прибави: — Освен това все още ви желае.

Айслин сърдито се извърна.

— Рейнър ме иска, защото съм ваша.

Вулфгар отново се изсмя и нежно я привлече към себе си. Вдигна брадичката ѝ и впи очи в нейните.

— Как мислиш, ще се ядоса ли, ако му отнема Хлин?

— Пуснете ме, милорд — възпротиви се момичето и се опита да се изтръгне от прегръдката му. — Утро е, трябва да помислите за задълженията си.

— Ще ги отложи за по-късно — промълви дрезгаво той и затвори устните ѝ с огнена целувка, която веднага отслаби съпротивата ѝ и я накара да се примири със съдбата си.

Гуинет слезе с бодра стъпка в залата. Тази сутрин ѝ идеше да прегърне целия свят. Рейнър току-що беше заминал. Тя му беше помахала от прозореца си и сърцето ѝ все още беше с него. Мъжете седяха около дългите маси и се подкрепяха с хляб и месо. Никой не ѝ обърна внимание. Разменяха се шеговити слова, от време на време избухваха буйни смехове. Болсгар лежеше пред огъня, потънал в дълбок сън. Гуинет се огледа за някое познато лице и видя Хам, който бързаше насреща ѝ със закуската.

— Къде е брат ми? — попита остро тя. — Тези мъже безделничат. Нищо ли не им е заповядал?

— Те го очакват, милейди. Още не е излязъл от стаята си.

— Мързелът е заразителен като чумата — изсъска тя.

— Обикновено милордът става много рано. Не знам какво го е задържало днес.

— Аз обаче знам — отговори презрително Гуинет и се облегна назад. — Онази саксонска курва, без съмнение.

Хам почервеня от гняв и се приготви да ѝ отговори както трябва, но накрая предпочете да премълчи.

Гуинет замислено започна да рови в чинията си. Докато си припомняше всяка подробност от изминалата нощ, в залата влязоха сър Гоуейн и рицарят Бюфон. Мъжете ги поздравиха с весели викове и ги поканиха да седнат на масата.

— Тази сутрин трябваше да отидете в Крейгън, нали? — обърна се Гоуейн към Милбърн, който беше най-възрастният на трапезата.

— Така е, момчето ми, ала Вулфгар очевидно предпочита да прекара деня в спалнята си — отговори развеселено Милбърн. После

извъртя комично очи и изщрака с пръсти. Другарите му избухнаха в смях.

Гоуейн се ухили.

— Може би трябва да надникнем в спалнята, за да се уверим, че не лежи в леглото с прерязано гърло. Рейнър беше толкова бесен, преди да замине, че нищо чудно двамата отново да са се сдърпали.

Старият рицар вдигна рамене.

— Сигурно пак заради момичето. Рейнър е като луд, откакто преспа с нея.

Гуинет потръпна като ударена през лицето. Остра болка прониза гърдите ѝ.

— Така е — засмя се Гоуейн. — Ще трябва да се напругне здравата, ако иска да му я отнеме отново. Макар че заради жена като нея си струва да рискуваш.

— О, момчето ми, тя има гореща кръв — засмя се старият рицар. — По-добре я остави на мъж с опит.

Внезапно всички замлъкнаха. На втория етаж се беше отворила врата. Скоро се появи Вулфгар и заслиза надолу, закопчавайки колана си. Спря пред масата и учтиво поздрави сестра си:

— Надявам се, че сте си починали добре, Гуинет. — Без да изчака отговора ѝ, се обърна към мъжете: — Аха, значи си седите тук и мързелувате, само защото си позволих да закъснея няколко минути. Е, ще трябва да наваксаме изгубеното време. — Отчупи голямо парче хляб, прибави към него къс месо и закрачи към вратата. На прага спря и се обърна към мъжете, които не го изпускаха от очи. — Какво чакате? Потегляме за Крейгън. Тръгвате ли с мен или не?

Мъжете шумно се надигнаха. Знаеха, че ги очаква напрегнат ден, и побързаха да се приготвят за път.

Вулфгар се метна на седлото и зачака, дъвчейки. След като всички възседнаха конете си и застанаха в определения ред, той вдигна ръка и обърна мощния си жребец към пътя за Крейгън. Заби шпори в слабините му и препусна в галоп.

Гуинет бавно се надигна. Чувстваше се слаба и безволна. С усилие изкачи стълбата, спря за миг пред спалнята и понечи да натисне бравата. Ала нещо я възпря. Тръгна към своята стая и се закле, че с всички възможни средства ще си отмъсти на проклетата саксонка.

Пристъпваше предпазливо, сякаш омразата можеше да събуди съперницата ѝ.

Айслин скоро се надигна, облече се и слезе в залата. Казаха ѝ, че Вулфгар е заминал за Крейгън. По време на отсъствието му отговорност за дома носеше Суейн. В момента викингът се опитваше да заглади ожесточения спор между две млади жени. Ставаше въпрос за гребен от слонова кост, която едната беше получила като подарък от нормански войник. Другата жена се кълнеше в какво ли не, че е намерила гребена, докато първата я обвиняваше в кражба. Викингът, който оставаше невъзмутим и при най-горещите мъжки спорове, сега изглеждаше безпомощен.

Айслин неволно се засмя. Обърна се към Суейн и иронично промълви:

— Е, щом не можете да се справите с две жени, най-добре им отрежете косите по нормански обичай. Тогава никоя от тях няма да се нуждае от гребен.

С широко разтворени от ужас очи и усти двете жени се обърнаха към нея. Широката усмивка на Суейн показва, че е оценил полезния съвет. Крадлата веднага върна гребена на собственичката му и побърза да се измъкне от залата. Победителката също хукна да бяга, макар и в противоположна посока.

Айслин не можа да се сдържи и избухна в смях.

— О, Суейн, най-после разбрах, че сте истински мъж — подразни го мило тя. — Досега не го вярвах. Ала след като видях как се свихте пред тези проклети жени...

— Няма оправия с тях — изръмжа сърдито викингът и тежко закрачи към огъня.

Състоянието на Болсгар забележимо се подобряваше. Вчера лицето му беше восъчнобледо, докато днес беше възвърнало бронзовокафявия си цвят. Айслин смени превръзката, като внимателно отдели засъхналата тиня и заедно с нея мъртвата тъкан и остатъците от гнойта. Видя, че раната започва да се затваря и краищата ѝ са твърди и розови.

Гуинет слезе в залата едва късно следобед и се обърна към Айслин:

— Имате ли кон? Искам да разгледам новите владения на Вулфгар.

Айслин кимна.

— Имам бърза и силна берберска кобила, но е доста своенравна. Не бих ви посъветвала...

— Щом вие я яздите, аз също ще се справя — прекъсна я надменно Гуинет.

Айслин внимателно подбираше думите си.

— Сигурна съм, че умеете да яздите, Гуинет, ала се боя, че с нея...

Убийственият поглед на другата я накара да замлъкне. Гуинет се обърна и даде заповед да оседлаят коня. Нареди двама стражи да я придружат. Когато доведоха кобилата, Айслин отново се опита да я предпази. Помоли я да държи изкъсо юздите, ала Гуинет само я изгледа сърдито и се метна на седлото. Айслин потръпна, когато камшикът изплющя в слабините на любимата ѝ кобила и животното се понесе в луд галоп начело на малката кавалкада. Проследи я със загрижени очи и се разтревожи още повече, когато Гуинет потегли в посока към Крейгън. Пътищата и пътеките бяха маркирани навсякъде, ала ако ездачите се отклоняха от тях, лесно можеха да попаднат в някой поток или клисура.

Обхвана я мрачно предчувствие, което не изчезна през целия ден. Опита се да се заеме с всекидневните си задължения, но и това не разсея тревогите ѝ. Майда още повече развали настроението ѝ, като я засипа с оплаквания от неучтивото държание на Гуинет. Накрая младата жена не издържа и се скри в спалнята.

Не беше в състояние да постави пред Вулфгар въпроса за поведението на роднините му. Той непременно щеше да ѝ отговори, че пристъпва с предубеждение към Гуинет. Обаче тази сутрин сестра му направо беше прекалила. Първо претърсила раклите на Майда и отмъкнала всичките ѝ прилични дрехи. Тъй като ѝ били малки, дала воля на омразата и безсрамието си. Скоро след това заповядала да ѝ занесат яденето в стаята и така силно ударила Хлин, че момичето избухнало в плач. Сега пък взе любимия кон на Айслин...

В това време Гуинет препускаше безцелно в непознатата местност. Омразата и ожесточението ѝ бяха толкова силни, че вече не беше в състояние да разсъждава разумно. Побесняваше дори само при вида на младата саксонка, която делеше леглото на брат ѝ. И на всичкото отгоре узна, че новият ѝ любовник пръв е спал с тази

мръсница! А Вулфгар я ухажваше и се грижеше за нея като за някоя почтена млада дама, въпреки че тя не беше нищо повече от евтина курва. Тази жена беше робиня, а най-безсрамно ѝ заяви, че кобилата е нейна собственост. Откога крепостните притежаваха собственост?

Гуинет гневно заби шпори в слабините на коня и препусна като луда напред. Двамата ѝ придружители, които щадяха конете си, постепенно изостанаха. Ала младата жена беше безмилостна. Кобилата обаче не усети строгата ръка на господарката си и скоро показва буйния си нрав. Втурна се напред по пътеката, без да обръща внимание на юздите и камшика. Гуинет още повече побесня от гняв и с все сила дръпна юздите. Ала кобилата нямаше намерение да спре. Направи огромен скок и напусна утъпканата пътека, за да се забие в гъстите храсталаци отстрани. Гуинет напразно я налагаше с камшика. Животното гордо вирна глава и се понесе през гората. Този път жената се уплаши. От всички страни към нея се протягаха тръни и клонки, скубеха косите и късаха одеждите ѝ. Кобилата препускаше все напред и напред, изкачваше се по стръмни хълмове, профучаваше през тесни клисури. Някъде много назад се чуваха виковете на придружителите ѝ, настояващи да спре. Ала животното не се подчиняваше на юздите.

Гуинет усети как в сърцето ѝ се надига паника. Внезапно се озова пред дълбока долина. Кобилата препускаше право срещу нея, сякаш я гонеше глутница вълци. В момента, в който се приготви да скочи, Гуинет с писък се метна от седлото. Животното се хвърли с главата надолу в гъстия храсталак и с все сила се удари в скалистото легло на горския поток.

Двамата нормани най-после я настигнаха. Гуинет се надигна с треперещи крака. Ала дори не ѝ хрумна да потърси вината за нещастията у себе си. Веднага забрави преживяния смъртен страх и избухна в страшни проклетия към невинното животно:

— Ти, мръсна гадино! — изсъска тя. — Ти, проклета кранто! Когато си на пътя, не се и помръдваш, ала щом се озовеш в гората, хукваш като бързоног елен! — Отърси гуната си от полепналите пръст и листа, приглади косите си и се извърна настрани, без дори да погледне нещастното животно.

Междувременно един от придружителите ѝ скочи от седлото и пристъпи към ръба на пропастта. Когато се обърна, в погледа му се четеше загриженост.

— Милейди, страх ме е, че животното е тежко ранено.

Гуинет презрително разтърси глава и гневно изфуча:

— Тази кобила беше побесняла! Как не обърна внимание на такава дълбока пропаст! Пада ѝ се! Дано си е счупила всички кости.

Внезапно се чува нови шумове: под тежки конски копита се чупеха трески и клони. Скоро от тъмната сянка на гората изникнаха няколко фигури на коне.

Бяха Вулфгар и свитата му. Рицарят дръпна юздите непосредствено пред Гуинет и мрачно изгледа нея и двамата ѝ придружители.

— Какво става тук? — изръмжа той. — Защо сте дошли насам? Чухме писък.

Вторият придружител на Гуинет, който не беше слязъл от коня, посочи към пропастта и Вулфгар насочи Хън към стръмния бряг. Като позна кобилата на Айслин, лицето му потъмня от гняв. Рязко се обърна към Гуинет и попита:

— Как посмяхте да убиете коня ми, мила сестричке, без дори да ме помолите за позволение?

Гуинет сви рамене и започна да почиства листата от гуната си.

— Голяма работа. Конят е на робинята, нали?

Лицето на Вулфгар се вкамени. С усилия се сдържаше да не изкрещи.

— Кобилата беше добро животно, а вие я убихте с проклетата си небрежност!

— Тя беше бясна и измисляше какви ли не номера — отговори равнодушно Гуинет. — Едва не ме уби.

Вулфгар с мъка потисна острата забележка.

— Кой ви позволи да вземете коня?

— Няма да питам робите, я — отговори презрително тя. — Конят е на Айслин, следователно мога да се ползвам от него, когато си искам.

— Ако Айслин е робиня, цялото ѝ имущество отива в моите ръце — изгърмя Вулфгар. — Аз съм лордът на тези земи и притежавам всичко, което е върху тях. За в бъдеще ви забранявам да се отнасяте зле с конете и робите ми!

— Аз бях тази, с която се отнесоха зле! — изпищя Гуинет. — Погледнете ме само! Едва не загинах, а никой не се потруди да ме

предупреди, че животното е бясно. Айслин можеше да го стори, ала тя предпочита да ме види мъртва.

Очите на Вулфгар заплашително святкаха.

— Не мога да ви разбера, братко — продължи коварно Гуинет. — Какво толкова намирате в тази глупачка? Тя е само една коварна английска кучка, която сигурно плете интриги срещу вас. Ако продължавате да я глезите, ще загинете и вие, не само аз...

Без да си даде труд да ѝ отговори, Вулфгар обърна коня си и вдигна ръка към хората си.

— Вулфгар! — изкрещя Гуинет и безпомощно затропа с крак. — Можехте поне да наредите на някой от хората си да слезе и да ми даде коня си. Как ще се върна в къщи?

С каменен поглед Вулфгар обърна глава към нея и мрачно я изгледа. После спокойно заповяда на един от свитата си:

— Вземете я зад себе си на коня, Гард! Нека се прибере в Даркенвалд на голия му гръб. Така ще се научи да цени добрите животни. — Изгледа я още веднъж и продължи: — А сега, мила сестричке, трябва да довърша мръсното ви дело.

Скочи от седлото, метна юздите в един храст и заслиза надолу по стръмния бряг. Когато спря пред падналата кобила, улови с две ръце долната ѝ челюст и издърпа главата ѝ, докато погледна в големите, меки очи. Заби камата си отстрани, където пулсираше голямата вратна вена, и нежно положи на пясъка главата на умиращото животно. Когато отново възседна коня си, по лицето му беше изписана искрена тъга. Хората му почтително мълчаха.

Вулфгар рязко дръпна юздите и Хън препусна напред. С остър тон норманинът заповяда на втория придружител на Гуинет да свали седлото и юздите от мъртвата кобила. После мълчаливо продължи пътя си.

Беше почти нощ, когато достигнаха Даркенвалд. Постът на кулата веднага съобщи за пристигането им. Още отдалеч Вулфгар забеляза синята гуна на Айслин, която ги очакваше пред портата към залата.

Думите на Гуинет не бяха останали без въздействие. Мъжът потиснато се питаше как тази малка саксонска вещица успя да завоюва доверието му. Заминаваше, без да се тревожи, че нещо може да се случи. Но друг, още по-силен глас му повтаряше, че ще бъде голям

глупак, ако се вслуша в коварните нашепвания на сестра си и прогони Айслин от сърцето си. Никой мъж не би могъл да си пожелае приятна партньорка в леглото. По лицето му пробягна усмивка, но се сети за мъртвата кобила и отново помръкна. Трябваше да съобщи на Айслин лошата вест. Гуинет е виновна за всичко, помисли си той и още повече помръкна.

Айслин мълчаливо очакваше пристигането им. Суейн се присъедини към нея. Вулфгар я погледна с нескрито желание и тя свенливо се изчерви, припомнила си страстните милувки, които тази сутрин я бяха направили толкова щастлива. Ала лицето на мъжа се помрачи, той се извърна рязко и започна да раздава строги заповеди на хората си. Спря пред стъпалата, скочи от седлото и хвърли юздите в ръцете на Гоуейн. После безмълвно мина покрай Айслин и влезе в залата.

Напълно объркана, Айслин местеше очи от един мъж към друг. Ала всички избягваха питащия ѝ поглед. Изнизаха се мълчаливо покрай нея и тя тъкмо се приготви да ги последва, когато видя, че Гуинет слиза от задницата на последния кон. Къде беше Клеом? Малката ѝ кобила не се беше върнала у дома. Прикова очи в Гуинет, която нетърпеливо пригладдаше полите си, и сърцето ѝ се сви. Одеждите на другата бяха покрити с кал, косите ѝ бяха разбъркани. Ала погледът ѝ беше толкова студен и безмилостен, че Айслин не се осмели да отвори уста.

Опитвайки се да потисне хълцанията, които напиреха в гърлото ѝ, младата жена забърза след Вулфгар. Видя го начело на масата, с рог в ръка, мрачно загледан пред себе си. Пристъпи към него и тихо попита:

— Да не сте оставили Клеом в Крейгън?

Лошото предчувствие я задавяше.

— Не — въздъхна тежко Вулфгар. — Кобилата си счупи предните крака и не ми остана нищо друго, освен да сложа край на мъките ѝ. Мъртва е.

— Клеом? — пошушна едва чуто Айслин. — Как стана това? Тя тя познава всички пътища и пътечки...

Зад гърба ѝ се разнесе остър и гневен женски глас:

— Ха! Тази побесняла глупачка не се справи дори с най-широкия път. Затова пък се понесе като луда право към най-стръмната клисура и

ме хвърли от седлото. Едва не ме уби! Защо не ме предупредихте, че е толкова зла, Айслин?

— Зла? — повтори стъписано момичето. — Клеом не беше зловна. Тя беше прекрасна кобила, бърза като вятъра.

— Глупости! Питайте придружителите ми как се държа. Те видяха всичко и ще потвърдят думите ми. Какво смятате, че ще спечелите от моята смърт?

Без да разбира какво ѝ се говори, Айслин поклати глава. После почувства пронизващия поглед на Вулфгар и се сепна. И той ли си задаваше този въпрос? Разтърси глава и се опита да се усмихне.

— Не се шегувайте със смъртта, Гуинет. Вие убихте коня ми.

— Вашият кон! — изпръхтя презрително Гуинет. — Как се осмелявате да твърдите, че притежавате кон! Вие сте само една робиня! — Изсмя се подигравателно и прибави: — Конят е на брат ми, скъпа.

— Не! — изплака отчаяно Айслин. — Клеом беше моя. Татко ми я подари. Тя е единственото, което...

Разхълца се и не можа да продължи. Вулфгар се надигна и успокоително сложи ръка на рамото ѝ. Ала Айслин го отблъсна и побягна към стълбата. Не можеше да понесе близостта му в този миг, трябваше да остане сама. Изкачи първата площадка, когато резкият глас на Гуинет я закова на място.

— Спрете! Ще се оттеглите едва когато ви разрешат!

Дори Вулфгар потръпна при тази жестока заповед. Застана пред сестра си и мрачно я изгледа. Ала нищо не можеше да спре побеснялата от гняв Гуинет.

— Аз съм ви сестра, а тази нещастница не е нищо повече от законна военна плячка — изфуча тя. — Аз ходя боса и в дрипи, а тази английска курва носи великолепни одежди. Правилно ли е роднините ви да страдат от недоимък, а робинята да се ползва от щедрото ви гостоприемство? Кичите се с нея пред мен и баща ми като със знак за храброст, а ние ядем остатъците от масата ви!

Айслин стоеше като вцепенена. Въпреки вълнението, което бушуваше в сърцето ѝ, много добре забелязваше заплашителния поглед на Вулфгар.

Болсгар мъчително се надигна.

— Гуинет! Чуйте ме, Гуинет! — нареди сърдито той. — Престанете да разговаряте по този начин с Вулфгар! Той е рицар на Вилхелм, а норманите завладяха земята ни. Ние дойдохме тук като просяци и сме изцяло зависими от благоволението му. Докато съм твой баща, не ти позволявам да злоупотребяваш с великодушието му!

— Баща сте ми, добре! — продължи все така бясно Гуинет. Застана пред него и посочи с камшика щита без герб. — Бяхте ли мой баща, когато изпратихте брат ми на смърт? Бяхте ли мой баща, когато почина мама? Бяхте ли мой баща, когато ме помъкнахте през половин Англия и ме доведохте тук — в тази жалка дупка, само защото норманите казаха, че имало някакво си копеле на име Вулфгар! Днес обидиха мен, татенце, и едва не загубих живота си. Нима ще застанете на страната на простата робиня, или поне веднъж ще се проявите като мой баща и ще ме защитите?

Тя щеше да продължи с обвиненията си, ала гръмкият глас на Вулфгар я принуди да замълчи.

— Престанете да дрънкате глупости, жено!

Гуинет се обърна като ужилена, ала пронизващият поглед на твърдите сиви очи я стресна.

— Опомнете се! — продължи укорително той. — И внимавайте, сестро! Нарекохте ме копеле и това е вярно. Но аз не съм виновен за съдбата си. Оплаквате се, че почитаемата ви майка била починала. А питате ли се от какво е умряла? Ще ви кажа: преди всичко от угризенията на собствената си нечиста съвест. А брат ми е загинал като смел рицар на бойното поле. Никой не го е принудил да отиде във войската. Подчинил се на клетвата си и на своята рицарска чест. Доброволно е тръгнал на бой и падна като истински мъж. Ала какво ще кажете за мен, сестро? Могъл ли съм някога да избирам свободно? Винаги са ме принуждавали да правя онова, което не искам. Изпратихте ме през морето, за да не опетня доброто ви име!

Обърна се към Болсгар и по-спокойно продължи:

— Вие, милорд, казахте, че майка ми е искала да поправи стореното зло. — Смахът му прозвуча вледеняващо. — А аз ви казвам, че е действала от чиста отмъстителност. Кой трябваше да пострада най-много от признанието ѝ? Тя самата ли? Малко. Или сестра ми? Никак. И без това мама я обичаше повече от всичко на света. Брат ми ли? В никакъв случай. Той стана любим син. Вие ли? Да. Вие

страдахте най-много, защото ние с вас бяхме наистина баща и син. За да ѝ угодите, ме изтръгнахте от сърцето си и ме изпратихте в чуждата страна. А онзи лекомислен пияница пропиля златото ви, без да остави нищо за възпитанието ми.

Стоманеносивите очи отново се впиха в Гуинет.

— И не смейте повече да ми припомняте, че имам задължения към семейството си! Вземайте, без да се оплаквате, онова, което доброволно ви предлагам. Нямам задължения спрямо вас. Животът си е мой и го живея, както искам. Вие ще мълчите. Обуздайте острия си език, внимавайте, когато наричате някого копеле или курва. Няма да се поколебая да ви напердаша както трябва. А що се отнася до кобилата, която взехте без мое позволение, ще ви кажа следното: вие я убихте. Отхвърлям обвинението ви, че животното е злобно и непослушно. То е било само изплашено, защото не е било яздено от господарката си след пристигането ни тук. Сигурен съм, че това е била причината за поведението му. Нека приключим с този въпрос. Не желая да чувам от устата ви обвинения, неподкрепени с доказателства. Освен това ви съветвам да се задоволите с досегашния си гардероб. Нямам никакво намерение да се занимавам с подобни дреболии. Щом се чувствате оцетена, не е лошо да поговорите с другите английски жени, за да проумеете какво са изгубили и как страдат сега.

Без да обръща внимание на гневното ѝ лице, Вулфгар я остави и пристъпи в средата на залата. Обърна се още веднъж към нея и продължи:

— Утре заминавам по заповед на херцога. Пътуването ще трае дълго и не се знае кога ще се върна. Надявам се да проумеете, че господарят тук съм аз. През време на отсъствието ми ще ме замества Суейн. Всички му дължите послушание. Ще оставя малко пари, за да посрещате нуждите си. Не го правя, защото ми поискахте, а по своя собствена воля. Сега ви моля повече да не поставяте на изпитание търпението ми. Свободна сте, сестро. Оттеглете се в стаята си.

Гуинет сърдито се запъти към горния етаж. Мина покрай Айслин, без да я удостои дори с поглед. Вулфгар я изчака да се скрие в стаята си и пристъпи към Айслин. Момичето обърна към него пълните си със сълзи очи. Двамата се погледнаха безмълвно, после Айслин се обърна и бавно се заизкачва по стълбите.

Внезапно Вулфгар почувства в гърба си погледа на стария лорд и рязко се обърна. Очакваше обвинения, ала усмивката, с която го дари старият човек, беше благосклонна и одобрителна. С едва забележимо кимване Болсгар се отпусна в постелята си и замислено се загледа в огъня. Вулфгар отмести очи към застаналия край вратата Суейн. Едрият викинг изглеждаше невъзмутим. Ала двамата стари приятели знаеха, че както винаги, могат да разчитат един на друг.

Потънал в мислите си, Вулфгар тръгна по стълбите. Очакваше, че Айслин е много разстроена от загубата на кобилата. Умееше да се справя с гневните ѝ избухвания, но как да успокои една разплакана жена? И той беше виновен за случилото се. Една-единствена дума щеше да предотврати злото, ала мислите му бяха заети с друго. Нали трябваше да се погрижи да остави дома си в добър ред?

Влезе в спалнята и тихо затвори след себе си вратата. Айслин стоеше до прозореца и притискаше ръце до сърцето си. Бузите ѝ бяха мокри от сълзи. Вулфгар хвърли нерешителен поглед към нея и се зае с обичайната грижливост да се разсъблича и да нарежда по местата им ризницата, шлема, меча и щита. В суровия мъжки живот, който водеше досега, нямаше място за нежна привързаност. Никоя жена не беше успяла да събуди в сърцето му желание да има постоянна спътница в живота си. Тази липса на нежност го правеше несигурен. Не знаеше как да се доближи до момичето, как да облекчи мъката му. Никога не беше изпадал в подобна ситуация. Досегашните му приключения бяха кратки и не ангажираха чувствата му. Ала сега сърцето му беше изпълнено със съчувствие. Много добре разбираше болката ѝ от загубата на любимото животно.

Воден от вътрешния си глас, той пристъпи напред и я обгърна с ръце. Притисна до гърдите си разтърсваното от хълцания крехко тяло и неясно отмахна от челото ѝ овлажнелите къдрици. Започна да целува сълзите по бузите ѝ, докато присвитите от болка устни внезапно се надигнаха срещу неговите. Изненада се и едновременно с това се попита какво ли означава тази промяна. Откакто я беше направил своя, Айслин се държеше като покорна робиня и сякаш искаше само едно: да свърши с нея колкото се може по-скоро. Ала сега, в страданието, устата ѝ се впи в неговата с истинска жажда.

Кръвта закипя в жилите му. Забрави съмненията, забрави колебанията. Вдигна я на ръце и я отнесе в леглото.

Проникващата през капациите луна заливаше помещението с мека светлина. Топла и спокойна, Айслин спеше в обятията на своя рицар. Ала Вулфгар продължаваше да гледа втренчено сребърния лъч, изпълнен с вътрешно неспокойствие. Нищо не можеше да укроти бурята от чувства, бушуваща в душата му.

Айслин се събуди на разсъмване и доволно се протегна, усещайки до себе си топлината на могъщото мъжко тяло. После се сгуши на гърдите му. Отдавна не беше усещала такава вътрешно спокойствие.

„Е, скъпи ми лорде, мислеше си тя, вече си мой и е само въпрос на време да го признаеш.“ Усмихна се при спомена за изминалата нощ и плъзна ръка по гърдите му. После се надигна на лакът и се зае да изследва изсечените черти на лицето му, докато две здрави ръце не я сграбчиха и не я привлякоха върху силното тяло.

Вулфгар престана да се преструва на заспал, отвори очи и с топла усмивка погледна изненаданото ѝ лице.

— Нима желанието ти е толкова силно, скъпа, та ме откъсна дори от сладкия сън?

Айслин пламна от срам и се опита да се освободи.

— Не си въобразявайте чак толкова — произнесе укорително тя.

— Така ли мислите наистина? — усмихна се подигравателно Вулфгар. — Държа на думата си. Вие ме желаете толкова силно, че дори ме събудихте. Някъде дълбоко в сърцето си сте благосклонна към мен, лисичке.

— Не лъжете — отговори остро тя. — Как би могла една англичанка да обикне норманин?

— О! — усмихна се меко Вулфгар. — Убеден съм, че скоро няма да намеря жена като вас, която да ме забавлява толкова добре и на всичкото отгоре да ме обича.

— Ах ти, надменни човече! — изфуча Айслин и заудря с юмруци по гърдите му.

Ала Вулфгар я привлече към себе си, докато гърдите ѝ опряха в неговите.

— Много ми се иска да те взема със себе си, Айслин. Така никога няма да усетя досада. Ала не ми се иска да те подлагам на безбройните

трудности на военния поход, да не говорим за другите опасности, които ще те дебнат на всяка крачка.

Сложи ръка на тила ѝ и впи устни в нейните. Целувката им беше дълга и страдна. Вулфгар я притисна с цялото си тяло върху меките овчи кожи, ала това не беше проява на насилие, защото Айслин веднага обгърна с две ръце врата му. В тялото ѝ лумнаха буйни пламъци. Кръвта пулсираше във вените ѝ, сякаш искаше да се слее с мъжката кръв. Тялото ѝ по своя воля се надигаше срещу мощните му тласъци и го приемаше все по-дълбоко в своето. Потребността ѝ от нежност не можа да се успокои дълго след зашеметяващия миг на облекчение. Беше изпълнена от странно разочарование, което не можеше да си обясни.

Срамът от преживяната възбуда и споменът за подигравките му бързо охладиха чувствата ѝ. Изтръгна се от прегръдките му и Вулфгар учудено я изгледа. Пусна я и Айслин се отдръпна към края на леглото.

— Какви са тия глупости? — изръмжа мъжът и отново посегна да я прегърне. — Ела при мен, жено!

— Не! — изсъска Айслин и скочи от леглото, изпълнена с вътрешна съпротива. Гърдите ѝ възбудено се вдигаха и спадаха, медноцветната коса я загръщаше чак до бедрата. — Първо ми се присмивате, а после злоупотребявате с мен за свое собствено удоволствие. Правете го с проститутките от бордея, но аз не ви позволявам да го правите с мен!

— Айслин — произнесе предупредително Вулфгар и отново посегна към нея.

Ала младата жена се изтръгна с вик от прегръдката му и гневно продължи:

— Заминавайте, за да убивате сънародниците ми. И на всичкото отгоре очаквате да ви пожелае добър път!

Застанала в светлата ивица на утринната зора, с блеснало в златното слънце стройно тяло, Айслин представляваше прекрасна гледка. Вулфгар се облегна на възглавницата и възхитено я загледа. Тя сърдито отвърна на погледа му. Отлично съзнаваше колко е възбуден, усещаше привлекателната сила на мъжкото тяло, ала оставаше твърдо решена да спаси последната частица от гордостта си.

Вулфгар благосклонно се усмихна.

— Не правете мига на сбогуването още по-труден, скъпа. Знаете, че трябва да замина. Аз съм воин на Вилхелм и трябва да го следвам. — Той се изправи и пристъпи към нея. Видя недоверието в очите ѝ и разбра, че щом протегне ръка, тя ще избяга в другия край на стаята. — Нима искате да занемаря задълженията си заради вас?

— Вашият дълг е струвал живота на много хора. Кога най-последно ще свърши това?

— Когато Англия се подчини на Вилхелм — отговори небрежно Вулфгар.

С бързо движение улови ръката ѝ и я привлече към себе си. Айслин напразно се опита да се изтръгне от прегръдката му. Мъжът, изглежда, се забавляваше от усилията ѝ. Най-последно тя престана да се бори и застина като вдървена в ръцете му.

— Нали виждаш, скъпа, волята на господаря на дома е закон. Става, каквото иска той, а не каквото кажат робите.

Айслин понечи да отговори, ала устните му задушиха думите ѝ. Този път обаче успя да се пребори с възбудата, надигнала се в тялото ѝ. Увисна в ръцете му, студена и скована. Не мина много време и Вулфгар я пусна с учуден поглед.

— Този път, нормански рицарю — изпъшка гневно тя, — ще се изпълни волята на робинята.

Мъжът отпусна ръце и Айслин грациозно отстъпи назад. Измери го с подигравателен поглед и видя, че възбудата му още не е угаснала.

— Не забравяйте да облечете топли дрехи, милорд. В тези есенни дни и най-силният мъж лесно настива.

Посегна към една от кожите и се уви цялата в нея. Усмивката не слизаше от устните ѝ. Приклепна пред огъня и добави няколко трески. Започна да духа и пепелта се посипа в лицето ѝ. Изписка и се дръпна назад. Вулфгар гръмко се изсмя. Младата жена ядно се изчерви и окачи ведрото с водата над пламналия огън. Вулфгар застана до нея и започна да се облича.

— Моята кожа е много по-чувствителна от вашата, Вулфгар — обясни тя. — Щом сте свикнал да ходите без брада, бръснете се всеки ден. Лицето ви трябва да бъде свършено гладко. Небръснатите ви бузи са мъчение за мен. И щом хората ви изпробваха изкуството си на бръснари над толкова много мои сънародници, сега ми позволете аз да се заема с тази задача.

Вулфгар недоверчиво изгледа малката кама, поставена върху грижливо сгънатата гуна. Нима желаше смъртта му, защото отиваше да се бие с англичаните? Как да ѝ обясни, че никога не е проливал невинна човешка кръв? Не, невъзможно! Това беше подходящ случай да провери истинското ѝ отношение към него.

— Надявам се, че имате лека ръка, Айслин — отговори невъзмутимо той. Посегна към парче лен и го потопа в топлата вода. Изстиска го, развя го във въздуха, за да се охлади, нагъна го и го положи върху лицето си.

— О, милорд, каква привлекателна гледка — пошегува се Айслин, гледайки оголената му шия. — Само преди месец умирах от желание да разкъсам гърлото на някой норманин...

Застана пред него и опита с пръст тънкото острие. Вулфгар свали кърпата и очите им се срещнаха. Мъжът въпросително вдигна вежди, при което Айслин се усмихна като малко дяволче.

— Изкушението щеше да бъде още по-голямо, ако не се страхувах до смърт от наследника ви...

Като наказание за нахалството ѝ тежката му ръка здраво я шляпна отзад. Младата жена сърдито изпищя и сериозно се зае за работа.

Внимателно прокара тънкото острие по бузите му, докато станаха гладки и меки. Вулфгар попипа с пръст избръснатите си страни и смаяно установи, че по тях няма нито една драскотина.

— Няма по-добър паж от теб, скъпа — усмихна се с нежна ирония той и посегна под кожата, която скриваше тялото ѝ. После дрезгаво прибави: — Помни винаги, че си моя, Айслин. Няма да те деля с никого.

— Нима все пак означавам нещо за вас, милорд? — промърмори тихо тя и помилва белега на бузата му.

Ала мъжът се престори, че не е чул въпроса. Притегли я жадно до себе си и впи устни в нейните. Този път те бяха топли и покорни.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Утрото беше хладно и влажно. Остър вятър подкарваше дъжда през полята и влагата проникваше през всяка пролука на господарския дом. Айслин се уви още по-плътно с дебелия вълнен шал и посегна с вкочанени пръсти към парче хляб. Захапа го и отиде при огъня, където удобно се бяха разположили Суейн и Болсгар. Седна на ниското столче и се заслуша в разговора им.

В дните след заминаването на Вулфгар Айслин прекарваше голяма част от времето си в компанията на стария рицар. Много неща у него ѝ напомняха починалия баща! Той умееше да заглажда грубостта на Гуинет и Айслин понасяше присъствието ѝ само заради него. Често търсеше съветите му по въпроси на домакинството или отношението към крепостните селяни. Опитът, насъбран през дългите години, го беше направил мъдър. Суейн също настояваше да чуе мнението му по много въпроси и с удоволствие разговаряше с него на чаша прясна бира. Двамата си припомняха старите времена, когато Болсгар все още смяташе малкия Вулфгар за своя кръв и плът, или Суейн разказваше за приключенията, които той и Вулфгар бяха преживели като наемници. Айслин и Болсгар внимателно слушаха.

Вулфгар напуснал дома като съвсем млад рицар. Заедно със Суейн започнал да печели хляба си като наемник. Славата им скоро се разпространила навсякъде и двамата започнали да искат все по-високи заплати за наемничеството си. Херцог Вилхелм също узнал за уменията на Вулфгар да си служи с меч и копието и повикал двамата неразделни приятели в двора си. Още от първата среща между двамата мъже се породило сърдечно приятелство. Само след месеци Вилхелм го провъзгласил за свой верен човек и Вулфгар положил васална клетва.

Айслин обичаше да слуша разговорите на двамата мъже. Когато се появяваше в залата, Гуинет непрекъснато я мърмеше, че си пилее времето. Как можеше тази жена да се различава толкова много от баща си и несъщия си брат! Вулфгар едва беше изчезнал зад близкия хълм,

когато тя се самопровъзгласи за господарка на дома и настоя всички да слушат единствено и само нея. Крепостните трябваше постоянно да са на разположение, да изпълняват моментално безсмислените ѝ заповеди, да слушат непрекъснатите указания. Завладя с пристъп хранителните припаси и започна да раздава толкова малки порции, сякаш плащаше всяко зрънце жито от собствения си джоб.

Утринното спокойствие внезапно се наруши от пронизителен писък. Айслин уплашено скочи, когато видя тичащата по стълбите Майда. Майка ѝ гръмко призоваваше демоните от подземното царство да вземат душата на сатанинското изчадие. За миг момичето повярва, че старата жена окончателно е полудяла. Скоро на стълбите се появи и Гуинет и със самодоволна усмивка изгледа нещастната Майда, която се криеше зад полите на дъщеря си.

— Залових майка ви в кражба — заяви тя. — Следователно живеем под един покрив не само с роби, а и с крадци. Бъдете уверена, че за всичко ще съобщя на Вулфгар.

— Лъжа! Лъжа! — проплака Майда. — Яйцата от паяци и пиявиците са си мои! Получих ги от евреите. А сега ги няма никъде. — Погледна към Гуинет и изплака: — Влязох в стаята си да ги потърся.

— Аз ли лъжа? — изсъска Гуинет. — Заварих я в покоите да се рови из раклите. И се осмелява да ме нарича крадла? Тази жена е луда!

— Мама изтърпя много неща от Рейнър и хората му — опита се да обясни Айслин. — Нещата, за които говори, ѝ служат като лекарства за затваряне на рани. Бяха ѝ много скъпи.

— Изхвърлих ги — обяви триумфално Гуинет. — Точно така, всичко изхвърлих. Няма да търпя подобни глупости в къщата, още по-малко в спалнята си.

— Гуинет! — извика сърдито Болсгар. — Нямах право. Ти си гостенка в тази къща.

— Аз ли нямам право? — изфуча Гуинет. — Тук аз съм единствената, която има кръвна връзка с лорда на тези земи. Кой ще ми оспори правото да се грижа за имуществото по време на отсъствието му? — Бледосините очи изпускаха светкавици.

Болсгар презрително се изсмя:

— Така както винаги си се грижила за мен, нали? Разпределяш храната, сякаш сама си я произвела. Вулфгар ти остави злато, ала ти даваш само малка част за издръжката ни и криеш всичко останало в

собствения си джоб. Никога не си се интересувала от друго, освен от собственото си благополучие.

— Трябваше да спася парите от твоята пословична щедрост — отговори раздражено дъщеря му. — Щеше да ги пропилееш, както пропиля цялото ни злато. За оръжия, наемници, коне! И каква полза от всичко това?

Старецът извърна глава и изръмжа:

— Ако цял живот не бях вързан за две вечно недоволни и свадливи жени, които непрекъснато искаха нови дрехи, щях да пратя повече наемници с брат ти и нямаше да ни изгонят от дома ни.

— Да, да, винаги обвиняваш мен и бедната ми майка! Трябваше да се молим за всяка медна монета, когато искахме да си ушием нова одежда. Погледни гуната ми и ще разбереш колко добре си се грижил за мен. — Посочи избелялата си дреха и настойчиво продължи: — Фактът си е факт: тук аз съм единствената роднина на Вулфгар и кръвните връзки ме задължават да пазя имуществото му. Няма да позволя тия проклети саксонци да злоупотребяват с великодушието му.

— Нямайте никаква кръвна връзка — обади се невъзмутимо Суейн. — Когато прогонихте Вулфгар, майка ви официално се отказа от него. Заяви, че вече няма син.

— Дръж си езика зад зъбите, нещастен слуга! — изфуча като побесняла Гуинет. — Твоята задача е да лъскаш снаряжението му и да пазиш вратата му нощем. Затова ще мълчиш и ще слушаш моята дума. А аз заповядвам тази жена да държи мръсотиите си далеч от къщата!

— О! — програчи Майда. — Дори в собствения си дом не мога да се спася от крадци...

— Вашия дом? — подигра се Гуинет. — По заповед на Вилхелм сте лишени от всичките си имоти. — Посочи с пръст бедната жена и прибави: — И не смей да се разхождаш из залата като господарка, стара вещице! Повече няма да търпя нахалството ти.

— Не! — извика Айслин. — Вулфгар заповяда мама да остане тук. Именно брат ви възпря Рейнър, който искаше да я изхвърли.

Другата жена презрително изкриви устни.

— Не смейте да говорите така за чистокръвен нормански рицар! — После отново нападна Майда: — С какво право живеете в този дом? Само защото дъщеря ви топли леглото на лорда? Махайте се оттук! —

изкрещя извън себе си тя. — Не искам да се мяркате пред очите ми! Потърсете си хижа в града. Вън оттук!

— Не! — извика несдържано Айслин. — Няма да позволя да я прогоните! Вулфгар ѝ даде моята стая. Трябва да се съобразите със заповедите му.

— Не е ваша работа какво правя — озъби се Гуинет. — Единствената ми грижа е да не се разпилява имуществото му.

— Айслин! — прошепна тъжно Майда и подръпна дъщеря си за гуната. — Ще си вървя. Не ми остава нищо друго. Ще взема нещата си и ще се махна. И без това нямам почти нищо.

Айслин понечи да възрази, но старата жена уморено поклати глава и се повлече към стълбата. Момичето погледна след нея и безпомощно сви ръце в юмруци. Този жест не остана незабелязан за Гуинет и тя пронизително се изсмя.

— Понякога ми се повдига от теб, Гуинет — проговори с отвращение Болсгар.

Ала дъщеря му се наслаждаваше на триумфа си.

— Не разбирам защо съжالياваш тази луда. Достатъчно е загрозявала залата с дрипите и мрачната си физиономия.

Старецът се извърна и се загледа с каменно лице в пламъците. Суейн последва примера му. След малко викингът стана и напусна залата. Айслин продължаваше да наблюдава втренчено Гуинет, която с леки крачки пристъпи към масата и се отпусна в голямото кресло на Вулфгар. Хлин побърза да ѝ поднесе порция агнешко и русата жена високомерно започна да се храни.

Скоро Майда слезе отново в залата с износена кожа върху мършавото си тяло и вързопче в ръка. Застана на прага и обърна молещи очи към дъщеря си. Айслин се загърна с шала и последва майка си навън в студеното есенно утро.

— Къде да отида сега? — изхленчи Майда. — Не е ли по-добре да избягаме от този дом и да намерим другаде убежище, докато се върне Вулфгар?

— Не — поклати глава Айслин. Положи усилия да запази самообладание и продължи: — Не, мамо. Ако избягаме, за нашите хора ще стане още по-трудно. Никой няма да се грижи за тях, няма да ги лекува, а Гуинет ще ги измъчва безмилостно. Освен това сега е война. Не е време за две беззащитни жени да скитат из страната.

— Вулфгар може да се върне с годеница и да ни изхвърли — произнесе със съмнение в гласа Майда.

Айслин вдигна поглед към далечния хоризонт и мислите ѝ се върнаха към последната нощ преди заминаването му. Почувства върху тялото си ръцете, които я милваха и събуждаха желанието ѝ. Погледът ѝ омекна, очите ѝ се замъглиха. Тя го чакаше, но какво ли правеше той? Дали го беше спечелила за себе си или трябваше да се бои, че при завръщането си ще доведе друга жена? След толкова мъже, които напразно бяха молили за ръката ѝ, трябваше ли да стане любовница на човек, който не се уморяваше да повтаря, че не се интересува от жените? Не беше ли казал, че ще я забрави също като хвърлената ръкавица?

Не, невъзможно. Той се нуждаеше от тази „ръкавица“ повече, отколкото от всичко останало. Устните ѝ се усмихнаха, в сърцето ѝ пропълзя нова увереност. Не, Вулфгар не можеше току-така да я изтръгне от сърцето си.

Закрачи към изоставената хижа в края на улицата. Бащата и сина, които я бяха обитавали, бяха загинали в защита на своя лорд.

Айслин понечи да пристъпи дървения праг, но Майда с ужас се отдръпна.

— Страх ме е от духове! В тази къща се въдят духове! — проплака тя. — Ако живея тук сам-сама и без защита, непременно ще ме нападнат.

— Не се бой, мамо — опита се да я окуражи Айслин. — Те бяха наши приятели. Никога не биха сторили зло на Ерландовата вдовица.

— Така ли мислиш? — Старата жена последва дъщеря си, изпълнена с детинско доверие.

Жалката хижа беше доста отдалечена от другите. Зад нея имаше храсталак, от който започваше блатото. Когато Айслин блъсна паянтовата врата, тежкият дъх на плесен я удари право в носа.

— Виж, мамо — прошепна тя. — Гредите са здрави и с малко повече усилия ще ти приготвим добър дом.

Вътре беше толкова тъмно, че не можеха да видят нищо от обстановката. Айслин трябваше да положи много усилия, за да потисне собствената си мъка и да развесели бедната жена.

Двете прозорчета бяха затворени с тънко изстъргани и намазани с мазнина животински кожи, които изобщо не пропускаха светлина.

При всяка стъпка от покрития с тръстика под се вдигаше облак прах. Едната стена беше заета от грубо иззидана печка. Насреща имаше легло от дъбови дъски с изгнила постелка. Недалеч от печката беше поставена паянтова маса с един-единствен стол. Майда се отпусна изтощено върху него, докато Айслин остана на прага и се загледа навън, облегната на вратата. Скоро обаче се съвзе и решително се зае да превърне в дом мръсната дупка.

Майда несвързано си припяваше нещо и изобщо не спря, докато Айслин почистваше хижата. Изглежда, не осъзнаваше къде се намира и дори не вдигна глава, когато някой блъсна вратата.

Айслин стреснато се изправи, ала веднага се успокои, защото на прага застанаха Керуик и Хам, натоварени с одеяла и кожи.

— Решихме, че Майда има нужда от тях — обясни Керуик. — Те са от нейната стая. Гуинет ни заповяда да почистим, преди да се нанесе. Щом се осмели да нарече майка ви крадла, ние с удоволствие ще заслужим същото прозвище.

Айслин кимна благодарно и затвори вратата.

— Е, скоро ще нарекат всички ни крадци. Няма да допусна мама да страда от студ или глад.

Керуик загрижено огледа бедняшката хижа.

— Томас изработва нарове и палатки за норманите. Мисля, че ще ни даде един-два дюшека.

— Помолете го да дойде и да поправи пантите на вратата — допълни Айслин. — Страх ме е, че тя не може да възпре и най-дребното животно.

Керуик изненадано я изгледа.

— Да не би да смятате да живеете тук с майка си? — После страхливо продължи: — Няма да е много разумно. Рейнър и хората му са по-опасни от всяко хищно животно. Никой няма да посмее да стори нещо на майка ви. Норманите я смятат за луда и се боят от нея. Ала на вас...

Айслин наблюдаваше Хам, който разпръскваше пресни клонки по пода.

— Вие вероятно не знаете, но Суейн всяка нощ е на пост пред вратата ми. Той не се доверява на жените също като господаря си. Не би допуснал да се преместя тук.

— Много добре. Не бих могъл да спя спокойно, ако знам, че живеете тук — отговори мрачно Керуик. — Трябва да вървя, преди викингът да е узнал, че съм бил с вас. Не искам Вулфгар да помисли нещо лошо.

Двамата си отидоха и Айслин продължи работата си. Късно следобед се появи и Томас и доволно заяви, че носи исканите дюшеци. Младата жена с усмивка ги положи върху леглото, при което усети приятната миризма на изсушена детелина и въпросително се обърна към младежа.

— Не се учудвайте, милейди — засмя се той. — Току-що ги напълних в конюшните. Някоя и друга норманска кранта тази вечер ще остане ненахранена.

Айслин неволно се засмя. Двамата оправиха леглото, после Томас смени износените кожени панти с нови и поправи ключалката. Освен това беше донесъл един кол, с който вратата се залостваше отвътре.

Когато се стъмни, Айслин доволно огледа новия дом на майка си. Майда се беше нахранила и спокойно спеше в мекото легло. Време беше да се връща в господарската къща. Умираще от глад, защото с изключение на сутрешното парче хляб, цял ден не беше сложила нищо в уста.

Когато влезе, завари Хан да скубе убитите от Суейн яребици. Момчето веднага скочи. Гуинет седеше до огъня с бродерията си, а Болсгар замислено дялкаше парче дърво.

— Оставих ви нещо за хапване, милейди — усмихна се момчето. — Ей сега ще го донеса.

Гуинет вдигна очи от бродерията си.

— Който закъснява, трябва да потърпи до утре сутринта — заяви заповеднически тя.

Айслин ѝ обърна гръб и каза на Хам:

— Умирам от глад, Хам. Побързай, моля те.

Хам усмихнато кимна и изтича да донесе яденето. Айслин зае обичайното си място на трапезата. Гуинет презрително изсъска:

— Вие не сте жена на брат ми. Въпреки че топлите леглото му, оставате си само една робиня. Няма защо да вирите нос.

Преди Айслин да успее да отговори, Хам я побутна по рамото. На момчето можеше да се разчита. Беше приготвило ядене за двама. Тя

се усмихна с искрена благодарност и започна да се храни. След малко заговори замислено, сякаш разсъждаваше на глас:

— Странно е, че толкова много саксонски жени станаха жертви на норманската похот, само не и вие, Гуинет. — Измери с очи мършавата фигура на по-възрастната жена и продължи с измамна мекота: — Е, може би не е толкова странно...

После се приведе към чинията си. Болсар тихо се изсмя. Дъщеря му скочи и извън себе си се нахвърли върху баща си.

— Естествено! Ти пак вземаш страната на саксонските свине, вместо да се застъпиш за собствената си дъщеря! Дано херцог Вилхелм запрати всички ви в калта, където ви е мястото!

Побесняла от гняв, тя побягна нагоре по стълбата и с все сила затръшна вратата на новата си стая.

Нощите бяха дълги и мразовити. Небето се спусна ниско над земята и дори кратките дни минаваха в полумрак. Оголелите дървета жално проскърцваха под напора на северния вятър. Щом поривите му отслабнеха, от блатата се надигаше мъгла и се стелеше над селището. Локвите и поточетата започнаха да замръзват. Дъждът все по-често се примесваше с мокри снежни парцали. Хората хвърляха над обичайните си вълнени одеяния мечи, вълчи и лисичи кожи. Убиваха се много животни и в залата непрекъснато миришеше на щавени кожи.

Айслин всеки ден посещаваше майка си, за да се убеди, че е добре настанена в новия си дом. Въпреки нежните ѝ грижи, Майда все повече се затваряше в себе си. Хората разказваха на Айслин, че до късно през нощта водела разговори с духовете на мъртвите.

Гуинет правеше всичко, за да засили безумието ѝ. Винаги, когато я видеше, заговаряше за прокълнатия ѝ дом. Освен това ѝ втълпяваше, че бившите ѝ поданици я мразят и презират. Обърканият дух на Майда все повече се откъсваше от действителността. Започна да вари магически питиета, които щели да прогонят норманите от английска земя. Айслин скоро проумя, че няма смисъл да я разубеждава в безумните ѝ надежди.

В един студен и ветровит ден, когато сивите облаци вихрено се носеха по небето, Хам се уви по-плътнo във вълнения си шал и обърна гръб на поривите на вятъра. Доволно си каза, че ловът на животни с

ценни кожи е минал много успешно. Ръцете и краката му бяха увити с прясно ощавени парчета, овързани с кожени ремъци, а голямата вълча кожа, защита върху жакета, отлично топлеше мършавото тяло. В ръцете си стискаше билките, които беше взел от Майда по поръчение на Айслин. Спря за миг под навеса на една хижа, за да си поеме дъх.

— Ей, ти там! Хам!

Обърна се и видя Гуинет, застанала на прага на залата в леката си наметка.

— Ела тук! Веднага! — извика заповеднически тя. Момчето се подчини. — Иди да донесеш дърва за стаята ми! Огънят догаря, а тези каменни стени са леденостудени.

— Простете, милейди — отговори с учтив поклон Хам, — ала господарката ми е дала неотложно поръчение. Щом го изпълня, веднага ще ви донеса дърва.

Гуинет студено го изгледа.

— Проклет саксонски безделник! — избухна тя. — Какво ми говориш за някакво си поръчение! Не разбираш ли, че мръзна? Веднага донеси дърва!

— Ала господарката Айслин ми нареди...

— Няма такава господарка — отговори презрително Гуинет. — Айслин е курвата на лорд Вулфгар. Аз съм негова сестра, следователно господарката на този дом съм именно аз! Заповядвам ти да донесеш дърва!

— Моята господарка Айслин ме очаква — отговори упорито момчето. — Ще донеса дървата ви след това.

— Нещастен глупак! — изфуча Гуинет. — Ей сега ще се погрижа да те нашибат с камшик, както заслужаваш.

Двама от свитата на Вулфгар наблюдаваха отдалеч караницата и Гуинет заповеднически махна с ръка към тях.

— Хванете този безсрамник и го вържете на кола за мъчения. После го бичувайте, докато костите му се оголят.

Хам побледня от уплаха. Двамата нормани се поколебаха. Знаеха, че дължат послушание на сестрата на своя лорд, но много се съмняваха, че той би наложил толкова тежко наказание за непослушанието на момчето. Служеха вярно на Вулфгар, защото го познаваха като разумен и справедлив господар. Трябваше ли да се

подчинят сляпо на сестра му, когато заповедта ѝ произтичаше от жесток каприз?

Очевидното им колебание раздразни още повече Гуинет.

— Аз съм сестра на Вулфгар и ви заповядвам да се подчините! Хванете го и го бичувайте!

Мъжете знаеха, че Вулфгар лично наказва провинените саксонци. В негово отсъствие с правата му се ползваше Суейн, ала тъй като викингът не се виждаше никъде, не се осмелиха открито да се противопоставят на гневната заповед и неохотно повлякоха момчето към кола за мъчения.

Айслин вдигна болното дете в скута си и го притисна до себе си, за да му даде част от собствената си топлина. Крехкото телце се вдигаше и отпускаше конвулсивно. Пъшкането на детето често се прекъсваше от силни пристъпи на кашлица. Хам трябваше да донесе камфорови листа, за да ги сварят и парата им да облекчи задуха на момиченцето. Къде ли се бавеше? Отдавна беше тръгнал. Досега винаги беше оправдавал доверието ѝ. Нима се мотаеше точно днес, когато малката страдаше?

Когато дишането на детето се поуспокои, Айслин го подаде на майката и тръгна да търси Хам. Затвори вратата на хижата и се загърна плътно в топлата наметка. В този миг забеляза двамата нормани, които привързваха отчаяно отбраняващия се момък към кола за наказания. Дългите медноцветни къдрици се разпиляха по раменете ѝ, когато хукна към тях и сърдито изкрещя. Сложи ръце на кръста си и се изстъпи пред двамата мъже с гневно святкащи очи. Френските думи излизаха от устните ѝ ясни и режещи.

— Какво означава това? Кой зъл дух ви накара да заловите бедното момче, което изпълняваше поръчението ми, и да го вържете на кола в този дяволски студ?

— Лейди Гуинет ни заповяда — оправда се единият. — Хам отказа да изпълни заповедта ѝ.

— Веднага го пуснете, глупаци такива! — заповяда решително Айслин. — Пуснете го, или ще се погрижа да си получите заслуженото от лорд Вулфгар!

— Не смейте! — изсъска зад гърба ѝ Гуинет. — Вие нямате думата тук, Айслин!

Момичето смело се извърна и изчака Гуинет да се приближи.

— Значи така, Гуинет, осмелявате се да си присвоявате задълженията на лорд Вулфгар. Пак ли ще го лишите от полезен роб?

— Полезен? — изфуча побесняла Гуинет. — Този безделник се осмели да се противопостави на изричната ми заповед.

— Странно — проговори иронично Айслин. — Никога не ми е създавал трудности. Може би просто не умеете да се отнасяте добре с него. Той не е свикнал да угажда на женските капризи. Те само го объркват.

— Аз ли съм капризна? — изсъска Гуинет. — Ти пък си курва! Курвата на копелето! Безсрамна саксонска проститутка! Как се осмеляваш да ми противоречиш! В отсъствие на Вулфгар господарката съм аз. Никой не може да ми оспори правото да заповядвам!

— Никой не се съмнява, че много ви се иска са станете господарка, Гуинет. Ала Вулфгар не ви е дал това право. По-добре се подчинявайте на разпорежданията му.

— Няма защо да го питам! — процеди през зъби Гуинет. — Аз съм му сестра. Вие не сте му роднина.

Айслин гордо вирна глава.

— Не съм му кръвна роднина, вярно. Въпреки това знам за него повече, отколкото предполагате. Справедливата му ръка наказва злосторника бързо и заслужено, за разлика от капризите ви. Той знае, че трябва да се отнася справедливо и любезно с поданиците си.

Гуинет презрително се изсмя.

— С удоволствие бих узнала откъде черпите тези познания. Как ви остана време да го опознаете? Нали нямате търпение да се напъхате в леглото му! — Очите ѝ гневно се присвиха. — Или храните надежда да спечелите сърцето му?

— Ако успея, той ще бъде възнаграден със същото — отговори хладно Айслин. — Ала се съмнявам, че някой е в състояние да му влияе.

— Глупости! Курвите винаги са съумявали да подчинят мъжа на желанията си. Стига малко да полюшнете бедра, и той изобщо няма да забележи, че го водите за носа. — В думите ѝ се примесваха гняв и завист. Припомни си как брат ѝ милваше тази саксонска вещица пред

очите на всичките си хора, и едва не побесня от ярост при мисълта, че Рейнър също я желаше. — Мъже! Малко повече закръгленост и главите им се замайват! Ала не са в състояние да оценят истинската дама. Не всяка умее да излага на показ прелестите си...

— За какви прелести говорите? — промърмори подигравателно Айслин. — Дори пъпката на плачещата върба има повече чар от вас.

— Курва! — изграчи Гуинет. — Казват, че мъжките ръце карат женските тела да се закръглят. Ако е вярно, вие сте минали през ръцете на десетки мъже.

Айслин равнодушно сви рамене.

— А вие, скъпа Гуинет, не сте докосвана от никой друг, освен от родната си майка.

Гуинет напразно се опита да намери достоен отговор.

— Достатъчно! — изфуча най-последно тя. — Няма да търпя безсрамието ви. — Обърна се към норманите и заповяда: — Съблечете му дрехите и го нашибайте с камшика. Да видим дали ще се осмели още веднъж да се противопостави на заповедите ми.

— Не! — извика Айслин и умолително се обърна към норманите: — Едно момиченце е тежко болно и Хам трябваше да ми донесе билки, за да облекчим страданията му. Той не е виновен. Направи само това, което му наредих. Нека първо отидем при детето. Щом се върне Вулфгар, ще му изложи случая и той ще реши дали момчето заслужава наказание.

Гуинет забеляза нерешителността на мъжете и усети, че положението се изплъзва от ръцете ѝ.

— Не! Няма да отлагаме. Какво ме интересува някакво си саксонско изчадие? Безсрамието на роба трябва да бъде наказано. Не се изпречвайте на пътя ми, нещастнице!

— Нямате право да заповядвате на норманите! — изкрещя в отговор Айслин.

Гуинет даде воля на гнева си.

— Оспорвате правата ми, така ли, жалка робиньо? Добре тогава, ей сега ще ви науча да се подчинявате! — Посочи с ръка към нея и изкрещя: — Хванете я! Вържете я до упорития хлапак!

Дори Хам разбра значението на френските думи. Умното момче отдавна се вслушваше в разговорите между норманите. Отчаяно се задърпа и изплака:

— Не! Не я докосвайте!

Мъжете бяха ужасени от бясната омраза на Гуинет, ала не се осмеляваха да дадат израз на чувствата си. За тях беше всекидневие да натупат някоя саксонска жена, но тази беше собственост на Вулфгар и това променяше нещата. Лордът жестоко щеше да се разправи с тях за нанесеното му оскърбление. Нека лейди Гуинет се излага на гнева му, те обаче нямаха намерение да го сторят.

— Хванете я! — изкрещя Гуинет, забелязвайки колебанието им.

Когато най-сетне един от мъжете пристъпи към Айслин, Хам се изтръгна от ръцете на другия. Ала норманинът по-скоро имаше намерение да отдалечи момичето от побеснялата Гуинет, отколкото да ѝ стори зло. Сложи ръка на рамото ѝ, но Айслин не разбра намерението му. Отдръпна се и наметката остана в ръцете му.

— Не късай дрехите ѝ, глупако! — изрева Гуинет. — Свали ѝ гуната. Тя ми трябва.

— Така ли? Ето ви дрехата ми! — изкрещя ядно Айслин и с треперещи пръсти смъкна презглава гуната си. Хвърли я в калта пред Гуинет и я стъпка с крака. Леденият вятър уви тънката долна риза около тялото ѝ, ала тя не усети студа в своята разгорещеност. — Много добре. Вземете си я сега.

Пронизителният глас на жената изсвистя като острие на меч в ледения вятър.

— Бичувайте я, чувате ли! Петдесет удара на голо! — Гласът ѝ пресекна от омраза: — Когато брат ми се върне, няма да има и следа от прелестите ви.

Ала двамата нормани нямаха намерение да изпълнят заповедта. Първият отпусна камшика и отстъпи крачка назад. Другарят му го последва.

— Няма да го направим. Лейди Айслин излекува раните ни. Няма да ѝ се отплатим по този жесток начин.

— Мръсни негодници! — изрева Гуинет и улови кожения камшик. — Сега ще ви покажа как да учите на послушание робите.

Вдигна ръка и с удесеторена от гнева сила я стовари върху гърба на Айслин. Коженият камшик изсъска като змия и се уви около крехката ѝ плът. Младата жена потръпна от болка, ала от устните ѝ не се изтръгна нито звук. В очите ѝ нахлуха сълзи. Сви се и се опита да избегне следващия удар.

— Спрете!

Айслин смаяно се извърна. Суейн крачеше към нея с потъмняло от гняв лице. След него подтичваше Хам. Без съмнения верният прислужник беше изтичал да извика грамадния викинг.

Ослепяла от гняв, Гуинет отново вдигна ръка и камшикът изплющя във въздуха. Суейн светкавично улови китката ѝ, захвърли камшика и го настъпи с крак. Опря ръце на хълбоците си и невъзмутимо отговори на унищожителния ѝ поглед.

— Казах да престанете — изръмжа с дебелия си глас.

— Какво? — Гласът на Гуинет пресекваше от безпомощна ярост. Беше готова да избухне в сълзи. — Тази кучка най-последно трябва да си получи заслуженото.

Викингът заплашително пристъпи напред.

— Чуйте ме добре, лейди Гуинет, защото животът ви зависи от онова, което ще ви кажа сега. Моят господар Вулфгар предаде това момиче в ръцете ми и заповяда да се грижа добре за него по време на отсъствието му. Нареди да го защитавам от мъже и жени. Айслин е негова и никога няма да допусна да я бичувате. Ако при завръщането си я намери обезобразена и в ужасни рани, не очаквайте милост за деянията си. Затова сега ще я отведе оттук и това е не само в нейна, но и във ваша полза. Вървете си с мир, лейди Гуинет, и не се противопоставяйте на волята на Вулфгар.

Без да ѝ даде възможност да отговори, викингът взе наметката от норманина и загърна треперещото тяло на момичето. Айслин вдигна към него пълни със сълзи очи и се усмихна с нежна благодарност. Сложи ръка на рамото му и смутеният великан сърдито изръмжа, че отдавна е отвикнал от женските нежности. Младата жена с усмивка го остави и хвана ръката на Хам, за да отведе и него далеч от яростта на Гуинет. Двата забързаха към болното дете, за да облекчат страданията му.

Айслин се приближи до буйния огън в залата и с потръпване си припомни всички подробности на този кошмарен ден. Трудно ѝ беше да се отърси от страшните преживявания. Беше доволна, че поне момиченцето се почувства по-добре. Ала не можеше да забрави удара с камшик. Припомни си наказанието на Керуик и си каза, че някой ден

може да привържат и нея към кола за мъчения и Вулфгар собственооръчно да я бичува. Потръпна от ужас, ала в същия миг страстно пожела още сега да се озове в силните му обятия, които да я утешат за преживяното унижение. Затвори очи и го видя пред себе си, меко усмихнат, с топли и нежни очи.

О, господи! Май беше на път да се отдаде изцяло на чувствата си и да забрави повелите на разума. Как можеше да бъде сигурна, че ще се върне при нея непроменен? Права беше Гуинет — брат ѝ можеше да доведе в къщи друга жена. Каква ли съдба щеше да ѝ отреди тогава?

Невъзможно. Тя беше сигурна, че раздялата е също така тежка за него, както и за нея. Нима всичко беше лъжа? Целувките му? Горещата му прегръдка?

Остави настрана бродерията и се надигна с тежка въздишка. Какво да прави? Може би все пак е по-добре да избяга, за да запази последните остатъци от гордостта си...

Керуик вдигна очи към нея. Очите му замислено оглеждаха стройната фигура. Ръцете на момичето нежно се плъзнаха по струните на арфата. Не беше докосвала любимия си инструмент след пристигането на норманите. Нестройни звуци пронизаха тишината на голямата зала и отекнаха в каменните ѝ стени.

Керуик с болка си припомни деня, в който баща ѝ беше дал съгласието си за сватбата. Тогава му беше обяснил, че дъщеря му свири на арфа само когато е потисната или тъжна. А тя правеше точно това след известието за предстоящата сватба. Керуик почувства, че, както и тогава, сърцето ѝ търси утеха в мрачната мелодия.

Надигна се и пристъпи към нея. Посегна към ръката ѝ и ласкаво я стисна. Айслин вдигна натежалите от сълзи ресници и от гърдите ѝ се изтръгна мъчителна въздишка.

— О, Керуик, толкова се уморих от постоянните разправи с Гуинет. Какво да правя? Да се откажа от мястото си в леглото на лорда и да предоставя на Гуинет да властва необезпокоявана над дома ни? Смяташ ли, че ще стане по-справедлива и ще се отнася по-добре с крепостните, ако се махна оттук?

— Напротив — отвърна младежът. — Ще се държи още по-непоносимо, защото няма кой да я връща в правия път. Вие сте единствената, която в отсъствие на Вулфгар се опълчва срещу омразата ѝ. Баща ѝ затваря очи пред грубостите ѝ, а Суейн е зает с хората си и

не ѝ обръща внимание. Аз също не съм повече от обикновен роб — заключи с горчива усмивка той.

— Какво да сторя, за да я вразумя? — попита горчиво Айслин. — Нямам никакви права. Всеки норманин може да направи с мен, каквото си поиска.

Керуик се приведе към нея.

— Вие сте под защитата на Вулфгар. Гуинет не може да ви стори нищо. След онова, което се случи днес, хората му много добре знаят как да се държат с вас. Надявам се и Гуинет да го е разбрала. Вие сте единствената, която може да защити крепостните от капризите и жестокостта ѝ. Не бива да бягате.

— Вие няма да ме освободите от задълженията ми, нали, Керуик? — попита с горчива усмивка тя.

— Не. Както и вие не ме освобождавате от моите.

Айслин се усмихна и на сърцето ѝ олекна.

— О, Керуик, май сте отмъстителен.

— Не — усмихна се весело младежът и продължи с шеговит тон: — Годеникът, осмян пред целия свят, рядко е благороден.

Айслин го изгледа от страни.

— Струва ми се, че раните ви бързо зарастват, Керуик. И не оставят белези.

— За кои рани говорите, милейди? За сърдечните ли? Старая се да ги прикривам, но ви уверявам, че сърцето ми е същото, както преди. — Той погледна дълбоко в сините очи и продължи: — Ти си все така красива, Айслин.

Айслин се извърна, но остави ръката си в неговата.

— Не се бой от нищо, мила. Не искам да те притеснявам. Знам, че се държах егоистично, но те желяех с цялата си душа. Искам смирено да се извиня, че те измъчих с желанието си.

Айслин се надигна на пръсти и бегло го целуна по бузата.

— Нека останем завинаги приятели, Керуик.

Зад гърба ѝ прозвуча пронизителен, коварен смях. Айслин се обърна стреснато и се озова лице в лице с Гуинет. Майда скочи от тъмния си ъгъл и веднага напусна залата.

Гуинет застана пред тях с опрени на кръста ръце. В ъглите на устните ѝ играеше злобна усмивка.

— Брат ми ще се радва да чуе, че през време на отсъствието му любовницата му се забавлява с други мъже. — Безцветните очи просветнаха доволно. — Кълна ви се, че лично ще се погрижа да му го съобщя.

Керуик сви ръце в юмруци. За първи път в живота си усещаше неудържимо желание да удари жена. Айслин обаче се усмихна с добре изиграна веселост.

— Не се съмнявам, че ще осъществите заплахата си, Гуинет. Надявам се обаче да опишете само онова, което наистина сте видели и чули.

С тези думи тя спокойно мина покрай нея и се запъти по стълбите към спалнята си.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Вулфгар се намести на седлото и плъзна остър поглед над неравната местност. Силен порив на ледения вятър уви наметката още по-плътно до мощната му фигура. Бузите му се вкочаниха. Мрачното небе се беше спуснало ниско над заскрежените гори и поля. Зад него бяха застанали рицарите Гоуейн, Милбърн и Бюфон, освен тях още шестнадесет души, умеещи да си служат отлично с копие, лък и меч.

Следваше ги покритата с чергило каруца, с която Гуинет и Болсгар бяха пристигнали в Даркенвалд. В нея бяха натоварени припасите за хората и животните, тъй като не се знаеше ще могат ли да се изхранват по дългия път. Караше я възрастен, ала все още държелив саксонец на име Боуейн. След като се беше бил смело на страната на Харолд, при завръщането си старецът завари дома си изпепелен и се закле да служи вярно на Вулфгар. Сега с високи ругатни подкарваше конете, които с усилия изкачваха хълма.

Вулфгар имаше пълно доверие в малката си, ала бърза и силна в боя свита. Дълго беше размислял как по най-добрия начин да изпълни поставените му поръчения и накрая стигна до извода, че е най-добре да качи всичките си хора на коне, макар повечето рицари и благородници по онова време да се заобикаляха с пешаци, въоръжени с лъкове, леки мечове и копия. Ала Вулфгар не виждаше смисъл хората му да израняват краката си по каменистите пътища на Англия и водеше след себе си само ездаци. По време на бой войниците му се сражаваха и на коне, и пеша.

През седмиците, които Вулфгар прекара в Даркенвалд, Вилхелм се беше видял принуден да даде почивка на армията си. Обичайната за много войски холера ги задържа повече от месец на едно място. Дори Вилхелм не остана пощаден от тежката болест, която приковаваше жертвите си към леглото. Тъй като отрядът на Вулфгар се опази от болестта, Вилхелм го изпрати на разузнаване далеч на юг и на запад. Даде му задача да открие новосформирани се саксонски отряди. Поръчението беше наистина важно и Вулфгар и хората му го оцениха

по достойнство, тъй като можеха да се изхранват по-добре в страни от главните пътища на войската, а и конете им по-лесно намираха недокоснати пасища.

В момента се намираха западно от Лондон сред гъсто обрасла с гори хълмиста местност. Първата им грижа беше да се движат незабелязани. И сега внимателно се оглеждаха наоколо. Местността изглеждаше безлюдна.

Внезапно Вулфгар забеляза недалеч от тях трима ездачи, които изкачваха съседния хълм. Обърна се и с жест заповяда на Милбърн и Гоуейн да го следват. Останалите трябваше да се прикрият и да бъдат готови за бой, в случай че в гората се криеха още врагове. Вулфгар се спусна в долината, следван от двамата рицари, и се отправи срещу непознатите.

Чу се вик и чуждите рицари веднага вдигнаха копията си. После показаха щитовете си, за да се знае, че са англичани, неприятели на Вилхелм. Разделиха се и спокойно зачакаха настъпващите нормани. Вулфгар се приближи толкова, че спътниците му се уплашиха за сигурността му. Дръпна юздите на Хън, за да даде възможност на непознатите да видят щита и оръжията му.

— Аз съм Вулфгар от свитата на Вилхелм — обяви тържествено норманинът. — По цветовете ви разбрах, че принадлежите към хората на Рокуел. Заповядвам ви да сложите оръжие и да се предадете. Ние сме във война с Рокуел, който отказа да се закълне във вярност на Вилхелм.

Най-възрастният от тримата невъзмутимо посрещна погледа му и прие предизвикателството.

— Аз съм Форсгел и не признавам норманския херцог. Мечът и копиеето ми са осветени от клетвата към верен на краля си саксонски лорд. С Божията помощ скоро ще прогоним натрапниците от страната си. Ще признаем само крал по свой избор.

— Значи избирате борбата — отговори спокойно Вулфгар и махна с ръка към хората си. — Останалите няма да се намесват, защото ние сме рицари и клетвата върху кръста ни задължава да спазваме рицарските правила.

Обърна Хън и препусна назад. Спря на двайсетина метра разстояние. Мъжете стиснаха копията си и почти едновременно пришпориха конете си — трима срещу трима. Огромните копита на

Хън отекваха като гръм по замръзналата почва. Скоковете му бяха мощни, отколкото на всички останали коне. Окриляше го същият боен дух като на господаря му. Коленете на Вулфгар мощно притискаха слабините на коня и цялата тежест на тялото му се съсредоточи върху копието.

Старият рицар прие боя и двамата се удариха с все сила. Първият сблъсък не доведе до нищо. Почти едновременно двамата обърнаха конете си и отново препуснаха един срещу друг. Този път мощната физика на Вулфгар показва предимствата си. Копието му проби щита на противника и се заби в рамото му. Копието на саксонеца излетя от ръката му, щитът също се плъзна на земята.

Ала старецът се задържа на седлото. Лявото му рамо беше напълно безчувствено и той направляваше коня си само с колене. Вулфгар спря за миг, но противникът му смело измъкна тежкия меч от ножницата и пришпори коня към норманина. Тогава Вулфгар захвърли щита и копието и също извади меч. Дългото острие блесна като светкавица във въздуха.

Без да чака заповед от господаря си, Хън се хвърли срещу врага. Остриетата се кръстосаха със звън. Жребецът на Вулфгар беше в стихията си: извърташе се винаги така, че господарят му да е лице в лице с противника си. При това притискаше мощната си гръд към тялото на другия кон. Скоро животното се дръпна изплашено и се препъна в храсталаците. Вулфгар многократно стовари тежкия меч върху острието на противника си или върху бронята му.

Последният удар улучи шлема. От главата на саксонеца потече кръв, ръката му все повече натежаваше. Рицарят разтърси глава и направи опит да вдигне лявата си ръка, ала усилията му останаха напразни. Не му оставаше нищо друго, освен да парира нападенията на Вулфгар, докато конят на норманина изблъскваше неговия все по-назад. Острието на норманския меч все по-често изсвистяваше във въздуха — бързо и силно.

Скоро Вулфгар сграбчи меча с две ръце и с триумфален вик го стовари върху оръжието на противника си. Острието на англичанина се строши и мечът на Вулфгар се заби дълбоко в дясното му рамо. Мъжът остана напълно безпомощен. Двете му ръце висяха отстрани. Вулфгар дръпна юздите, докато противникът му безмълвно наведе глава в знак,

че се предава. Норманинът можеше спокойно да запише на знамето си нова победа.

Обърна се да види какво става със спътниците му и със задоволство установи, че другите двама противници вече са неспособни за бой. Свалиха щитовете и оръжията на саксонците и ги изпратиха като пленници при Вилхелм, за да определи по-нататъшната им съдба.

Вулфгар продължи пътя си. Небето още повече потъмня и сякаш докосна земята. Имаха чувството, че всичко се смесва в мрачна сива маса, от която се изливаха ледени капки дъжд. Седлата се намокриха и станаха хлъзгави. Струваше им големи усилия да се държат върху тях. Мъжете потънаха в мрачно мълчание и рядко разменяха някоя дума помежду си. Ала бдителността им не отслабваше. Яздеха в настъпващата нощ сред мрачната английска земя, винаги готови да посрещнат неочаквано нападение.

По някое време Вулфгар дръпна юздите и вдигна ръка. Недалеч пред тях се чуваха гневни проклетия. Даде сигнал за слизване от конете. Спътниците му предадоха юздите на ратаите, опънаха лъковете и тръгнаха напред. Рицарите ги последваха на коне с готови за бой копия.

В долинката течеше поточе. Там, където минаваше пътеката, сега се беше образувала огромна кална локва. В нея беше заседнала каруца с четири деца и две жени. Двама мъже и едно силно момче се опитваха да я извадят. По-възрастната жена напразно плющеше с юздите по гърбовете на изтощените коне. Единият от мъжете, еднорък гигант, се надигна с проклетие на уста. В този миг забеляза четиримата рицари и замръзна на мястото си. Внезапното му замлъкване накара останалите да вдигнат очи. Децата уплашено захленчиха.

Вулфгар се приближи и внимателно огледа заседналата кола. После даде знак на хората си да свалят оръжията. Не ги заплашваше опасност от страна на тези бедняци.

Хън застана плътно пред най-възрастния мъж и Вулфгар насочи копието в гърдите му.

— Предайте се без бой. Не е приятно да се умре в такъв мрачен ден.

Едноръкият кимна мълчаливо. В очите му се четеше страх. Откъм колата се чу шум. Скоро се появи малко момче с грамаден меч,

висок почти колкото него.

— Аз ще се бия с теб, норманино — изхълца от напрежение детето и от очите му потекоха сълзи. — Аз ще се бия!

— Майлс! — изплака по-младата жена и скочи от колата. Прегърна момчето и се опита да го дръпне настрани.

Ала малкият се изтръгна от ръцете ѝ и упорито вдигна очи към Вулфгар. Дъждът се лееше на потоци по лицето му.

— Вие убихте баща ми — изплака сърдито детето. — Ала аз не се страхувам от вас.

Грамадният рицар сведе очи към безстрашното малко същество и откри в погледа му нещо от дивата упоритост на ранното си детство. Вдигна копие и го заби в земята, за да покаже на детето бойния флаг с избродирания на него герб. По лицето му се разля благосклонна усмивка.

— Не се съмнявам в теб, момчето ми. Англия и Вилхелм имат нужда от смели сърца като твоето. Ала аз съм тръгнал на път по заповед на херцога и нямам време да се бия.

Младата жена облекчено въздъхна и с благодарност вдигна очи към норманския рицар.

Вулфгар се обърна към мъжете и попита:

— Кои сте и къде отивате?

— Аз съм Гевин, ковач — отговори по-старият и пристъпи напред. — Бях стрелец и се бих с Харолд срещу норвежците на север. Там оставих ръката си. — После посочи жената в колата. — Това е жена ми Мидред, а другата е овдовялата ми сестра Хайлан. — Сложи ръка на рамото на момчето и добави: — Този, който иска да се бие с вас, е синът на Хайлан, Майлс. Другите деца са мои, а мъжът е брат ми Санхърст. Търсим си нов дом, тъй като норманите ни прогониха от родните места.

Вулфгар видя бледото лице на мъжа и пропитата с кръв превръзка на празното рамо. Очите му се насочиха към втория мъж, който беше нисък, ала як и набит.

— Знаете ли къде се намира Даркенвалд? — попита замислено той.

— Чували сме го, милорд — отговори колебливо младият.

— Аз го познавам — обади се и Гевин. — Веднъж старият лорд, който живее там, мина през селището ни. Много своенравен човек.

Нареди ми да подкова коня, който беше купил за дъщеря си. Настоя да го направя още същия ден, защото искам да ѝ го подари за празника на Архангел Михаил. С гордост ми заяви, че момичето му умеело да язди по-добре от всеки мъж. А кобилата, която беше купил, беше същински дявол.

Вулфгар се намръщи, припомнил си гневните обвинения на Гуинет срещу невинното животно.

— Така е, кобилата имаше същия темперамент като господарката си. Но това няма значение. Ако желаете, идете в Даркенвалд. Там имаме голяма нужда от ковач.

Гевин вдигна към него мокрото от дъжда лице.

— Пращате ме в саксонско графство?

— Старият лорд умря — отговори Вулфгар. — Аз владея града от името на Вилхелм, докато цяла Англия стане негова. Тогава ще го получа като ленно владение. — Посочи Санхърст и заяви: — Брат ти ще ме придружи. Задачата му ще е да пази гърба ми. Ако ми служи добре, ще ви го доведе здрав и читав.

Англичаните въпросително се спогледаха. После Гевин пристъпи напред.

— Прощавайте, милорд, ала не ни се иска да служим на норманите. Предпочитаме да намерим прехрана при свои сънародници.

Вулфгар се изправи на седлото и втренчи остър поглед в очите му.

— Да не мислите, че ще стигнете далеч? Норманите са навсякъде. — Той ги изгледа един след друг и видя, че започнаха да се разколебават. — Ще ви дам флага си. Никой от хората на Вилхелм няма да ви закача, като им го покажете. — Посочи рамото на Гевин и добави: — Освен това в Даркенвалд има човек, който ще оправи ръката ти. Дъщерята на стария лорд е изкусна лечителка. Ако искате, опитайте се да се доберете до някой английски град, ала ви предупреждавам, че норманите скоро ще завладеят цяла Англия. Вилхелм е законен претендент за трона и няма да се откаже от намеренията си.

Гевин се извърна към Санхърст и двамата полугласно заговориха. Младият кимна и се запъти към Вулфгар. Спря пред мощния кон и вдигна мокрото си лице към ездача му.

— Нашите ще отидат в Даркенвалд, милорд, а аз съм готов да ви придружа.

— Много добре — усмихна се Вулфгар.

Обърна Хън и го подкара към каруцата, все още затънала в дълбоката кал. Даде заповед на хората си и саксонецът побърза да извади дебелото въже, скрито под седалката. Вулфгар го завърза за предната част на колата, после го преметна през високото си седло. Подкара Хън напред и когато въжетото се опъна, даде знак на жената. С висок кръсък Мидред изплющя с юздите по гърбовете на двата впрегатни коня, които отчаяно затеглиха напред.

Жребецът на Вулфгар отлично знаеше какво се иска от него. Отметна глава настрани и с все сила дръпна въжетото. Мощните му копита се забиха в тинята. Направи няколко стъпки, докато се озова на твърда земя, и колата тревожно изскърца. Дълбоко потъналите колела се превъртяха, отначало бавно, после все по-бързо, докато превозното средство най-после премина опасния брод и се озова от другата страна на потока. Мъжете прецапаха през водата и смирено благодариха на Вулфгар за помощта.

Рицарите и войниците ги наобиколиха. Боуейн изчака всички да прекосят брода и подкара двата силни коня, които без усилия изтеглиха леката каручка.

Вече се смрачаваше. Боуейн поведе спътниците си към гъста горичка в завоя на реката и им предложи да разположат нощния си лагер там. Скоро падна мрак. Дъждът продължаваше да вали. Студеният вятър виеше в оголените клони на дърветата. Вулфгар съчувствено наблюдаваше децата, които с треперещи телца и гладни погледи се скупчиха около огъня.

По-възрастната от жените им беше раздавала по парче хляб и те нетърпеливо го погълнаха. Вулфгар си припомни времето, когато го изгониха от богатия му дом, и си каза, че никога няма да се почувства отново лек и безгрижен като през онези незабравими детски години. Обърна се към Боуейн и му заповяда да свали от колата пушен свински бут, а после да го разпредели между саксонците. Даде им и пресен хляб. Сърцето му се стопли, като видя веселите лица на дъвчещите дечица. Сигурно седмици наред не бяха вкушали месо. Потънал в мислите си, се отдалечи от колата им и се запъти към огъня. Седна под едно дърво и без да обръща внимание на подгизналата земя, затвори

очи. В съзнанието му веднага изникна цъфтящо младо лице, обрамчено от буйни медноцветни къдрици, с полузатворени в страстна отдаденост виолетово-сини очи, с меки топли устни, които се разтваряха да го приемат. С усилие отвори очи и се загледа в съскащите пламъци на огъня.

Когато се огледа, видя приближаващата се Хайлан. Младата жена почувства как погледът му се плъзна по стройната ѝ фигура и несигурно се усмихна. Ръцете ѝ придърпаха вълнената наметка. За момент Вулфгар се изкуши да я хване за ръка и да я отведе навътре в гората, да разстеле наметалото си и да я вземе без много приказки. Жената беше красива, с тъмни къдрици и черни като въглен очи. Може би близостта ѝ щеше да му помогне да забрави мъчителния копнеж по Айслин. Ала се учуди сам на себе си, защото приключението не го привличаше. Нима онази златокоса вещица дотолкова го беше замаяла, та дори отдалеч му се струваше по-желана, отколкото живата жена, която можеше да докосне?

О, тия жени! Много добре знаеха как да накарат мъжа да страда. Айслин не правеше изключение, напротив! Никога не беше срещал жена, която да събуди в сърцето му толкова силна страст. Последната им нощ беше оставила незаличими следи в душата му. През онези часове тя беше станала негова без остатък. Сега, далеч от нея, мъжът знаеше какво е искала да му каже.

Колко му се искаше да я прокълне, да я нарече пресметлива кучка! Ала повече от всичко желаше да я има до себе си, да я милва и целува с цялата си нежност.

— Вие говорите много добре английски, милорд — обади се Хайлан. — Ако не бях видяла флага, щях да ви сметна за някой от нашите.

Вулфгар изръмжа нещо неразбираемо и отново се загледа в огъня. В лагера цареше тишина. Мъжете му бяха налягали върху измокрените одеяла. Тихите проклетия издаваха недоволството им. Децата вече спяха под топлите кожи в колата.

Хайлан се покашля и отново се опита да изтръгне Вулфгар от мрачните му мисли.

— Искам да ви благодаря, че бяхте толкова великодушен към сина ми, милорд. Майлс е същият като баща си.

— Смело момче — промърмори Вулфгар. — Сигурно и мъжът ви е бил такъв.

— Гледаше на войната като на игра — прошепна замислено Хайлан.

Вулфгар вдигна очи и тя веднага отговори на погледа му.

— Позволявате ли да седна, милорд?

Мъжът кимна и тя побърза да коленичи пред огъня.

— Знаех си, че ще ме направи вдовица — продължи тихо Хайлан. — Обичах го, въпреки че беше избран от баща ми и от мен не се изискваше нищо друго, освен да се подчинявам. Ако не бяха дошли норманите, съдбата щеше да го отведе на някое друго бойно поле, където да намери смъртта си. А сега трябва да се грижа съвсем сама за себе си и сина ни. — Погледна Вулфгар и добави: — Вече не му се сърдя. Примирих се със смъртта му.

Усмихна се, без да сваля поглед от потъналия в мрачно мълчание Вулфгар. Черните ѝ очи не изпускаха нито една подробност от лицето му.

— Странно, но ми се струва, че не се държите като норманин, милорд.

Вулфгар вдигна вежди.

— А как според вас се държат норманите, госпожо?

— Не съм и предполагала, че са толкова любезни — отговори с усмивка тя.

Мъжът се изсмя и отговори:

— Уверявам ви, че нямам нито рога, нито раздвоена опашка. Ако ни погледнете без предразсъдъци, ще установите, че сме съвсем нормални хора. Не обръщайте внимание на слуховете, които се разнасят из Англия.

Хайлан се изчерви и промърмори някакво извинение.

— Не исках да ви обидя, милорд. Ние сме ви много задължени за помощта. Не можете да си представите колко се зарадваха децата на разкошната вечеря. Вече месеци наред не сме вкували месо. Рядко се осмелявахме да палим огън, защото се страхувахме от разбойниците.

Вдигна ръка над огъня, наслаждавайки се на топлината му. Вулфгар проследи движенията ѝ и в спомена му изникнаха тънките пръсти на Айслин, най-лекото докосване на които беше достатъчно да възпламени страстта му. Гневно си забрани да мисли за тази жена.

Чернокосата насреща му очевидно нямаше нищо против да сподели постелята му тази нощ. Думите ѝ бяха прозвучали като покана. Да бъде проклет, ако се остави да го натикат в ролята на сляпо влюбен годеник, който има очи само за бъдещата си жена! Ще продължи да взема в леглото си всяка, която е пожелал.

Стана и решително посегна към ръката на Хайлан. Младата жена стреснато вдигна очи, ала не се възпротиви. Тъмните ѝ очи се втренчиха в неговите. Мъжът кимна с глава в посока към гората и тя отлично разбра намерението му. Последва го между дърветата и съпротивата ѝ скоро отслабна. Захвърли съмненията си и ускори крачка. Желанието изгаряше сърцето ѝ.

Откриха увит в бръшлян дъб, който образуваше нещо като балдахин над струпаните на земята сухи листа. Вулфгар разстла наметката си и притегли Хайлан в ръцете си. Покри лицето ѝ с изгарящи целувки и ръцете му се плъзнаха по гърдите и гърба ѝ. Необузданата му страст събуди в сърцето ѝ горещо желание. Започна да отговаря на милувките му, обви ръце около врата му и се притисна до него с цялото си тяло. Двамата бавно се отпуснаха на земята. Хайлан забрави всякакъв срам, захвърли наметката си и страстно притисна бедра до неговите. Пръстите ѝ се плъзнаха под кожения жакет и замилваха гърдите му.

Вулфгар сръчно развърза шнуровете на селската ѝ блуза и разголи гърдите ѝ. Когато жадните му устни се впиха в тъмното зърно, Хайлан едва не извика. Притисна се още по-силно до него и изви младото си тяло, за да го почувства плътно до себе си.

Възбудата беше толкова силна, че Вулфгар се самозабрави.

— Айслин, Айслин — промълвиха дрезгаво устните му.

Топлото женско тяло веднага се скова. Хайлан рязко се отдръпна.

— Какво казахте?

Вулфгар я погледна и едва сега осъзна какво беше сторил. Хайлан почувства, че възбудата му отслабна, и в сърцето ѝ се надигна гняв. Мъжът с въздишка се отдели от нея и отчаяно скри лице в ръцете си.

— Ах ти, вещице, нима ме преследваш дори в обятията на другите жени?

— Какво? Аз ли съм вещица? — изфуча Хайлан. — Нека тогава вашата прекрасна Айслин се погрижи да задоволи мъжествеността ви.

Аз съм била вещица! О! — изплака тя и скочи.

Вулфгар чу гневните ѝ стъпки обратно към лагера и се засрами от държанието си. Как можа да се прояви като непохватно момче, което не може да се справи с първото си момиче! Надигна се и замислено се вгледа в обкръжаващия го мрак.

Само мирният живот в Даркенвалд беше виновен за тази глупава постъпка.

— Омекнал съм — промърмори сърдито той и се надигна.

Ала на път към огъня в съзнанието му отново изникна великолепната медноцветна коса, разпиляна по раменете на възлюбената му. Струваше му се, че усеща дъха ѝ. Пъхна се под каруцата, уви се с наметката и опря ръка до лицето си, сякаш искаше да почувства мекото лице на Айслин до своето. Затвори очи и този път не можа да отблъсне спомена за двете виолетово-сини очи, които нежно се впиваха в неговите.

Първите утринни лъчи осветиха дъждовните капчици по оголелите клони и те заблещукаха като скъпоценни камъни между парцалите на мъглата. Вулфгар се събуди и жадно вдъхна аромата на печено свинско и гъста зеленчукова супа. Огледа се и видя, че жените вече приготвят закуската. Измъкна се изпод каруцата и протегна скованите си крайници. Почувства се весел и необременен с грижи, изпълнен с красотата на този ранен час.

Хайлан отдавна поглеждаше с тревога към спящата фигура. Загрижено се питаше как ли ще се отнесе към нея на сутринта. Ала мъжът сякаш беше заличил от съзнанието си и нея, и случилото се през нощта. Без да я поглежда, свали горните си дрехи и отиде да се измие.

После грижливо се облече и седна до огъня заедно с Гоуейн и Милбърн. Хайлан им поднесе закуската с треперещи ръце, цялата поруменяла. Ала мъжът продължи да разговаря с рицарите си и весело да се смее на шегите им. По-късно, когато Милбърн пристъпи към нея, за да си поиска второ парче месо, младата жена се осмели да го попита:

— Бихте ли ми казали, милостиви господарю, коя е тази Айслин?

Рицарят вдигна изненадано глава. После хвърли бърз поглед към Вулфгар и колебливо отговори:

— Тя е... господарката на Даркенвалд.

Обърна се и седна на мястото си. Хайлан смутено извърна глава. Мисълта ѝ трескаво работеше. Скоро Гоуейн пристъпи към нея и галантно я заговори:

— Ние, войниците, нямаме често случай да бъдем поглезени от нежни женски ръце, госпожо. Бях много щастлив да прекратя постенето с тази прекрасна закуска и сега искам да изразя благодарността си.

Хайлан не отговори на шеговития му тон.

— Какъв е Вулфгар, уважаеми рицарю, бихте ли ми обяснили? Какво общо има с Даркенвалд?

— Той е господар на тези земи — отговори сериозно Гоуейн.

— Така си и мислех — отговори с въздишка тя.

Младият рицар я изгледа учудено и се отдалечи, без да каже повече нито дума. Почувства се наранен от очевидния ѝ интерес към друг мъж.

Скоро след това се появи и Бюфон, който беше спал най-дълго от всички. Приближи се и търпеливо зачака жената да го забележи и да му даде гореща супа. Хайлан вдигна очи и попита с треперещ глас:

— Ние ще потеглим за Даркенвалд, нали, господин рицарю?

— Да, скъпа, това е целта ни.

Хайлан тежко преглътна, питайки се как ще се появи пред очите на дамата на Вулфгар. Как ли ще я накаже лейди Айслин, като узнае за нахалството ѝ?

Хайлан продължи да се държи далеч от Вулфгар, докато раздигаха лагера, не знаейки от кого трябваше да се бои повече — от рицаря или от неговата дама.

Преди да се разделят, Вулфгар повика Мидред настрани и със смутено лице ѝ връчи увит в кожа пакет.

— Дайте това на моята дама... — Покашля се и мрачно продължи: — Дайте това на Айслин Даркенвалд, ала внимавайте да няма друг наблизо. Кажете ѝ... кажете ѝ, че е придобито по честен път.

— Да, милорд — отговори Мидред. — Ще се погрижа да стигне невредимо до нея.

Мъжът кимна, но остана на мястото си. Смущението му беше очевидно.

— Желаете ли още нещо, милорд? — попита изненадано жената, не можейки да си обясни поведението му.

— Да — промълви колебливо той. — Кажете ѝ още... — Спря и мъчително затърси подходящи думи. — Кажете ѝ, че я поздравявам и се надявам Суейн да се грижи добре за нея.

— Ще предам всяка ваша дума, милорд — отговори почтително жената.

Вулфгар се обърна рязко, изрева някаква заповед към хората си и се метна на седлото. Застана начело на малката си войска и препусна на юг.

Хайлан внимателно наблюдаваше Мидред, която прибираше вързопчето в каруцата.

— Какво криеш? — попита любопитно тя. — Подари ли ти нещо?

— Не. Трябва да го отнеса в Даркенвалд.

— Той... каза ли нещо за мен?

— Не — поклати глава Мидред. — Защо да каже?

— Аз... просто си помислих. Когато ме заговори последния път, ми се стори ядосан.

— Не беше такъв — Мидред мрачно изгледа зълва си и колебливо попита: — Какво стана снощи, след като всички си легнаха? Ти беше при него до огъня. Да не е спал с теб?

Хайлан скочи и възмутено извика:

— Не, разбира се, че не! Това е истината. Нищо не се случи.

Мидред недоверчиво изгледа обляното ѝ в руменина лице и сви рамене.

— Животът си е твой. Прави с него каквото искаш. Никога не си се вслушвала в съвета ми и не вярвам да се промениш. Ала доколкото мога да преценя, лордът има съвсем други интереси.

— Ти го каза, Мидред — животът си е мой — отговори раздражено Хайлан и се обърна, за да помогне на децата да се качат в колата.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Около трети петли постът на кулата в Даркенвалд съобщи за пристигането на нормански рицари. Айслин бързо наметна дрехата си и полетя надолу по стълбата. Надяваше се най-сетне да получи вест от Вулфгар, ала надеждата ѝ угасна, когато видя застаналия пред огъня Рейнър де Март. Беше придружен от Вашел и двама непознати. Даде им някаква заповед и мъжете бързо напуснаха залата.

Рейнър беше свалил тежката вълнена наметка и плетената ризница, ала беше запасал дългия си меч над мекия кожен жакет и вълнените панталони. Обърна се към Айслин и на устните му се появи усмивка. Тя се засили, като забеляза разпуснатите коси и босите ѝ крака.

Момичето пристъпи към огъня, за да избегне ледения студ в залата. Кучетата залаяха насреща ѝ и се задърпаха от веригите си. Айслин се приведе и ги отвърза. Глутницата се втурна навън. Младата жена спокойно седна пред огъня и вдигна очи към новодошлия. Беше сама с него. Суейн и Болсгар бяха на лов, а Гуинет още не се беше събудила. Крепостните също не се мяркаха в залата, сплашени от кървавата му слава.

Попита с тих глас:

— Няма ли война, сър Рейнър, или точно по тази причина се връщате в Даркенвалд? Тук май е по-сигурно, отколкото в лагера на Вилхелм. Надявам се, че херцогът вече се е възстановил от заболяването си?

Рейнър я поглъщаше с очи. След малко коленичи и с усмивка взе в ръцете си босите ѝ крачета. Разтърка ги, за да се стоплят, без да обръща внимание на недоволството ѝ. Наслади се докрай на тази любезна услуга и заговори:

— Езичето ви е остро, гълъбице. Май покрай Вулфгар сте намразили всички мъже.

— Напразни надежди — отговори раздражено тя. — Пък и какво ли разбирате вие от мъже?

Пръстите му се впиха в нежната ѝ плът и веднага ѝ напомниха преживените страдания.

— Във всеки случай е видно, че вие нямате и понятие от тях, скъпа. Как можяхте да предпочетете копелето пред мен! Никоя разумна госпожица не би сторила подобна глупост.

Айслин отблъсна ръцете му и скочи.

— До днес нито веднъж не съм съжалила за сторената глупост, сър Рейнър. Вулфгар е господар на този дом и аз съм негова. Решението ми е правилно. Вие притежавате ли нещо друго, освен коня, с който всеки миг можете да офейкате?

Мъжът се надигна в целия си ръст и прокара ръка по копринените коси.

— Жалко, че не мога да остана по-дълго. Така щях да ви докажа колко се лъжете, Айслин. — Вдигна рамене и отстъпи крачка назад. — Ала имам на разположение само няколко часа. Заминавам за крайбрежието с важни писма. Корабът на Вилхелм ме очаква.

— Щом е толкова спешно, какво още ви задържа тук? — попита сърдито тя.

— Наистина е спешно и скоро ще продължа пътя си. Ала желанието да ви видя ме доведе тук, гълъбице — отговори с широка усмивка рицарят.

— Нали ме видяхте! Няма да ви задържам повече. Желаете ли да ви приготвя храна за из път? Мога ли да направя нещо, което да ускори заминаването ви?

— Нищо, гълъбице. — Рейнър сложи десница върху сърцето си и продължи: — Бих се опълчил дори срещу смъртта, за да остана още минута в компанията ви.

На втория етаж се отвори врата и Рейнър отстъпи назад. Скоро на горния край на стълбището се появи Гуинет.

Айслин гневно прехапа устни, защото другата беше облечена в любимата ѝ златножълта гуна, в която Вулфгар ѝ се възхищаваше толкова много. Ала когато Гуинет заслиза по стълбата, на устните ѝ се появи подигравателна усмивка. Плоската гръд на съперницата ѝ направо се губеше в новите одежди.

Гуинет недоверчиво огледа двамата, после се усмихна на Рейнър.

— Вече се съмнявах, че ще ви видя отново, рицарю — поздрави го тя.

— Но как така, демоазел! Вашата прелестна фигурка беше винаги пред очите ми — увери я Рейнър. — Знайте, че не мина нито ден, без да си припомня за вас.

— Думите ви разтапят сърцето ми като сняг на слънце, ала се боя, че само се подигравате с мен — отговори Гуинет.

— Не сте права, сладка моя. Никога не бих си позволил подобно нещо. Но нека си кажем истината: воинът често забравя очакващата го у дома любима, когато притисне в обятията си нежно женско тяло.

— Колко са непостоянни мъжете! — въздъхна Гуинет и отпрати зъл поглед към младото момиче. — Забравят любовниците си по-бързо, отколкото си поемат дъх след задоволяване на страстта си. Няма смисъл да ги чакаме вярно и предано. Най-добре е да се махнем някъде далеч, за да не бъдем отблъснати при завръщането им. Сигурно друга жена отдавна е заела мястото ни.

Айслин се протегна и спокойно отговори:

— Не мерете мъжете с най-късата мярка, Гуинет. Аз предпочитам по-дългата, защото само така се разкрива истинската им стойност. Затова и мога да се откажа от ласкателствата на някой фукльо. Предпочитам да позная истинския мъж по делата.

Без да се обърне, младата жена изкачи стълбите. Гуинет я проследи с гневен поглед и презрително изръмжа:

— Ако си въобразява, че брат ми ще се промени заради нея и ще бърза да се върне в обятията ѝ, тя е полудяла.

Рейнър потисна усмивката си и проговори със свиване на раменете:

— Не мога да разбера жените. Задоволявам се да ги обичам. — Посегна към ръката ѝ и я повлече подире си. — Ела с мен, сладката ми, остави ме да почувствам мекотата ти.

Неочаквано жената затропа с юмруци по гърба му.

— Веднага ме пуснете!

Рейнър изненадано я пусна и Гуинет едва не падна по гръб.

— Защо скрихте от мен, че и вие сте спали с тази саксонска курва? — изсъска тя. — Забавлявали сте се с нея и сте ме мамили.

Рейнър се усмихна самодоволно и спокойно се отпусна в близкото кресло.

— Не съм си и помислил, че това ще ви интересува.

Гуинет се хвърли на колене пред него и улови загорялата от слънцето ръка. Очите ѝ умолително потърсиха неговите.

— Как да не се тревожа? Не се шегувайте с мен! Нали се обичаме? Затова трябва да бъдем откровени един с друг, да делим добро и зло. — Ноктите ѝ отчаяно се впиха в кожата му. — Никога няма да се примиря, че съм отстъпила първото място на някаква си курва.

Рейнър недоволно отблъсна ръката ѝ.

— За нещастие то вече се случи, мила моя.

Разкъсвана между ревността и страстта, Гуинет избухна в плач.

— Мразя я — изхълца тя. — Мразя я толкова, колкото обичам вас.

Рейнър доволно се усмихна. Сложи ръка под брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Целуна я и нежно проговори:

— Онова стана веднага след страшния бой за Даркенвалд — промърмори дрезгаво той. — То нямаше нищо общо с любовта, повярвайте ми.

Устните му се впиха в нейните, отначало меко, после все по-настойчиво. Гуинет усещаше нарастваща възбуда. Надигна се и се озова в скута му. Рейнър започна да милва гърдите ѝ. Докосването до финия лен отново извика в спомените му буря от сладостни усещания. Айслин беше носила тази гуна в нощта преди заминаването му!

— Елате в стаята ми — пошушна Гуинет. — Ще ви чакам.

Изплъзна се от прегръдката му и хукна нагоре по стълбите. На първата площадка се извърна и му хвърли прелъстителен поглед.

Когато жената изчезна в стаята си, Рейнър тежко се надигна и замислено си наля чаша бира. После бавно се заизкачва по стълбата. Спря пред голямата спалня и краката отказаха да го носят по-нататък. Тежката врата беше единственото, което го разделяше от горещо желаната жена. Знаеше, че е залостена отвътре. Айслин внимаваше много за своята сигурност. Сигурно се боеше да не изгуби благоразположението на господаря си. Рейнър с болка си припомни как изглеждаше онази сутрин в леглото на Вулфгар. С каква непринуденост и естествена прелест се държеше в негово присъствие. Ала Вулфгар беше господарят на Даркенвалд и скоро щеше да бъде такъв и по закон. Самата тя му беше заявила, че това е всичко, за което

жадува сърцето ѝ. Който притежаваше града и господарския дом, той притежаваше и нея.

Поклони се подигравателно пред затворената врата и промърмори:

— Още малко, гълъбице, имайте само малко търпение.

Промъкна се на пръсти към стаята на Гуинет, бутна вратата и я завари в леглото. Голото ѝ тяло изглеждаше по-привлекателно, отколкото в чуждите одежди. Скръстените под малките гърди ръце ги правеха по-пълни и прелъстителни. Рейнър с усмивка затвори вратата, захвърли дрехите си и се изтегна до нея на леглото.

Прегърна я и ръцете ѝ веднага отговориха на милувката му. Жадните ѝ устни се притиснаха в неговите. Трепереща от възбуда, жената го обгърна с ръце и го привлече към себе си.

Вятърът свиреше в голите клони и капациите на прозорците жално проскърцваха. Гуинет се зарови в топлите кожи и мечтателно изгледа Рейнър, който се обличаше. Когато тръгна към вратата, тя се надигна и го повика:

— Скъпи? — Мъжът спря и се обърна. — Толкова е рано — промълви плахо. — Останете още малко при мен, починете си.

— Да си почина? — засмя се той. — Друг път, скъпа. Сега ме зоват важни задължения.

Без да изчака отговора ѝ, излезе от стаята и тихо затвори зад себе си вратата. Хвърли поглед към голямата спалня и с изненада забележа отворената ѝ врата. Приблужи се и видя, че вътре няма никой. Залата също беше пуста. Разочарованието го стисна за гърлото. Нима нямаше да види Айслин преди заминаването си? Слезе бързо по стълбите и прекоси залата на път към вратата.

Блъсна тежката порта и излезе в слънчевото утро. Появяваше лек бриз. Изскочи навън с разперени ръце и обърнато към слънцето лице. С ъгъла на околото си улови нечие движение и рязко обърна глава. Между дърветата на близката горичка проблесна медноцветна коса, улучена от немирен слънчев лъч.

Вашел и свитата дремеха край конете. Сигурно нямаше да имат нищо против малкото забавяне. Рейнър се усмихна, припомнил си един друг ден пред този портал — и нощта след него. Тогава беше толкова пиян, че Айслин не можа да оцени достойнствата му. Освен това се държа като насилник и изобщо не се съобрази с девствеността ѝ. Сега

ще опита другояче. Ще бъде нежен и мил и непременно ще я спечели...

Тръгна след нея, питайки се с внезапно надигнало се съмнение дали все пак си струва да го прави. Вулфгар владееше тази жена без остатък. Друг път Рейнър лесно завоюваше благоразположението на жените, затова сега не можеше да проумее чувствата на Айслин към проклетото копеле. Нима не искаше да разбере, че той ще я напусне също така бързо, както беше изоставял аристократичните дами от двора на Вилхелм? Защо не потърпи още малко? Айслин непременно щеше да стане негова. Защо да я преследва още сега?

Въпреки това ускори крачки. Навлезе в гората и видя пътеката, върху която малките ѝ крака бяха оставили ясни следи. Последва ги с нарастваща възбуда.

Айслин избяга от къщата, защото не желаше да се мярка пред очите му. Рейнър беше виновен за всички претърпени унижения и загуби. Представи си как клечеше пред него с вѐже на шията, почувства грубите му ръце върху тялото си и простена от отвращение. Ала по-страшен беше споменът за мъртвото тяло на обичания баща, проснато в праха пред краката му.

Спря пред поточето и замислено втренчи поглед в тъмнозелената вода. Облегна се на стария дѐб, растящ до брега, и вдигна малко сиво камъче от земята. Дълго го въртя между пръстите си, после се прицели в ослепителното слънчево петно и го запрати във водата. Загледа се в разширяващите си кръгове, които се пречупваха в брега непосредствено пред краката ѝ.

— Искате да изплашите рибите ли, гълъбице?

Младата жена изписка уплашено и се извърна. Рейнър с усмивка пристъпи към нея. Коленете ѝ омекнаха. Притисна се към мощното стѐбло, докато очите ѝ страхливо се взряха в мъжкото лице, за да разгадаят истинските му намерения.

— Разхождах се из гората и се наслаждавах на тишината ѝ, когато видях следите ви на пътеката. Не е много разумно да се отдалечавате от дома си. Има мъже, които... — Спря за миг, забелязал страха ѝ, и се облегна на стѐблото на дѐба. — Ах, разбира се, малка

моя. Изплаших ви, нали? Моля да ми простите. Разтревожих се за вас. Нямах намерение да ви стресна.

Айслин гордо изправи глава.

— Не се боя от никой мъж, рицарю.

Гласът ѝ прозвуча високомерно, ала сърцето ѝ трепереше от страх.

Рейнър се изсмя.

— Ах, гълъбице, Вулфгар все пак не успя да ви опитоми, нали? Вече се боях, че е изстудил горещата ви кръв.

Изправи се и пристъпи към брега. Клекна и се загледа във водата. След малко отново се обърна към нея.

— Зная, че ме смятате за насилник, Айслин. Ала си припомнете, че съм войник и съм длъжен да въртя меч в защита на господаря си. — Хвърли няколко камъчета във водата и продължи: — Може би съм си загубил ума, ала кой би ме обвинил, че съм така замаян от съвършената ви красота, та понякога се боя за разума си? — Надигна се и втренчи очи в нейните. — Защо ме карате да ви разкрия най-интимните си мисли, Айслин? Толкова много искам да завоювам разположението ви! Защо не ме дарите поне с искрица надежда?

Айслин смутено поклати глава.

— Не настоявайте, Рейнър. Никога не съм ви окуражавала да посегнете към ръката ми. Нямам какво да ви предложа. Освен това съм собственост на Вулфгар. Заклех се да му бъда вярна. Нима искате да го измамя?

Ръката му посегна към тежката къдрица на гърдите ѝ.

— Нима не вярвате, че ви желая заради самата вас, Айслин? Защо ми нямате доверие? Вие сте по-красива от всички жени, които съм познавал, затова ви желая с цялото си същество.

— Аз принадлежа на Вулфгар — отговори тихо тя.

— Никога не говорите за собственото си сърце, Айслин. Никога не признавате на кого всъщност принадлежи то. — Тъмните очи я пронизваха. — Много ми се иска да не бях убивал баща ви, мила, за да можеше и той да се наслаждава на живота заедно с нас. Бих дал цялото богатство на семейството си, за да ви върна предишното положение. — Вдигна мощните си рамене и продължи: — Ала случилото се не може да се върне. Заклевам ви в доброто ви сърце, простете ми! Подарете ми

любовта си, за да се уталожил най-после болезненото желание в гърдите ми.

— Не мога — въздъхна тя. — Винаги, когато срещна очите ви, си припомням злото, което причинихте на мен и семейството ми. Нищо не може да заличи кръвта по ръцете ви.

— Аз съм войник, а вашият Вулфгар е не по-малко изцапан с кръв от мен.

Погледът му се плъзна по изваяното лице: сведените клепачи, обкръжени от гъсти тъмни мигли, светлата, опъната кожа, розовите страни и свежите, подканващи за целувка устни. Пожела я с всяка фибра на тялото си.

Айслин вдигна очи и тихо продължи:

— Кой познава сърцето ми, освен Бог, рицарю? Вулфгар ме поиска и аз му се отдадох. Сърцето ми би се обърнало по-скоро към него, отколкото към вас...

Рейнър се намръщи.

— Как се осмелявате да произнесете пред мен името на това куче! Какво има той, което липсва у мен? Той е само едно безименно копеле, което тича от битка към битка и се бие като наемник за шепа злато. Аз съм рицар от благороден дом, свързан с херцога по роднинска линия. Ако станете моя, скоро ще ви представя в двора.

Протегна ръка, сякаш очакваше Айслин да отговори на жеста му. Ала момичето поклати глава и се извърна.

— Не мога. Дори ако Вулфгар ме отблъсне, аз съм част от имуществото му и трябва да му се подчинявам. Никога не би ме освободил. — Тя се усмихна и плъзна ръка по мощното стъбло на дъба. — Ала не се отчайвайте, сър Рейнър. Лейди Гуинет ви намира извънредно привлекателен и с удоволствие би се подчинила на желанията ви. Няма нужда да си губите времето с мен.

— Не се подигравайте — изръмжа Рейнър. — Как да заменя бялата гълъбица с мършава кокошка! Не смейте да говорите такива неща!

Посегна и улови ръката ѝ. Айслин не успя да му избяга.

— Смилете се над мен! Желанието да ви имам ме убива. Подарете ми поне една нежна дума, дарете ме с искрица надежда!

— Не мога — пошепна младата жена и напразно се опита да се освободи. Видя жадния пламък в очите му и още повече се уплаши. —

Недейте, умолявам ви! Не го правете!

Рейнър обхвана с ръка лакътя ѝ и понечи да я целуне по тила, докато другата му ръка се плъзгаше по талията ѝ.

— Не се съпротивлявайте, гълъбице. Та аз съм луд по вас — мърмореше в ухото ѝ дрезгавият му глас.

— Не! — изпищя Айслин и се дръпна с все сила. Измъкна от ножницата малката си кама и заплашително я насочи към гърдите му. — Никога вече, Рейнър! Никога няма да ви допусна до себе си!

Рейнър се изсмя с глас.

— Виж ти, женичката имала темперамент!

Дългите силни пръсти светкавично се впиха в китката ѝ. Младата жена изпищя и камата падна на земята. Дясната му ръка се зарови в косите, лявата изви ръката ѝ на гърба. Рейнър я притисна до себе си, усещайки с всяка фибра на тялото си потръпващите млади гърди и гъвкавите силни бедра.

— Ей сега ще опитам повторно сладката птичка — промърмори мъжът и впи устни в нейните.

Айслин отчаяно се изтръгна от ръцете му и се удари в стъблото на дъба. Очите ѝ святкаха, гърдите конвулсивно се повдигаха от страх и безпомощна ярост. Рейнър се изсмя и отново се нахвърли отгоре ѝ.

Внезапно се чу странен, свистящ звук. Тежка бойна брадва се заби в стъблото само на педя от главата на мъжа. Рейнър се обърна рязко и ужасено застина на мястото си, като забеляза застаналия на десетина крачки от тях Суейн.

Викингът беше праметнал лъка си през рамо, а в краката му лежаха навързани убитите току-що гълъби и зайци. Айслин се стрелна към него, ала Рейнър веднага осъзна, че викингът е без оръжие. Извади тежкия си меч и препречи пътя на жената. Тя изпищя и напразно се опита да се изтръгне от ръката му, за да се скрие зад сигурния гръб на северняка.

В следващия миг Суейн издърпа бойната си брадва, завързана за дълъг кожен шнур, от стъблото на дъба, и застана пред рицаря в бойна готовност. Излъсканото до блясък острие и тънкият му връх заплашително блеснаха на слънцето. Бравдата беше небрежно праметната през рамото на собственика си и въпреки това можеше всеки миг да се забие в тялото на противника.

Рейнър пристъпи няколко крачки напред и спря. Лицето му беше разкривено от гняв. За кой ли път този наемник се изпречваше на пътя му! За миг се изкуши да замахне с тежкия си меч и да го стовари върху главата му, ала нещо дълбоко в сърцето му го принуди да се откаже от намерението си. Припомни си с какво спокойствие викингът прикриваше гърба на Вулфгар сред най-ожесточената битка и сякаш чу ужасното свистене, с което бравата му се забиваше в човешките глави. Почувства се на косъм от студената сянка на смъртта и се опита да се овладее.

С треперещи от гняв ръце пхна меча обратно в ножницата. Разпери ръце, за да убеди врага в мирните си намерения и унижено отбеляза изписалата се по лицето му усмивка. Викингът отпусна ръка и невъзмутимо отбеляза:

— Пазете се, Рейнър! Моят господар Вулфгар постави тази жена под своя закрила и аз стриктно изпълнявам задълженията си. Не ме интересува, че ще строша някой и друг френски череп.

Рейнър внимателно подбра думите си.

— Ти също се пази, белокуси езичнико. Някой хубав ден ще си поговорим отново. Тогава мечът ми ще остави кървава следа в белите ти къдрици.

— Както желаете, Рейнър — ухили се още по-широко викингът. — Гърбът ми е достатъчно широк и няма да го сбъркате. Ала вярната ми приятелка бди — допълни той и вдигна бравата. — Жадна е да разцелува онези, които се осмеляват да насочат оръжията си към мен. Ако желаете, ще се запознаете с нея още сега... — Погледът, насочен към излъсканото острие, беше почти нежен. — Мадмоазел Смърт.

Айслин се показа иззад гърба му и с доверие положи ръка върху мощната му китка. Очите ѝ се впиха в бледото лице на норманския рицар.

— Търсете другаде забавленията си, Рейнър. Махнете се от очите ми и ме оставете най-после на мира!

Когато след малко Айслин се прибра вкъщи, Гуинет се разхождаше гневно напред-назад из залата. Цялата трепереше от гняв.

— Какво има между вас и Рейнър? — изсъска тя. — Отвори си устата, саксонска мръснице!

Айслин също се разгневи. Очите ѝ засвяткаха, ала невъзмутимо вдигна рамене и отвърна:

— Нищо, което да ви засяга, Гуинет.

— Той излезе от гората, а след него и вие. Пак ли му се хвърлихте на врата?

— Пак? — повтори с вдигнати вежди Айслин. — Да не сте полудяла? Как ще се хвърля на врата на негодник като него!

— Нали е спал с вас! — изсъска задавено Гуинет. — Май не ви стига, че брат ми се държи като дете за полите ви. Искате всеки мъж да чезне от любов, нали?

Айслин с усилия запазваше самообладание.

— Рейнър никога не ме е любил така, както си мислите. Взе ме насила, не разбирате ли? Този човек уби баща ми и заради него мама полудя. Как се осмелявате да твърдите, че го желая!

— Той ще ви предложи много повече от брат ми. Произходът му е благороден, а семейството му е много влиятелно.

Айслин презрително се изсмя.

— Не ме интересува. Брат ви е мъж, какъвто Рейнър никога няма да бъде. Щом толкова го харесвате, вземете си го. Давам ви благословията си. И без това си приличате.

Обърна се и изтича нагоре към спалнята.

С изключение на Вашел всички от свитата на Рейнър получиха по един ритник от тежкия му ботуш. Мъжете сънено възседнаха конете си и препуснаха през хълмистата местност към крайбрежието на Хейстингс. Рейнър яздеше начело, докато другарите му изоставаха. Вашел се държеше в голямата група, за да избегне лошото настроение на братовчед си. Миля след миля се изнизваха под гърмящите конски копита, а предводителят на малката група ставаше все по-мрачен.

За да забрави преживяното унижение, Рейнър се опитваше да се утеши с мисълта, че Вулфгар е спечелил Айслин само с помощта на богати подаръци. Не му се вярваше, че някакъв безименен рицар е в състояние да завоюва благоразположението на една жена, без да я обсипва с богати дарове. По-рано, докато царуваше мир, Вулфгар не играеше никаква роля в светския живот на двора. Ако бяха верни твърденията на Вашел, той даряваше дамите с вниманието си само за

кратко време и безцеремонно се освобождаваше от тях, когато задоволише любопитството си.

По дяволите! Нека се забавлява колкото си иска с придворните дами. Но той беше човек на приключенията и много лесно можеше да си счупи врата при някое от тях... Тогава оставаше само да изтръгне Айслин от сляпата привързаност към мнимия ѝ господар. Хиляди планове се оформяха в главата му, ала той веднага ги отхвърляше, тъй като никой не обещаваше успех.

Когато пред тях изникнаха крепостните стени на Хейстингс и мачтите на корабите в пристанището, Вашел чу облекчените въздишки на мъжете. Всички се радваха на перспективата да се наспят както трябва. След като предадат писмата, щяха да се настанят в някоя кръчма, да се подкрепят добре, да изпият по чаша бира и да се изтегнат в меката постеля.

Слънцето вече се издигаше, когато четирима мъже подкараха конете си по стръмния път, който извеждаше от Хейстингс. Рейнър отново беше начело. Лицето му беше почти толкова мрачно, колкото и предишния ден. Гневът го караше нетърпеливо да пришпорва жребеца си. Този път избра посока навътре в страната, за да не даде възможност на евентуални разбойници по пътищата да ги нападнат.

Мъжете рядко разменяха по някоя дума помежду си. Яздиха през целия ден и устроиха скромния си нощен лагер, едва когато конете им започнаха да залитат от умора. Времето беше меко и на сутринта продължиха пътя си добре отпочинали. Когато слънцето се издигна високо в небето, малкият отряд се изкачи на един хълм и забележа в далечината група ездачи. Рейнър веднага се оттегли в сянката и напрегнато зачака да забележи бойния им флаг.

Чужденците, изглежда, се съвещаваха. Скоро след това се разделиха на три групи, които се разпръснаха в различни посоки. В този миг слънцето освети знамената им и Рейнър позна цветовете на Вулфгар. Тримата му придружители понечиха веднага да се обадят, ала рицарят ги спря. В главата му започна да се оформя дяволски план. Заповяда на двамата стрелци да препуснат към стана на херцог Вилхелм и да известят за пристигането му. Да му съобщят, че Рейнър и Вашел ги следват с важни писма, ала са останали да се съветват с Вулфгар. След като двамата изчезнаха в горичката, Рейнър се ухили широко и се обърна към братовчед си.

— Сега ще се опитаме да устроим малко представление на славния воин, който е пред нас.

Вашел го изгледа въпросително и Рейнър самодоволно продължи:

— По-далеч от нас има английско селце, чиито жители все още са верни на краля си. Знам, че не обичат норманските рицари. Когато последния път минах оттам, веднага ме подгониха. — Спря за миг и посочи двете групи, които обкръжаваха селото отляво и отдясно, докато Вулфгар яздеше право към него. — Вижте отряда му — обърна се към братовчедата си той. — Доколкото познавам Вулфгар, двете групи имат нареждане да отрежат пътищата за бягство. Самият той ще влезе в селото и ще подкани жителите да се предадат. Ако англичаните избягат, двата отряда ще ги заловят сред полето. Ако пък нападнат Вулфгар, те ще излязат в гръб.

Ухили се като голяма стара лисица, която обяснява на малките си как се лови плячка.

— Ще се постареем да объркаме плана му. Ако се покажем на селяните, тия нещастни английски диваци непременно ще хукнат да гонят двамата самотни нормански рицари. Ще ги поведем право към групата на Вулфгар, преди тя да е излязла от гората.

Вашел не хареса плана му.

— Мисля, че мразя англичаните повече, отколкото презирам онова копеле — произнесе със съмнение в гласа той. — Не искам хората ни да станат жертва на проклетите саксонци.

— Нищо няма да им се случи — отговори равнодушно Рейнър. — Вулфгар лесно ще се справи с тълпа селяци. Но поне ще се научи да не вири толкова нос. Нека види какво значи да те нападнат и да си принуден да се защитава срещу коси и бухалки за жито. Ще се принуди да строши някой и друг череп и може би най-сетне ще проумее, че в Даркенвалд просто не можем да действваме другояче.

Макар и неохотно, Вашел се съгласи с плана на братовчед си и двамата подкараха конете си към селището. Точно както беше предвидил Рейнър, насреща им излезе голяма група селяни, въоръжени с коси, вили и копия. Двамата се престориха на уплашени и селяните ги подгониха с диви викове. Рейнър и Вашел нарочно язدهа бавно и на края на гората селяните почти ги настигнаха. Ала щом се скриха в сянката на дърветата, пришпориха конете си и препуснаха в галоп по

пътечката, по която се приближаваше Вулфгар. Отклониха се от пътя още на първия завой и се скриха зад нисък хълм, от който можеха да наблюдават полето на битката.

Скоро след това селяните се появиха на завоя и спряха, за да се огледат. В този мит чуха тропот на много коне и веднага се прикриха между дърветата от двете страни на пътеката.

Рейнър замислено проследи действията им и се обърна към Вашел.

— Май планът ни се обърка. Англичаните искат да го заловят в капан. Не знам какво да правя, а се тревожа и за двамата от свитата ни. Моля те, върви след тях и ги отведи при Вилхелм. Аз ще препусна срещу Вулфгар, за да го предупредя.

Междувременно Вашел беше променил мнението си, защото се приведе на седлото и напрегнато огледа завоя на пътеката.

— Наистина ли искате да го предупредите, братовчедо? Струва ми се много неразумно от ваша страна. — Погледна Рейнър и двамата доволно си смигнаха. — Ще остана тук, докато англичаните смъкнат Вулфгар от седлото. После с удоволствие ще изпълня нареждането ви.

Рейнър мълчаливо кимна. Защитени от гъстите храсталаци, норманите се приближиха още малко до мястото на бъдещата битка.

Вулфгар спокойно напредваше към Кевъншир. Гоуейн и Бюфон бяха заобиколили селището с отрядите си, а след Вулфгар яздеха само сър Милбърн и още трима от свитата му. Както обикновено, Санхърст беше последен. Той все още се страхуваше от чужденците и предпочиташе да се държи на почтително разстояние. За да го подготвят за новата му роля, го бяха въоръжили с къс меч и копие. Отрядът прекоси полянката и се скри в сянката на дърветата. Мъжете внимателно се оглеждаха на всички страни. Едно куче избяга от пътя им, подплашени пѣдпѣдъци подхвъркваха под краката на конете. Хън се разтревожи, отметна глава назад и задърпа юздите. Вулфгар помисли, че животното предчувства сражението, ала щом стигнаха завоя, Хън страхливо изпрѣхтя и заби предните си копита в земята. Вулфгар веднага разбра какво означава това, посегна към меча си и предупредително изкрещя.

В следващия миг отвсякъде изникнаха разярени саксонци. Селяните нападнаха малкия отряд, въоръжени с всевъзможни примитивни оръжия. Хън размахваше копита на всички страни и

мечът на Вулфгар святаше над главите им. Ала след минута върху врата му се стовари силен удар и Вулфгар се отпусна върху шията на вярното си животно. Усети как мечът се изплъзна от ръката му. Светът се завъртя около него и той се плъзна от седлото. Пред очите му причерня, после хоризонтът се смали в една-единствена мъничка точица, която скоро угасна.

След много време в съзнанието му се заби ослепителен и болезнен слънчев лъч. Отвори с усилие очи и видя над себе си късче синьо небе, прорязано от множество елхови клонки. Напрегна всичките си сили, надигна се на лакът и се огледа наоколо. Главата му бучеше.

Видя недалеч от себе си тежкия шлем и предпазливо опипа голямата подутина на тила си. Отстрани лежеше дебел прът от английски дъб с разтрошен край. Значи тази тояга го беше улучила! По пътеката се валяха мъртвите тела на няколко местни жители. Между тях бяха и трима от неговите хора. От Милбърн нямаше и следа.

— Не се тревожете, Вулфгар. Все някак ще преживеете този ден. Гласът идваше иззад гърба му, но Вулфгар веднага го позна.

Претърколи се настрани и отново се надигна на лакът, опитвайки се да погледне в лицето на Рейнър, който се беше разположил удобно на едно повалено стъбло. Обляният в кръв меч беше забит в земята.

Черният рицар очевидно се забавляваше от безпомощността на врага си. Питаше се как ли ще реагира Айслин при вида на смелия си герой.

— Мястото не е много подходящо за почивка, Вулфгар — ухили се той и посочи трупове. — Само преди минути трябваше да прогоня цяла глутница смели саксонци, които с удоволствие биха ви отрязали ушите, за да се хвалят с тях пред жените си.

Вулфгар предпазливо раздвижи глава, за да се отърси от замайването си. Простена от болка и проговори:

— Вие сте последният, от когото бих очаквал да ми спаси живота, Рейнър...

Рицарят сви рамене.

— Само помогнах на Милбърн. Притискаха го от всички страни, ала когато се появих, саксонците си помислиха, че след мен идва голям отряд, и хукнаха да бягат.

— Какво стана с Милбърн?

— Тръгна да търси другите отреди, придружен от оня саксонски глупак, който трябваше да пази гърба ви, ала се появи едва след като паднахте.

Вулфгар застана на колене и се задържа в това положение, за да овладее виенето на свят. Примига към Рейнър, без да проумява какво всъщност се беше случило.

— Аз ви унижих, а вие въпреки това ми се притекохте на помощ и спасихте живота ми. Честно казано, днес направихте неизгодна сделка, Рейнър.

— Да се разберем, Вулфгар — махна с ръка рицарят. — Истината е, че Милбърн и аз ви сметнахме за мъртъв. Едва когато ви измъкнахме изпод телата на няколко саксонци, видяхме, че дъхът ви вдига прах из пътя. — Лицето му се изкриви в усмивка. — Можете ли да се изправите?

— Да — промърмори Вулфгар и с усилие се надигна. Изтри с треперещи ръце потта и мръсотията от лицето си.

Рейнър избухна в смях.

— Английският дъб свърши онова, което не можа да стори добре наточеното оръжие. Струваше си да дойда насам, за да ви видя как падате под тоягата на английския селянин.

Надигна се и посегна към меча си. Изтри го в наметката на един мъртвец и посочи пътя пред тях.

— Конят ви е край потока.

Загледа се след Вулфгар, после сведе очи към меча си и се намръщи. Не биваше да се показва толкова рано.

— Е — промърмори ядно той, — безсмислено е да се ядосвам заради пропилените си шансове.

Пъхна меча в ножницата, отиде при коня си и се метна на седлото. Вулфгар поведе Хън за юздата, след като се убеди, че верният му спътник се е отървал невредим.

— Нося от Хейстингс важни писма за Вилхелм — обясни Рейнър. — Трябва да продължа пътя си, затова ще ви оставя.

Вулфгар вдигна шлема и възседна жребеца си.

— Аз също трябва да побързам. Първо ще опожаря проклетото им село и щом горящите къщи озарят вечерния хоризонт, ще отведа хората си на следващото кръстовище, където ще ноцуваме. — Наведе

се и взе копието си. Стисна го в ръка и изтърси праха от знамето си. — Отивам да се присъединя към хората си.

Поздрави Рейнър с копието, после леко побутна Хън с пети и жребецът полетя като вятър.

Рейнър не откъсна очи от гърба на Вулфгар, докато ездачът и конят не се скриха от очите му. После сърдито дръпна юздите и препусна напред.

Скоро Вулфгар видя част от свитата му да се връща с Милбърн. Рицарят вдигна ръка и спря пред началника си.

— Надявам се, че сте по-добре, сър Вулфгар — поздрави той. — Селяните се прибраха и съобщиха на останалите, че към селото се приближава голям нормански отряд. Грабнаха каквото можаха и избягаха. Ала сър Гоуейн и отрядът му са преградили пътя им само на миля оттук. Ако побързаме, ще ги изненадаме на открито.

Вулфгар кратко кимна и се обърна към Санхърст, който засрамено се криеше зад гърбовете на норманите.

— Щом не умееш да пазиш гърба ми, сега ще погребеш мъртвите. После ще се присъединиш към нас в селото. За в бъдеще само ще ми прислужваш. — Вдигна иронично вежди и добави: — Дано се окажеш поне сръчен прислужник.

После вдигна ръка и малкият отряд препусна напред. Милбърн яздеше начело. Тъй като Вулфгар не можеше да нахлупи шлема върху отеклия си тил, той го окачи на седлото. Очевидно не вярваше, че отново ще им се наложи да се бият.

Скоро преминаха центъра на селото. Едва оставили зад себе си последните къщи, пред очите им се появиха няколко дузини саксонци от всички възрасти. Бегълците се уплашиха от новия неприятел. Майките притиснаха децата до себе си, за да ги защитят с телата си. Мъжете ги наобиколиха и стиснаха в ръце примитивните си оръжия, за да посрещнат атаката на норманите.

Вулфгар прибра копието и препусна срещу човешката купчина. Непосредствено пред нея рязко дръпна юздите, а хората му обкръжиха англичаните със заплашително насочени срещу тях копия. Няколко мига се гледаха очи в очи, после Вулфгар вдигна шлема си от седлото, за да го видят всички, и с гръмък глас попита:

— Кой ме удари по главата?

Английските думи стъписаха саксонците. Един възрастен мъж колебливо пристъпи напред и вдигна поглед.

— Този човек падна почти едновременно с вас и доколкото знам, все още лежи там.

— Жалко за него — промърмори Вулфгар. — Беше силен воин.

Мъжът трепереше от страх пред неизвестността, ала не се осмели да проговори. Норманинът нахлупи шлема си върху седлото и изправи копието си. Хората му обаче продължаваха да държат своите насочени към селяните.

Напрежението се предаде на Хън и жребецът рязко се изправи на задните си крака. Вулфгар го успокои с тихи, гальовни думи, после извиси глас и заповедническият му тон не остави съмнение кой щеше да заповядва тук от сега нататък.

— По правото на оръжията вие сте собственост на Вилхелм. Той е законен крал на Англия, независимо дали това ви харесва или не. Имате избор: или ще пролеете кръвта си в прахта, или ще вложите всички сили, за да построите отново селището си.

Мъжът пред него въпросително вдигна вежди и обърна поглед към селището, което беше невредимо.

— Решението, което изисквам от вас, не е трудно — продължи Вулфгар. — Затова побързайте. Хората ми няма да чакат дълго. Подчинете се и аз ви обещавам да запазя живота ви.

Хън отстъпи крачка назад, Вулфгар вдигна копието и се прицели в гърдите на мъжа пред себе си. Човекът колебливо отпусна меча, после свали бронята и показа голите си ръце. Останалите последваха примера му. Вили, коси и брадви полетяха към земята, докато всички останаха без оръжия.

Вулфгар кимна към хората си и те едновременно отпуснаха копията си. После отново се обърна към селяните:

— Както виждам, сте взели със себе си част от имуществото си. Надявам се, че сте направили добър избор, защото това е всичко, което ви остава. — Обърна се към младия Гоуейн и продължи: — Отведете ги на полето и ги пазете добре. — Вдигна ръка. — Останалите да ме следват.

Обърна Хън и препусна обратно към селото. Спря на площада и започна да дава нареждания на Милбърн.

— Претърсете къщите. Съберете златото, среброто и всичко по-ценно и го струпайте на прага на църквата. Отбележете претърсените къщи и заключете вратите. Накрая хвърлете върху покривите запалени факли. Не закачайте църквата и житниците.

Вулфгар се оттегли на малкия хълм край селото, за да наблюдава как се изпълняват заповедите му. Слънцето вече се спускаше към хоризонта, сенките се удължаваха. Черните дупки на прозорците плашеха норманите, които тичаха като мравки от къща на къща.

След като събраха ценните вещи и хранителните припаси, за миг настъпи тишина. Внезапно черните дупки се осветиха отвътре. Лумнаха първите пламъци. Огнени езици лижеха сламените покриви. Скоро сивото небе се озари от пожара.

Откъм полето долетяха хълцания и стонове. Норманите излязоха от селото, следвани от скърцащата под тежкия товар кола.

Вулфгар слезе от хълма с натезало сърце. Не понасяше гледката на човешкото нещастие.

Спря пред саксонците, които страхливо се скупчиха един до друг.

— Запомнете този ден! — проехтя страшният му глас. — Никога не забравяйте, че в земите на Вилхелм справедливостта действа бързо. Нека този пожар ви служи за урок. Скоро ще се върна пак да видя какво сте направили. Заповядвам ви веднага да се заемете с възстановяването на селището си! Стройте и помнете, че този път работите за Вилхелм.

Заваля сняг на едри парцали. Вулфгар трябваше да бърза. Очакваше ги дълъг път. Тази нощ им трябваше сигурно убежище, за да се опазят от снежната буря. Вдигна копието и спътниците му препуснаха в указаната посока.

Преди да тръгне, норманинът отново обърна глава към заревото на пожара, видя срутващите се покриви и гъстия облак дим, понесени от бурния вятър. Гръмкият му глас надви воя на бурята:

— Оставих ви църквата и хранителните припаси. Ала зимата ще ви поизмъчи. — Изсмя се и добави: — Обзалагам се, че вече няма да нападате минаващите нормани.

После пришпори Хън и препусна след хората си. Селяните дълго гледаха след него. Лицата им бяха разкривени от болка и унижение.

Ала дълбоко в себе си всеки осъзнаваше, че скоро ще си възвърне отнетото. Нали бяха живи и здрави...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Пряската снежна покривка проскърцваше под краката на Айслин. Тъкмо беше излязла от къщурката на майка си и се връщаше в господарския дом. Последните лъчи на слънцето осветяваха пътя ѝ. Във въздуха танцуваха едри снежинки. Айслин вдигна поглед към мрачното зимно небе, което сякаш притискаше покривите на къщите. Забави крачка и остави тишината на нощта да подежда върху тъгата в сърцето ѝ. Винаги, когато прекарваше по няколко часа в хижата на майка си, излизаше оттам напълно изтощена. Струваше ѝ се, че няма да преживее следващия ден. Старата жена все повече потъваше в света на лудостта, който я караше да крои какви ли не планове за отмъщение. Айслин знаеше колко бързо умее Вулфгар да раздава справедливост и трепереше от страх, че старицата може да осъществи някой от безумните си кроежи. Ала напразно си блъскаше главата да открие средство, с което да защити нещастната си майка.

Снежинките освежиха поруменелите ѝ страни и тя ускори крачка. Пред портата на дома им беше спряла кола и трябваше да узнае кои нещастници търсят убежище в Даркенвалд в тази мразовита нощ. Дано Гуинет ги посрещне по-любезно от многото други, които безмилостно беше прогонила.

Айслин блъсна тежката порта, после грижливо я затвори и огледа малката група хора, които се топлеха край огъня. Свали нарочно бавно вълнената си наметка и пристъпи към огнището. Хвърли бърз поглед към Болсгар, за да установи в какво настроение е дъщеря му. Знаеше как се смрачава лицето му при всяко нейно избухване, ала тази вечер старецът изглеждаше спокоен и дори весел. Успокоена, Айслин отново посвети вниманието си на мизерно облечените възрастни и дребните деца, които се бяха струпали около огъня.

Малкото момче вдигна очи и възхитено се загледа в гъстата медноцветна коса, която падаше по раменете на влязлата жена. Айслин не можа да потисне усмивката си.

По-младата от жените я огледа с неприкрита враждебност. Кой знае по каква причина, чужденката не сваляше очи от Айслин и следеше всяко нейно движение. Малкото момче очебийно ѝ приличаше. Явно бяха майка и син. Лицето на мъжа беше бледо като платно. Целият трепереше от изтощение. Жената до него излъчваше спокойно достойнство и умните ѝ очи внимателно следяха какво става наоколо.

Останалите деца бяха доста по-големи от тъмноокото момче. Най-голямото беше на възрастта на Хам, сестричката му вече започваше да се превръща в жена, а двете малки момчета изглеждаха като близнаци.

— Вече помислихме, че сте се загубила, Айслин — проговори учтиво Гуинет и момичето веднага застана нащрек. Тази жена непрекъснато кроеше нещо срещу нея. — Вулфгар ни е изпратил гости — продължи Гуинет и посочи новодошлите. Представи ги един по един и почти доволно заключи: — Вулфгар е наредил да останат при нас.

— Така е, милейди — кимна Гевин. — Брат ми Санхърст остана на служба при него.

— А как е моят господар? Здрав ли е? — попита с топъл глас Айслин.

— Добре е — отговори ковачът. — Измъкна колата ни от калта и прекарахме една нощ в лагера му. Даде ни храна и нареди да се заселим в Даркенвалд.

— Каза ли ви колко време ще отсъства? — попита нетърпеливо Айслин. — Скоро ли ще се върне у дома?

— Вие май едва сдържате желанието си по него, Айслин — изсмя се подигравателно Гуинет.

Младото момиче поруменя.

— Не, милейди — отговори учтиво Гевин. — Нищо не каза за това.

Гуинет отмести очи от Айслин към младата вдовица, после отново впи очи в нея и завистливо изгледа стройната фигура и разпуснатата златна коса. Внезапно я осени злобна мисъл, която можеше да бъде много полезна за бъдещите ѝ планове. Много важно, че щеше да излъже тази нещастна робиня.

— Вулфгар е наредил преди всичко на Хайлан и сина ѝ да се заселят в Даркенвалд.

Айслин отлично почувства накъде бие Гуинет и се извърна към младата вдовица. В сърцето ѝ се промъкна страх. Хайлан направи опит да се усмихне, ала устните ѝ трепереха. Не можа да издържи вторачения поглед на Айслин и отмести очи.

— Разбирам — промълви спокойно младата жена. — Затова сте толкова любезна с новодошлите. Вулфгар непременно ще се зарадва, че сте ги посрещнали добре.

Гуинет присви очи и злобно отговори:

— Вулфгар е изключително великодушен господар. При него дори робите живеят в разкош и им се подаряват нови дрехи.

Айслин се престори, че не разбира намека, и спокойно отвърна:

— Така ли? Господи, аз пък не бях забелязала. Само ми направи впечатление, че днес сте много по-добре облечена, отколкото в деня на пристигането си, Гуинет.

Болсгар тихо се изсмя и Гуинет унищожително го изгледа. Цялата къща знаеше, че нахално си е присвоила най-красивите дрехи на Айслин. И сега беше облечена в златножълтата ѝ гуна, докато момичето трябваше да се задоволи с извехтялата роба, която по-рано обличаше само когато чистеше и миеше.

Гласът на Гуинет направо хапеше:

— Винаги съм се питала как мъжът може да се къдне във вярност на една жена и само след няколко дни вече да посяга към следващата. Тази хубавица очевидно много се е харесала на Вулфгар и той я е изпратил тук с нареждане да го очаква.

Айслин втренчи поглед в младата вдовица и Хайлан изплашено трепна. Младата жена напразно се помъчи да узнае по очите ѝ какво се е случило между нея и Вулфгар. Ала когато се обърна към Гуинет, в гласа ѝ прозвуча спокойно достойнство:

— Тук никой не знае какво точно се върти в главата на Вулфгар. А що се отнася до мен, аз се надявам, че е човек на честта и ще спази дадената дума. Аз му се доверих и свързах съдбата си с неговата.

Без да изчака отговора на Гуинет, Айслин се обърна и нареди на Хам да донесе билки и мехлеми.

— Виждам, че този мъж спешно се нуждае от моята помощ. Или може би някоя от вас ще се опита да го излекува? — Погледна

въпросително Хайлан, ала вдовицата се изчерви и поклати глава. Гуинет сви рамене и се наведе над бродерията си. — Е, тогава ще трябва да се заема аз — заключи с горчива усмивка Айслин.

Пристъпи към Гевин и внимателно свали превръзките от отсечената ръка. Мидред застана от другата ѝ страна, за да помага. След кратко мълчание Гуинет отново направи опит да я предизвика:

— Всеки знае какво става на бойното поле. Нали, Айслин? Вие също можете да ни разкажете някои неща за отношението на норманите към жените. Те винаги вземат онова, което искат. Как ли са се чувствали, когато е трябвало да изтърпите бруталните им нежности?

Айслин с мъка потисна надигация се в сърцето ѝ гняв. Колко ли жесток трябваше да бъде човек, за да ѝ припомни миговете на ужасното унижение! Видя, че Мидред я гледа с внимание, и прочете в очите ѝ разбиране и съчувствие.

— Моля се на Бога да ви спести подобна участ, Гуинет — отговори едва чуто тя.

Гуинет изглежда се засрами от грубостта си и отново се приведе над работата си. Хайлан им обърна гръб и протегна ръце към огъня. Айслин почисти раната, после грижливо я превърза и пристъпи към сър Болсгар.

— Чухте как дъщеря ви оценява непостоянството на мъжете, милорд. Какво мислите вие по този въпрос?

— Дъщеря ми няма и понятие от мъжките чувства — изръмжа Болсгар. — И как да има, когато никой досега не се е заинтересувал сериозно от нея! — Взе ръката на Айслин между своите и утешително продължи: — А що се отнася до Вулфгар — още като момче той беше верен: на коня си, на сокола си... на мен. — Очите му се овлажниха и той извърна поглед. — На него може да се има доверие.

— Откъде знаете какво е отношението му към жените? — подхвърли злобно Гуинет.

Болсгар вдигна рамене.

— Вярно е. По-рано често твърдеше, че не се интересува от жени. Вулфгар прилича на железен вълк, който броди от битка към битка и чието сърце е каменно. Ала дълбоко в него гори копнеж за любов — толкова силен, че едва успява да го запази в тайна.

— О, небеса! — процеди ядно Гуинет. — Собственият ми баща, който наскоро изгуби цялото си богатство, не се трогва, че брат ми и тази саксонска...

— Гуинет! — прекъсна я строго Болсгар. — Дръжте си устата или ще ви я затворя!

— Но аз говоря истината! — настоя упорито Гуинет. — Нямайте нищо против, ако брат ми вземе саксонската курва за своя законна съпруга.

Интересът на Хайлан неочаквано се събуди.

— Значи вие не сте му жена? — попита дръзко тя.

— Разбира се, че не е — отговори презрително Гуинет. — Първо делеше леглото на друг норманин, а сега се опитва да върже брат ми...

Болсгар скочи от креслото си. За първи път през живота си Гуинет се изплаши от гнева на баща си. Айслин остана неподвижна, стиснала ръце в юмруци и здраво прехапала устни, твърдо решена да не се издава пред другите две жени. Болсгар застана пред дъщеря си и изсъска:

— Безсърдечна глупачка! Побесняла си от ревност!

Хайлан се покашля. Реши да смекчи гнева на стария човек, като отклони вниманието му.

— Лорд Вулфгар е велик воин. Сигурно често са го ранявали. Откъде е този белег...

Айслин рязко се извърна и втренчи очи в младата вдовица. Откъде знаеше тя, че Вулфгар скоро е бил раняван и на кое място? Нали само двамата със Суейн бяха виждали раната...

Гуинет забеляза изненадата й, ала не можа да си я обясни.

— Кой белег ви интересува, Хайлан?

Вдовицата сви рамене.

— Просто исках да попитам откъде е белегът на бузата му, нищо повече.

Гуинет се отпусна на стола и крадешком изгледа баща си, който беше отстъпил назад със смръщено чело.

— Почувствахте ли се отблъсната от този грозен белег? — попита с измамна любезност тя.

— О, не! — отговори усмихнато Хайлан. — Лицето му е много привлекателно.

Очите ѝ се отместиха към Айслин. Вече нямаше защо да се страхува от тази жена. Двете бяха равнопоставени. Ако онази нощ не беше избягала от обятията на Вулфгар, сега сърцето му можеше да принадлежи на нея.

— Белегът е от един нещастен случай в детството му — обясни Гуинет.

— Нещастен случай? — прошепна Болсгар. — Защо лъжеш, дъще? Не беше нещастие. Стана нарочно, със зло намерение.

— Недей, татко — помъчи се да го успокои дъщерята. — Нека забравим станалото. Колко време мина оттогава...

— Да го забравя! Не, никога! Помня го, като че беше вчера.

Гуинет сърдито прехапа устни.

— Тогава им разкажете какво се случи. Кажете им, че побесняхте от гняв, когато узнахте, че е копеле, и го ударихте през лицето с ръкавицата за лов на соколи.

Болсгар с мъка се надигна от креслото си. Треперейки с цялото си тяло, пристъпи към Гуинет и процеди през зъби:

— Взехте ми думите от устата, дъще. Вече не е нужно да обяснявам.

— Седнете, татко, и се дръжте като учтив домакин — отговори спокойно дъщерята.

— Домакин? — изръмжа Болсгар. — Не съм никакъв домакин. Този дом е на Вулфгар, а аз не искам да си присвоявам имуществото му, както правиш ти. — Огледа залата и попита: — Къде е Суейн? Имам нужда от чаша бира и искам да я изпия в неговата компания.

— При конете е, татко — отговори Гуинет.

— А Керуик? — продължи старецът. — С това момче също е приятно да седнеш на масата.

— Невъзможно, татко — отговори недоволно Гуинет, раздражена, че баща ѝ си пие бирата с крепостни. — Заповядах му да приготви дом за гостите ни.

— Толкова късно? — изръмжа гневно Болсгар. — Бедният човек също има право на почивка, дъще.

Гуинет потисна напиралците на езика ѝ остри думи, за да не разсърди още повече баща си.

— Реших да се погрижа добре за тези бедни хора. Не могат да си починат добре на каменния под в залата, нали? Затова наредих да им

приготвят хижи.

Болсгар се надигна.

— Тук няма човек, с когото може да се разговаря разумно. Предпочитам да се оттегля в стаята си. Желая ви приятна почивка.

Гуинет му кимна, ала старият лорд вече се беше обърнал към Айслин и ѝ предлагаше ръката си.

— Може да съм стар, ала с удоволствие ще придружа красивата демоазел до стаята ѝ. Ще ми окажете ли честта, детето ми?

— Разбира се, сър — отговори с усмивка младата жена.

Сложи ръка на лакътя му и двамата бавно се запътиха към горния етаж. Болсгар спря пред вратата на спалнята и дълго мълча, измъчван от тежките си мисли. Най-после с въздишка проговори:

— Знам, че би трябвало да поговоря сериозно с Вулфгар. Бих искал да се съобразява повече с вашата чест. Ала нямам право да се меся в работите му.

Айслин поклати глава и с усмивка отговори:

— Не бива да има чувството, че го принуждаваме да стори нещо. Трябва сам да го поиска, иначе просто няма смисъл.

Болсгар нежно притисна ръката ѝ.

— Много сте мъдра за годините си, дете. Ала бих искал въпреки това да ви дам един добър съвет. Оставете вълка спокойно да вие срещу луната. Много добре знае, че няма да я свали на земята. Нека броди сам из тъмните гори, там няма да намери онова, за което жадува сърцето му. Ала ще дойде времето, когато ще го обхване неутолим копнеж по любов и нежност. Едва тогава ще проумее къде е истинското щастие. Дотогава му служете вярно и с цялото си сърце. Ако поне малко сте привързана към този мъж, дарете го с любовта, която майка му и аз му отказахме.

Айслин почувства страданието на стария човек, който беше загубил обичаните си синове, и сърдечно отговори:

— Не забравяйте, че не съм му съпруга, милорд. Нали виждате каква привлекателна жена е изпратил вкъщи.

Болсгар смутено сведе очи. Много му се искаше да ѝ обясни, че никоя жена не може да се сравнява с нея, ала не знаеше дали и Вулфгар мисли същото.

Гевин кимна към стълбите.

— Тя ли е дъщерята на стария лорд? — попита тихо той.

— Да — въздъхна Гуинет. — Отворената рана в сърцето на селището.

Мидред и Гевин размениха поглед, но не изразиха гласно мислите си. Хайлан обаче се вслуша с интерес в думите на Гуинет.

— Вярно е, че брат ми дели леглото си с нея, и тя си въобразява, че отново ще стане лейди. — Гуинет почувства напрегнатото внимание на Хайлан и се обърна направо към нея. — Брат ми е от хората, които не се задоволяват само с една жена. Ще се позабавлява още малко с нея и ще потърси друга. Ала тази е вещица и ме е страх, че ще му направи магия...

Ръцете ѝ конвулсивно стиснаха облегалките на креслото. В мисълта ѝ изникна споменът за нежността по лицето на Рейнър, когато притискаше в обятията си проклетата саксонка.

— А този Керуик ѝ е любовник, докато Вулфгар отсъства — излъга злобно тя. — Айслин е курва, макар баща ми да я почита като дама. И той е замаян от хубостта ѝ като всички мъже наоколо.

— Лорд Вулфгар също ли я намира красива? — попита плахо Хайлан, измъчвана от ревност. Никога нямаше да забрави как норманинът произнесе името на другата в обятията ѝ.

Мидред смръщи чело и предупредително произнесе:

— Не е много разумно да се месиш в живота на лорд Вулфгар, Хайлан.

— Е, не мога да знам какво става в главата на брат ми — продължи невъзмутимо Гуинет. — Тази жена носи знака на злото в червената си коса и никой не се съмнява, че е вещица. Кой знае с какви магически питиета и мехлеми завладява душите на бедните мъже. Всичко в нея е лъжа и преструвка.

— Не — промърмори като на себе си Хайлан. — Мен няма да омае.

Мидред остро изгледа зълва си. Гуинет се надигна и остави бродерията си.

— Очите ми сълзят от пушека в залата. Ще се оттегля в стаята си. Желая ви приятна почивка.

Саксонското семейство изчака вратата на спалнята да се затвори зад нея и Мидред се обърна към Хайлан с едва сдържан гняв:

— Ще се държиш настрани. От това зависи животът на всички ни.

Хайлан сви рамене и с танцуващи стъпки се отдалечи.

— Защо да се държа настрани? Уважавам лейди Гуинет и съм почтителна към баща ѝ, въпреки че той не ме хареса. За кого говориш тогава, Мидред?

— Знам, че когато си втълпиш нещо в главата, няма спасение от теб — отговори сърдито Мидред. — Много добре виждам, че си хвърлила око на норманския рицар. Не се занимавай с него, Хайлан. Той принадлежи на лейди Айслин.

— Ами! — изсъска ядно Хайлан. — Почти го бях спечелила.

— Не си въобразявай глупости, жено. Изпратиха ни тук да работим, нищо повече. — Мидред хвърли поглед към съпруга си, очаквайки подкрепа. Ала Гевин вдигна рамене и мълчаливо се извърна. Затова продължи с овладян глас: — Няма да се карам с теб, Хайлан. Ала те предупреждавам: щом лейди Айслин стане господарка на този дом, може да изхвърли всички ни на улицата. Не продължавай да правиш мили очи на норманина. Къде ще отидем, ако ни изгонят? В Англия царят глад и мъка. Моля те, помисли поне за сина си!

— Точно за него мисля — отговори ядно Хайлан. Погледна заспалото момче и нежно приглади косите му. — Майлс е цяло съкровище, дори за някой лорд.

Мидред сърдито поклати глава и прекрати безполезния разговор. Скоро Керуик дойде да ги отведе в новите хижи. Трябваше да събудят децата, да ги увият в топли дрехи и да ги изведат в нощта. Керуик показа първо хижата на Гевин и семейството му, после отведе Хайлан и сина ѝ в малката къща от другата страна на улицата. В стаичката гореше буен огън. Младият англичанин притури още дърва, докато Хайлан любопитно го разглеждаше.

— Вашата лейди Гуинет е много изискана дама — проговори любезно тя. — Сигурно с удоволствие ѝ служителите.

Керуик се надигна и изпитателно изгледа младата жена, без да издава мислите си. Хайлан сърдито се извърна.

— Какво друго ти остава? Ти си само един обикновен крепостен. Защо си на страната на червенокосата вещица?

Керуик не можа да се сдържи и с горчивина отговори:

— Някога тази червенокоса вещица беше моя годеница. После този нормански воин я взе в леглото си. А аз бях лорд и имах свой собствен дом, които той ми отне. Не скърбя за загубата на земите си, ала болката ми от загубата на Айслин е неизмерима. Препоръчвам ви, когато говорите за нея в мое присъствие, да подбирате внимателно думите си. Ако имате поне капчица разум, няма да се вслушвате в коварните лъжи на Гуинет.

— Успокойте се. И сама мога да преценя какво става около мен. Не се съмнявам, че тази Айслин все още ви държи в подчинение.

— Така е — призна Керуик. — Макар че вие не разбирате.

— О, много добре ви разбирам — възрази разгорещено Хайлан. — Не забравяйте, че отскоро съм вдовица и все още знам към какво се стремят мъжете.

Керуик въпросително вдигна вежди.

— Какво искате да кажете?

Младата жена вирна брадичка.

— Ако поискам, Вулфгар ще стане мой.

Англичанинът недоверчиво се изсмя.

— Вие? Какво си въобразявате? Да не намеквате, че ви е избрал за своя метреса?

Гласът на Хайлан пресекваше от гняв.

— Не съм от тези жени! Той ме пожела, това е истината. Ще видим как ще се държи след завръщането си.

Керуик не скриваше презрението си.

— Чуйте какво ще ви кажа, вдовице — заяви категорично той. — Когато направих опит да защита Айслин от претенциите му, норманинът собственоръчно ми смъкна кожата от бой. Едновременно с това непрекъснато заявява, че не се интересува от жените. Може и да ви вземе, както взе моята Айслин. Ала съм сигурен, че няма да получите нищо в замяна на тялото си.

— Нима твърдиш, че никога няма да стана господарка на дома? — попита високомерно Хайлан. — За какво ме е изпратил тук, как мислиш?

— За да работиш като всички останали — отговори спокойно Керуик. — В Даркенвалд има нужда от работни ръце.

Побесняла от гняв, вдовицата изкрещя:

— Я ме погледни! Нима ти се струва невероятно да се е влюбил в мен?

— Не си въобразявайте несъществуващи неща, скъпа. Признавам, че сте красива, ала изобщо не можете да се мерите с Айслин.

Хайлан почервения от гняв.

— Аз ще стана господарка на Даркенвалд. Ще видите!

— Така ли? — Керуик подигравателно вдигна вежди. — Този опит ще бъде много болезнен за вас — направи последен опит да я вразуми той. — Знайте, че пропуснах да спомена най-голямото предимство на Айслин. Не съм срещал по-умна жена от нея. — Поклони се иронично и напусна хижата.

В самотната си спалня Айслин почувства как в сърцето ѝ се надигат старите страхове. Дали междувременно Вулфгар не я беше забравил в обятията на друга жена? Нима щеше да си остане за него само една играчка, захвърлена безучастно настрана?

Болката в гърдите стана непоносима. Хвърли се на леглото и избухна в плач. Когато сълзите ѝ пресъхнаха, се уви плътно в дебелите вълчи кожи, търсейки утеха в спомена за силното, топло тяло на Вулфгар. В този миг на вратата се почука. Айслин скочи и с треперещ глас покани късния посетител да влезе. Когато на прага застана Мидред, момичето я погледна смаяно.

Жената не се беше побояла да се върне в студената нощ, за да изпълни поръчението на Вулфгар. В ръцете си стискаше вързопчето.

— Нося новини от лорд Вулфгар, милейди, които са предназначени само за вашите уши.

Мидред много добре виждаше зачервените очи и мокрото от сълзи лице на Айслин. Изпълнена със съчувствие, заговори меко и утешително:

— Милейди, не обръщайте внимание на глупавата Хайлан. Духът ѝ е доста объркан. Често мечтае за неща, които са извън границите на нейните възможности. Знаем, че лордът не е отметнал сърцето си от вас, защото той лично ми предаде този дар и изрази загриженост за здравето ви. Пожела да ви предам да се държите с доверие за Суейн и да се обръщате към него винаги, когато имате

нужда от нещо. Не се страхувайте от мечтите и желанията на младата вдовица.

Сложи вързопчето в ръцете на Айслин и с разбираща усмивка проследи нетърпеливите движения, с които младото момиче развърза шнуровете.

— Освен това ме помоли да ви уверя, че го е спечелил по честен начин.

Айслин я погледна с натежали от радостни сълзи ресници и притисна до гърдите си плата, избран за нея от ръцете на Вулфгар. Засия от щастие и се хвърли на врата на добрата жена, която се изчерви от бурните благодарствени думи.

— О, Мидред, не разбираш ли? — извика щастливо тя. — Веднъж Вулфгар ми заяви, че нямал навик да прави подаръци на жените, защото скъпял златото си, а и те не стрували толкова.

Мидред одобрително се усмихна. Усецаше, че е намерила приятелка в лицето на тази млада дама. Притисна сърдечно ръката ѝ и отговори:

— Спечелихте поредната битка, мила. Да се надяваме, че скоро ще спечелите и войната.

Айслин доверчиво се усмихна и весело отговори:

— Да, да се надяваме на бъдещето.

С леко сърце Мидред затвори вратата на спалнята, слезе долу и забърза към новия си дом. Беше щастлива от установилото се между нея и младата лейди доверие и за пръв път от много време насам гледаше с надежда в бъдещето. В Даркенвалд ги очакваше спокоен и мирен живот. Мъжът ѝ щеше да се заеме отново със занаята си, подпомаган от децата, а двете с дъщеря ѝ щяха да прислужват в господарския дом, за да подпомогнат издръжката на семейството си.

Айслин стана много рано сутринта и коленичи пред раклата с дрехите на Вулфгар. Извади грижливо сгънатите жакети и панталони, милвайки нежно всяка вещ, постави на дъното жълтия плат и отново нареди дрехите в раклата. Само тук подаръкът му щеше да бъде предпазен от алчните ръце на Гуинет. Тя нямаше да посмее да рови из вещите на брат си. А щом съобщят за завръщането на Вулфгар, ще извади плата и ще си ушие нова гуна, за да го посрещне красиво

облечена. Внезапно се почувства уверена, че Вулфгар няма друга жена и скоро ще се върне при нея.

Когато слезе в залата, завари Гуинет и Хайлан пред огъня. Младата вдовица беше освободена от грубите домашни работи и Гуинет я посвещаваше в заниманията на благородните дами. Ала грубите пръсти на Хайлан не умееха да правят фини бодове на бродерията и търпението на Гуинет беше подложено на тежко изпитание. Айслин едва не избухна в смях, когато Хайлан смирено се извини за несръчността си.

Гуинет укорително я изглежда.

— Правете по-малки бодове. Нали ви показах.

— Простете, милейди, но не умея да си служа добре с иглата и конеца — обясни кротко Хайлан. Очите ѝ проблеснаха, когато гордо добави: — Затова пък съм прочута с печеното от диво прасе и със сладкишите си.

— Това е работа за прислугата — укори я рязко Гуинет. — Истинската дама се познава по умението си да шие. Вулфгар ще очаква от вас да шиете и кърпите дрехите му.

Айслин спокойно пристъпи напред и протегна ръце към огъня.

— Много мило, че се тревожите за облеклото на господаря ми, Гуинет. Ала ви уверявам, че не ми е необходима помощ. — Усмихна се и леко привдигна полите си, за да ги стопли. — Вулфгар е много доволен от шиваческото ми умение.

Гуинет презрително изпръхтя.

— Много чудно как намирате време за шев, като през цялото време се търкаляте в леглото му.

— Откъде знаете колко време прекарваме в леглото, Гуинет? — попита невинно Айслин. — Или не само ровите в чуждите ракли, ами и подслушвате пред вратите на спалнята ни?

— Какви ги дрънкате? — изсъска ядно Гуинет. — Нямате ракла, не разбирате ли? Робите нямат собственост.

Ала днес никой не можеше да смути спокойствието на Айслин.

— Ако аз съм робиня, цялото ми имущество принадлежи на Вулфгар — отговори с усмивка тя. — А това означава, че ограбвате собствения си брат.

— Брат ми каза, че всичко тук е на наше разположение — избухна Гуинет. — И че можем да правим, каквото си искаме.

— Така ли? — засмя се Айслин. — Каза го на Болсгар, не на вас. А баща ви не взема нищо, което не е негово. Ходи на лов и подпомага изхранването ни. Задоволява се с малко, защото знае, че Вулфгар иска да възвърне благосъстоянието на Даркенвалд. А какво вършите вие, скъпа Гуинет?

Жената скочи като побесняла.

— Докато брат ми отсъства, аз водя домакинството и пазя складовете от пияници и гладници! Мъжете опустошават запасите ни като...

Ала внезапно замлъкна наред думата си и втренчи изплашен поглед към вратата. Айслин се обърна и видя влезлия Суейн. Мъжът спокойно се усмихна и подчертано бавно си отрязва грамаден къс месо от бута, който се печеше над огъня. След като уталожил глада си, надигнал големия рог с бира, оставен на масата, и пи до насита. Облиза с шумно мляскане мазните си пръсти, изтри ги в кожения жакет и обърнат към Айслин, заплашително попита:

— Кой се оплаква от месото, което носим с Болсгар?

— Никой, Суейн — засмя се Айслин. — Наистина никой. Благодарение на усилията ви на трапезата ни никога не липсва прясно месо.

— Добре, добре — промърмори норманинът и предизвикателно изгледа Гуинет. После доволно се оригна и излезе навън.

Айслин отстъпи крачка назад и иронично разгъна полите си.

— Простете ми, дами, ала трябва да се заема с всекидневните си задължения. — Обърна се към младата вдовица и настави: — Внимавайте печеното да не прегори, Хайлан.

С леки стъпки прекрачи прага и излезе навън в слънчевия зимен ден, който днес изглеждаше пълен с чудеса.

Вулфгар остана с отряда си няколко дни на кръстовището в близост до Кевъншир. Снегът не валя дълго и скоро се стопи в размякнатата земя. Хората му залавяха пътници и английски съгледвачи, които наблюдаваха похода на Вилхелм и съобщаваха посоката му. Щом потеглиха на път, Вулфгар освободи пленниците, защото междуременно сведенията им бяха станали безполезни.

Войските на Вилхелм маршируваха пред тях, така че от тази страна не ги заплашваше опасност. Развалиха лагера и отново се заеха да осигуряват фланга на армията. Продължиха пътя си на север, а през това време херцогът прекоси Темза северно от Лондон. Градът беше отрязан от идващите му на помощ войски и трябваше да се защитава сам.

Хемпшир, Беършир, Уолингфорд — това бяха спирките на похода им. Архиепископ Олдрид, в свитата на който беше английският претендент за трона Едгар, се сблъска с Вилхелм при Беркхамстед и изостави Лондон на милостта на съдбата. В крайна сметка бяха изпратени заложници и от двете страни и бяха разменени клетви за вярност. Уговориха се да коронясат норманина за крал на Англия в деня на Рождество Христово.

Вулфгар и отрядът му бяха повикани в лагера заедно с всички останали. Колата им беше натежала от злато, сребро и скъпоценности, събрани като откуп или придобити в бой. Ковчежниците на херцога оцениха стойността на предметите, отделиха двоен десетък за господаря си и върнаха остатъка на Вулфгар.

Скоро мъжете започнаха да недоволстват от монотонния лагерен живот. Вулфгар разпредели между рицарите дяловете от плячката и сега трябваше да полага големи усилия, за да ги задържи в лагера, където поне не ги заплашваше опасност да изхарчат за една нощ спечеленото.

Имаше цяла седмица до Коледа, когато Вулфгар получи от Вилхелм вест, че войската ще влезе в Лондон и ще чака там деня на коронацията. Самият той щял да се настани близо до Уестминстърското абатство.

Вулфгар оседла Хън още на зазоряване и препусна към града. Там цареше напрежение и от много страни го посрещаха изпълнени с омраза погледи. Къщите бяха нагъсто една до друга, каменни, с дебели дървени греди. Фронтоните им почти се докосваха. В канавките на калдъръмените улици течеше мръсна вода, която отнасяше отпадъците извън града.

Колкото повече приближаваха Уестминстър, толкова по-гъста ставаше тълпата. Всеки свободен английски гражданин се натискаше да види мястото, където родината му щеше да се подчини на норманския херцог. Вулфгар често се принуждаваше да си пробива път

със сила. Когато най-сетне излезе на площада пред абатството, погледът му веднага бе привлечен от голяма каменна сграда, разположена малко встрани, ала с чудесен изглед от високия си покрив. Добра се до входа и като видя, че е свободна, веднага я реквизира от името на херцога.

Дебелият търговец, който живееше там, избухна в сърдити хленчения, че норманите злоупотребяват с имуществото му. Когато узна, че няма да получи обезщетение, гневът му премина всяка граница.

Ала Вулфгар оставаше невъзмутим.

— Е, добри човече, нали все пак трябва да изпълните дълга си пред Вилхелм и короната. — Гласът му беше подигравателен. — Впрочем, радвайте се, че не опожарих къщата ви до основи, какъвто е обичаят ми.

Нареди на сплашения търговец да напусне веднага къщата с цялото си семейство и да си потърси друг дом за две или три седмици. Остана в къщата, за да провери добре ли се изпълняват нарежданията му. Англичанинът изтича да уведоми семейството си и Вулфгар се разсмя с глас при звука на вбесения женски глас, който остро кореше нещастника, че не се е противопоставил на нахалните нормани и не е поискал високо обезщетение.

На партера имаше достатъчно обори за конете и добре обзаведена кухня. Избата беше обширна, препълнена с отбрани вина и сладкиши. На втория етаж имаше няколко стаи и голям салон, в който хората му щяха да си почиват и да разговарят. По тясна стълбичка се отиваше в горния етаж. Там бяха частните покои на домакина. Бяха обзаведени толкова разкошно, че достойно можеха да се състезават с всеки нормански замък. В края на коридора имаше още една тясна стълба, която водеше на таванския етаж. От купола му се разкриваше чудесна гледка към града.

Вулфгар слезе отново в покоите на търговското семейство и дълго остана в просторната спалня. Пръстите му се плъзгаха по мекия матрак на широкото, тапицирано с кадифе легло, и сякаш напипваха разпилените по възглавниците медноцветни коси и меко закръглените бедра. Погледнаха го две весели виолетово-сини очи, а топлите устни жадно отговориха на целувката му.

С големи усилия успя да прогони от съзнанието си тази прелъстителна картина. По дяволите, малката вещица наистина го беше омагьосала!

Скочи с проклятие на устните и побърза да препусне обратно към лагера. Не възприемаше почти нищо от околността. Едва когато изкачи последния хълм и пред погледа му се ширна грамадният стан на норманската войска, успя да се окопоти. Чувстваше се самотен като никога досега и дълбоко в себе си осъзнаваше, че вече е взел решение.

Внезапно го обзе детинска веселост. Заби шпори в хълбоците на Хън и конят сърдито изпръхтя. После се понесе в буен галоп към лагера.

След два дни войската влезе в Лондон. Цяла нощ трая празникът на победата.

Докато хората му пируваха, Вулфгар стоеше до прозореца и се взираше в осветения от стотици факли площад. Беше изпратил Гоуейн в Даркенвалд и се надяваше младият рицар да пристигне там още утре сутринта. Напрежението вибрираше в гърдите му. Непрекъснато виждаше пред себе си лицето на Айслин. Сияещите ѝ очи го пронизваха, фината извивка на челото и дръзкото тясно носле просто го мамеха да ги помилва. Почувства вкуса на чувствените устни, които отначало неохотно, после все по-жадно и горещо се впираха в неговите.

Стресна се и извърна поглед. Тези момчешки мечти разрушаваха душевния му мир, замъгляваха разума и не му даваха да заспи. Мразеше зависимостта, в която беше изпаднал. Запъти се с широки крачки към спалнята, където го очакваше голямото празно легло, нахвърля безредно дрехите си и се пъхна под завивките.

Ала скоро трябваше да осъзнае, че жадуваният сън бяга от очите му. Непрекъснато усещаше до себе си топлото женско тяло, дори чуваше задъхани нежни думи.

Мяташе се неспокойно насам-натам, без да може да заспи, докато най-сетне стана и отново отиде до прозореца. Разтвори капациите и се наведе над спящата улица. Нощта беше леденостудена и скоро охлади горещата му глава.

Как жадуваше за тази вещица! Въпреки преживените страдания тя си оставаше горда и благородна като Клеопатра. Умееше да носи с достойнство отредената си участ и решително се опълчваше срещу

него в защита на народа си, като го караше да прави неща, които всъщност не искаше. Потърка чело, за да се освободи от натрапчивата мисъл за нея, ала не успя.

Айслин въздъхна и се загледа в издигащата се над блатото луна. Ако Вулфгар прояви поне малко привързаност и любов, ще бъде доволна, мислеше си тя. Той е добър, справедлив и нежен дори в горещите пориви на страстта. Не мога да го прокълна, че се е усетил привлечен към разцъфтялото женско тяло, нали е мъж. Какво да сторя, за да завоювам завинаги любовта му? Чувствам се толкова слаба, щом ме вземе в обятията си. Изглежда му е достатъчно да ме има, когато си пожелае. Аз обаче искам повече! Вярно е, че не беше първият ми мъж, ала не съм някоя от простолюдието. Не съм жена, която мъжът взема и после бездушно захвърля. Трябва да приложя всички средства, за да го убедя да възстанови честта ми. И аз имам своята гордост. Не мога да остана завинаги негова любовница и да нямам друго участие в живота му...

Свали долната риза и я захвърли на пода. Мушна се под дебелиите кожи и притисна до гърдите възглавницата, която беше запазила нещо от мъжкия му дъх.

Вулфгар ще бъде мой, каза си решително тя. Не зная дали го обичам, ала го желая повече от всеки друг мъж. Но трябва да действам умно. Ще го задържам, ще го дразня, ще се съпротивлявам, доколкото позволяват слабите ми сили, без да го ядосвам. А когато прояви поне малко чувствата си, ще го даря с цялата любов, която гори в сърцето ми...

Новият ден изгря над Даркенвалд с цялата си красота. Жителите на градчето се раздвижиха. Айслин също стана рано, закуси набързо и слезе в града да се погрижи за болни и ранени. Нямахше никакво желание да слуша злобните намеци на Гуинет.

Късно следобед се чу предупредителният вик на поста в наблюдателната кула. Керуик изтича при Айслин и ѝ съобщи, че се приближават рицари с цветовете на Вулфгар.

Младата жена изхвърча от бедната къща, скри се в стаята си, среса косите си и ги украси с пъстри панделки. Охлади лицето си с мокра кърпа и се затича надолу по стълбата. Ала видя младия Гоуейн и радостта ѝ угасна. Рицарят с усмивка пристъпи към нея, ала острият вик на седналата край огъня Гуинет го призова да седне край нея. Младежът хвърли колеблив поглед към Айслин и побърза да изпълни рязката заповед.

— Какво става с Вилхелм? — поиска да узнае Гуинет. — Англия негова ли е вече?

— Да — отговори Гоуейн. — Ако мине добре, херцогът ще бъде коронясан на Коледа.

Гуинет облекчено въздъхна.

— Значи Даркенвалд е наш.

— Как е господарят Вулфгар? — попита Айслин и се изправи пред младия рицар. — Защо не се върна с вас? Да не му се е случило нещо? — Очите ѝ страхливо се взряха в лицето му.

— О, не — побърза да я успокои рицарят. — Той е здрав и бодър.

— Защо тогава предприехте опасното пътуване дотук? — намеси се рязко Гуинет. — Сигурно имате важно поръчение.

Гоуейн се усмихна.

— Така е, милейди. Вулфгар много държи да изпълня добре задачата си.

— И каква е тя? — попита нетърпеливо Гуинет.

— Тук съм, за да... Трябва да отведе един човек със себе си в Лондон — обясни плахо младежът.

— Да отведете някого в Лондон? Кого? — попита изненадано Гуинет и напрегнато изгледа Гоуейн. — За коронацията, нали? Вулфгар сигурно иска да представи на новия крал семейството си. Много ми се иска да бъда там. Ала първо трябва да си ушия нова дреха. Не ми е възможно да се явя пред очите на Негово Величество в този вид. — Посочи презрително златножълтата гуна и заяви: — Тази е подходяща най-много за обора.

Гоуейн почервеня от смущение. Колебание разкъсваше душата му. Очите на Айслин не се откъсваха от любимата ѝ рокля и момъкът внезапно осъзна, че Гуинет е облечена в гуната, с която Айслин изглеждаше толкова красива. Обърна очи към момичето и като забеляза извехтялата дрешка, се намръщи от изненада. Много му се

искаше да ѝ каже някоя мила дума, защото беше дълбоко възмутен от нахалството на Гуинет да се рови в раклата ѝ. Ала предпочете да се въздържа, защото само Вулфгар имаше право да решава въпросите на семейството си.

Преодоля плахостта си и се обърна към Гуинет:

— Страхувам се, че не сте ме разбрали, милейди.

— Какво? — Жената вдигна очи към младия рицар и като видя насочения му към Айслин поглед, гневно смръщи чело.

Гоуейн се смути още повече и се постара внимателно да подбере думите си.

— Лорд Вулфгар ми заповяда да взема със себе си лейди Айслин и да я отведе в Лондон. Нареди също Хлин да я придружава.

— Какво? — пошепна задавено Гуинет. Скочи от стола си и ядно захвърли бродерията на пода. — Твърдите, че Вулфгар рискува рицарската си чест, само за да върне в леглото си саксонската курва? И всичко това пред очите на краля?

Гуинет закрачи нервно напред-назад пред огъня. След малко в залата влезе Хайлан и по устните на жената пропълзя коварна усмивка. Застана пред смутения рицар и сърдито го изгледа.

— Без съмнение, вие сте разбрали погрешно лорд Вулфгар, сър Гоуейн. Сигурен ли сте, че не ви е поръчал да отведете при него съвсем друга дама?

Норманинът твърдо поклати глава.

— Не, милейди. Заповяда ми да отведе при него именно лейди Айслин Даркенвалд. Имам поръчение да тръгна оттук, колкото се може по-скоро. Ще потеглим рано сутринта, милейди — обърна се към усмихнатата Айслин той, без да обръща повече внимание на сломената Гуинет. — Ще бъдете ли готова?

— Разбира се, сър Гоуейн — отговори с блеснали очи Айслин. — Нямам кой знае какво, за да го взема със себе си. Ще се приготвя навреме.

— Тогава за мен ще бъде удоволствие, демоазел.

Гоуейн дълбоко се поклони и с бързи крачки излезе от залата. Искеше да се погрижи за хората си, а и да охлади главата си на вечерния хлад. Повтаряше си, че по пътя за Лондон трябва да се държи на почтително разстояние от англичанката. Иначе го заплашваше

опасността да се забрави. А това щеше да опетни честта не само на момичето, но и на самия Вулфгар.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Още при първите утринни лъчи рицарите възседнаха конете си и потеглиха към Лондон. Отначало яздеха в западна посока. После завиха на север, при което минаха по местата, където претендентът Едгар за последен път се беше опълчил напразно срещу Вилхелм.

Потиснати и мълчаливи, те преминаха през разрушения Саутуорк. Тук все още димяха пожарища. Останалите без дом англичани се ровеха в тлеещите развалини и между купчините сняг, за да намерят някакви остатъци от имуществото си. Пълни с отчаяние и тъга очи се насочваха към ездачите, ала когато разпознаваха нормански рицари, в тях проблясваше дива омраза. Но ужасът от победата на Вилхелм все още беше силен в сърцата им и малкият отряд премина необезпокоявано през града. Рано сутринта на Коледа Гоуейн вече водеше хората си по моста на Саутуорк към Лондон. Ала минаха часове, преди да си пробият път към центъра на града. Жителите на Лондон се тълпяха по улиците като обхванати от лудост. Подигравателните крясъци в чест на незаконнородения нормански херцог се смесваха с яростни ругатни и проклетия.

Пътниците приближиха Уестминстър, където тълпата беше най-гъста. Гоуейн и хората му трябваше да разблъскват стоящите пред тях с копията си, за да си проправят път през множеството. Когато най-сетне излязоха на площада пред катедралата, блъсканицата стана толкова голяма, че конете бяха повлечени от тълпата и ездачите им бяха безпомощни да ги овладеят. Гоуейн хвърли загрижен поглед към Айслин, която яздеше доста по-дребен кон. Ала по лицето ѝ нямаше и следа от страх. Държеше с твърда ръка юздите и спокойно направляваше кобилата. Дългите златни коси бяха скрити под качулката на дебелия наметка.

Внезапно точно пред тях лумнаха пламъци. Множеството стреснато се отдръпна. Отряд нормански рицари препусна право през тълпата. Хората се люшнаха назад и кобилата на Айслин се препъна. Някакъв грамаден жребец се нахвърли отгоре ѝ и я притисна с

мощните си гърди до стената на близката къща. Айслин направи отчаяно усилие да се задържи на седлото, ала усети, че животното под нея се отпуска на колене, и изписка уплашено при мисълта, че ей сега ще бъде стъпкана под мощните копита на жребеца.

Вулфгар стана рано сутринта и облече най-изисканите си одежди за коронацията на Вилхелм. Неохотно остави големия си боен меч и препаса на колана си по-малко оръжие. Представителната фигура с широките рамене и белязаното от времето лице сигурно щяха да привлекат върху себе си множество погледи. Избелялата от слънцето коса и сивите очи правеха вида му още по-забележителен.

Преди да излезе, заповяда на Милбърн и Бюфон да държат хората си в пълна бойна готовност. Хън също трябваше да бъде оседлан, с шлем и меч на седлото. Ако се случеше нещо непредвидено, хората му трябваше да препуснат веднага към Уестминстър. Вилхелм се страхуваше, че англичаните ще се опитат да предизвикат безредици в деня на коронацията, и беше предупредил верните си хора да бъдат особено бдителни.

Вулфгар зае място непосредствено зад портала на катедралата. Видя едрата фигура на Вилхелм да се привежда пред норманския епископ. Едва след това се извърши помпозната английска церемония, която му се стори безкрайна. Най-сетне короната застана здраво върху главата на Вилхелм. Стените се огласиха от гръмки викове в прослава на новия крал. Много от тях бяха на английски и Вулфгар доволно се усмихна. Най-послед бяха постигнали голямата цел: нормандският херцог Вилхелм беше провъзгласен за крал на Англия.

В този миг отвън се чува яростни крясъци. Вулфгар изтича на площада. Видя надигация се над един покрив дим и английските граждани, които се оголваха да възпрат норманските воители, които пращаха факлите си в околните къщи. Проправи си път през множеството и хвана за ръкава първия попаднал му рицар.

— Какво става тук? — изкрещя той.

Мъжът изненадано се извърна.

— Чухме крясъците на англичаните в катедралата и решихме, че са нападнали Вилхелм.

— Глупаци! — изрева ядно Вулфгар. — Англичаните викаха „Слава!“ и „Да живее!“. — Посочи мъжете с факлите и изкрещя: — Веднага ги върнете! Ще подпалят цял Лондон.

Милбърн успя да се промъкне до господаря си и Вулфгар ловко се метна на седлото. Верният Хън поведе рицарите към норманските воители, които бяха тръгнали да палят. Настигнаха ги само след секунди, избиха факлите от ръцете им и изкрещяха, че е станала грешка. Ала много нормани не ги чуваха и скоро избухнаха нови пожари. Вулфгар насочи Хън право срещу тълпата. Непосредствено пред него гореше склад за храни. Множеството се люшна на другата страна и Хън се сблъска с дребна кобила, застанала пред стената на къщата. Вулфгар едва успя да го задържи.

Дребното конче падна на колене и Вулфгар чу уплашен писък на жена. Протегна дългата си ръка и успя да издърпа ездачката пред себе си на седлото. В последния миг успя да я предпази от страшната участ да бъде стъпкала от изплашените коне.

Непознатата се намести на седлото, качулката се отметна от главата и разкошната медноцветна коса се разпиля по раменете ѝ. Сладкият дъх на лавандула го удари право в носа.

— Айслин — промърмори смаяно той.

Стори му се, че отново става жертва на халюцинации. Ала лицето на жената се извърна към него и Вулфгар се взря в разширените от изненада виолетови очи.

— Вулфгар?

В сърцето му се надигна диво желание да притисне до себе си нежното тяло и да впие устните си в нейните. Ала се овладя и попита:

— Нищо ли не ви се е случило?

Айслин кимна. Беше на сигурно място в силните му ръце. Вече не я заплашваше никаква опасност.

Вулфгар хвърли поглед към свитата си и видя, че Гоуейн полага големи усилия да изправи на крака уплашената кобилка, за да я спаси от копитата на тежките жребци. Въпреки това младият рицар намери време да отговори на погледа на господаря си и шеговито извика:

— Дадохте ми нареждане да я доведа при вас, колкото се може по-скоро, милорд. Направих най-доброто, което можах — доставих я право в скута ви.

Усмивка пробягна по сериозното лице на Вулфгар.

— Много добре направихте. Ала сега трябва да отведем младата дама вкъщи.

Преди да препуснат напред, едър саксонец с дълга брада сърдито вдигна юмрук насреща им.

— Нормански свини! — изкрещя той.

Вулфгар едва успя да избегне голямата зелка, която летеше право срещу главата му. Скри лицето на Айслин до гърдите си, за да я предпази, а мъжете бързо образуваха кръг около тях. Момичето се вкопчи в него и огледа разярената тълпа.

— Не се страхувай, скъпа — усмихна се Вулфгар. — Ще трябва да надвият всички нас, преди да се доберат до теб.

— Не се страхувам — отговори тихо Айслин. — Защо ще искат да ми сторят зло? Нали съм англичанка като тях...

Усмивката на Вулфгар стана още по-широка.

— Да не мислите, че това ще ги спре? За тях вие сте на наша страна.

В следващия миг отново се чу гневният глас на саксонца:

— Върви с тях, норманска курво! Върви да топлиш леглата им!

Насреща ѝ полетя картоф и Вулфгар побърза да я защити.

— Убедихте ли се най-сетне, моя смела вещице? — засмя се отново той и подигравателно вдигна вежди.

Айслин смутено кимна. Вулфгар насочи Хън право срещу тълпата, следван от Гоуейн, Хлин и останалите. Скоро завиха в тясна странична уличка и се озоваха пред реквизираната къща. Вулфгар се обърна към Гоуейн:

— Отведете дамата в покоите ѝ — нареди строго той. — Отговаряте с главата си за нейната сигурност. Погрижете се да не подпалят и нашата къща.

Преди да предаде момичето в ръцете на младия рицар, той сведе глава и страстно притисна устните си в нейните. После рязко я пусна, огледа с нежност крехката фигура и блестящите къдрици, обърна Хън и препусна обратно към площада.

Гоуейн поведе Айслин към великолепната къща и побърза да постави пред входа пост, който да спира евентуалните подпалвачи.

Вулфгар прекара остатъка от деня в опити да помирява разярените саксонци и нормани и да възстанови реда в града. Постепенно крясъците заглъхнаха и преминаха във весела глъчка.

Градът празнуваше първия ден на Коледа — а може би и коронацията на Вилхелм? Всяка частичка от сърцето му го теглеше към Айслин, ала дългът го отвеждаше все по-далеч. Когато най-после успя да възстанови мира, нощта отдавна беше настъпила. Повика Милбърн и Бюфон и облекчено потегли към къщи. Въздъхна дълбоко, задушаван от радостно очакване. Ала по пътя го очакваше горчиво разочарование. Група развеселени благородници ги призоваха да се присъединят към тях. Един от нежеланите домакини се провикна под одобрителните кимания на другарите си:

— Вие просто сте задължен да празнувате с нас, смели рицарю! Нали сте верен човек на Вилхелм.

Вулфгар нещастно погледна към Милбърн, ала старият рицар сви рамене.

— Хванаха ви, милорд — промърмори той. — Ако им откажете да пиете за коронацията на Вилхелм, може да се стигне и до бой.

Бюфон се ухили.

— Защо не им обясните, че ви очаква най-прекрасната демоазел в целия християнски свят, милорд?

— Ами — изръмжа Вулфгар. — Нали ще поискат да ме придружат, за да се убедят със собствените си очи в красотата ѝ.

Тримата рицари трябваше да се примирят и слязоха от конете си. Настаниха ги край богатата трапеза, наляха им вино и започнаха да ги забавляват с разкази за героични дела и бойни подвизи. Скоро пристигна още една група благородници и пирът продължи с все побуйни изблици. Внезапно в скута на Вулфгар се намести стройно женско тяло. Вдигна очи и се озова лице в лице с английско момиче, отличено с всички предимства на пола си. Високите гърди се притиснаха в лицето му и силният дъх на мускус замая главата му. Мрачно направи опит да се освободи и аристократите избухнаха в подигравателен смях.

— Няма да намерите друга като нея — провикна се пьянски един граф. — Кълна ви се, че никога не сте преживявали по-буйна езда.

Милбърн и Бюфон се изсмяха в чашите си и Вулфгар сърдито ги изгледа.

Когато най-после успяха да се измъкнат от веселата компания, Вулфгар с мъка отбеляза, че денят вече изгрява над покривите. Ала колкото повече се приближаваха към къщи, толкова по-ведър ставаше

погледът му. Погрижиха се за конете и се изкачиха в голямата зала, където Милбърн и Бюфон се строполиха върху постелите си, без да се събличат. Вулфгар почти изтича по стълбите към горния етаж.

Кръвта лудо биеше в слепоочията, а задъханото дишане едва не пръскаше гърдите му. С нетърпение очакваше да застане пред леглото на Айслин. Тайно се надяваше, че тя също не е могла да заспи тази нощ. Смяташе да се освободи колкото се може по-бързо от дрехите си и да се пъхне под завивките.

Ала когато отвори вратата, разочаровано установи, че любимата му вече е станала. Облечена в копринена долна риза, тя седеше на пейката пред огъня и Хлин решеше косите ѝ. Наблизо беше поставен дървен чебър с топла вода. Вулфгар блъсна вратата зад себе си и Айслин изненадано вдигна очи. Хлин изплашено отпусна ръка и отстъпи назад.

— Добро утро, монсеньор — поздрави с усмивка младата жена. Виолетовите ѝ очи сияеха. — Вече се тревожех за вас.

Никога досега не му се беше струвала толкова красива. Захвърли тежката наметка и пристъпи навътре.

— Простете ми, скъпа — отговори меко. — Много ми се искаше да се върна рано при вас, ала дългът ме принуди да остана навън до късно през нощта. Не ме съдете твърде строго, моля ви.

— Прощавам ви — отговори с усмивка Айслин и наведе глава, за да може Хлин да продължи работата си. — Зная, че сте претоварен със задължения. Не вярвам, че през първата нощ, в която съм с вас, сте отишли да се забавлявате другаде. — Изгледа го отстрани и с измамна мекота продължи: — Макар че и тук сигурно гъмжи от привлекателни млади вдовици.

Гласът беше кротък, ала очите ѝ изпитателно го пронизваха. Вулфгар се наведе над чебъра и освежи лицето си. После се потърси като младо куче и капките се посипаха наоколо. Придърпа един стол, отпусна се върху него и вдигна крака върху пейката. Очите му жадно се впиха в стройната фигура, меките форми на която просветваха през копринената риза. Айслин почувства пронизващия му поглед и цялата поруменя при спомена за милувката на силните му ръце. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да остане спокойна. Вулфгар не биваше да усети какво става в сърцето ѝ.

— Вчера ми се стори, че коронасването на херцога не е много по вкуса на тълпата — проговори сериозно тя.

— Стана грешка.

— В страната обаче царят мир и спокойствие. Пътуването ни мина без произшествия — продължи тя и добави с известна горчивина: — Изглежда, англичаните са победени завинаги.

Без да отговори, Вулфгар продължи да я разглежда. Очите му се спряха върху сложната прическа, която правеше Хлин и която разкриваше прелестния ѝ тил. Надигна се с намерение да я вземе в обятията си, ала Айслин бързо се изправи и тръгна към димящата вана. Обърна глава към него и промълви:

— Времето също беше меко и напредвахме бързо. Гоуейн нямаше търпение да стигнем Лондон.

Вулфгар с усмивка се отпусна на стола. Радваше се, че любимата му ей сега ще смъкне ризата и ще разкрие пред него ослепителното си тяло. Ала Хлин бързо вдигна една голяма хавлия и я разпростря пред господарката си, за да я защити от жадния му поглед. Когато я пусна, Айслин се беше потопила до брадичката в топлата вода и над ръба надничаше само прелестната ѝ главица.

Сега трябваше да избере между многото сапуни и благовонни масла, които ѝ предлагаше Хлин. Помириса няколко, преди да избере любимия си аромат на лавандула — нежен, прелъстителен, с дъх на свеж пролетен ден. В този миг Вулфгар не можа повече да се въздържа. Свали дългите си крака от пейката и пристъпи към нея.

Двете момичета уплашено вдигнаха очи. Погледът на Вулфгар заплашително се насочи към бедната Хлин. По устните му пропълзя дяволска усмивка. Свали колана си и го остави на пейката заедно с меча. После с бързо движение изхлузи през глава тънката ризница и я разстла върху оръжието. През това време не изпускаше от очи стреснатото момиче. Пръстите му развързаха връзките на ризата. Сгъна я и внимателно я постави върху другите си неща. С разширени от ужас очи Хлин установи, че мъжът насреца ѝ се зае да развива навоите на вълнения панталон, пусна кърпата на земята и с тих писък избяга от стаята.

Айслин неволно се засмя. Вулфгар се приближи и седна на столчето пред ваната.

— Не биваше да плашите така бедното момиче!

Вулфгар доволно се усмихна.

— Точно това възнамерявах, скъпа.

Очите ѝ се разшириха в добре изигран страх.

— По-рано мама често ме предупреждаваше да се пазя от зли и развалени момци, които не мислят за нищо друго, освен как да разрушат честта на някое нещастно момиче.

Вулфгар избухна в смях и с блеснали очи проследи движенията на нежните ѝ ръце, които насапунисваха раменете и гърдите със скъпоценния сапун, който ѝ беше изпратил. Беше дал цяла жълтица за него, ала сега установи, че е вложил добре парите си. Очите му се впиха в мястото, където водата образуваше малко заливче между розовите гърди.

Протегна ръка и нежно докосна мокрото рамо. Приведе се да целуне влажните устни, но Айслин стреснато се дръпна назад и започна да мие лицето си.

— Ах ти, малка вещице, още не си отворила сърцето си за мен — промърмори мъжът.

Айслин се усмихна под кърпата, доволна от спечелената битка. Ала когато я отпусна, изпищя и направи опит да изскочи от ваната.

Напълно гол, Вулфгар невъзмутимо прекрачи и седна до нея. Потопи се до рамото и нежно я придърпа в скута си.

— Дните и нощите ми бяха изпълнени с какви ли не дреболии — промърмори в ухото ѝ той. — Ала сега най-сетне ще опитам с устни и зъби нежната ти плът.

Наведе се и зажаднелите му устни се впиха с такава страст в нейните, че Айслин загуби ума и дума. Отпусна се на гърдите му и по тялото ѝ се разля сладостна топлина. Обгърна с ръка врата му и отговори на целувката. Ала само след миг се дръпна с гневно ръмжене и очите ѝ се впиха предизвикателно в неговите. Преди Вулфгар да осъзнае какво става, тя го зашлеви през лицето с мократа кърпа и потопи главата му под водата. Мъжът едва успя да си поеме дъх. Почувства крачето ѝ върху гърдите си и разбра, че се е изплъзнала от близостта му.

Изправи се и започна да обира пяната от лицето си. През това време Айслин успя да се увие в дългата хавлия. Обърна се към него със застрашително смръщено чело. Очите ѝ изпущаха светкавици.

— Задължения! Глупости! — Устните ѝ потръпваха от възмущение. — Целият воните на леки жени. Аз ви смятах за мъж, а вие миришете на уличници.

Вулфгар не можа веднага да си обясни внезапния изблик на гняв, ала скоро си припомни тежките гърди с дъх на мускус, които се притискаха в лицето му и разбра какво я беше ядосало.

Айслин сърдито се разтри с кърпата, без да подозира, че тя разкрива повече, отколкото скрива. Вулфгар се отпусна отново във ваната, наслаждавайки се на прекрасната гледка. Използва случая да заличи от тялото си всички следи на проститутката, за да не даде възможност на Айслин да го нападне отново. Изми се с чиста вода и развеселено се загледа в напразните ѝ усилия да се пъкне в долната риза, без да сваля хавлията. Когато почти успя, гръмкият му глас я предупреди:

— Остави това, скъпа.

Айслин сърдито се извърна, ала мъжът посрещна невъзмутимо погледа ѝ и посочи с глава към леглото. Младата жена затропа с краче и направи опит да протестира:

— Вече е сутрин. Аз се наспах.

— Не съм и помислял за сън — засмя се тихо мъжът.

Скочи от ваната и посегна към ленената кърпа. Айслин вдигна своята кърпа и също се опита да се увие в нея, за да избяга от стаята. Желязната му ръка я улови и я придърпа към себе си. Младото тяло безволно се отпусна в ръцете му. Когато я хвърли на леглото, кърпата се плъзна на земята и Айслин отчаяно се опита да се скрие под завивките. Ала Вулфгар нямаше намерение да я остави да му се изплъзне. Полегна до нея и я стисна в обятията си. Ръцете и устните му започнаха да я милват. Струваше ѝ се, че се докосват до всяка частица на тялото ѝ. Пръстите му побързаха да развържат панделките и лицето му с глух вик се зарови в копринените коси.

Внезапно някой почука на вратата. Прозвуча плахийт глас на Хлин:

— Милейди! Добре ли сте, милейди? Нося ви закуската.

Вратата се разтвори с трясък и дъхът на момичето секна. Вулфгар застана пред нея в грамадния си ръст, гол и невъзмутим. Хлин промърмори нещо, ала мъжът изтръгна таблата от ръцете ѝ и затвори вратата под носа ѝ. Остана за миг на прага, заслушан в бързо

отдалечаващите се стъпки, изсмя се и отнесе таблата на леглото. Айслин се беше сгушила под завивките и когато Вулфгар се наведе над нея, понечи да го отблъсне.

— Почакайте малко — прошепна тя. — Гладна съм.

Ала мъжът решително поклати глава. Пъхна се под одеялото и я взе в обятията си.

— Има време за ядене, скъпа — промърмори в ухото ѝ той. — Сега имаме по-важна работа...

Айслин въобще не мислеше за закуска. Разтопи се под горещите милувки и пламенността му събуди в тялото ѝ непознато досега желание. Целувките пареха кожата ѝ като огън. Гласът му нашепваше в ухото ѝ несвързани нежни думи, които я упойваха. Някъде дълбоко в утробата ѝ пламна ярка искра, която се изсипа навън като огнен дъжд. Тялото ѝ се надигна срещу неговото, от гърдите ѝ се изтръгна сладостен стон. Когато устните му се сведоха над нейните, вълните на насладата я отнесоха в неподозирани висини.

Осъзнаването дойде много бавно. Айслин с ужас си даде сметка до каква степен беше позволила на чувствата да вземат връх. Беше се отдала на този мъж с душа и тяло. Имаше ли изобщо разлика между нея и жените, които беше притежавал преди това? Оказа се неспособна да защити гордостта и достойнството си под дивия напор на страстта.

Вулфгар продължаваше да я държи в прегръдките си и да милва коприненомеката коса. Внезапно младата жена се изтръгна от ръцете му и с плач му обърна гръб. Изненадан и изплашен, мъжът нежно попита:

— Какво има, Айслин? — Седна и се опита да я обърне към себе си. Ала момичето сърдито поклати глава. Вулфгар отпусна ръка и объркано смръщи чело. Погледна свитата в леглото фигурка, разтърсвана от хълцания, и смутено попита: — Да не ти причиних болка?

— Тази болка не е телесна — отговори колебливо и с жален тон Айслин.

— Не плака така, дори преди да те напусна. Какво ти стана сега? — Наведе се и отмахна мократа къдрица от лицето ѝ. — Кажи ми го, моля те!

Ала младата жена само поклати глава. Продължаващите въпроси предизвикаха нов поток от сълзи. Вулфгар се отпусна в леглото и

дълбоко въздъхна. Жените бяха странни същества...

Мина доста време, докато Айслин се успокои. Вулфгар постепенно се пренесе отново в света на приятните неща и дълбоко заспа. Когато дъхът му стана равномерен, младата жена предпазливо се надигна и изтри сълзите от лицето си. Притисна колене до голите си гърди и ги обви с ръце. Очите ѝ се впиха в неподвижната мъжка фигура и огледаха внимателно всяка подробност от тялото му. Засрамено си припомни страстните си изблици преди малко и си каза, че този мъж отново я беше взел, без да ѝ се закълне в любов и без да обърне внимание на чувствата ѝ. А нейното тяло му се подчини без остатък. Едва сега, когато беше потънал в дълбок сън, почувства известно превъзходство. Можеше да целуне твърдите устни, без да се изложи на подигравателния му поглед.

Айслин дълго не можа да откъсне очи от спящия мъж. Лицето с остро изсечените черти изглеждаше почти грубо, но това сякаш го правеше още по-привлекателно.

С облекчение установи, че по тялото му няма нови рани. Дълбокият прорез на крака междувременно беше зараснал и беше оставил само дълъг червен белег. Издърпа завивките върху него, защото в стаята беше хладно, после внимателно се изправи и започна да се облича.

Навлече извехтялата гуна и смръщи чело. Уплаши се от мига, когато трябваше да се появи пред него в този вид. Беше сложила в багажа си жълтия плат, ала нямаше време да си ушие нова роба. Трябваше да се примири. Надигналият се в сърцето ѝ гняв срещу крадливата Гуинет също не можеше да промени положението. Е, нали имаше и други предимства. Щеше да се възползва от тях. Утешено прокара ръка по дългите златни коси и си каза, че поне тях Гуинет не може да ѝ отнеме. Със задоволство си припомни как Вулфгар седеше и безмълвно я наблюдаваше, докато тя се опитваше да ги прибере под мрежичката.

Въздъхна с тъга и отново застана пред леглото. Беше ѝ невъзможно да запази самообладание пред мъж като него. Вече знаеше, че е способна на дълбока страст, и това правеше намерението ѝ да се държи настрана още по-неосъществимо.

Ядоса се на слабостта си и се обърна да разгледа спалнята. Остана възхитена от разкошното обзавеждане. Спря за миг пред

грижливо подредените одежди и оръжия на Вулфгар и по устните ѝ пробяга нежна усмивка. Този мъж не понасяше небрежността, нито претрупаната елегантност. Обясняваше си това с тежките му детски години. Припомни си колко често твърдеше, че няма намерение да раздава за дреболии трудно припечеленото злато. Но все пак ѝ беше изпратил скъпоценния жълт плат! Може би не беше толкова равнодушен към нея, колкото показваше на вид...

Вулфгар спа малко. Още не беше станало обед, когато се надигна, изми умореното си лице със студена вода и бързо се облече. Без да каже дума, изгледа изпитателно крехката фигурка край огъня. Айслин се изчерви и се приведе над скъсаната риза, която кърпеше. Пръстите ѝ потрепериха.

Едва когато Вулфгар застана пред нея напълно облечен, спокойствието ѝ се възвърна. Помоли го да седне на пейката и посегна към острата си кама. Пригответи пяна от лавандуловия си сапун и топла вода и насапуниса лицето и врата му. Обръсна го внимателно, после подстрига израслите му коси.

Вулфгар доволно въздъхна.

— Вашите таланти ужасно ми липсваха по пътя — оплака се той. — Санхърст така ме стърже, че лицето ми се покрива с рани.

Айслин сдържано се усмихна. После отблъсна ръката, която се плъзгаше по тялото ѝ.

— Е, милорд, ако не ставам за друго, ще ме използвате поне като лакей.

— Не ми се вярва, че бих търпял до себе си лакей с толкова привлекателна закръгленост — изръмжа недоволно мъжът. Ала после отново се усмихна. — Е, все пак ще си помисля върху предложението ви.

— Ами! — озъби се Айслин и опря острието в гърлото му. — Сигурна съм, че Санхърст ще протестира, ако се отнасяте с него толкова зле, колкото с мен. И какво получавам за това? Май ще се изкуша да ви прережа гърлото. — Вдигна камата, отрязва една дълга къдрица и я хвърли в огъня.

Вулфгар остро я изгледа.

— Не си играй с оръжието, вещице! Не искам да заприличам на южните варвари, които украсяват голия си череп само с един кичур.

— Много ми се иска да ви острижа гривата — отговори шеговито Айслин, потопа парче лен в горещата вода и го плесна през лицето. — Така най-после ще имам мира от младите вдовици, които напират да заемат мястото ми.

Отговорът на Вулфгар не се чу под горещата кърпа. Когато Айслин най-сетне благоволит да я свали, лицето му беше силно зачервено. В очите му просветна нежна подигравка.

— Май е по-добре да се върна отново към Санхърст.

Айслин разпери поли и се сниши в дълбок поклон. После през смях отговори:

— Както желаете, сър. Аз съм ваша робиня и трябва да се подчинявам.

— Няма нищо — отговори с принудена усмивка той.

Надигна се от пейката, наметна жакета и препаса късия меч. Погледна избелялата ѝ гуна и се намръщи.

— Надявах се да ви видя в жълтата роба, Айслин. Реших, че този светъл и радостен цвят подхожда отлично на лицето ви.

Младата жена сведе очи и смутено приглади старата си дрешка.

— Когато се появи Гоуейн, не ми остана време да си уший нова роба. А преди това трябваше да крия плата дълбоко в раклата си, за да го опазя от крадливи ръце.

— Боя се, че скоро ще се превърнете в небрежна старица, Айслин — укори я шеговито той. — Нали съм виждал раклата ви. В нея имаше и по-нови неща от тази извехтяла дрешка. — Обърна се и въпросително вдигна вежди. — Може би искахте да събудите в сърцето ми съчувствие?

Айслин поруменя от гняв и решително поклати глава.

— В никакъв случай! Ала в Даркенвалд има един човек, който реши, че има голяма нужда от моите дрехи. За съжаление нямах достатъчно средства да възстановя загубите. Това е всичко. — Отиде при вързопчето си и извади жълтото кадифе. — Донесох плата със себе си, Вулфгар. Веднага ще се заема с ушиването на новата роба. Обещавам ви да бъда готова само след два-три дни.

Мъжът изръмжа нещо неразбираемо и я поведе надолу към залата. Настани я начело на масата. Хлин побърза да им поднесе обяда. Момичето страхливо изгледа едрата фигура на господаря си и побърза да се отдалечи. Санхърст се надигна да ги поздрави и се приведе

отново над работата си. Тъкмо почистваше оръжията и бронята на Вулфгар. Айслин изненадано се запита кой ли е този силен момък, чиито лице и коси издаваха, че скоро са загубили украсата си. Вулфгар се усмихна, усетил любопитството ѝ.

— Това е Санхърст — отговори на незададения въпрос той.

Айслин веднага забеляза страха в очите на младия саксонец.

— Май вече сте го убедили кой е господарят в този дом...

— Отнесох се с него по-добре, отколкото заслужава — изръмжа Вулфгар.

Айслин го изгледа отстрани и попита:

— Значи още един саксонец, който е почувствал силата на ръката ви, милорд?

— Нима искате да вземете под своя защита и този човек, скъпа? Нима възнамерявате да се грижите лично за всеки селяк и крадлив просяк, който е роден на английска земя?

Айслин невинно го погледна.

— Защо мислите, че се нуждаят от защитата ми, милорд? Нали норманският им господар е винаги справедлив и благосклонен?

Вулфгар сърдито изскърца със зъби.

— Можете да разсърдите дори светец, жено. Нали сте саксонка! Затова ги защитавате непрекъснато...

Айслин вдигна рамене.

— Искам само справедливост.

— Трябва ли да приема, че ме обвинявате в извършена неправда? — избухна Вулфгар. — Попитайте Милбърн, бях ли несправедлив, когато този зелен глупак се втурна през глава в боя, вместо да прикрива гърба ми, както му беше заповядано? Нищо не му направих. Само го понижих от войник в крепостен.

Айслин уплашено разтвори очи.

— Нападнали са ви, така ли? Защо не ми казахте нищо? Не видях нови рани по тялото ви... — Замлъкна смутено и се обля в червенина.

Гръмкият му смях прокънтя в залата. Приведе се над нея и пошепна:

— Загрижеността ви е голяма чест за мен, скъпа.

Айслин сведе глава, неспособна да издържи пронизващия му поглед. Вулфгар нежно положи ръка върху нейната.

— Не се вълнувайте, Айслин — усмихна се той. — Всички тук знаят, че си изкусна лечителка. Ще си помислят, че само заради това сте ме прегледали най-подробно. — Погледна я и настойчиво продължи: — Само аз знам истинската причина.

— О? — Айслин вдигна очи и се усмихна. — Вие сте последният, който ще я узнае.

Гоуейн колебливо пристъпи напред и седна до Вулфгар. Рицарят започна да им задава въпроси за положението в Даркенвалд. Младият момък отпиваше замислено от напълнения с вино бокал. Внезапно го вдигна до носа си и недоверчиво го помириша. Смръщи чело и разочаровано отпрати поглед към Вулфгар. После енергично поклати глава, за да се отърси от обзелото го подозрение. Само след миг отново впи очи в господаря си.

— Какво ви става, Гоуейн? — изгледа го сърдито Вулфгар. — Да не са ми порасли рога? Или сте си изгубили ума?

— Простете, Вулфгар — отговори младежът. — Ала отначало не можах да повярвам. — Прехапа устни, сякаш признанието беше мъчително за него. — Е, няма да го крия от вас. Признавам, че ароматът на лавандула много ви подхожда, милорд.

Вулфгар изненадано вдигна вежди, докато Айслин притисна ръка към устните си, за да не се изсмее с глас. Норманинът веднага се овладя и с мека ирония се обърна към младия рицар:

— Щом дойде времето да се бръснете, момчето ми, ще ви припомня днешните ви думи.

Когато буйният мъжки смях заглъхна, Гоуейн се приведе към Вулфгар и пошепна:

— Очакват ви в обора, милорд. Искате ли да я видите сега?

Айслин трепна и впи очи в лицето на господаря си.

— Няма за какво да се тревожите, скъпа — успокои я той. — Трябва да реша един малък делови въпрос. Няма да се забавя.

Преди да стане от масата, ръката му нежно притисна нейната. Ала и това не можа да я успокои.

Двамата мъже слязоха в обора, където ги очакваше търговецът на коне, застанал до красива кобилка. Вулфгар пристъпи към тях, възхитен от стройната фигура на животното. Плъзна ръка по хълбоците му и усети силните, добре развити мускули. Тялото беше хармонично развито, копитата бяха силни и здрави. Конят беше бял, на

сиви петна, и кожата му блещукаше на някои места почти в синьо, на други в светлосиво. На челото имаше сиво петно, а ноздрите бяха тъмни и коприненомеки. Ясно личеше, че в жилите на кобилата тече ориенталска кръв, ала фигурата ѝ беше силна и набита като на английските коне. Рицарят кратко кимна на Гоуейн и се обърна настрана.

Търговецът жадно се вгледа в ръцете на младия момък, които брояха златните монети. Получи исканата сума и връчи на рицаря пергамент, върху който грижливо беше изобразено родословното дърво на благородното животно. Двамата рицари останаха сами.

— Прекрасно животно — промълви Гоуейн. — Дамата ще бъде възхитена.

— Да — отговори кратко Вулфгар. — Ала запазете тайната. Ще ѝ съобщя по-късно.

Върнаха се в залата, където Айслин нетърпеливо ги очакваше. Вулфгар не каза нищо. След известно време младото момиче пристъпи към него, сложи ръка върху неговата и умолително проговори:

— Никога не съм идвала в Лондон, Вулфгар. Много ми се иска да разгледам забележителностите на града. Позволявате ли следобед да се разходя по улиците и... — Страните ѝ се обляха в руменина. — ... да си купя някои дреболии?

Лицето на мъжа се помрачи. Айслин поруменя още повече, когато погледът му се плъзна по овехтялата ѝ гуна. Думите му се забиваха като ножове в сърцето ѝ.

— Не — гласеше мрачният отговор. — Не е време сама жена да се разхожда по лондонските улици. Нито аз, нито хората ми можем да се отделим от задълженията си засега. Най-добре е да останете в този дом, където сте защитена от здравите му стени. Може би друг път ще имам време да ви придружа.

Айслин разочаровано кимна. Ала в очите ѝ проблесна нова надежда, когато младият Гоуейн ѝ предложи услугите си. Вулфгар изръмжа сърдито и момъкът стреснато млъкна. Рицарят наметна дебелата пелерина и все още сърдит, изскочи навън.

С натезало сърце Айслин се зае с домакинските си задължения. Поръча на Хлин и Санхърст да почистят залата и с бавни крачки се изкачи в спалнята. Започна да подрежда вещите си, когато силният тропот на конски копита я накара да хукне към прозореца. Приведе се

и видя Вулфгар да препуска надолу по улицата. За кой ли път се запита защо този твърд и затворен мъж се връща непрекъснато при нея и веднага след това я напуска...

Слънцето огря града, ала само за кратко. Скоро улиците отново потънаха в мъгла.

Айслин разстла върху леглото жълтото кадифе и започна да разкроява новата гуна. Нямаше с какво да я украси, ала беше твърдо решена да я направи колкото се може по-красива.

Скоро откъм залата се чу шум и младата жена се сепна. Сигурно мъжете се връщаха да ядат. Ала само след миг забързаните стъпки на Хлин се изкачиха по стълбата. Прислужницата нетърпеливо зачука на вратата. Айслин ѝ извика да влезе и стреснато отстъпи назад, когато заедно с момичето в стаята ѝ нахлуха дузина непознати хора. Хлин с хихикане сви рамене и вдигна ръце с добре изигран ужас.

Чирази мъкнеха тежки топове с платове — скъпоценно кадифе, и избрани коприни и кожи. Следваха ги шивачки с големи ножици, рула с конци и какви ли не рюшове. Накрая се появи и мършавият майстор-шивач, който се поклонил дълбоко пред Айслин и покорно я помоли да се качи върху пейката, за да ѝ вземе мерки. След като я премери от всички страни, започна да дава указания на помощничките си.

Айслин дойде на себе си едва когато една шивачка посегна към жълтото ѝ кадифе. Седна на леглото и подробно обясни на жените какъв модел желае. Платът трябваше да се превърне в елегантна роба с надиплени ръкави и тесен корсет. Деколтетото трябваше да бъде дълбоко и от него да се показва нагръдник от бледожълта коприна.

Скоро в спалнята закипя трескава работа.

Жените крояха и шиеха, помощниците им подаваха необходимите неща и събираха изрезките. Айслин едва смогваше да пробва новите одежди. От всички страни я засипваха с въпроси или искаха съгласието ѝ. Един пъкна краката ѝ в полуготовите жълти пантофки, друг разгърна пред очите ѝ кожи на лисици, норки и соболи, от които трябваше да се ушийт яки и маншони. Колкото по напредваше следобедът, толкова по-усърден ставаше майсторът. Не всеки ден имаше такъв късмет — да украси с изкуството си такава прекрасна жена и да се надява на най-богатото възнаграждение досега.

Късно следобед Вулфгар седеше сам в полупразна кръчма. Не искаше да бие на очи. Седна до огъня и замислено се загледа в пламъците. Кръчмарят му поднесе чаша с вино.

Беше свършил работата си и можеше да се прибере у дома. Ала много добре знаеше, че шивачът и помощниците му не са завършили работата си. Потръпна при мисълта за разходите, които си беше позволил, и бързо си наля втора чаша от силното червено вино. Но да бъде проклет, ако позволи на Айслин да се разхожда в тези стари дрипи! Съзнаваше къде се крие причината за мизерното ѝ облекло и гневът стягаше сърцето му. Гуинет беше използвала отсъствието му и беше заграбила всичко, което беше могла. Какво ли беше направила със златото, което ѝ беше дал? Сигурно го беше изхарчила за дреболии. Ах, тия жени! Никога нямаше да ги разбере. Гуинет имаше любеща майка, баща ѝ не беше я изгонил от дома си и въпреки това беше зловна като отровна змия.

Колкото повече пиеше, толкова повече мислите му се отклоняваха от несъщата му сестра. Айслин отново завладя съзнанието му. Някоя жена на света не можеше да остане равнодушна към такъв царски подарък. Ако изобщо имаше нещо, което да наклони везните в негова полза, това бяха богатите подаръци.

По дяволите, каза си той, тази жена получи от мен повече, отколкото всички останали, взети заедно. Изглежда мрачно празната си чаша и побърза да я напълни. Защо продължава да се дърпа? Каква игра играе? Почти съм сигурен, че ме обича. Ала не мога да се доближа до нея, освен в минутите на страстта. Веднага след това ми бяга колкото се може по-далеч.

— Сега обаче край! — изтръгна се от гърдите му. — Колкото и да ми струваха тия парцали, те ще завоюват окончателно благоразположението ѝ.

Представи си я в новата рокля и усмихнато изпразни чашата. Когато понечи да я напълни отново, от каната се отцедиха само няколко капки. Гръмко заповяда да му донесат цял мех от този прекрасен нектар.

След безкрайни часове на сладостни мечти над масата му падна тъмна сянка. Вулфгар вдигна очи и видя изправения пред себе си кръчмар.

— Времето напредна, милорд — промълви учтиво мъжът. — Трябва да затварям. Ще прекарате ли нощта под моя покрив?

— Не, добри човече, не. Тази нощ трябва на всяка цена да се прибера в собственото си легло.

Надигна се с несигурни движения и мушна меха под мишница. Наброи няколко монети в протегнатата ръка на кръчмаря и бавно закрачи към верния Хън, който отдавна чакаше господаря си. Животното недоверчиво изпръхтя, усетило необичайното му поведение. Ала застана неподвижно и изчака Вулфгар да го възседне. Най-после мъжът намести краката си в стремената и подкани коня да тръгва. Ала Хън отказа да направи дори крачка. Не реагира нито на окуражителните думи, нито на гневните заповеди.

Привлечен от шума, кръчмарят се появи на вратата и учудено изгледа Вулфгар. После отвърза поводите от дървото пред кръчмата и му ги подаде. Поклати укорително глава и се скри.

Хън веднага се раздвижи. Без да обръща внимание на думите на господаря си, се насочи право към топлия обор.

Междувременно градът заспиваше. Откъм реката се надигаше гъста мъгла, която бавно забулваше улиците и къщите. Останала сама, Айслин все още не можеше да осъзнае щастието си. Разглеждаше осемте нови рокли, проснати на леглото, и възхитено се усмихваше. Никога не беше очаквала подобна щедрост от Вулфгар!

Посегна към жълтата гуна, сгъна я грижливо и я прибра в раклата. После нареди отгоре и останалите, с изключение на прасковената, която беше решила да облече тази вечер. Хлин разреса дългите плитки и уви косата на господарката си с копринени панделки, за да я вдигне като корона на главата ѝ.

Когато Айслин заслиза по стълбите в новата си рокля, шумът в залата заглъхна. Мъжете впиха очи в прекрасната фигура и нервно пригладиха одеждите си. Най-после Милбърн, най-възрастният измежду тях, се надигна и ѝ предложи ръка. Придружи я до масата и я настани начело. Айслин му благодари със сияеща усмивка.

Сър Гоуейн не можеше да откъсне очи от прекрасното видение насреща си. Въодушевен от изпитата бира, измисляше все нови и нови комплименти. Даже Санхърст отпусна покрития с талк парцал, с който

почистваше ботушите на Вулфгар, за да се наслади на прекрасната гледка.

Вечерята почти завърши, когато Бюфон вдигна ръка и помоли за тишина. Капаците на прозорците бяха отворени и всички чуха тропота на копита и високия мъжки глас, който ревеше любовна песен. Отговори му гневният вик на изтръгнат от сън мирен гражданин. После вратата на обора се затвори с трясък и отново настана тишина. Мъжете учудено се спогледаха. Гоуейн комично извъртя очи и Айслин избухна в смях. По стълбата прокълтяха тежки стъпки, придружени от неразбираемо мърморене. Олюлявайки се, Вулфгар се втурна в залата, влачейки след себе си полупразния мях. Направи тържествен жест с ръка и дрезгаво се провикна:

— Поздравявам ви, другари, и вас също, прекрасна демоазел!

Гласът му пресекваше. Смесваше френски и английски думи и норманите едва го разбираха.

Изправи се пред Айслин и пожела да я поздрави с почтителен поклон и целуване на ръка. Ала се препъна и едва успя да се задържи на крака. Залови се за ръката на Айслин и с премляскване целуна лакътя ѝ.

Младата жена никога не го беше виждала в подобно състояние и загрижено попита:

— Какво става с вас, милорд? Да не сте болен?

— Съвсем не, скъпа. Просто ме опиянявате с красотата си. Нека възхваля извънредната ви хубост. — Размаха ръце към другарите си. — Да прием за лейди Айслин! — протръби гръмкият му глас. — За най-красивата жена, която някога е споделяла мъжкото легло!

Вдигна меха към устните си и успя да изстиска няколко капки в гърлото си. Айслин гневно го изгледа, възмутена от неприличните думи. Вулфгар изтри устата си, пусна меха и улови двете ѝ ръце. Вдигна ги до устните си и промърмори:

— Да вървим, скъпа. Нека се оттеглим в спалнята.

Закрачи със сковано достойнство към стълбите, ала още на второто стъпало се спъна и се просна в цялата си дължина на пода. Айслин с въздишка посегна към рамото му и с поглед помоли сър Гоуейн за помощ. Едва сдържайки смеха си, младият рицар хвана господаря си под мишниците и го повлече по стълбите. Двамата

трябваше да положат големи усилия, докато стигнат спалнята. Сложиха пияния на края на леглото и той тежко се олюля.

Айслин сърдечно благодари на Гоуейн и грижливо заключи вратата. Обърна се към Вулфгар, който се беше надигнал и се приближаваше към нея с протегнати ръце. Понечи да я прегърне, ала тя се дръпна и мъжът политна към вратата. Залови се за окачените на стената дрехи и се строполи на пода заедно с тях. Роклята на Айслин се уви около главата му и ръцете му безпомощно се замятаха във въздуха.

Айслин улови ръцете му и се опита да го успокои.

— Спрете, Вулфгар. — Когато мъжът не я послуша, гласът ѝ прозвуча остро и заповеднически: — Спрете веднага, чувате ли!

Най-после успя да го освободи от дрехите и го отведе в леглото. Окачи нещата по местата им и застана пред него. Опита се да измъкне ризата през главата му, ала Вулфгар склучи ръце около талията ѝ. Айслин сърдито изкрещя и го заблъска с две ръце по гърдите.

Странно, но мъжът веднага се подчини. Беше сигурен, че тази нощ жената насреща му доброволно ще се подчини.

Айслин успя да събуе обувките и панталоните му, натисна го в леглото и го зави до брадичката. После отиде до огъня, следвана от жадния му поглед, и започна да се съблича. Сгъна грижливо новата гуна, развърза панделките от косите си и ги разпусна свободно. Свали долната риза, изтича към леглото и се пъкна под топлата завивка.

Ей сега силната мъжка ръка щеше да посегне и да помилва нежно тялото ѝ. Ала очакването остана напразно. Само след минута прозвуча тихо хъркане. Айслин се усмихна, сви се на кълбо и се опря в топлия му гръб. Скоро заспа и тя.

Когато отвори очи, през прозореца нахлуваше ярка слънчева светлина. Денят отдавна беше настъпил. Бяха я събудили странни шумове, идващи от ъгъла с каната за миене. Айслин се уви в дебелия завивка, без да може да задържи смеха си. Чу плисъка на водата, а после и проскърцването на леглото, когато Вулфгар се изтегна до нея. Обърна се с намерение да му пожелае добро утро, ала думите замряха на устните ѝ. Мъжът ѝ беше обърнал гръб. Побутна го по рамото, за да го накара да се извърне към нея, и едва не избухна в смях от

нещастния му вид. Очите му бяха стиснати, устните изкривени в болезнена гримаса, а здравият вчера тен на лицето му днес беше странна смесица от сиво и зелено. Айслин издърпа завивката до брадата му. Когато отново погледна лицето му, видя, че сивите очи са кървясали, а клепачите са синкави и подути.

— Капаците — промърмори безсилно Вулфгар. — Бихте ли затворили капаците, Айслин! Светлината забива хиляди остри копия в мозъка ми.

Айслин наметна едно одеяло и побърза да изпълни молбата му. После добави дърва в огъня и отново се пъкна в леглото. Потърка се като котка в топлото му тяло, ала Вулфгар сърдито изскърца със зъби.

— Внимавайте, моля ви — простена той. — Главата ми е пълна с кисело вино като стар мях, а езикът ми е надебелял като вълча кожа.

— Бедният ми Вулфгар — промърмори утешително Айслин. — Как няма да се разболеете, като сте погълнали огромни количества вино. А радостите, които ни дарява виното през нощта, са нищо в сравнение със страданията, които ни причинява на другата сутрин.

Вулфгар измъчено простена.

— Май съм взел в леглото си не жена, а философ. Надявам се, че между многото ви други таланти се крие и дарбата да излекувате главата ми.

Айслин замислено прехапа устни.

— Да, може би... Ала се боя лекът да не ви се стори по-страшен от самата болест.

Мъжът посегна към ръката ѝ и я притисна до трескавото си чело.

— Ако преживея този ден, ще те възнаградя богато — обеща тържествено той.

Айслин с усмивка кимна и се надигна от леглото. Отиде до огъня и пъкна машата между дървените въглища. Стри сухи билки в една чаша и изсипа върху тях мътна течност. Допълни чашата с вино и внимателно я разбърка. После извади от огъня нагорещеното желязо и го потопи в чашата. В стаята се разнесе горчив аромат.

Усмихна се като хлапак и пристъпи към Вулфгар, който недоверчиво я наблюдаваше.

— Изпийте го на един дъх, бързо — подкани го тя.

Вулфгар с мъка се надигна на лакът и посегна към чашата. Помириса питието и смръщи нос. Лицето му още повече позеленя.

Очите обвинително се впиха в лицето ѝ. Ала Айслин енергично побутна чашата към устните му.

— Пийте бързо. Уверявам ви, че ще ви се отрази добре.

Рицарят пое дълбоко въздух и задържа дъха си, докато погълна наведнъж горчивото питие. Отпусна чашата и се потърси. Скоро тялото му потръпна и в стомаха му се надигна горчива вълна. Айслин чу куркането на червата му и с усмивка отстъпи назад. Очите на мъжа се разшириха от ужас. Скочи като ужилен от леглото и въпреки студа се втурна към ъгъла на стаята, където беше оставено нощното гърне.

Айслин се скри под завивките и усмихнато се загледа в нервно потръпващия му гръб. Когато след известно време Вулфгар се върна в леглото с треперещи крака и обвинителен поглед, младата жена невинно вдигна очи. Повече мъртъв, отколкото жив, норманинът се отпусна на мекия матрак и придърпа завивките над изтощеното си тяло.

— Не съм срещал досега такава отмъстителна жена. Откъде се взе у вас тази злоба? Ако преживея този ден, ще ви пратя в манастир.

Айслин се надигна и с усмивка се вгледа в бледото му лице.

— Какво говорите, Вулфгар? — попита весело тя. — Би трябвало да знаете, че само законният съпруг има право да накаже жена по този начин.

— Ох! — простена Вулфгар, разтърсен от нови болки. — Даже в този ужасен миг залагате стръвта си. Не ви ли е достатъчно, че дяволското питие едва не ме уби?

— Дадох ви само пречистващ балсам — отговори тихо тя. — Отровата напусна тялото ви и скоро ще се почувствате по-добре.

Вулфгар предпазливо опипа главата си.

— Гледай ти! Вече почти не изпитвам болка. И съм гладен като вълк. Готов съм да изям цял вол.

Надигна се и я погледна с искрена нежност.

— Зарадваха ли ви роклите, които приготви шивачът?

Айслин усърдно закима с глава и медноцветните къдрици се разпиляха като съскащи змии по завивките.

— Никога не съм виждала по-прекрасни одежди. Много ви благодаря за щедрия подарък, Вулфгар. — Приведе се и нежно го целуна по бузата. — Те са достойни за самата кралица. Сигурно сте дали за тях цяло състояние.

Рицарят вдигна рамене с подчертано равнодушие и впи очи в надникналите изпод завивката закръглени гърди. Айслин изглежда не забеляза пламъчето в очите му. Смръщи чело и загрижено промълви:

— Ала се боя, че ще споделят съдбата на другите ми дрехи. Прекалено красиви са и непременно ще събудят завист в женските сърца.

— Това е моя грижа — успокои я великодушно Вулфгар.

Айслин се сгуши в него и плахо попита:

— Значи роклите наистина са моя собственост? И мога да ги нося, когато си поискам?

— Разбира се. Да не мислите, че ви правя подаръци, а после си ги вземам обратно? — попита укорително Вулфгар.

— Какви претенции може да има една робиня, която зависи изцяло от желанията на господаря си? — въздъхна Айслин, ала веднага се развесели. — Май съм първата, която се облича в такива великолепни рокли. Жените в Даркенвалд ще се поболят от завист. Какво ще им кажете, когато ви попитат защо робинята се разхожда в скъпоценни нови одежди?

Вулфгар ядосано изръмжа:

— Само злият език на Гуинет е в състояние да зададе подобен въпрос. Моя работа е как харча парите си. Щом съм решил да правя подаръци, ще ги правя независимо от волята ѝ. Не дължа сметка нито на нея, нито на която и да било друга жена.

Айслин меко прокара пръст по мускулестите му гърди.

— Тогава съм ви двойно задължена, милорд. Аз също съм само жена...

Вулфгар я притисна до себе си и дълбоко вдъхна аромата на косите ѝ.

— Ти си много по-ценна от всички останали. Само затова те държа до себе си.

Айслин сви рамене.

— Въпреки това си оставам ваша робиня. Не струвам повече от обикновената проститутка. В какво отношение означавам за вас повече от другите жени?

Мъжът презрително се изсмя.

— Да не мислите, че ще отворя толкова щедро кесията си за всяка жена? Не се ли чувствате поласкана, че ви поставям над

посестримите ви?

— Не, Вулфгар — отговори сериозно Айслин. — Къде виждате разликата между мен и тях? В очите на света си оставам само една курва...

Мъжът се приведе над нея.

— Какво ме интересува мнението на другите? Остави ги да си чешат злите езици. — Притисна устни в нейните и задуши в зародиш възраженията, които напиреха на езика ѝ. Страстно плъзна ръка по мекия ѝ гръб, към закръглените бедра.

Айслин потръпна от болка, защото ръката му докосна белега от удара с камшик. Вулфгар сърдито изкриви лице и повдигна завивката. Като видя посинялата ивица, присви очи и гневно процеди:

— Какво означава това?

— Само белег, нищо друго — прошепна тихо Айслин. — Паднах и...

От гърлото му се изтръгна несдържано ръмжене. Седна в леглото и я издърпа на скута си.

— Да не ме смятате за глупак! — Гласът му прозвуча заплашително тихо. — От пръв поглед разпознах следата от камшик.

Айслин положи всички усилия да издържи на погледа му. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Причинявате ми болка, Вулфгар. — Рицарят разхлаби хватката си и младата жена нежно се притисна до гърдите му. — Нищо лошо не се е случило. Скарахме се за дреболии. Вече всичко се оправи. — Помилва гърдите му и зашепна: — Белегът ще изчезне скоро. Моля ви, забравете го. Нека оставим нещата, както са.

Изплъзна се от ръцете му и започна да се облича. Вулфгар не сваляше поглед от пълните ѝ със сълзи очи. Това момиче не преставаше да го учудва. Не само беше красива и умна, но притежаваше и учудваща чувствителност. В сърцето му се надигна неподозирана нежност. Понечи да я притисне в обятията си, да я притисне до силните си гърди, да я защити от злините на света...

Ала бързо отърси от себе си тази проява на слабост и сърдито се извърна. Тия жени! Нарочно играят ролята на беззащитни и безпомощни, за да омотаят мъжа в паяжината си.

Изправи се и доволно се протегна, изненадан от доброто си състояние.

— Не мога да повярвам! Дяволското ти питие все пак помогна, скъпа. Ела, нека се възползваме от хубавия ден. В Лондон има голям коледен пазар. Нали пожела да разгледаш града.

Разпери ръце и Айслин политна в прегръдката му. Вулфгар нежно целуна високото чело, после и устните.

— Като си помисля, Лондон ще ти се възхити много повече, отколкото ти на него — произнесе със задавен глас той.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Утринното слънце беше прогонило нощната мъгла, когато четирима рицари, придружени от красиво момиче, напуснаха голямата търговска къща и се отправиха към центъра на града. Скоро излязоха на една от широките улици, където бяха разположени десетки шатри на пътуващи търговци. Кресливи гласове подканяха благородните дами и господа да разгледат изложените стоки. Мимове и комедианти със скрити зад ярко изрисувани маски лица показваха изкуството си и се опитваха да спечелят благоволението на зрителите с груби шеги. Имаше и акробати, които се изхвърляха високо във въздуха от трамплина и другарите им трябваше да ги уловят. Навсякъде се предлагаха вино, сладкиши и какви ли не вкусни неща. Хората ядяха и пиеха до насита. Ала трябваше да се внимава, защото сред тълпата се движеха и много джебчии, мошеници и друга подобна пасмина.

Докато се придвижваха през тълпата, Айслин често избухваше в звънък смях. Млади мъже, подмамани от красотата ѝ, тръгваха след малката група, ала когато се осмеляваха да се приближат повече, срещаха заплашителния поглед на две стоманеносиви очи. Младата жена забавяше крачка пред всяка сергия, а когато нещо ѝ харесваше, винаги се намираше рицар, който да го закупи за нея.

Айслин възнаграждаваше с весел смях всяка шеговита забележка на сър Гоуейн, а сухият хумор на Вулфгар ѝ доставяше истинска наслада. Дори Бюфон, обикновено тих и вгълбен в себе си, се зарази от веселостта ѝ. Милбърн направо се задушаваше от смях.

Така мина почти целият ден. Най-после умореното момиче помоли да го върнат в къщи. Свиха в тиха странична уличка и скоро достигнаха сигурното пристанище на новия си дом. Хлин ги очакваше с топла вечеря. Беше пристигнал пратеник на Вилхелм, който приканваше всички лордове и рицари да вземат участие в коледната служба, на която щеше да присъства и самият крал. След това щеше да се състои и представянето в двора. На следващата вечер Вилхелм даваше първия си голям пир. Тази вест разруши с един удар надеждите

на Айслин да прекара поне още един ден в компанията на Вулфгар, преди задълженията да го погълнат отново.

След като раздигнаха трапезата, мъжете насядаха край огъня и заговориха за разни неща. Ала скоро се оттеглиха по стаите си, за да се подготвят за напрегнатия утрешен ден.

Едва влязоха в спалнята, когато Вулфгар със заповеднически жест изпрати Хлин да си върви. С треперещи пръсти съблече новите одежди на Айслин, вдигна я в силните си ръце и я отнесе в леглото. Люби я с цялата си нежност, ала отново остана горчиво разочарован, защото момичето съвсем не реагира така, както беше очаквал. Макар че успя да събуди желанието ѝ и двамата заедно достигнаха върха на страстта, веднага след това Айслин му обърна гръб и горещите ѝ сълзи намокриха възглавницата. Мъжът дълго лежа буден, втренчил очи в тавана, измъчван от горчиви съмнения.

Айслин седеше на леглото и наблюдаваше Вулфгар, който приготвяше празничните си одежди. Както обикновено, рицарят беше избрал облекло в червено и черно. Заповяда на Санхърст да му пригответи ваната и прибави към водата малко сандалово дърво, за да заличи миризмата на лавандула, която сякаш се беше сраснала с тялото му. Айслин сърдечно се засмя.

— Следващия път, когато пожелаете да споделите банята ми, ще предоставя на вас избора на ароматни соли — заяви весело тя.

Вулфгар се отпусна във ваната и изръмжа нещо неразбрано.

— Късно ли ще се върнете, Вулфгар? — беше следващият, доста по-колеблив въпрос. — Да забавя ли вечерята?

Мъжът отпусна кърпата и дяволито я изгледа.

— Хората ми ще се хранят както обикновено. Но ние ще се задържим доста дълго. Подобни празници обикновено свършват късно през нощта.

Айслин разочаровано въздъхна.

— Без вас денят ще бъде дълъг, Вулфгар.

Мъжът избухна в смях.

— Денят наистина ще бъде дълъг, скъпа, ала вие ще го прекарате до мен.

Айслин скочи като опарена и буйните коси се разпиляха по раменете ѝ. Забеляза развеселения му поглед и побърза да се увие в одеялото. После със съмнение в гласа промълви:

— Аз съм саксонка, Вулфгар. Не ми е мястото там.

— Мястото ви е, където ви поставя аз. В двореца ще има още много саксонци. — Вдигна усмихнато поглед и продължи: — Във всеки случай те ще дойдат, движени от съвсем други чувства. Не се бойте, Айслин. Имам доверие в чувствителността и куража ви. Не сте като другите момичета, които бърбят какво ли не. Разбира се, принадлежите към неприятелите ни, но... — Веждата му подигравателно се повдигна. — ... рядко се срещат неприятели, които умеят да доставят такова удоволствие.

— Вие сте подъл — процеди през стиснати зъби Айслин.

Вулфгар отметна глава назад и отново избухна в смях.

— Никога не съм била в кралски двор — опита се да го разубеди тя. — Може да си имате неприятности заради мен.

Вулфгар я изгледа с истинска нежност и се постара да обясни:

— Английският двор е пълен с дебели саксонки, които упорито ме ухажват. Не само хихикащите момиченца, а и изсушените девици по на трийсет години ми правят мили очи. Затова няма да ми създадете неприятности, даже напротив. Така ония глупачки ще разберат как трябва да изглежда жената, която има право да стои до мен.

— Моля ви, Вулфгар — прошепна несмело Айслин. — Там ще бъде кралят, придружен от всички свои благородници. А аз... Няма кой да ме придружи. Всички ще ме сметнат за ваша метреса.

Мъжът презрително махна с ръка.

— Само защото не сте придружена от някоя тлъста лейди, която не ви изпуска от очи? — Усмихна се и прибави: — Мога да кажа, че сте ми сестра. — Ала веднага поклати глава. — Не, не бива. Като видят как ви гледам, веднага ще заподозрат нещо още по-лошо. Нищо чудно да ни обвинят в кръвосмешение. Най-добре да понасям стоически любопитните им погледи.

Айслин жално промърмори:

— Все пак е най-добре да ви чакам тук, Вулфгар...

— Не искам да ви оставям сама. Не ми споменавайте и дума за това. Обличайте се.

Айслин разбра, че няма смисъл да му противоречи, и се затече към вратата. Извика Хлин и момичето веднага се появи. Вулфгар се потопи дълбоко във ваната и с усмивка се вслуша в спора на двете жени, които оживено се заеха да обсъждат облеклото и фризура.

Скоро му омръзна и повика Айслин:

— Не ми се иска да изплаща отново малката Хлин, скъпа, но е крайно време да изляза от ваната, ако не искам да умра от студ. Затова я отпрати някъде по-далеч.

Айслин с усмивка изпрати момичето да донесе нещо. Вулфгар се изтри с хавлията и започна да се облича. Изглежда я отстрани и подхвърли:

— Бих желал да облечеш жълтата гуна, Айслин. С нея ще изглеждаш прекрасно.

— Моля ви, монсеньор, не настоявайте. Бих желала да запазя тази роба за друг случай.

— Може ли да има по-важен случай от представянето в двора?

Момичето го дари с омайна усмивка.

— В момента не бих желала да говорим за това, Вулфгар. Само ще ви припомня, че ме оставихте свободно да разполагам с дрехите си.

Рицарят неохотно кимна.

— Просто искам днес да сте най-красива от всички. Този цвят ви стои особено добре.

Айслин пристъпи пред него и нежно положи ръце на широките гърди.

— Ще се облека така, че да ви харесам, милорд, повярвайте!

Виолетовите очи се впиха в неговите и Вулфгар не можа да устои на нямата им молба. Сърдито изръмжа:

— Правете, каквото ви харесва.

Айслин обви ръце около врата му и го целуна по бузата с бурни благодарствени думи. Мъжът сърдито се извърна настрана. Ала когато след минути я видя в избраната от нея гуна, взе твърдо решение никога вече да не се опитва да ѝ влияе в избора на облеклото.

Новата дреха беше бледожълта, затворена високо по врата, с широки дълги ръкави. Стройната талия беше пристегната с тънък златен колан, на който висеше инкрустираната с бисери кама. В косите бяха вплетени тесни панделки, украсени с бели копринени цветя. Младото лице изглеждаше чисто и невинно като на дете.

Вулфгар беше преживял много приключения, но никога не беше заставал пред такава завладяваща красавица. Сети се, че на празника ще присъства и Рейнър, и за миг загрижено се запита дали явяването на Айслин няма да му създаде нови неприятности с този човек. Може би все пак трябваше да я остави у дома. Ала не можеше да понесе мисълта, че ще се отдели от нея за цял ден. Освен това имаше и друга причина, поради която желаше да я има до себе си по време на пиршеството. Никога не се беше чувствал особено добре в кралския двор. Той беше воин, а не придворно конте. По време на боя отлично знаеше кой е неприятелят му и се опълчваше срещу него в открита и честна борба. Ала не понасяше дворцовите интриги. Ако вземеше със себе си Айслин, поне този път можеше да се забавлява необезпокоявано.

Младата жена кокетно се завъртя пред него и очаквателно попита:

— Е, монсеньор, харесвам ли ви така?

Не можа да види светналите му очи, защото Вулфгар побърза да се прикрие с обичайната подигравателна усмивка.

— Май искате насила да изтръгнете някой комплимент, скъпа?

Айслин сърдито вирна нос.

— Не можете да ме обидите. — Изгледа го дяволито през рамо и с усмивка заяви: — За разлика от вас, аз съм много по-великодушна, монсеньор. Намирам, че днес изглеждате особено добре. Сигурно няма да успея да ви опазя от хихикащи девойчета и зажаднели за мъж вдовици.

Божествената служба беше дълга и уморителна. Непрекъснато се изправяха от твърдите пейки и коленичеха на каменния под, подканяни от твърдия глас на архиепископа. Вулфгар всеки път поглеждаше скритом към Айслин и със задоволство установяваше, че любимата му е надарена с учудващо самообладание. Момичето седеше със скръстени ръце и смирено сведена глава и вдигаше поглед само след края на някоя молитва.

Когато ѝ помогна да се изправи на крака след края на службата, беше възнаграден с топла, щастлива усмивка. И по-късно, в тронната зала, Вулфгар не престана да се възхищава на естествената прелест и

спокойното достойнство, които се излъчваха от цялото ѝ същество. Бяха ги притиснали в един ъгъл, защото повечето благородници нетърпеливо очакваха да бъдат представени на краля.

Внезапно пред тях застанаха веселите пияници, които бяха задържали Вулфгар до късно през нощта в деня на коронацията. Поздравиха го с весели викове, без да свалят очи от Айслин. Макар и неохотно, трябваше да ги представи на своята дама. Мъжете разпалено се заеха да я уверяват в близките си връзки с Вилхелм, сякаш искаха да подчертаят низкия произход и неустановеното положение на придружителя ѝ.

Някои се опитваха да целуват ръката ѝ по-дълго, отколкото беше прилично, ала Айслин винаги съумяваше да се изплъзне — любезно, но със спокойна решителност. Отговаряше учтиво на въпросите и умело заобикаляше нахалното любопитство. Вулфгар отново остана доволен от решението да я вземе със себе си. Вече беше сигурен, че момичето ще съумее да се справи и в най-големия кралски двор.

Известиха за пристигането на краля. Започна представянето. Вулфгар усети как ръката на Айслин се пъкна в неговата и замислено я изглежда. Много му се искаше да изрази с думи признателността и възхищението си, ала устните отказаха да му служат. Усмихна се една забележимо и топло стисна ръката ѝ. Когато повикаха следващия рицар да пристъпи пред краля, Айслин изплашено трепна. Веднага позна Рейнър де Март. Сякаш почувствал погледа ѝ, норманинът се извърна и ѝ помахна с нахална усмивка. Очите му се насладиха на разцъфтялата ѝ красота. Айслин се чувства разсъблечена с поглед и укорително се обърна към Вулфгар:

— Не ми казахте, че Рейнър също ще присъства на празненството.

Вулфгар се вгледа в зачервеното ѝ лице и спокойно отговори:

— Научете се да гледате Рейнър право в лицето и без всякакъв страх, скъпа. Това е по-безопасно, отколкото да му обръщате гръб. Само така ще се предпазите от удар с кама.

— Но това значи да разголя гърдите си пред подлото му острие — отговори с нежна ирония Айслин.

— Не се бойте, мила — усмихна се Вулфгар. — Не ми се вярва прекрасната ви гръд да бъде изложена на подобна участ. Рейнър не е чак толкова глупав.

Двамата отново посветиха вниманието си на церемонията, която протичаше тържествено и сковано. Вилхелм се стори на Айслин много привлекателен: едър и строен като Вулфгар, ала още по-представителен във великолепните парадни одежди. Коленичилият Рейнър направо се губеше пред грамадния си господар. Очите на Вилхелм пронизваха фигурата му със спокойно достойнство. Когато рицарят се надигна, беше удостоен с едва забележимо кимване.

По лицето на краля нямаше и следа от човешка топлина и привързаност. Едва когато към трона се приближи Вулфгар, Вилхелм се отпусна назад с доволна въздишка. Чертите му изгубиха скованото достойнство.

Ала само след миг пред лицето му отново падна маска. Нито за Вулфгар, нито за него беше полезно да изразяват пред всички привързаността си. Рицарят коленичи пред краля си и в сърцето на Айслин нахлу топла вълна. Очите ѝ не виждаха никого друго. Благородните саксонски дами бяха заплени от могъщата фигура на норманския рицар и из залата се понесе едва сдържан шепот. Вулфгар сякаш не забелязваше любопитството им. Върна се спокойно до Айслин и веднага посегна към ръката ѝ.

— О, милорд, вие отново завладяхте бедните женски сърца — усмихна се тя. — Колко метреси сте събрали по този начин?

Вулфгар тихо се изсмя.

— Вие сте първата ми истинска метреса, мила моя. Никога не съм се забавлявал с някоя жена повече от две-три нощи. — Целуна ръката ѝ и хвърли равнодушен поглед към околните. — Междувременно свикнах с новото положение и се питам защо не съм ви намерил много по-рано.

Много му се искаше да я вземе в обятията си и да я целуне въпреки очевидното любопитство на присъстващите. Ала в този миг висок глас възвести началото на пиршеството.

Вулфгар я отведе до определеното им място и Айслин нетърпеливо се огледа. Веднага забеляза чакащия до стола си Рейнър. Рицарят се усмихна и седна на мястото си, едва след като тя беше заела своето. Ароматът на изисканите ястия примамливо я удари в носа. Едва сега си припомни, че много часове наред не е хапвала нищо и със задоволство се зае да се нахрани. Забрави всичко около себе си и едва

когато се насити, отново обърна очи към насядалите около масите гости.

Рейнър веднага улови погледа ѝ. Айслин побърза да му обърне гръб, ала много добре усещаше, че мъжът не сваля очи от нея. Гордо изправен на стола си, Вулфгар сякаш не забелязваше нахалството на съперника си. Посочваше ѝ верните хора на Вилхелм и рицарите, които се бяха отличили най-много при завладяването на Англия.

След завършването на вечерята към Вулфгар пристъпи един граф и пожела да разговаря с него по важен въпрос. Двамата мъже се оттеглиха в ъгъла и оставиха Айслин сама на масата. Младата жена спокойно разглеждаше препълнената с благородници зала, докато внезапно забеляза, че някой се е настанил на стола на Вулфгар. Извърна се и срещна подигравателния поглед на Рейнър.

— Простете ми, гълъбице. Нямате нищо против да поседя малко до вас, нали?

Айслин смръщи чело.

— Вулфгар... — промълви тя, ала Рейнър рязко я прекъсна.

— В момента е зает. Желая да разговарям с вас, не с него. — Придърпа стола по-близо до нейния и продължи: — Все още ли не сте проумели, че Вулфгар ви използва само за временно забавление? — Видя гневния проблясък в очите ѝ и се опита да заглади грубостта си. — Или междувременно ви е помолил да му станете жена? А може би ви е отредил в дома си място, по-високо от робското положение? Дори разбрах, че в Даркенвалд вече живее още една дама. А вие продължавате да му служите вярно. Предупреждавам ви, Айслин: когато му омръзнете, другата веднага ще скочи в леглото му и ще ви изгони.

Младата жена страхливо се огледа наоколо, не знаейки как да се отърве от близостта му. Рейнър спусна ръка под масата и улови бедрото ѝ. Айслин потръпна от отвращение.

— Аз мога да ви направя господарка на Даркенвалд и Крейгън — промърмори в ухото ѝ мъжът и горещият му дъх я опари.

— Как смеете! — избухна Айслин и блъсна ръката му. — Какви са тия обещания? Градовете са собственост на Вулфгар!

Рейнър притисна рамо до стола ѝ и я задържа. Нахалната ръка отново се плъзна по бедрото ѝ. Айслин го блъсна с все сила, но жадните му пръсти не изпускаха меката плът.

— Рейнър! — изкрещя младата жена и скочи на крака. Мъжът също се изправи и улови ръката ѝ. Обезумял от дива страст, отново зашепна трескаво на ухото ѝ.

— Свалете мръсните си ръце от тази жена! — проехтя в този миг гласът на Вулфгар. Въпреки спокойния тон, Рейнър отлично усети заплашителното му звучене. Стоманената ръка сграбчи рамото му и го обърна към себе си. — Забравихте ли предупреждението ми? Казах ви, че умея да защитавам собствеността си.

Рейнър вирна брадичка.

— Аз също имам претенции към Даркенвалд. Вие не удовлетворихте нито едно от исканията ми. Аз съм този, който завладя града!

Вулфгар го погледна със заплашително святкащи очи.

— Не смейте отново да ми досаждате с претенциите си. Ваша е вината, че изобщо се стигна до бой.

Рейнър присви очи и изръмжа:

— Вие сте един неблагодарен негодник, Вулфгар. Аз спасих живота ви, не помните ли!

— Така ли? — усмихна се подигравателно Вулфгар. — Хората ми узнаха, че двама нормански рицари се приближили до Кевъншир и подмамили жителите му извън селото. Отвели ги точно до мястото, където ми устройха засада. Хората познаха цветовете на Вашел, а не се съмнявам, че вторият сте бил вие. Спасили сте ми живота, глупости! Нарочно ме изпратихте на смърт!

Айслин се извърна към него с разширени от ужас очи. Не можеше да понесе мисълта, че любимият ѝ е бил изложен на страшна опасност.

Рейнър нямаше с какво да се защити. Вбесен от изобличението пред очите на целия двор, свали тежките си железни ръкавици и ги запрати в лицето на Вулфгар.

Рицарят спокойно извади меча си, закачи падналите ръкавици и с бързо движение на оръжието ги плесна право в лицето на Рейнър.

— Какво става тук! Защо рицарите ми се карат помежду си? — извика появилият се внезапно Вилхелм.

Вулфгар прибра меча в ножницата и сведе глава в дълбок поклон.

Вилхелм изгледа застаналите един срещу друг мъже, после спря очи върху Айслин. Младата жена невъзмутимо издържа пронизващия поглед. Кралят докосна с очи Рейнър и посвети цялото си внимание на Вулфгар.

— Нима се скарахте заради жена, Вулфгар? Нямаме обичай да вършите такива неща.

— Ако обичате, сър — отговори с мрачно лице Вулфгар, — позволете да ви представя Айслин Даркенвалд.

Младата жена направи прелестен реверанс. Очите на краля се впиха с неприкрито благоволение в нежната женска фигура. Когато се надигна, Айслин спокойно отговори на погледа му.

— Вие май не се плашите от краля, демоазел? — попита с усмивка той.

Айслин потърси с поглед Вулфгар, сякаш молеше за съвет. После смело отговори:

— Позволете да отговоря и на вас, както скоро отговорих на един от рицарите ви, Ваша Светлост: не се боя от никого, освен от Бога.

Вилхелм кимна, впечатлен от самообладанието ѝ.

— И сега този рицар ще се бие с другаря си заради вас. Всъщност, много добре го разбирам. — Обърна се към Рейнър и остро попита: — Какво ще кажете по този въпрос?

Треперещ от гняв, черният рицар с усилие подбираше думите си:

— Простете, сър, ала това копеле няма никакви права. Нито по отношение на Даркенвалд, нито по отношение на лейди Айслин. Като дъщеря на лорда, когото победих, трябваше да стане моя заедно със земите на баща си.

Вилхелм се обърна към Вулфгар:

— Вие също искате тези земи за себе си, така ли, сър Вулфгар?

— Да, благородни господарю. Аз ги осигурих за короната ви.

— Имате ли да кажете нещо по въпроса, демоазел? — обърна се кралят към Айслин.

— Да, Ваша Милост — отговори с твърд глас момичето. — Баща ми загина, както подобава на смел воин, и го погребяха с меч и щита му. Ала беше готов за преговори и се довери на белия флаг на парламентъора. Вдигна меч едва когато обидиха честта му. Никой не го защитаваше, освен шепа крепостни селяни. Този тук уби много от хората ни.

Вилхелм отново се обърна към двамата рицари:

— Ръкавицата беше хвърлена и върната, както подобава. Готови ли сте на двубой, сър Рейнър, и ще се подчините ли на волята на оръжията?

Рейнър решително кимна.

— Вие също ли сте готов, сър Вулфгар?

— Да, сър — гласеше краткият отговор.

— А вие, лейди Айслин? — попита кралят. — Готова ли сте да последвате победителя?

Айслин скришом погледна към каменното лице на Вулфгар, макар да знаеше, че отговорът може да бъде само един.

— Да, сър — прошепна едва чуто тя и се сниши в дълбок поклон.

Кралят отмерено заговори:

— Наближава краят на годината. В първия ден от новата година ще устроим рицарски турнир. Двубоят ще се води до окончателното поражение на един от двамата противници, но не до смъртта му, защото имам нужда от всеки свой рицар. Победителят ще бъде новият лорд на Даркенвалд. Самият аз ще подбера мястото на турнира и оръжията, така че никой от рицарите да няма предимство. — Обърна се към Айслин и ѝ предложи ръката си. — Дотогава ще бъдете моя гостенка, мадам. Ще наредя веднага да приготвят покоите и да донесат вещите ви. Нека дойде и камериерката ви. Под моя покрив ще бъдете сигурна от дръзките рицари, които се осмелиха да се бият заради вас. От днес нататък сте член на кралската ми свита.

Айслин тъжно изгледа Вулфгар. Лицето му беше по-мрачно от всякога. Много ѝ се искаше да се възпротиви на кралската заповед, ала знаеше, че е безсмислено да се опитва. Вилхелм с усмивка се обърна към верния си рицар:

— Въръжете се с търпение, Вулфгар. Сигурен съм, че нещата ще се развият добре за вас.

Рейнър злобно се изсмя. Без да отговори, Вулфгар проследи с копнеж стройната фигура на любимата си, която се отдалечаваше под ръка с краля.

Когато Вулфгар най-сетне се качи в самотната си спалня, нощта вече преваляше. Огънят беше угаснал. Напразно потърси с очи някоя вещ на Айслин. Макар да беше опразнена, стаята все още беше изпълнена с присъствието ѝ. Ръцете му нежно се плъзнаха по възглавницата. Погледна ваната и трепна. Грижливо сгъната, на пода до нея лежеше тясна ивица жълто кадифе. Вулфгар посегна към нея и замайващият дъх на лавандула го удари право в носа. Затвори очи и притисна меката тъкан до устните си. Копнежът по живото ѝ тяло стана неударим.

Скри парчето плат под жакета си, посегна към тежката си наметка и слезе при другарите си в голямата зала. Направи си постеля върху празния сламеник. Каза си, че тук самотата ще го измъчва по-малко. По-добре войник между войници, отколкото самотен в мекото легло.

На следващата сутрин се надигна рано. В залата цареше необичайна тишина. Другарите му не се осмеляваха да вдигнат глас, ала непрекъснато го наблюдаваха. Най-после Милбърн не издържа. Скочи с проклетие на уста и обвини Рейнър във всички възможни престъпления. Гоуейн тъжно се взираше в началника си. Човек можеше да си помисли, че са му отнели любимата. Бюфон беше втренчил мрачен поглед в пламъците.

— Какви са тези погребални физиономии! — разсърди се Вулфгар и с въздишка добави: — Пригответе конете. Да вървим да си вършим работата.

По време на дългата и изтощителна езда Вулфгар с успех потисна всяка мисъл за болезнената си загуба. Когато се прибра у дома, намери покана от краля за вечеря и настроението му веднага се повдигна. Облече се с треперещи от нетърпение ръце.

Когато го въведеха в голямата тронна зала, разочаровано установи, че Рейнър също е сред поканените. Гневът му нарасна, когато съперникът му получи място до Айслин. Самият той беше отведен от един паж в другия край на дългата маса. Седна и хвърли кратък поглед към Айслин. Ала вниманието ѝ беше ангажирано от седналия от лявата ѝ страна граф. Цялата зала се озаряваше от присъствието ѝ. Лицето ѝ сияеше. Отговаряше с усмивка на непрекъснато сипещите се въпроси и дори разказа няколко стари саксонски истории. Норманските благородници слушаха с внимание.

Рейнър също се стараяше да се покаже откъм най-добрата си страна в присъствието на краля. Не си позволяваше волности с красивата си съседка, ала жадните му очи следяха всяко нейно движение.

Когато ѝ се удаде удобен случай, Айслин сърдито изсъска в ухото му:

— Ще престанете ли да ме събличате с поглед поне в присъствието на Негово Величество?

Рейнър се изсмя с глас и Вулфгар още повече помрачня. Вечерта му се стори безкрайна. Не можеше да откъсне очи от Айслин и едва се удържаше да не скочи и да я грабне в обятията си. Веселият ѝ смях пронизваше сърцето му. Каза си, че мястото му не е тук. Не можа да се включи в глупавите разговори на придворните и през цялото време седя неподвижно, потънал в мрачно мълчание.

От време на време усещаше бдителния поглед на Вилхелм и сърцето му се пълнеше с благодарност към добрия крал. Всъщност присъдата му беше най-доброто разрешение на въпроса, защото по този начин щеше да завоюва завинаги обещаните му земи. Ала го болеше, че няколко дни ще бъде далеч от любимата си. Не му оставаше нищо друго, освен да играе ролята на мълчалив воин...

Най-после получи разрешение да се оттегли и в потиснато настроение се запъти към къщи.

По някое време Айслин обходи с поглед залата и уплашено установи, че Вулфгар си е отишъл. Цялата ѝ веселост се изпари. Остра болка прониза сърцето ѝ. Промърмори някакво извинение и побърза да се оттегли в покоите си. Едва успя да задържи сълзите си, докато Хлин я събличаше и приготвяше за сън. Освободи момичето и захълца неудържимо във възглавниците.

Много неща в кралския двор я възхищаваха, а норманските рицари се отнасяха с нея извънредно почтително. Когато ѝ казаха, че Вулфгар ще присъства на вечерята, сърцето ѝ подскочи от радост. Копнееше да го види отново и положи всички усилия да изглежда красива. Въпреки съжалението си, че го сложиха далеч от нея, направи всичко възможно да изглежда весела. Никой не биваше да забележи, че е израсла далеч от дворцовото великолепие. Дори злобната Гуинет щеше да признае, че държанието ѝ е безупречно. Ала всеки път, когато поглеждаше към Вулфгар, мрачните му очи я пронизваха и болка свиваше сърцето ѝ. През цялата вечер дори не направи опит да я

заговори. Нима беше глупачка, като се надяваше на малък жест на привързаност или нежност!

Не бива да искам прекалено много, каза си през плач тя. Ала копнежът да почувства до себе си силното му тяло беше неудържим. Липсваше ѝ движението на мощните му гърди, върху които полагаше главата си. Липсваха ѝ многобройните белези по мъжкото тяло, които милваше с нежна загриженост. Липсваше ѝ дори твърдата му брада. Дълго не можа да заспи. Споменът за коравите устни върху нейните я измъчваше. Дори насън жадни ръце продължаваха да милват тялото ѝ...

След два дни Вилхелм отново изпрати да поканят Вулфгар на вечеря в двора. Рицарят много искаше да се извини с неотложна работа, но добре знаеше, че кралят не търпи подобна нерешителност. Денят се влачеше мъчително бавно, макар че този път Вулфгар очакваше вечерта почти със страх. Не искаше да се подложи повторно на мъчението да наблюдава Айслин само отдалеч.

Влезе със сведена глава в залата и за негово учудване го отведоха право при нея. Младата жена го поздрави със сияеща усмивка и норманинът едва не загуби самообладание. Очите ѝ го измерваха с искрена нежност. Тялото му потрепери от желание.

— Защо ни накарахте да ви чакаме толкова дълго, Вулфгар? Вечерта напредна. Елате, седнете до мен.

Подръпна го за ръкава и посочи стола до себе си. Омаян от близостта и милото посрещане, мъжът едва успя да промърмори:

— Желая ви добра вечер, Айслин. — После събра остатъците от разума си и с частица от предишната ирония попита: — Добре ли сте? Изглеждате великолепно.

— Така ли? — отговори с мила усмивка момичето и приглади бледосинята копринена гуна. — Вие бяхте много добър към мен, Вулфгар. Подарихте ми тази великолепна рокля. Надявам се, не се сърдите, че пренесоха вещите ми в двореца, без да поискат позволението ви.

Вулфгар се покашля.

— Не, разбира се. Защо да се сърдя? Подарих ви ги и вече не мога да определям какво ще стане с тях.

Айслин невинно положи ръчичка върху отпуснатата му лапа и очите ѝ светнаха като сияйни звезди.

— Вие също изглеждате много добре, господарю.

Вулфгар седеше като вцепенен. Цялото му същество се стремеше към близостта ѝ. Меката малка ръка болезнено му припомни прекрасното гъвкаво тяло. Кръвта нахлу като буря в слабините му. Положи усилия да укроти парещия огън и мрачно издърпа ръката си. Огледа голямата зала и установи, че Рейнър е седнал точно срещу тях. Очите на съперника му жадно поглъщаха стройната фигура на Айслин.

— Онзи ви наблюдава с очи на сокол — изтръгна се обвинително от устните му. — Май му се иска още сега да опита сладката ви плът.

Айслин се засмя и нежно прокара пръст по лицето му.

— Не надценявайте значението му, Вулфгар. Други мъже ми правиха още по-неприлични предложения. — Засмя се на смръщването му и продължи: — Не се бойте, милорд, аз ги отблъснах и решително им заявих, че ръката ми отдавна е обещана другиму. Виждате ли — добави с иронична усмивка, — съвсем не е трудно да поискате ръката на някоя жена пред очите на целия кралски двор. Вече ми взехте всичко останало, защо сега не вземете и ръката ми?

— Ръката ви ли? — въздъхна мъжът. — Искам другото. Доведох ви тук да споделите леглото ми, а трябва да се задоволявам с компанията на рицарите си...

— Значи вечер седите пред огъня и си разказвате героични истории за отдавна минали времена?

— Не — отговори мрачно Вулфгар. — Откак ни напуснахте, тримата са неузнаваеми. Гоуейн се влачи насам-натам, сякаш са му откраднали любимата, Милбърн непрекъснато крещи, а Бюфон е на път да се удави в рога с вино. — Засмя се, учуден на самия себе си. Как беше успял да изрази с думи царящата в къщата атмосфера?

Айслин утешително помилва ръката му.

— Как се справяте самият вие, Вулфгар? Санхърст грижи ли се добре за вас?

— Ами! — изсъска рицарят. — Не ми говорете за този саксонски некадърник!

— Не бъдете толкова строг с бедното момче, Вулфгар — отговори през смях Айслин. — Трудно му е да живее сред рицари и

благородници, не разбирате ли! Оставете му малко време и ще се научи да изпълнява съвестно задълженията си.

— Пак ли ми давате съвети как да се грижа за крепостните — въздъхна Вулфгар. — Нима трябва да се съобразявам дори с онзи тронав хлапак...

Вечерта беше истинско изпитание за Вулфгар. Всеки път, когато Айслин го докосваше, трябваше да събере всичките си сили, за да не скочи и да я отнесе в първата попаднала му спалня. Момичето често се накланяше със смях към гърдите му. Вулфгар се наслаждаваше на близостта на мекото тяло и едва не извика, когато кралят пристъпи зад тях и сложи край на тази мъчителна наслада.

Понечи да се изправи, ала Вилхелм го притисна обратно в стола му.

— Какво става с вас, верни ми рицарю? — попита завоевателят. — Утре е решителният ден. Защо сте толкова потиснат? Днес се различавате много от жизнерадостния спътник в бойните ми походи. Хайде да прием и да бъдем весели, както често правехме в миналите дни!

— Простете ми, сър, но утре ще заложа на карта всичко, за което толкова пъти рискувах живота си. Не се боя от битката. Чакането е, което ме изнервя.

— Не сте се променили — усмихна се Вилхелм. — Обаче тази вечер не сте подходящ кавалер за тази прекрасна и възбуждаща дама. Или просто се преструвате, защото не искате да покажете привързаността си към нея? Ако бях на нейно място, щях да ви накажа жестоко за несръчността ви.

Вулфгар почервения от смушение и отвърна поглед.

— Дамата дълго време беше под моя защита и аз не мога да отрека, че ме боли от отсъствието ѝ, сър.

Вилхелм пронизващо изгледа верния си рицар.

— Така ли, Вулфгар? А съобразихте ли се достатъчно с честта на дамата? Ние, норманите, я прогонихме от бащината ѝ земя и би било много неприятно, ако я лишим и от честта ѝ.

Със смръщено чело Вулфгар се опита да проумее смисъла на кралските слова. Вилхелм не му остави време за разсъждения и продължи с много по-весел тон:

— Успокойте се, Вулфгар. Познавам ви и вярвам, че ще сторите всичко, за да не оставите бисера без съответния обков.

Кралят се надигна, потупа по рамото верния си воин и се отдалечи.

Вулфгар се обърна към Айслин и младата жена едва не изпищя при вида на мрачното му лице.

— Какво стана, Вулфгар? — попита тихо тя. — Да не сте чули лоша вест от устата на краля?

— Не — отговори кратко той. — Кога най-сетне ще мине следващото утро, за да мога да ви отведа оттук! Рейнър е глупак, ако смята, че ще ви предам в ръцете му. Вие сте моя и няма да допусна да ми отнемат собствеността.

— О, Вулфгар — прошепна със страх в гласа Айслин. — Какво смятате да правите? Кралят вече провъзгласи решението си.

— Какво смятам да правя ли? — попита с високо вдигнати вежди Вулфгар. — Да победея, разбира се!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Първото утро на 1067 година освети колебливо мрачното лондонско небе. Първо се разрешиха падналите ниско мъгли, после непрогледният мрак на небесния свод се проясни към опушено сиво. Беше много студено и дъхът на малкото станали рано замръзваше около устата и носа.

Дойде денят, в който Вулфгар трябваше да прекрати дългия пост. Рицарят стана рано, облече се в пълно бойно снаряжение и изведе Хън на открито. Разходи го по замръзналото поле, за да свикне с тежестта на господаря си. Слънцето бързо се издигаше. Когато и последните парцали мъгла се разсеяха, Вулфгар най-сетне остана доволен от състоянието на жребеца и се върна в обора. Нахрани го и внимателно разтри влажната му кожа. Верният му другар сякаш надуваше предстоящата битка, защото непрекъснато пръхтеше и възбудено потропваше с копита.

Едва след като се погрижи за коня, Вулфгар се качи в залата и мълчаливо седна пред приготвената закуска. Нахрани се и доволно се отпусна в едно кресло пред камината. Вдигна крака на ниското столче и се замисли. Предстоящият ден щеше да реши целия му живот...

Внезапно усети, че вече не е сам. Вдигна очи и видя застаналите пред огъня Гоуейн, Милбърн и Бюфон. Удължените лица ясно издаваха загрижеността им.

Гоуейн се осмели да заговори пръв.

— Моля ви, бъдете предпазлив, милорд. Често съм наблюдавал Рейнър по време на бой. Когато напада, е склонен...

Вулфгар го прекъсна с равнодушен жест. Милбърн също направи опит да го предупреди.

— Изслушайте ме, Вулфгар. Използвайте обстоятелството, че противникът ви държи щита доста високо и косо пред тялото си. Ако го улучите където трябва, щитът ще се плъзне встрани и мечът ви ще намери пролука.

— Спокойно, другари — усмихна се Вулфгар. — Знам, че ми мислите доброто, и с удоволствие ще се възползвам от съветите ви. Ала най-важното е, че в този двубой ще си имам работа с подъл негодник, а не с честен рицар. Освен това никой от вас няма право да прикрива гърба ми. Турнирът е непредвидим. Всичко е в Божиите ръце. Ще бъдете ли мой секундант, сър Гоуейн?

Младият рицар с готовност се съгласи. Вулфгар се изправи и се запъти към голямата спалня. Огледа празното помещение и погледът му отново се помрачи. Знаеше, че днешният ден изисква напрегане на всички душевни и физически сили, и не биваше да допуска копнежът по Айслин да размекне твърдостта му. Опита се да си втълпи, че ще се бие преди всичко за правата върху Даркенвалд, ала не успя. Дори да го победят, Англия беше пълна с новозавоювани имоти, които можеше да спечели. Ала никъде нямаше момиче, което го даряваше с толкова любов като Айслин. Свали тежката броня, изми се и се зае да облича одеждите, които беше решил да носи на турнира. Ризницата и щитът бяха приготвени на леглото. Санхърст беше дал най-доброто от себе си, за да ги излъска до блясък. Вулфгар сърдито изгледа изкривения на тила шлем и погледът му отново се помрачи. Рейнър без съмнение щеше да се възползва от всички честни и нечестни средства, за да завоюва Даркенвалд и бившата му господарка. При Кевъншир Вулфгар едва не загина от коварството му и беше сигурен, че черният рицар все още желае смъртта му. Дори да бъде победен днес, щеше да продължи да го преследва.

Облече се и остана за миг неподвижен пред камината, пълна с пламтяща жар. Въздъхна тежко и посегна към парчето жълто кадифе върху масата. Погледа го известно време и го хвърли в огъня. Платът пламна и скоро се сви до купчинка пепел.

Вулфгар тръсна решително глава, наметна вълнената пелерина и пристъпи към леглото. Подреди снаряжението си в щита и го свърза във вързоп. После препаса тежкия меч и пъхна в колана си бойната брадва.

Верните рицари го очакваха в залата. Гоуейн пое вързопата и бързо излезе навън. Милбърн закричи заедно с лорда си, а Бюфон тръгна след тях.

Вулфгар неволно избухна в смях, когато възрастният рицар го помоли да не се разправя твърде жестоко с добрия сър Рейнър.

— Помнете, милорд — добави ухилено той, — че имаме нужда от него. Ако вече няма кой да служи за мишена на гневните ви изблици, на нас тримата лошо ни се пише.

Определеното за турнира място беше препълнено с хора. Никой от пристигналите в Лондон благородници не желаше да пропусне днешния двубой. Повечето бяха опънали палатки и седяха в удобни столове пред тях. Другите се задоволяваха с примитивните трибуни, по които бяха поставени тесни пейки. Цялото турнирно поле беше украсено с великолепни флагове. Крепостните и селяните нямаха достъп до трибуните. Това беше въпрос на рицарска чест и простият народ не биваше да я замърсява с любопитството си.

Вулфгар и придружителите му излязоха на полето. Рицарят се запъти към определената за него палатка, придружен от Гоуейн, и внимателно огледа приготовленията за турнира. Кралската палатка все още беше затворена, защото подухваше леден вятър, и от Айслин нямаше и следа. Затова пък в палатката на Рейнър цареше трескава възбуда.

Вулфгар слезе от коня, окачи пред муцуната му чувал с овес и успокояващо помилва копринената грива. Гоуейн отнесе снаряжението вътре и започна да проверява внимателно всяка част на плетената ризница. После огледа ремъците на щита. Вулфгар мълчаливо навлече кожената престилка и младежът му помогна да облече тежкото снаряжение.

Поднесоха им чиния с месо и кана с вино. Вулфгар отказа да се храни преди турнира, ала Гоуейн с треперещи ръце надигна каната и отпи голяма глътка. Понечи да я надигне повторно, ала господарят му укорно го изгледа.

— Би било много жалко, ако поради вашата небрежност и лекомислие изгубим двубоя, Гоуейн. Затова се съвземете.

Младият рицар почервения като рак и промърмори:

— Аз съм твърдо убеден, че победителят ще бъдете вие, милорд.

— Благодаря ви — отговори Вулфгар. — Оставете най-последната каната и ми помогнете да сложа ръкавиците. И да не се наложи аз да ви помагам.

Гоуейн тържествено се поклони и побърза да изпълни нареждането. Часът приближаваше и в главата на Вулфгар се въртеше една-единствена мисъл — да победи. Беше печелил много турнири в

миналото, ала в никой от тях залогът не беше толкова голям, както в днешния. Рейнър не само умееше да си служи отлично с оръжията, ала се славеше и със своята хитрост. Двамата никога не бяха заставали един срещу друг, ала Вулфгар беше наясно, че няма да му бъде лесно да го победи.

Прозвучаха фанфари, за да възвестят пристигането на краля. Айслин щеше да бъде единствената жена в свитата му. За щастие Вулфгар нямаше защо да се тревожи от присъствието ѝ. Кралят никога не би се възползвал от ситуацията за своя собствена изгода. Беше известен с верността си към съпругата си Матилда.

Вулфгар нетърпеливо отметна завесата на палатката и излезе навън, където го очакваше Хън. Свали торбата с овес и още веднъж помилва успокоително пръхтящото животно. Заговори му с мек глас, както разговаряше с най-добрите си приятели, и животното закима с глава, сякаш го разбираше. Рицарят се метна на седлото и Гоуейн веднага притича с щита и шлема. Вулфгар протегна врат, ала не можа да види нито кралската палатка, нито Айслин.

Рейнър също излезе от палатката си, придружен от оживено жестикулиращия Вашел. Черният рицар се метна на седлото и хвърли коварен поглед към противника си, който беше застанал неподвижен в края на очертаното място и очакваше знака за началото на турнира. Направи подигравателен поклон и полето се огласи от грозния му смях.

— Най-послед дойде денят, Вулфгар — протръби гръмкият му глас. — Надявам се някой ден да гостувате на мен и красивата Айслин в Даркенвалд. Няма съмнение, че ще ги спечеля за себе си. Няма да ви се разсърдя, ако пожелаете да хвърлите поглед върху бившата си любима. Нали и вие проявихте великодушие спрямо мен.

Гоуейн стисна ръце в юмруци и понечи да се нахвърли върху нахалника.

— Останете на мястото си, рицарю — спря го невъзмутимо Вулфгар. — Днес се бия аз. Окажете ми честта собственоръчно да му строша черепа.

— Какво виждам? — провикна се развеселено Рейнър. — Очевидно онази малка мръсница е завъртяла главата и на бедния момък! Сигурно ви е много трудно да я защитавате от всичките ѝ любовници.

Вулфгар отлично проумяваше намеренията на Рейнър и спокойно изслуша подигравките му. Вашел пошепна нещо в ухото на братовчедата си и черният рицар отново избухна в луд смях.

Ала проехтелият фанфарен сигнал му заповяда да мълчи. Време беше да започнат турнира. Противниците се раздвижиха и за миг зрителите помислиха, че ще се сблъскат още преди сигнала. Ала двамата рязко стегнаха юздите и потеглиха в галоп към кралската палатка.

Едва сега Вулфгар откри жълтите панделки. Когато се приближи, забеляза, че Айслин е облякла под подплатената с лисици наметка любимата му жълта гуна. Видът ѝ стопли сърцето му и го преизпълни с вяра в победата. И без думи знаеше за кого ще бие сърцето ѝ по време на борбата.

Застанал пред палатката си, Вилхелм отговори с достойнство на почтителните поздрави на рицарите си. После прочете условията, при които щеше да се реши този въпрос на честта. Дватама противници се задължаваха да се подчинят на изхода на двубоя и повече да не вдигат оръжие един срещу друг. Айслин седеше до краля с бледо лице, овладяна и сериозна.

Не свалеше очи от Вулфгар, въпреки че рицарят не я поглеждаше. Гордо изправен на седлото, Вулфгар слушаше с каменно лице думите на господаря си. Айслин едва не извика с все глас кому от рицарите желае победата, ала си каза, че тук чувствата не играят никаква роля. Тя също трябваше да се подчини на изхода от двубоя.

Отново проехтяха фанфари. Дватама рицари обърнаха конете си и Айслин улови за миг пронизващия поглед на Вулфгар. Ала само след секунда противниците заеха позиции, обозначени от флаговете им. Застанаха един срещу друг в двата края на полето и нахлупиха шлемовете си. Секундантите им подадоха дългите копия и рицарите ги вдигнаха в поздрав към краля, фанфарите проехтяха за трети път. Замлъкването им беше знак за първия сблъсък.

Сърцето на Айслин трепереше от страх и тревога, ала тя продължаваше да седи неподвижна на мястото си и да се взира с каменно лице в своя рицар. Само притисна незабелязано ръце под дебелия наметка и отново произнесе молитвата, която беше повтаряла рано сутринта в кралския параклис.

Тежките бойни коне напрегнаха мускули и препуснаха един срещу друг. Страховитият тропот на копитата им отекна болезнено в сърцето на момичето. Двата се сблъскаха и над полето се понесе протяжен звън на метал. Копието на Вулфгар беше отблъснато от щита на Рейнър, докато копието на противника се строши в щита му. Айслин неволно въздъхна от облекчение.

Двата рицари обърнаха конете и се върнаха на изходните позиции. Получиха от секундантите си нови копия и веднага препуснаха в атака. Този път копието на Вулфгар улучи целта, ала не можа да издържи на сблъска с противниковия щит. От силния удар тялото на Рейнър политна назад и рицарят едва успя да се задържи на седлото. Неговият удар остана далеч встрани.

Отново препуснаха назад, за да получат и третото копие. Хън беше в стихията си. Вулфгар усещаше как хълбоците му треперят от възбуда. Рейнър полетя като вихър насреща му. Сблъсъкът беше ужасяващ. Вулфгар устреми цялата си тежест в копието и този път улучи края на противниковия щит. Хън се втурна право срещу коня на Рейнър и животното не можа да издържи на страшния удар. Айслин прехапа до кръв устните си, когато Хън за малко не се спъна в падналия жребец. Ала закаленият в битките кон успя да запази равновесие.

Вулфгар спокойно отстъпи назад. Видя, че Рейнър не е пострадал от падането, затова също скочи от коня си и захвърли копието. Борбата щеше да продължи с други оръжия.

Рейнър посегна към бойния боздуган, ала като видя, че железните му шипове са отстранени по заповед на Вилхелм, ядно го захвърли настрани и извади тежкия боен меч. Вулфгар измъкна бойната си брадва, ала също отпусна недостойното за един рицар оръжие и се въоръжи с верния си меч.

Очите на Айслин се разшириха от ужас. Сблъсъкът на воините беше страшен. Силните удари отекваха в ясения зимен ден. Скоро борбата се разгорещи и зрителите вече не смогваха да различават святкащите на яркото слънце острия. Грамадните щитове приличаха на крепостни стени, до които противникът нямаше достъп. Мечовете тежко се отпускаха върху дебелия, обкован с желязо дърво. Скоро по лицата на бойците потече пот и намокри кожените престилки, които пазеха тялото от железните пръстени на плетените ризници. Рейнър се

извиваше като змия и непрекъснато подскачаше около противника си. Вулфгар изглеждаше по-бавен, ала ударите му бяха силни и точни.

Това не беше безобидна турнирна игра, а крайно напрегнато премерване на всички душевни и физически сили. Щеше да победи потърпеливият. Рейнър пръв почувства, че ръката с меч започва да натежава. Вече не можеше да избягва атаките на Вулфгар със същата гъвкавост. Внезапно обаче Вулфгар почувства, че нещо спъва крака му. Беше захвърлена на земята верига. Рейнър побърза да се възползва от предимството си и ударите заваляха като дъжд върху щита на противника му. Вулфгар се отпусна на коляно, за да освободи глезена си. Айслин скочи и притисна ръка до устните си.

Най-после Вулфгар успя да се изтръгне от веригата и въпреки устремните атаки на Рейнър се изправи на крака. Отстъпи няколко крачки назад, за да си поеме дъх, и отново зае позиция за бой.

Борбата продължи дълго, без някой от противниците да е завоювал решаващо предимство. Докато Вулфгар сметна, че е дошъл моментът да напрегне всичките си сили. Замахна с тежкия си меч и се устреми напред. Върхът улучи Рейнър във врата и изкриви шлема му. Преди да успее да го намести, отгоре му се стовари страшен удар, който засегна шлема и се заби дълбоко в щита. Докато Рейнър стоеше като замаян, Вулфгар с все сила дръпна тежкия си меч. Противникът изпусна щита и остана само с боен меч. Вече нямаше с какво да пази тялото си. Силата на нападенията му непрекъснато отслабваше. Скоро мощен удар го улучи в рамото и обездвижи ръката, която държеше меч. Въпреки всичко Рейнър не изпусна оръжието си. Следващият страшен удар свали шлема му. Черният рицар политна като замаян и бавно се свлече на земята. Тялото му се разтърси от конвулсивни тръпки.

Вулфгар пое дълбоко въздух и отстъпи крачка назад, без да изпуска противника си от очи. Рейнър със стон се опитваше да се изправи. Айслин не смееше дори да диша. Безмълвно се молеше ужасната борба най-после да завърши. Изглежда, Рейнър наистина беше победен. Отпусна се на замръзналата земя и повече не мръдна. Вулфгар бавно се извърна към краля и вдигна меч си в знак на поздрав.

В този миг разширените от ужас очи на Айслин предупредиха рицаря за заплашващата опасност. Вулфгар се завъртя светкавично и

успя навреме да парира коварния удар на Рейнър в незащитения си гръб. С все сила го удари през гърдите с широката страна на меча и противникът му се строполи на земята. От гърлото на Рейнър се изтръгнаха задавени писъци. Черният рицар се сви в краката на врага си и примря.

Вулфгар отмерено закри към палатката на краля, наблюдавайки скришом светналото от радост лице на Айслин. Спря пред господаря си и с достойнство попита:

— Смятате ли, че двубоят е приключен, сър?

Вилхелм с усмивка кимна.

— Никога не съм се съмнявал в изхода, Вулфгар. Бихте се смело и достойно защитихте честта си. — Хвърли развеселен поглед към Айслин и добави със свойствения си сух хумор: — Бедната ви дама, изглежда вярва, че сте се били само заради нея. Най-добре веднага ѝ покажете, че не бива да очаква прекалено много от победата ви.

Вулфгар заби тежкия меч в земята и захвърли до него стоманените ръкавици. После свали шлема и кожената качулка и ги окачи върху меча. Закри решително към Айслин, която едва вдигна натежалите от радостни сълзи очи, прегърна я и зажаднелите му устни се впиха в нейните. Целувката беше безкрайна и Айслин усети, че дъхът ѝ пресеква в мощната му прегръдка.

Междувременно Вашел помагаше на победения да се изправи. Двамата бяха оставени да се оправят сами. Рейнър се подпря на рамото на братовчед си и впи яден поглед в целуващите се. Дрезгавият му глас мълвеше несвързани клетви за отмъщение.

— Все някога ще пратя в ада проклетото копеле — мърмореше той. Извърна се и закуцука към палатката си.

Вулфгар най-сетне остави Айслин и младата жена се отпусна като замаяна в стола си. Вулфгар направи кратък поклон в посока към краля.

— Отговорих ли на желанието ви, господарю? — попита с усмивка той.

Вилхелм сърдечно се засмя и приятелски смигна на Айслин.

— Най-послед истината излезе на бял свят. Моят верен рицар не се интересува от богатите земи, а единствено от вас.

Айслин се изчерви, смутена от веселието на краля. Вилхелм се обърна към Вулфгар и гласът му прозвуча доста по-сериозно:

— След като победихте, ще се погрижа веднага да закрепя писмено правата ви върху Даркенвалд. Тази вечер ви каня на пир в двореца. Не бих желал да ни отнемате компанията и на прекрасната си дама. Без женската красота великолепието на кралския двор скоро би станало досадно. Дотогава ви желая добър ден, сър Вулфгар.

Вилхелм се обърна да си върви и с жест заповяда на Айслин да го следва. Момичето се подчини, ала няколко пъти се извърна, за да дари любимия си със сияеща усмивка.

Вулфгар би трябвало да се радва на победата си, ала едва се озова в пустата си спалня, когато беше обхванат от неудържимо нетърпение. Часовете до вечерта се влачеха отчайващо бавно. Заповяда на Санхърст да му приготви гореща баня. Въпреки всичките си усилия, днес момчето не можа да му угоди. Трябваше да излее отгоре му пет-шест ведра с гореща вода, докато най-сетне Вулфгар почувства облекчение в скованите си крайници. После дълго избира между скромните си одежди, докато най-сетне спря избора си върху тъмнокафяв жакет, който много му отиваше с ненатрапчивата си елегантност.

Метна се на коня си и потегли към двореца. Сърцето му биеше в нетърпеливо очакване. Минувачите го поздравяваха с радостни викове и одобрително потупваха Хън по врата. Пажът побърза да го отведе в залата, където също го посрещнаха с бурни поздравления. Когато множеството най-после се отдръпна, Вулфгар можа да види застаналата в другия край на залата Айслин, придружена от възрастна дама. Тя също го забеляза и по лицето ѝ се изписа нежна усмивка.

Заслепен от красотата ѝ, норманинът се извини на благородника, с който разговаряше, и закричи към нея. Младата жена се втурна насреща му.

— Е, милорд — промърмори с кокетно изчервяване тя, — днес отново ме спечелихте.

Вулфгар учтиво ѝ предложи ръката си.

— Да седнем на масата — проговори сковано той и я отведе към определените им места. Продължи външно да играе ролята на победител, който получава заслужената награда, и никой в залата не можа да заподозре какъв огън бушуваше в него. С цялото си същество копнееше да сграбчи Айслин в прегръдките си и да я отведе далеч

оттук. Трябваше да положи всички усилия, за да спести на двора тази непристойна гледка.

По време на вечерята се водеха непринудени разговори. Вдигаха се наздравници за короната, за Нормандия, за Англия, за Вилхелм и не на последно място за победителя в двубоя.

След като всички се нахраниха и отдадоха заслуженото на великолепните вина, кралят се надигна. Един паж пристъпи към Айслин и се приведе над ухото ѝ.

— Кралят желае да разговаря с вас насаме — обърна се младата жена към Вулфгар. — Аз трябва да се погрижа за някои неща, затова ви желая приятна вечер, монсеньор.

Вулфгар се надигна, пристъпи пред своя крал и сведе глава. Чу затварящите се зад гърба му врати и разбра, че са останали сами. Зад трона на Вилхелм беше застанал само епископ Джефри.

— Изправете се, рицарю, и се вслушайте добре в думите ми — започна с твърд глас Вилхелм. — Победихте в тежкия двубой и можете да се гордеете с победата си. Вече сте законен владетел на Даркенвалд и Крейгън. Много добре знам, че владенията ви не са големи, ала ви присъждам всички права и титли, свързани с тях. Ваша собственост са не само пътищата от изток към запад, а и най-краткият път между Лондон и крайбрежието. Волята ми е да издигнете в Даркенвалд здрава каменна крепост, която в случай на война да подслони хиляди бойци. Макар че Крейгън е по-близо до пътя, настоявам да построите крепостта в Даркенвалд. Мястото е по-високо разположено и е по-сигурно. Освен това е скрито от околните хълмове, така че няма да се вижда отдалеч. Предоставям на вас да изберете точното място и да изпълните строителните работи. Знаете, че норвежците все още се стремят да завладеят Англия, а и шотландските крале не могат да се примирят с норманското владичество. Трябва да вземем всички предпазни мерки.

Кралят замлъкна и даде знак на епископа. Джефри пристъпи към рицаря и извади изпод великолепните си одежди пергамент. Разгърна го и зачете бавно и тържествено. После го предаде на краля, за да сложи върху него личния си печат, и го връчи на Вулфгар. След това с отмерени стъпки напусна залата. Вилхелм се отпусна удобно в трона си.

— Този ден наистина ще се помни дълго, Вулфгар, макар че, както вече ти казах, никога не съм се съмнявал за кого ще бъде победата.

— Много сте добър, Ваша Милост — промърмори смутено рицарят.

— Вероятно понякога наистина проявявам прекалена доброта — въздъхна кралят. — Ала трябва да бъда великодушен, тъй като имам твърде малко хора, на които мога да разчитам. Скоро дългът ще ме призове обратно в Нормандия и трябва да оставя тук верни и предани хора като вас. Очаквам да построите истинска крепост и да защитавате земите си с всички сили, за да ги предадете един ден в ръцете на синовете си. Твърде добре познавам мъчителния живот на незаконнородените...

Кралят се надигна и протегна ръка към верния си рицар. Вулфгар сърдечно я стисна и двамата се погледнаха в очите като воители, които се заклеват във вечна вяност.

— Доста чаши сме изпразнили заедно, добри ми приятелю — продължи замислено Вилхелм. — Пожелавам ви да извършите още много добри дела. Но преди всичко ви препоръчвам да уредите връзката си с лейди Айслин. Защото тя е жена, която би била чест за всеки мъж. Скоро ще я пратя отново при вас, верни ми рицарю — заключи с усмивка кралят, — а преди да напусна Англия, непременно ще се отбия във владенията ви. Засега обаче — сбогом! Нека щастието ви съпътства винаги, скъпи Вулфгар.

Вилхелм още веднъж стисна ръката му и бързо излезе от залата. Вулфгар закрачи към двора, където го очакваше верният Хън. Метна се на седлото и бавно потегли към квартирата си. Нямахше причини да бърза към дома, защото Айслин, както и преди, беше под покрива на краля и той не знаеше кога ще я види отново. Горчиво се обвини, че не е попитал навреме.

Поязди без цел из лондонските улици, докато забеляза малка кръчма. Спря и влезе в приветливото помещение. Кръчмарят веднага донесе стомна бира. Вулфгар я надигна с надеждата да понесе по-добре самотата на спалнята си. Ала днес бирата горчеше в устата му. Не беше изпразнил и наполовина съдинката, когато мрачно се надигна. Остави няколко монети на масата и побърза да излезе в студения зимен

ден. Потиснато реши, че все пак е по-добре да се прибере в квартирата си.

Стоя дълго пред тежката, обкована с желязо порта, и когато най-сетне пристъпи прага, намери рицарите от свитата дълбоко заспали в постелите си. Огънят догаряше и голямата зала бавно изстиваше. С тежки стъпки, Вулфгар се запъти към спалнята си. Мина покрай стаичката на Хлин и трепна от изненада. Отвътре като че ли се чуваше шум. Спря и се вслуша. Нима Хлин се беше върнала? И щом тя беше у дома, какво ли ставаше с Айслин?

Внезапна надежда стопли сърцето му. Затича се към спалнята с всички сили и блъсна вратата, останал без дъх. И наистина — Айслин стоеше до прозореца и разресваше дългите си коси!

Младата жена с усмивка се обърна. Вулфгар тихо затвори вратата, облегна се на стената и недоверчиво огледа обстановката. Всички вещи бяха по местата си. Роклите ѝ висяха по куките, гребените лежаха на масичката до леглото.

Бялата долна риза, която подчертаваше нежната закръгленост на стройното тяло, блестеше в светлината на единствената свещ. Лицето ѝ сияеше. Вулфгар с два скока се озова пред нея и я стисна в обятията си. Лицето ѝ беше точно пред неговото. Устните му се впиха в нейните и със спокойна сила накараха да замлъкнат всички съмнения, обвинения и обяснения. Без да ѝ даде време да дойде на себе си след дългата целувка, той я вдигна на ръце и нежно я положи на леглото.

Айслин едва си поемаше въздух. Ала преди да проговори, устните му отново се сведоха върху нейните. Тялото му я притисна във възглавниците. Ръката му се пъхна в дълбокото деколте на долната риза и парещите устни описаха широка дъга към гъвкавите гърди. Вулфгар вдигна пречещата му риза, за да се наслади на голотата ѝ, погледна я в лицето и се вцепени. Устните на Айслин трепереха, а между здраво стиснатите ресници по бузите ѝ се стичаха сълзи. Лицето му се помрачи.

— От какво се страхуваш, Айслин, скъпа?

— О, Вулфгар — промълви тя, — страх ме е, че за кой ли път ще удовлетворите с мен своите желания, а после небрежно ще ме захвърлите настрана. Никога ли няма да проумеете какво ме боли? — Очите ѝ се отвориха и се впиха в неговите. — Една чаша може да бъде напълнена много пъти с вино и изпразнена с удоволствие. Ала когато

се изкриви, я захвърляме. Точно това ще се случи и с мен. Ала аз съм жена, Божие създание. Страх ме е от деня, когато вече няма да ви харесвам и вие ще ме захвърлите, за да утолите жаждата си при друга жена...

Вулфгар се изсмя на дребните ѝ грижи.

— Някоя чаша досега не ми е била толкова сладка като вас. Вие ми давате повече и от най-доброто вино, което съм вкусвал някога. — После шеговито добави: — Освен това знам, че вие също изпитвате удоволствие от прегръдката ми.

Айслин се изтръгна от ръцете му и побърза да се увие с долната си риза.

— Чуйте ме, монсеньор — започна тя, без да отвърща очи от него, — аз прекарах няколко дни в двора на Вилхелм, където ми оказаха всички възможни почести. Всяка девица на мое място би била поласкана. Никой от лордовете не ме остави да почувствам подозрението му. И въпреки това едва не умрях от угризения на съвестта, защото много добре знаех, че всички в двора са осведомени коя съм в действителност — една най-обикновена метреса.

— Не се подценявайте, скъпа. Днес рискувах живота си, за да ви спечеля.

Айслин горчиво се засмя и махна с ръка.

— Каква цена плащайте за досегашните си приключения? Подарихте ли на жените поне по някоя рокля? По една медна монета ли им хвърляхте или по цяла шепа? Да не мислите, че има разлика между мен и тях? Това е поведение на метреси. А за тази нощ платихте с един час ожесточен двубой. Не мога да оспоря, че цената е значителна — добави тихо тя. — И е от огромна важност за мен, защото аз ценя живота ви повече, отколкото вие самият. Ала не можете да ме дарите с онова, което очаквам от вас. Разберете, че ако не размените с мен брачни клетви, аз завинаги ще си остана лека жена. Макар да изпитвам известно удоволствие в обятията ви.

Вулфгар стана от леглото и мрачно я изгледа.

— Вие сте моя. Вече два пъти го потвърдихте.

Айслин вдигна рамене.

— Това ме запази от много по-страшна съдба, ала не ми даде нищо повече. — Посочи към вратата и добави: — Ако мина през тази

врата и сляза на улицата, сигурно лесно ще привлече в леглото си цяла дузина благородни лордове. Или вие не смятате така?

Вулфгар поклати глава и понечи да възрази, но Айслин продължи с голяма сериозност:

— Разберете ме правилно, Вулфгар — каква е разликата дали спя с един или с дузини? Каква е разликата, ако ми плащат с една или с шепи медни монети? Щом го правя, и то доброволно, аз съм една обикновена проститутка.

— А къде е разликата между шепа медни монети и няколко думи, които се разменят пред свещеник? — произнесе подигравателно мъжът. — Освен че връзват мъжа за цял живот!

Айслин извърна лице и сълзите отново потекоха по бузите ѝ. После отговори така тихо, че Вулфгар с мъка чуваше думите ѝ:

— Правете с мен, каквото искате. Мога да се съпротивлявам или да се примиря със съдбата си. Ала дълбоко в себе си никога няма да се преклоня пред вас. — Сви се в леглото със скръстени като за молитва ръце, по които се стичаха две бистри ручейчета. Вулфгар не знаеше как да я утеши. Почувства се безпомощен и с ядни крачки изскочи от спалнята.

Застана пред огнището в залата и по челото му се изписаха две дълбоки бръчки. Изскърца със зъби и промърмори:

— Докога ще вземам със сила тази жена? Кога най-сетне ще ми се отдаде доброволно?

— Повикахте ли ме, милорд? — прозвуча глас зад гърба му.

Вулфгар се извърна рязко и видя влезлия Санхърст.

— Махай се от очите ми, саксонски глупако! — изрева гневно той.

Резкият глас на Вулфгар проникна чак в спалнята и Айслин разбра, че господарят ѝ отново излива гнева си върху невинен човек. Скочи и направи няколко крачки към вратата. Ала после решително поклати глава и застана до прозореца. Притисна лице в студеното стъкло и се загледа в тъмния, спящ град.

Когато Вулфгар най-после се върна в спалнята, огънят вече догаряше. Айслин лежеше под завивките със здраво затворени очи и се преструваше, че спи, макар да се вслушваше във всяко негово движение. После чу как леглото проскърца под тежестта му и веднага усети близостта на мощното тяло.

Вулфгар не можа да устои на изкушението. Ръцете му се плъзнаха по меката, топла плът, отначало нежно, после все по-страстно. Накрая буквално се нахвърли върху нея. Устните му се впиха в нейните с неутолима жажда и Айслин почувства как вътрешната ѝ съпротива се топи като сняг на слънце.

— Не, не, моля те, недей — прошепна тя, ала мъжът се направи, че не е чул. Беше загубила и тази битка. Тялото ѝ отговаряше на горещите му милувки, надигаше се срещу неговото, поемаше мощните му тласъци, въпреки че цялото ѝ същество се съпротивляваше. Ала буйният поток на страстта скоро сломи и последните остатъци от съпротивата ѝ. Айслин се почувства повдигната на гребена на грамадна вълна, която меко я положи на брега, утихнал в мир и спокойствие.

После дълго лежа будна в ръцете му, изпълнена със странно задоволство. Копнееше отново да почувства нежността му и в сърцето ѝ се промъкна плаха надежда. Този мъж ѝ беше направил богати подаръци, макар да се кълнеше, че жените не заслужават направените по тях разходи. Колко пъти беше повтарял, че не си струва да се биеш заради жена, а въпреки това рискува живота си заради нея! Може би все пак щеше да успее да се пребори с него и да осъществи най-съкровеното си желание...

Следващите дни минаха бързо. Вулфгар често беше викан на аудиенция в двореца. Винаги, когато се явяваха пред очите на двора, двамата изглеждаха като щастлива влюбена двойка. Очите им се търсеха с копнеж, ръцете им се докосваха с нежна отдаденост. Ала веднага щом се озоваваха сами в спалнята си, Айслин се затваряше в черупката си и избягваше всяко докосване. Тази игра постепенно довеждаше мъжа до отчаяние. При всеки опит за сближаване трябваше да се въоръжи с цялото си търпение и да приложи всевъзможни хитрости, за да се съедини с нея. Ала за разлика от предишните дни тя приемаше спокойно поражението си и след горещите милувки лежеше тиха и доволна в обятията му.

Три дни по-късно пристана писмо от Вилхелм, с което Вулфгар се освобождаваше от дворцови задължения и му се нареждаше да се върне в Даркенвалд, където да изпълнява кралските поръчения.

Този ден Вулфгар остана до късно в двореца и можа да се прибере вкъщи, когато нощта отдавна беше настъпила. Айслин вечеря сама. Пригответи му табла с месо и хляб, а на прозореца го очакваше стомна студена бира.

През тази последна нощ в Лондон двамата стояха дълго до прозореца и наблюдаваха спящия град и тъмната луна над него. Айслин нежно се облягаше на гърдите му. И двамата усещаха, че си принадлежат както никога досега. Сякаш се бяха сраснали един с друг. Вулфгар обгърна с ръка раменете ѝ и Айслин се наслади с цялото си същество на тези завладяващи мигове.

На следващото утро в къщата цареше шумна бъркотия. Прислугата трескаво опаковаше багажа и го товареше на конете. Айслин слезе да закуси в голямата зала, напълно готова за път, с дебелата наметка през ръката си. Погледна навън и с изненада отбеляза, че дребната ѝ кобила е завързана за каруцата и е без седло. Обърна се смутено към Гоуейн, който беше застанал наблизко:

— Нима ще трябва да пътувам с каруцата, сър Гоуейн?

— О, не, милейди. Конят ви е там — отговори с тайнствена усмивка младежът и посочи към обора. Без да каже повече нито дума, побърза да се отдалечи.

Айслин погледна след него със смръщено чело и бързо се запъти към обора. Застана като вкопана при вида на прекрасната петниста кобила с дамско седло и топло одеяло за краката. После се приближи и нежно плъзна ръка по гъвкавите стройни хълбоци. Помилва меките ноздри и се възхити от сиво-синкавите петна, които хвърляха меки отблясъци.

Внезапно усети, че не е сама. Обърна се и се озова лице в лице с развеселената усмивка на Вулфгар. Преди да успее да каже нещо, мъжът сериозно заяви:

— Кобилата е ваша. Дължах ви я. — После рязко се обърна и поведе Хън към двора, за да го разтъпче преди тръгване.

Айслин почувства как в сърцето ѝ се надига топла вълна. Не беше и помисляла, че ще получи такъв кралски подарък! Изведе навън кобилата си с грейнало от радост лице. Всички рицари бяха възседнали конете си, ала сър Гоуейн веднага се притече да ѝ помогне. Вдигна я на седлото и грижливо уви коленете ѝ с топлото одеяло. После отново се метна на коня си и малката група, предвождана от Вулфгар, потегли на

път. Айслин яздеше на няколко крачки зад него, обкръжена от тримата рицари.

Напредваха внимателно през лондонските улици, следвани от скърцащата кола и стрелците, които образуваха ариергарда. Прекосиха Темза и поеха пътя през Саутуорк. Вулфгар често хвърляше бдителен поглед назад, за да се увери, че всичко е наред. По някое време стегна юздите на Хън и помахна на Айслин да се присъедини към него. Младата жена препусна напред, гордо изправена, умело направлявайки красивата кобила, както подобава на жената на лорд.

Денят беше мразовит, а нощта заплашваше да бъде ледена. Пригответе лагера си още преди да се смрачи. Разпънаха палатка за Вулфгар и Айслин, друга за рицарите и трета за останалите мъже. Хлин трябваше да остане в каруцата, която стоеше в непосредствена близост до палатката на Вулфгар.

Запалиха голям огън и пригответе топла вечеря. Ала скоро студът ги прогони в палатките. Бързо настана тишина. Айслин с усмивка наблюдаваше танцуващите сенки на догарящите пламъци. Лежеше до Вулфгар, увита в безброй завивки и наметки, и изобщо не усещаше студа. Не мина много време и жадните му ръце посегнаха към мекото голо тяло.

В този миг Хлин се обърна в съня си и каруцата тревожно изскърца. Вулфгар се сепна и отдръпна ръцете си. Щом се възцари тишина, посегна отново, ала Хлин веднага се погрижи да вдигне страшен шум и мъжът повторно трябваше да спре. Айслин чу глухото проклетие и злобните думи, отправени към нея:

— Човек би си помислил, че навън рови бик, а не крехко момиче...

Наведе се над Айслин и поднови горещите милувки. Само че Хлин нямаше никакви намерения да се успокои. Шумовете станаха толкова силни, че Вулфгар не можа да издържи. Изруга, дръпна се в другия край на палатката и се уви презглава с вълчите кожи.

Айслин развеселено се усмихна на гневното му разочарование и си каза, че поне тази нощ ще бъде спокойна. Сви се на кълбо и скоро потъна в дълбок сън.

Следващото утро беше прекрасно, макар и леденостудено. От ноздрите на конете се издигаха кълба топла пара. Когато продължиха

пътя си, сърцето на Айслин заби в луда радост. Още тази вечер щяха да се приберат в Даркенвалд.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

В края на мразовития януарски ден малката група наближи Даркенвалд. Не ги посрещна фанфарен звън, ала когато влязоха в градчето, любопитните жители наизскачаха по улиците, за да поздравят новия си лорд.

Айслин яздеше сивата си кобилка, увита в топла, подплатена с кожи наметка. Внимаваше да се държи на почтително разстояние от Вулфгар, който любезно поздравяваше събралите се хора. Рицарят скочи от коня непосредствено пред стълбите към залата. Оборският ратай посегна към юздите на кобилата и Вулфгар побърза да свали Айслин от седлото. Застаналата на прага Гуинет грозно смръщи чело.

Новодошлите влязоха в залата, следвани от многолюдна тълпа. Най-отпред, разбира се, бяха децата. По-смелите скришом подръпваха железните ризници. Вулфгар беше заобиколен от любопитни, защото всички бяха жадни да чуят последните новини от столицата. Гуинет побърза да се скрие в дъното.

Цареше невъобразим шум. Кучетата с лай подскачаха около новодошлите. Останалите в Даркенвалд нормани поздравяваха старите си приятели. Айслин със задоволство усети примамливия аромат на печен глиган. Обърна глава към огнището и видя, че две момчета въртяха големия шиш над пламтящия огън.

Всеки звук и всяка миризма, всяко лице и всеки глас в тази зала й бяха близки и мили. Бузите й пламтяха от радостта на завръщането, устните й мълвяха несвързани поздравии. Тук си беше наистина у дома! Едва сега осъзна колко й е липсвал Даркенвалд сред скованата атмосфера на кралския двор.

Слугите започнаха да разнасят храна и напитки. Скоро всеки от мъжете държеше в ръка костен рог. Вдигнаха се наздравици за щастливото завръщане. Около Вулфгар беше особено шумно. Айслин се почувства не на място сред многото мъже и понечи да се присъедини към жените, ала ръката на Вулфгар почиваше заповеднически върху рамото й и я принуждаваше да остане до него.

Скоро съвсем близо до тях прозвуча пронизителният глас на Гуинет и в залата се възцари неловка тишина.

— Е, Вулфгар, убихте ли поне няколко проклети саксонци? — Тя пристъпи напред и продължи: — Тези земи станаха ли най-сетне ваши и по закон, или трябва да си събираме парцалите и да търсим подслон другаде?

Вулфгар се усмихна снизходително и отговори:

— Не, Гуинет. Даркенвалд е наистина мой. Дори Рейнър не успя да оспори иска ми.

— Какво искате да кажете? — сепна се жената.

— Ами — обясни иронично Вулфгар, — бихме се за земите... и за лейди Айслин.

Гуинет гневно присви очи и унищожително изгледа съперницата си.

— Какво е сторила пак тази мръсница? С какво коварство ви принуди да вдигнете оръжие срещу благородния рицар? Всъщност защо ли питам? Представям си как ме е наклеветила пред вас. От устата ѝ излизат само гадни лъжи, макар че умее толкова невинно да върти дяволските си очи.

Вулфгар усети трепването на Айслин и студено изгледа сестра си. Гуинет коварно продължи:

— О, братко, нима не виждате към какво се стреми тази жена? Иска ѝ се с ваша помощ да стане господарка на Даркенвалд и да спечели сърцето ви за своите проклети саксонци. Не се оставяйте низките страсти да ви завладеят! Махнете я оттук, преди да е станало твърде късно! Не е ли по-добре да се забавлявате с дами от благородно потекло? Не е достойно лордът на тези земи да общува с курва. Тя ви води към гибел, не разбирате ли!

Гуинет презрително изгледа Айслин и със зловна усмивка продължи:

— Впрочем, тя спомена ли ви колко добре се забавляваше с бившия си годеник по време на отсъствието ви? Често ги виждах двамата и кой знае какво са правили, когато са били насаме. Сигурно ви е много благодарна, че задържахте този роб в замъка си, за да може необезпокоявано да се среща с него...

Видя, че лицето на Вулфгар се сгърчи като от удар, и разбра, че този път е улучила право в целта.

— А що се отнася до красивата Хайлан, която изпратихте отдалеч, за да живее под покрива на тази зала... — Обърна се и посочи младата вдовица, която плахо беше застанала зад нея в една от най-изисканите роби на Айслин. — ... вашата Айслин още от първия ден се обърна срещу нея и отказа да ѝ даде дори най-проста рокличка. Трябваше най-после да въведе ред, защото не е позволено една робиня да нарича вашите неща свои.

Вулфгар мрачно огледа присъстващите и в повечето лица прочете съмнение в злобните думи на Гуинет, дори възмущение. Младият Гоуейн беше стиснал ръце в юмруци и едва се сдържаше да не се нахвърли върху Гуинет. Вулфгар отново се обърна към сестра си и отмерено заговори:

— Е, мила сестричке, трябва да ви разочаровам. Преди да се появите пред очите ми, никой не се осмели да вдигне глас срещу Айслин. Освен това трябва да ви съобщя, че тя не се е оплакала с нито една дума от вас или Хайлан.

Гуинет поруменя и понечи да се защити, ала Вулфгар продължи с подигравателна усмивка:

— Струва ми се, че само вашите собствени уста ви предават, мила сестро. — Гласът му стана твърд и режещ. — Аз съм господар на тези земи, Гуинет, и това е потвърдено с кралска заповед. Тук съдя аз и никой няма право да наказва, ако не е упълномощен от мен. Вие не сте част от семейството ми и не се ползвате с авторитета ми. Затова се подчинявайте както всички останали. И знайте едно — ще наказвам деянията ви, също като на останалите си поданици. От днес нататък бъдете внимателна.

Погледна кратко Хайлан и продължи:

— А сега за хората, които изпратих тук. Имат единствената задача да работят и да изпълняват задълженията си като всички останали. Не съм имал намерение да задържа един от тях под покрива на дома си.

Изглежда втренчено Айслин и отново се обърна към сестра си:

— Вие не искате да разберете, че Айслин ми е вярна и предана и освен това умее да приведе в ред много неща, объркани от вашето лекомислие или злоба. Ценя обществото ѝ и съм ѝ посочил място в дома си, като съм я поставил под своя защита. Всичко, което ѝ давам, е обезщетение за усилията ѝ, и го давам по свободна воля и от сърце.

Керуик вече изпита на гърба си как умея да защитавам собствеността си и наказвам посегателствата върху нея. Не вярвам, че още веднъж ще се осмели да протегне ръцете си към нея.

Посочи одеждите на двете жени и с режеша подигравка в гласа продължи:

— Както виждам, поделили сте честно откраднатото. Ала ви предупреждавам за в бъдеще да не докосвате нещата на Айслин. В противен случай ще бъдете безмилостно наказани за кражба. Няма какво да търсите в покоите ни, ако Айслин или аз не сме ви дали изрично позволение.

Гуинет стоеше като ударена от гръм, без да посмее да проговори.

— С оглед на общата ни майка и добрия ви баща се обръщам за последен път с добро към вас — заключи невъзмутимо Вулфгар. — Никога вече не смейте да поставяте на изпитание търпението и снизходителността ми.

Гуинет стисна зъби и сърдито процеди:

— Как можех да очаквам, че ще срещна разбиране в сърцето ви за грижите си, Вулфгар! Нали съм само ваша сестра... — Въздъхна и с достойнство се запъти към стълбата. Хайлан погледна след нея и побърза да отиде при огъня, където се печеше глиганът.

Светлите очи на Керуик блеснаха подигравателно насреща ѝ.

— Одеждите ви са твърде скъпи за тази работа, уважаема.

Беше късно през нощта, когато Айслин най-последва господаря си в спалнята. Вулфгар затвори вратата и с учудване се взря в щастливото ѝ лице. Младата жена огледа привичната обстановка и се усмихна с истинска радост.

— О, Вулфгар! — прошепна тя. — Колко се радвам, че сме отново у дома.

Мъжът огледа мрачно голямата спалня. Думите на Гуинет бяха посели съмнение в душата му. Айслин спря пред него и изненадано го изгледа.

— Не се ли чувствате добре, Вулфгар? — попита загрижено тя. — Раните ли ви болят?

Мъжът заплашително сви вежди.

— Мамихте ли ме, Айслин?

Момичето смаяно разтвори очи.

— Помислете добре, преди да отговорите — продължи още помрачно той. — Трябва да зная истината. Викахте ли Керуик в спалнята по време на отсъствието ми?

В сърцето на жената се надигна гняв. При мисълта, че се съмняват във верността ѝ, цялото ѝ тяло се разтрепери.

— Как се осмелявате! Не стига, че ме направихте робиня и ми отнехте всичко, което имах! Сега ме измъчвате още по-жестоко. О, как ви мразя!

Вдигна една от завивките на леглото, уви се в нея и изхвърча от стаята. Обърна се за миг на вратата, ала не намери думи и затропа с крак в безпомощна ярост. После хукна надолу по стълбата, прекоси залата и излезе през вратата. Дори не забеляза смаяния поглед на седналия край огнището Болсгар. Успокои се едва в ледената нощ и несъзнателно пое към хижата на майка си.

Когато вратата внезапно се отвори и в стаичката влетя възбудената Айслин, Майда стреснато скочи. Момичето побърза да затвори вратата и пусна тежкото резе. После се хвърли на стола и потъна в мрачно мълчание. Старата жена усети какво става в сърцето на дъщеря ѝ и не можа да скрие злобното си задоволство. Разправията между Айслин и Вулфгар можеше да бъде само от полза за плановете ѝ.

Ала преди да се впусне отново в обичайните си злобни тиради, отвън се чува тежки стъпки и скоро някой зачука по вратата.

— Айслин! — изкрещя гневно Вулфгар. Момичето дори не обърна глава към вратата. — Айслин!

Вратата поддаде под силните удари, но тя нямаше намерение да отвори. Скоро подпорите на резето отлетяха, кожените ремъци се скъсаха и цялата врата полетя навътре в стаята. Майда изпищя и се скри в най-тъмния ъгъл. Айслин обаче скочи и смело се опълчи срещу натрапника.

Вулфгар прескочи падналата врата и даде воля на гнева си.

— Ти, саксонска вещице! Да не мислиш, че някаква си врата ще ме спре, когато идвам да взема своето!

— Наистина ли ме смятате за ваша, милорд? — изграчи подигравателно тя.

— Да, моя сте — изръмжа мъжът.

— И като каква съм ваша? Като законна военна плячка? Или след благословията на свещеник? Или само защото вие сте решили така?

— Спахте ли с онзи нещастник или не?

— Не! — отговори с дълбоко огорчение Айслин. После спокойно продължи: — Как бих могла да сторя подобно нещо, след като Хлин, Хам и мама бяха почти винаги край мен? А нощем Суейн пазеше пред вратата на стаята ми. — В очите ѝ проблеснаха сълзи. — Бих ли се съпротивлявала с такава сила срещу обвиненията ви? Бих ли ви молила да ми оставите поне малко гордост и достойнство, ако бях способна на подобна постъпка? Ваша работа е дали ще повярвате в зловните думи на Гуинет или не. Вече няма да се защитавам срещу подобни глупости. Обещавам ви, че за в бъдеще няма да се опитвам да ви убеждавам в искреността си.

Вулфгар дълго я гледа с пронизващ поглед. После протегна ръка и нежно изтри сълзите от бузите ѝ.

— Здравно си се окопала в сърцето ми, малка саксонска вещице. Само ти можеш да ми причиниш болка.

Притисна я до гърдите си и без повече думи я вдигна на ръце. Прескочи отново падналата врата и закрачи към полуотворената порта на замъка, откъдето проникваше мътна светлинка.

Когато прекоси изстиващата зала, Болсгар, който не напускаше мястото си до огъня, тихо се изсмя.

— Блазе им на младите. Когато си влюбен, помирението идва бързо...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Вторият месец на годината току-що беше започнал. Снегът отстъпваше мястото си на проливни дъждове, а облаците висяха ниско над хълмовете и върховете на дърветата. Мокрият студ хапеше лицата и хората предпочитаха да прекарват дните си в близост до топлото огнище.

В хижата на Майда Айслин предпазливо разбутваше пламтящите главни, за да почисти огнището от пепелта и нагара. Студът веднага се промъкна в стаичката. Момичето знаеше, че Вулфгар е зает с конете, и беше използвало свободните минути, за да се погрижи за майка си. Майда седеше в разбърканото легло и наблюдаваше движенията на дъщеря си със странна усмивка върху тънките устни.

Внезапно Айслин почувства режеща болка в кръста и се изправи. От рязкото движение ѝ се зави свят. Политна и тежко се опря на стената. Прокара ръка по влажното от пот чело и старата загрижено попита:

— Малкото ли се раздвижи?

Айслин се извърна изненадано към старата жена и с въздишка се отпусна на стола до огнището. Пръстите ѝ се вкопчиха в метличката от клонки, докато очите умолително се вдигнаха към майката.

— Нима смяташе да го скриеш от мен, детето ми? — попита меко Майда.

— Не — промърмори едва чуто Айслин. — По-скоро ми се струва, че самата аз не исках да го вярвам.

Беше почти сигурна, че е забременяла, защото гърдите ѝ се наливаха и дните ѝ не бяха дошли. Ала мисълта, че под сърцето ѝ расте малко същество с неизвестна съдба, беше страшна.

— Ето че забременя, малката ми — изграчи старата жена. — Знаеш ли поне от кого е детето? — Злобният ѝ смях огласи стаичката. Приведе се напред и пъкна костелив показалец под носа на дъщеря си. — Спокойно, дъще, спокойно! Няма защо да се тревожиш! Така ще

отмъстим на онзи високомерен нормански лорд. Копелето ще има копеле!

Айслин стреснато вдигна очи. Нима наистина щеше да даде живот на незаконнородено дете? Отвратена от злобата на майка си, побърза да напусне хижата. Нещо я теглеше далеч от задушаващата атмосфера.

Почувства студената мъгла върху лицето си и облекчено въздъхна. Потънала в мислите си, бавно се запъти към къщата. Мина покрай дългите пасища, обозначаващи края на блатото и дълго стоя край брега на малкото поточе. Плисъкът на вълните сякаш ѝ се надсмиваше. Докъде стигна толкова гордата някога Айслин! Носеше под сърцето си незаконнородено дете и дори не знаеше кой е създателят му: Рейнър или Вулфгар.

Искаше ѝ се да изкрещи в лицето на целия свят страха и мъката си, ала продължи да стои неподвижна и замаяно да се взира в тъмния въртоп на водата. Как да съобщи вестта на Вулфгар? Той непременно ще се ядоса, че за дълго ще бъде лишен от нощните удоволствия. Прониза я и друга, още по-страшна мисъл: дали просто нямаше да отпрати нея и детето някъде далеч, по всяка вероятност в Нормандия? Не, не можеше да бъде толкова безсърдечен. Ала каквото и да я очакваше, тя трябваше да поговори с него.

Удобният случай се яви много по-скоро, отколкото ѝ беше приятно. На минаване край обора надникна вътре и видя, че Вулфгар е сам. Беше коленичил пред коня си под покритата със сажди лампа, окачена на кука в стената, и с къс, остър нож изстъргваше копитото му. Много ѝ се искаше да отложи още малко неприятната задача, ала грамадният жребец надуши присъствието ѝ и предупредително изпръхтя. Вулфгар веднага вдигна очи. Отпусна копитото на Хън и се изправи. Макар да забеляза колебанието ѝ, не направи опит да я пресрещне, а спокойно се зае да разтрива хълбоците на жребеца.

— Монсеньор — обади се най-сетне Айслин, — боя се, че трябва да ви съобщя нещо, което няма да ви бъде особено приятно.

— Не се тревожи толкова, Айслин — засмя се сърдечно мъжът. — Във всеки случай предпочитам да чуя една неприятна истина, вместо две-три сладки лъжи.

Айслин погледна в спокойно изпитващите я очи и тихо проговори:

— Дори ако ви разкрия, че очаквам дете?

Усмивката замря на устните му. След малко се изправи в целия си ръст и сви рамене.

— Е, това трябваше да се очаква. Както знаете, тези неща се случват често. — Усмихна се и очите му обходиха стройната ѝ фигура. — За щастие ще минат няколко месеца, преди състоянието ви да попречи на взаимните ни удоволствия.

Айслин сърдито промърмори нещо и Хън, който стоеше съвсем близо до нея, предпазливо отстъпи встрани. Ала Вулфгар, изглежда не забелязваше какво ѝ е причинил с думите си.

— Надявам се да преживея някак този сушав период, скъпа.

Засмя се и ѝ обърна гръб. Ала в следващия миг Айслин се нахвърли отгоре му и като побесняла го заудря с юмруци. Вулфгар се обърна със смаяно лице и веднага няколко удара улучиха гърдите му. Като видя, че няма полза от усилията ѝ, Айслин изскърца със зъби и се отвърна от него. Само след секунда дебелият подметка на зимната ѝ обувка с все сила го изрита по глезена.

Вулфгар извика от болка и побърза да се скрие зад широкия гръб на Хън.

— Какъв дявол се е вселил отново в душата ви? — простена той. — Какво съм ви направил?

— Безсърдечен грубиян! — изкрещя пронизително младата жена. — Непоносим, безчувствен и безмозъчен нормански дръвник! — Обърна се рязко и широката наметка описа дъга във въздуха. Крачето ѝ изрита чувал със слама и сухата трева се посипа в целия обор. Уплашеното животно се дръпна настрани с пълен със сламки нос и Вулфгар остана заклещен между него и стената на обора.

Айслин излезе навън с гордо вдигната глава. До ушите ѝ достигнаха ядните му думи:

— Глупак такъв, няма ли най-сетне да отстъпиш настрана!

Момичето блъсна вратата към залата и забърза към стълбите, без да каже нито дума. Насъбралите се около огъня мъже, които наблюдаваха играта на шах между Болсгар и Милбърн, изненадано вдигнаха глави. Айслин не ги удостои дори с поглед. Все още трепереща от гняв, тя изкачи стълбите и едва не се сблъска с Керуик, който беше понесъл наръч дърва към стаята на Гуинет. Младежът изпитателно я изгледа.

— Какво ви тревожи, Айслин?

Младата жена спокойно издържа погледа му и неприязнено отговори:

— Нищо, което да ви засяга.

— Връхлетяхте върху ми като морски вятър, а твърдите, че нищо не се е случило — възрази с усмивка той.

— Не бъдете толкова любопитен — изсъска Айслин.

— В залата са се събрали всички, освен един — махна с ръка младежът. — Следователно само той е причина за гнева ви. Защо се караха влюбените?

— Това изобщо не ви засяга!

— Казахте ли му за детето? — попита тихо Керуик и остави дървата.

Айслин смаяно го изгледа.

— Той очевидно не прие добре вестта, нали?

— В тази къща май никой не прави нищо друго, освен да се бърка в работите ми — промърмори с горчивина Айслин.

— Значи грамадният норманин е узнал едва днес — предположи Керуик. — Твърде е зает с воинските си дела и не разбира нищо от жени.

— Не съм казала, че не е подозирал нищо — премина в отбрана Айслин. — Предполагаше, че може да се случи нещо подобно...

— Е, и какво? Ще признае ли детето, или ще предостави тази чест на Рейнър? — попита иронично Керуик.

Айслин заплашително сви вежди.

— Детето е на Вулфгар. Няма никакво съмнение в това.

— Така ли? — попита изненадано младежът. — Майка ви твърди...

— Мама! — изсъска Айслин и пристъпи по-близо до него. — Ето откъде сте узнали!

Стреснатият момък отстъпи крачка назад.

— Тази жена дрънка твърде много — промърмори гневно младата жена. — Но каквото и да ви е казала, детето е на Вулфгар.

— Вярвам на думите ви, Айслин. Той поне е човек на честта, за разлика от онзи негодник.

— Така е — отговори твърдо Айслин. — И ви съветвам никога да не го забравяте!

Обърна му гръб и блъсна вратата на спалнята под носа му. Стъпките ѝ отекнаха гневно по каменния под. Как се осмеляваше Керуик да предположи, че в нея расте семето на Рейнър? Самата мисъл за това я караше да обезумява. Тропна ядно с крак и си каза, че дори детето да е от Рейнър, неговият баща е Вулфгар. Каквото и да се случи, тя ще държи докрай на своето.

Керуик тръгна да види Майда и на минаване през двора забеляза отворената оборска врата. Видя наведения над жребеца Вулфгар и чу ядните му думи:

— Страхлив звяр! Как се изплаши от малката! Знаеш ли колко ми се иска да те кастрирам!

Хън изпръхтя и побутна с муцуна рамото на господаря си.

— Не се гали! — избухна Вулфгар. — Или пак ще я пусна насреща ти. Май никога не си преживявал нещо толкова страшно.

— Трудности ли имате, милорд? — обади се Керуик и пристъпи прага на обора. Беше твърдо решен да узнае дали норманинът продължава да държи на Айслин.

Вулфгар се извърна рязко и изръмжа:

— Не можете ли да ме оставите на мира!

— Простете, милорд — извини се смирено младежът. — Сметнах, че мога да помогна. Чух ви да говорите...

— Нищо не се е случило — прекъсна го сърдито Вулфгар.

— Срецнах Айслин в залата — започна плахо момъкът. Припомни си плющенето на камшика по гърба си и си каза, че е дързост да произнася това име пред господаря си.

Вулфгар се изправи и заплашително вдигна едната си вежда.

— Е, и?

Керуик решително преглътна страха си.

— Стори ми се напълно объркана, сър.

— Объркана, ами! — изпръхтя Вулфгар. После едва разбираемо промърмори: — Сигурно не и наполовина толкова объркана, колкото мен...

— Недоволен сте от вестта, че ще имате дете, така ли, милорд?

В очите на Вулфгар се изписа смайване, после неударим гняв.

— Тя ли ти каза? — изкрещя извън себе си той.

— Не, милорд, не — прошепна страховито Керуик. — Знам го от майка ѝ.

— Старата има дълъг език — изръмжа Вулфгар и запрати кърпата върху грубо скованата маса.

— Какво смятате да предприемете, милорд? — осмели се да попита Керуик.

Вулфгар впи очи в неговите и студено попита:

— Забрави ли мястото си, саксонце?

— Не, сър — побърза да го увери Керуик.

— Тогава помни, че не съм длъжен да отговарям на въпроси на крепостни — продължи предупредително Вулфгар.

— Моля ви, милорд — направи още крачка напред Керуик. — Айслин е от благороден произход. Ако роди незаконно дете, сигурно ще умре от мъка.

Вулфгар изръмжа нещо неразбрано и презрително му обърна гръб.

— Ти май нямаш и понятие каква сила е скрита в крехката й фигура, саксонце...

— Да, но ако й заявите, че детето е на Рейнър, тогава...

— На Рейнър? — избухна Вулфгар и стисна ръце в железни юмруци. — Отиваш твърде далеч, саксонце. Как се осмеляваш да говориш за бащинството в мое присъствие? Какво те засяга този въпрос?

— Айслин е на същото мнение — въздъхна тежко Керуик. — Отговори ми с почти същите думи.

— Би трябвало да се вслушаш в тях — отговори поуспокоено Вулфгар.

— Тя няма никого, освен мен, който би могъл да защити честта й, милорд. Познавам я от самото й раждане. Не мога да понеса да я унижат и да я захвърлят като непотребна вещ.

— Никога не бих й сторил зло — отговори с каменно лице Вулфгар. — Можем да изпратим детето в Нормандия, където никой няма да знае обстоятелствата около раждането му. Имам приятели, които ще го приемат с радост и ще го възпитат според положението му. Там ще се чувства много по-добре, отколкото аз в детството си.

— И Айслин ли ще изпратите в Нормандия? — попита с усмивка Керуик.

— Разбира се, че не — отговори изненадано Вулфгар. — Ще продължим да живеем заедно, както досега.

Младежът с усилие скриваше иронията си.

— Е, милорд, вие може би познавате дворцовите красавици, ала се боя, че по отношение на Айслин имате да учите още много. Тя никога не би оставила детето си.

— С времето ще проумее, че така е по-добре — реагира мрачно Вулфгар.

Керуик сдържано се изсмя.

— Тогава се пазете Айслин да не научи твърде скоро за плановете ви, милорд.

— Заплашваш ли ме, саксонецо?

— Не, милорд — поклати глава момъкът. — Ала ако желаете да задържите до себе си лейди Айслин, пазете намеренията си в тайна и не се доверявайте на човек, който би могъл да ви издаде.

Вулфгар недоверчиво изгледа младия саксонец и със заплашително тих глас попита:

— Значи ме съветвате да задържа детето и грехът ми ден след ден да се набива в очите на всички? А това означава, че омразата на саксонците към норманите непрекъснато ще се подхранва, нали?

Керуик отчаяно въздъхна. Защо този мъж не искаше да разбере?

— Не сте прав, милорд. — Вдигна очи и спокойно издържа пронизващия поглед на господаря си. — Да не мислите, че Айслин ще продължи да ви обича, ако изтръгнете детето от ръцете ѝ и го пратите през морето? Вярвате ли, че ще се отпусне доволно в обятията ви? Ако постъпите по този начин, опасността от отмъщение ще стане реална. Размислете добре, милорд — заключи предупредително той. — Ще имате или майката и детето, или нито едното от двете. Не и само Айслин.

Вулфгар го изгледа със святкащи от гняв очи и отново се зае с работата си.

— Махайте се от очите ми. Айслин ще направи онова, което ѝ наредя.

— Както желаете, милорд.

Иронията в гласа на младежа беше непоносима. Ала преди Вулфгар да успее да го наругае, Керуик се завъртя на пети и напусна обора.

Увита в топлата си наметка, Айслин седеше пред огнището в спалнята, когато тежките стъпки на Вулфгар се приближиха към вратата. Стори ѝ се, че днес са по-колебливи от всякога. Приведе се още по-ниско над бялата ленена риза, която бавно се оформяше под сръчните ѝ пръсти. Когато вратата най-сетне се отвори, вече нищо не напомняше за гневното ожесточение, с което се беше нахвърлила срещу него само преди час. Вдигна глава и го поздрави с топла усмивка.

Ала погледът на мъжа остана мрачен и недоверчив.

— По-добре ли сте вече? — изръмжа кратко той.

— Чувствам се великолепно, милорд. Но как стои въпросът с вас? — отговори учтиво тя.

Вулфгар промърмори нещо неразбрано и започна да се съблича. Айслин остави работата си настрана и се надигна. Отметна покривалото и закрачи към леглото, естествена и блестяща в голотата си. Вулфгар не можа да свали очи от нея. Видя как потръпна от студ и се сви под завивките. После го погледна, но той побърза да ѝ обърне гръб и се запъти към огъня. Притури дърва за през нощта и пристъпи към леглото. Както всяка нощ, остави до главата си тежкия боен меч.

Лицето му беше смръщено в грозна гримаса. Айслин невъзмутимо му обърна гръб и се престори на заспала. Мъжът духна свещта, намести се в леглото, ала остана неподвижен и скован, без да прави опит да я докосне.

Минаха няколко минути. Най-после Айслин не издържа и се обърна към него. Стоманеносивите очи бяха впити в нея с такава сила, сякаш искаха да проникнат в най-интимните кътчета на съзнанието ѝ.

— Грижи ли ви измъчват, монсеньор? — попита с мек глас тя.

— Тревожа се единствено за вас, мила. Всичко останало няма никакво значение за мен.

Айслин отново му обърна гръб, ала продължи да усеща пронизващия поглед в гърба си.

— Студено ми е — оплака се жално тя.

Вулфгар веднага се премести по-близо до нея. Все пак недостатъчно, за да усети топлината на тялото му. Едва когато цялото ѝ тяло се затресе от студ, мъжът опря твърдите си гърди в нежния гръб. Докосването до голата ѝ кожа разруши с един замах всички съмнения. Мисълта му беше обхваната от нежната закръгленост на тялото ѝ.

Вдигна ръце и ги притисна в гърдите ѝ. После продължи надолу, към дългите, стройни бедра и мястото, където се съединяваха.

Айслин потрепери, но ръцете му властно я обгърнаха и преминаха към милувки, които я затопляха не само отвън.

Вулфгар я принуди да се обърне и като привлечени от магнит, очите ѝ се потопиха в неговите.

— Знаеш какво искам — промърмори дрезгаво мъжът и устните му се впиха в нейните.

Отлично усети вътрешната ѝ съпротива, ала не можа да спре сладостната разходка на ръцете си по това прекрасно тяло. След кратко колебание устните му притиснаха нейните в изгаряща целувка, разтвориха ги и проникнаха в най-интимните им дълбини.

Айслин забрави студа. Буен пламък лумна в утробата ѝ, разпростря се нагоре по тялото, докато подчини и последните остатъци от разум в главата ѝ. Простена и обви с ръце врата му. Вулфгар усети, че отново е успял да пробие ледената броня на сърцето ѝ. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от сладостни тръпки и отговаряше със страст на силните му тласъци. Двамата вземаха и даваха всичко от себе си, докато накрая се съединиха в едно. Буйна вихрушка ги издигна в неподозирани висини и двамата се понесоха сред небесния лазур, поддържани само от взаимната си отдаденост.

Вулфгар се надигна и след като се увери, че Айслин спи дълбоко, скочи от леглото. Челото му беше прорязано от дълбока бръчка. Огледа още веднъж съвършената фигура и разпръснатата по възглавниците златна коса. Поклати глава и се извърна, изненадан за кой ли път от бързата промяна в настроението ѝ. Нахлузи жакета и панталоните и тихо напусна покоите си.

Намери Болсгар на обичайното му място в залата. Старецът беше опънал крака пред огъня и се наслаждаваше на чаша с вино от най-добрата реколта. Вулфгар придърпа един стол и също си наля. Двамата мъже дълго седяха мълчаливо, загледани в съскащите пламъци. Най-сетне старият решително взе думата.

— Какво е заоблачило челото ви, Вулфгар?

Мина доста време, преди по-младият да реагира с насрещен въпрос, който от дълго време измъчваше ума му.

— Какво става в ума на жената, Болсгар? — В очите му се изписа мъчителна безпомощност. — Дали просто ме измъчва, или се стреми да утоли жаждата си за отмъщение?

— Бедното ми момче — усмихна се Болсгар. — Жената е най-нежното, и в същото време най-жестокото същество на света. Желаете непрестанно да я обичаме и глезим. Ако си добър с нея, няма да те изостави и в най-страшната минута. Но очаква винаги да пазиш честта ѝ. — Усмивката му стана още по-широка. — Знае се, че можем да имаме истинско доверие само в онези, с които сме свързани чрез брачни клетви.

— Ами! — изпръхтя презрително Вулфгар. — Досега съм завоювал жените с по шепа медни монети и после с лека ръка съм се отървявал от тях.

— Така е — промърмори Болсгар. — Но не забравяйте, че най-важната задача на жената е да създава нов живот, да се грижи за него от деня на рождението му. Помислете обаче, че мъжът също трябва да носи отговорност за него.

Вулфгар мрачно изгледа стария рицар, разсърден от неизречения упрек.

— Какво ме засягат желанията и копнежите на жените! Заклел съм се във вярност на Вилхелм и съм верен до смърт на стария си боен другар Суейн. Какво повече ми е нужно? И без това е достатъчно трудно да си пробиеш път в живота. — Гласът му ставаше все по-хладен. — Жените не са нищо повече от играчки. Даряват ме с удоволствие, аз им отвързвам със същото. Защо да разменям с някоя клетви за вечни времена? Само за да ги запазят в старите книги на някое мрачно абатство ли?

Болсгар се приведе напред и настойчиво заговори:

— Сега обаче не говорим изобщо за жените, а за една от тях, Вулфгар. В живота на всеки мъж идва времето, когато трябва да си даде сметка за онова, което е постигнал. — Вдигна тъжно рамене и безсилно се отпусна в креслото си. — Аз се провалих. Всичко, което правех, нараняваше обичани от мен хора или се разпадаше на прах. Загубих имотите си, приятелите и синовете си. Остана ми само дъщерята, която не е в състояние да живее в мир с околните. Нямах очи да видя протегнатите към мен ръце и сега си плащам за това.

Помълча малко и сериозно продължи:

— Вие имате щастието да бъдете обичан от прекрасна жена, чийто ум и доброта са високо ценени от всички ни. Не бъдете глупак, Вулфгар, и не го стъпквайте с крак! Или толкова ви е неприятна?

Сграбчи рамото му и го принуди да го погледне в очите.

— Защо я карате да страда, че ви е наранила? Нима искате да се влачи по пода и да ви умолява за милост? Досега използвахте тялото ѝ, отначало насила, сега с хитрост и доброта. Нощ след нощ я принуждавате да ви служи и в очите на всички местни хора тя си остава само ваша наложница. Айслин е от благороден произход и има право на осигурено бъдеще. Ако я отблъснете, само защото фалшивата гордост е замъглила погледа ви, ще заприличате на самохвалния воин, който след няколко чаши вино разказва небивалици за героични дела, които непременно би извършил, само че...

Ако думите бяха дошли от някой друг, Вулфгар непременно би го пребил от бой. Ала уважаваше стареца повече от всички останали, затова сърдито го прекъсна:

— Не искам да чувам нито дума повече! — Продължи с нарастващ гняв: — Първо тя, после онзи глупак Керуик, а сега и вие. Ако продължава така, скоро ще трябва да чуя и поученията на малката Хлин. — Изпъна рамене и решително изгледа стария мъж насреща си. — Айслин ще роди това дете, независимо дали е мое или не. Веднага след раждането ще го пратя през морето.

— Нима искате да кажете, че е бременна? — попита изненадано Болсгар.

— Не знаехте ли? — изгледа го стъписано Вулфгар. — Вече си мислех, че всички са научили новината. С изключение на мен, разбира се.

Болсгар отново стана сериозен.

— Кажете ми какво възнамерявате да правите! Ще се ожените ли за момичето, както изисква дългът ви?

Вулфгар го изгледа със святкащи от гняв очи и процеди през стиснати зъби:

— Ще правя каквото си искам! — После му обърна гръб и с бързи крачки се запъти към спалнята си.

Когато влезе, Айслин седеше на леглото и притискаше ръка до сърцето си. Очите ѝ бяха пълни с боязън. Вулфгар усети, че ядът му се

изпарява, захвърли дрехите и побърза да я притисне в обятията си. Скоро и двамата заспаха дълбок сън.

На следващата сутрин Вулфгар слезе в залата по-късно от обикновено. Суейн и Болсгар вече се бяха разположили около масата заедно с останалите рицари. Болсгар вдигна очи към Вулфгар и се приведе ниско над чинията си. Суейн обаче се облегна на стола си с весело изражение на лицето и в очите му проблесна приятелска ирония. Вулфгар разбра, че новината се е разпространила сред рицарите му.

Викингът услужливо му подаде пушено месо и сварени яйца и гръмкият му глас огласи залата:

— Значи женичката забременя, а? Как посреща новото си положение? Стана ли поне малко по-покорна? Чувствате ли се най-после пълновластен господар?

Вулфгар огледа зяпналите насреща му мъже и сърдито се приведе към чинията си. Мидред и Хайлан спряха работата си и смаяно се спогледаха. Хлин, която седеше до големия казан, зяпна от изненада. Само Керуик продължи невъзмутимо да изпълнява задълженията си.

— Суейн — изсъска към стария си другар Вулфгар, — в някои моменти устата ти е по-бърза от разума.

Викингът отметна глава назад и сърдечно го потупа по рамото.

— И без това новината щеше скоро да се разнесе, милорд. Поне момичето да беше малко по-дебеличко, ами то... Не може да го крие още дълго. — Изглежда го и с понижен глас продължи: — Този е най-добрият път за опитомяване на дръзки лисици. Правете й бебе след бебе и вече няма да смее да се опълчва срещу вас.

Вулфгар се огледа с неловко изражение на лицето. Много му се искаше да прати по дяволите верния си спътник. Ала севернякът още не беше свършил.

— Така е най-добре! По този начин и саксонците ще проумяят кой е господарят. Вземайте жените им в леглата си, момчета, и се погрижете да ви раждат копеле след копеле!

Болсгар смаяно изглежда Суейн и в очите му просветна уплаха.

Севернякът невъзмутимо продължи:

— Така е, малката женичка заслужава наказанието си. Вече не можех да понасям високомерието ѝ. Сега обаче ще я прогоните от дома си и ще си потърсите нещо ново. И без това залата е пълна с жени.

Вулфгар стигна до края на търпението си. Тресна с юмрук по масата и скочи. Без да удостои Суейн дори с поглед, закрачи към вратата и излезе навън, сподирен от десетки любопитни погледи.

Вратата едва се беше затворила зад него, когато Суейн се отпусна назад в стола си и избухна в луд смях. Болсгар беше готов да се усъмни в здравия му разум, когато най-сетне нещо просветна пред очите му и той проумя истинските намерения на викинга. С леко сърце се присъедини към веселието му.

Айслин слезе в залата малко след Гуинет. Без да губи време, Хайлан беше съобщила на сестрата, че семейството скоро ще се увеличи с нов член. Злобната жена не закъсня да изсипе отровата си.

— Робинята май е решила да завоюва благоволенieto на господаря си с всички средства. Ала не си дава сметка, че щом е забременяла, дебелият корем може да се окаже пагубен за положението ѝ. Господарят ще трябва да се лиши от ласките ѝ и нищо чудно скоро да я прати в някоя мръсна хижа, или още по-далеч, за да скрие позора си от хорските очи.

Айслин спокойно погледна към нея и с достойнство отговори:

— Поне докажах, че съм в състояние да раждам деца. Има някои, които биха дали всичко на света, за да забременеят, но усилията им остават напразни. Съжалявайте тях, защо мен?

Остави двете жени с отворени усти, но не можа да се зарадва на победата си. Злобните думи на Гуинет изцяло съвпадаха със собствените ѝ страхове. Каква съдба очакваше нероденото дете, ако не съумееше да убеди Вулфгар да я вземе за жена? Знаеше само едно: че не бива насила да му налага волята си. Така само щеше да го подтикне към бягство, а нищо чудно после да потърси забрава в обятията на друга.

Вулфгар се върна от Крейгън на смрачаване. Изкачи с тежки стъпки стълбите към спалнята, стиснал под мишница шлема и кожената качулка. Блъсна вратата и завари Айслин пред огъня, наведена над обичайния си шев. Младата жена веднага отбеляза, че

любимият ѝ все още е в плен на мрачните си мисли, и мълчаливо му помогна да се освободи от бронята и наколенниците.

— Пригответе ви банята — проговори спокойно тя.

Вулфгар изръмжа някаква благодарност и изхлузи през главата си долната риза. Внезапно спря и изгледа с блеснали от гняв очи как момичето се опитваше да вдигне от плочата тежкото ведро.

— Какво правите там, жено? — попита остро той.

Айслин учудено се обърна.

— Приготвям ви банята, както винаги — отговори тихо тя.

— Седнете на мястото си! — заповяда рязко мъжът. Изскочи навън и изкрещя: — Мидред!

Само след минута жената плахо провря глава през откренатата врата. При вида на мрачния господар ръцете ѝ се разтрепериха.

— Какво желаете, милорд?

— За в бъдеще ти ще чистиш покоите ни и ще приготвяш ваната по заповед на лейди Айслин. — Посочи младата жена и все така рязко продължи: — И преди всичко ще внимаваш да не вдига нищо тежко.

Мидред въздъхна с облекчение и въпреки мрачното му изражение, на лицето ѝ светна усмивка. Побърза да напълни дървената вана и скришом смигна на Айслин, която с почуда наблюдаваше ставащото.

След като жената се оттегли, Вулфгар свали панталона и с доволна въздишка се отпусна в топлата вода. Скоро болката в натъртените от дългата езда крайници отслабна. Хън препускаше като луд, докато господарят му напразно се опитваше да сложи ред в обърканите си мисли.

Айслин отново се приведе над ризата, която шиеше. Само от време на време вдигаше очи към него. Вулфгар всеки път улавяше погледа ѝ.

— Милорд — промълви нерешително тя, — щом съм ваша робиня, защо нареждате на други да вършат работата ми?

— Защото задачата ви е да служите на удоволствието ми — отговори с ръмжене Вулфгар.

Айслин скъса конеца със зъби и тихо продължи:

— Нямах намерение да разкривам състоянието си пред света. Казах само на вас. Ала се боя, че междуременно цял Даркенвалд узна за бременността ми.

— Така е — изфуча Вулфгар. — Даркенвалд е пълен с бърбивци.

— Какво ще правите с нас? Ще изпратите ли мен и малкото в Нормандия, или сте решил нещо друго?

Беше й невъзможно да задържи този въпрос. Вулфгар я погледна изпитателно, припомнил си предупрежденията на Керуик.

— Защо питате?

— Трябва да зная, монсеньор. Страх ме е да живея далеч от милите на сърцето ми хора.

— Каква разлика има между нормани и саксонци? — отрязва сърдито Вулфгар. — Всички сме същества от плът и кръв. Детето, което носите под сърцето си, е половин норманин и половин саксонец. Никой не знае към кой от двата народа ще се почувства привлечен, когато порасне.

Айслин сгъна ризата в скута си, без да го изпуска от очи. Още не беше й отговорил.

— Нямате ли доверие в други, освен във вашите саксонци? — попита обвинително Вулфгар. — Аз не съм по-различен от англичаните.

— Прав сте, милорд — отговори тихо Айслин. — В много отношения наистина сте като нас.

Вулфгар грозно смръщи чело, ала не намери думи, с които да изрази недоволството си. Излезе от ваната, изтри се с ленената кърпа и се облече. После й предложи ръката си и я отведе в залата. Вечерята мина в мълчание под любопитните погледи на норманските рицари и саксонските крепостни.

Айслин седеше сама в спалнята си и шиеше дрешки за нероденото си бебе. Беше минал повече от месец, откакто беше съобщила на Вулфгар, че очаква дете. Днес се чувстваше особено отчаяна и унила. Вулфгар беше заминал още рано сутринта и Гуинет не пропусна случая да се нахвърли върху нея с острия си език. Айслин едва задържа сълзите си, скочи от масата за обяд и се скри в самотната си спалня. Гуинет злобно се беше осведомила дали вече е събрала нещата си. Вулфгар нямало да чака дълго и щял да я отпрати в Нормандия заедно с копелето й...

Без да има зли намерения, майка ѝ само досипа сол в раната. Промъкна се тайно в спалнята, уж да се осведоми за състоянието на дъщеря си, ала веднага започна да я заклева, че е крайно време да избягат от Даркенвалд. Вулфгар със сигурност щял да ги прогони. Както обикновено, Айслин ѝ отговори с остри думи и старата побърза да изчезне.

Младата жена разстла дрешките върху леглото и замислено ги загледа. Ала не можа да се утеши дори с мисълта за малкото същество, което скоро щеше да протегне ръчички към нея.

— Какво ли ще бъде — момиче или момче? — Почувства, че детето се раздвижи в нея, сякаш ѝ отговаряше, и се усмихна. — За какво ли съм се загрижила? Ще бъда доволна, ако го родя в почтен брак. Не мога да създам на бял свят незаконнородено дете...

Преметна една пеленка през рамото си и пристъпи към прозореца. Припомни си стара люлчина песен и тихо затананика. Дъждът потропваше по перваза на прозореца, а подранилият южен вятър си играеше с косите ѝ. Откъм обора прозвуча крясък, после високи мъжки гласове. Вулфгар и Суейн се бяха върнали. Айслин помисли, че Вулфгар ще дойде да я поздрави както обикновено, и побърза да прибере детските дрешки. Седна пред огъня и нервно приглади гуната си.

Времето минаваше, а Вулфгар така и не се появи. Гръмкият му глас ехтеше в залата. Айслин втренчи очи в огъня и мрачно се усмихна. Ето че хората му и онази жена Хайлан ставаха по-важни за него...

Скоро на вратата се почука и тихият глас на Мидред съобщи:

— Масата е сложена, милейди. Господарят ме праща да ви покания на вечеря, ако не предпочитате да се храните в стаята си.

Айслин почувства в думите ѝ потвърждение на страховете си. Защо трябваше да праща друг човек да я повика?

— Кажете, че му благодаря за поканата и ей сега ще сляза да вечерям с него.

След минута Айслин заслиза по стълбата и Вулфгар с усмивка се надигна да я поздрави. Без да му отговори, тя се сви на стола си и втренчи очи в чинията си. Мъжът смръщи чело и се запита какво ли я е разсърдило отново. Ала не можа да си отговори.

Яденето беше обилно и отлично приготвено. Бяха направили гъста супа от пресен дивеч, агнешко и запазени от есента зеленчуци. Затова пък разговорът не вървеше. Мъжете мълчаливо надигаха роговете и чашите си и Вулфгар винаги даваше добър пример. Над ръба на чашата очите му все по-често се впиваха в Айслин, която уморено ровеше в чинията си. Лицето ѝ беше мрачно и недружелюбно. Мъжът с уплаха се запита дали пък не мрази нероденото, както майка му беше мразила него. Може би наистина щеше да бъде най-добре да го дадат някъде по-далеч, за да му спестят подобна съдба. С мъка си припомняше омразата и отвращението на собствената си майка.

През последните седмици все по-трудно се справяше с резките промени в настроенията ѝ. Понякога беше достатъчна само една дума, и Айслин избухваше в неудържим гняв и го засипваше с тежки обвинения. Само в леглото беше както винаги. Отначало се правеше на съдържана, после се отдаваше с неохота, а накрая се устремяваше към него с буйна страст. И всеки път Вулфгар с усмивка си казваше, че никога няма да проумее жените.

Гуинет също забеляза мрачното мълчание на Айслин и доверително склони глава към брат си. Съскащият ѝ глас се чу в цялата зала:

— В последно време често сте въвн от къщи, Вулфгар. Има ли нещо, което прави оставането ви у дома непоносимо?

Айслин вдигна очи. Много добре знаеше, че злобната забележка е насочена към нея. Каза си, че е направила грешка, като е слязла на вечеря. Ала сега трябваше да се защитава или да признае пред всички поражението си.

Болсгар усети, че отново надвисва караница, и се опита да промени темата:

— Дивечът лека-полека излиза от гъстите гори. Това е сигурен знак, че пролетта не е далече. В последно време падат само леки утринни мъгли.

Гуинет подигравателно го прекъсна:

— Леки утринни мъгли, глупости! Тази част на Англия е направо отвратителна. Толкова мокра и студена! И пролетта няма да промени нищо. Тук цяла година вали.

— Не говори така, Гуинет — произнесе укорително бащата. — Тази година ще бъде особено важна за нас. Страната ни е опустошена

от войната и бедните ни сънародници трябва да работят упорито, за да възстановят благосъстоянието ѝ. Ако жътвата не е добра, следващата зима и ти ще го почувстваш със стомаха си.

Настъпи тишина. Чуваше се само подрънкването на чашите върху масата. Хлин и Керуик побързаха да ги напълнят отново. Айслин видя как погледът на Вулфгар се насочи към Хайлан и недоволно отбеляза, че разгорещената от огъня вдовица е разтворила ризата и пълните ѝ гърди са изложени на показ.

Скоро благодарение на виното настроението се повиши. Когато Гоуейн започна да подрънква на лютнята си, Суейн и Милбърн зареваха с пълен глас шеговити песнички. Прозвучаха викове за още вино и бира.

Хайлан беше свършила работата си и с блеснали очи наблюдаваше веселата глъчка на мъжете, които с гръмки викове се надпиваха. Когато Бюфон ѝ предложи рог с бира, тя не се колеба дълго. Надигна го и предизвикателно огледа разгорещените нормани. Гоуейн вдигна тържествено току-що напълнения си рог и го изпразни на един дъх. Милбърн последва примера му. Дойде редът на Бюфон, ала тази вечер той беше пил повече от обичайното и с ръмжене отказа. Суейн обаче напълни чашата му до ръба и бедният рицар трябваше да се подчини на общата воля. Пое дълбоко въздух и се подложи на тежкото изпитание. Успя, и под всеобщите ръкопляскания облиза и последната капка от дъното на чашата.

Възбуден от изпития алкохол, Бюфон скочи и притисна до гърдите си закръгленото тяло на младата вдовица. Хайлан се изсмя и с все сила го отблъсна. Рицарят политна към близката пейка и безпомощно се отпусна на твърдото дърво. Младата жена се завъртя кокетно пред Гоуейн и затропа с крак в див ритъм. Младият рицар веднага пое предизвикателството и скочи насреща ѝ. Струните на лютнята прозвъняха весело. Хайлан развя поли и под всеобщото одобрение се понесе с боси крака из залата. Вулфгар доволно протегна крака под масата и развеселено се загледа в представлението.

Хайлан дебнеше да улови погледа му. Почувства интереса му и въпреки заплашително святкащите очи на Айслин затанцува все по-близо до него. Тъмните ѝ очи се впиваха предизвикателно в лицето на лорда, покритата със ситни капчици пот кожа прелъстително проблясваше. Когато пръстите на Гоуейн все по-бързо се плъзнаха по

струните, Хайлан вдигна поли високо над коленете и се понесе в буен ритъм около голямата маса. Внезапно се отпусна на колене пред Вулфгар и направи дълбок поклон. Корсетът се разтвори и целите ѝ гърди излязоха на показ.

Айслин се вцепени на мястото си, докато Вулфгар и останалите въодушевено заръкопляскаха. Възмущението ѝ от безсрамието на вдовицата стана непоносимо, когато пръстите на Гоуейн подхванаха нова мелодия и вдовицата оживено затропа с крака. Обърна се настрана, не можейки да понесе продължаващото унижение. Вулфгар се извърна и посегна към чашата с вино. Отпи дълга глътка и плъзна поглед към натезжалите гърди на Айслин, сякаш тайно правеше сравнение между двете жени. Гуинет, която непрекъснато ги наблюдаваше, доволно се усмихна. Тази вечер никой не би сметнал лорда и любимата му за любовна двойка. При тази мисъл жената избухна в злобен смях. Вулфгар я изгледа учудено, докато Айслин потъна още по-дълбоко в мрачното си мълчание.

Младата жена отлично разбираше какво е предизвикало веселостта на съперницата ѝ. Очевидно Вулфгар се чувстваше отблъснат от обезформяващото се тяло и се оглеждаше за нещо по-приятно.

Не можа да издържи подигравателния поглед на жената и скочи от мястото си. Измъкна се от залата и излезе в леденостудената нощ. Треперейки с цялото си тяло, тръгна към хижата на майка си. Щеше да прекара нощта при нея, а Вулфгар нека се забавлява с другата в собственото си легло! Беше се уморила да чете желанията в очите му и да се надява на добра дума. Търпеливото очакване я даряваше единствено с нова сърдечна болка и все по-дълбоки съмнения. Чувстваше се на края на силите си.

Намери майка си приведена над остатъците от оскъдната си вечеря. Старата жена вдигна очи и Айслин повярва, че тази вечер е по-разумна от обикновено. В думите ѝ прозвуча нежност:

— Ела, мило дете. Огънят ще стопли и двете ни.

Сякаш усетила състоянието ѝ, Майда се надигна и бързо уви с топло одеяло треперещото тяло на дъщеря си.

— Какво те води насам в този студ, мила? Ако не мислиш за себе си, помисли поне за детето. Какво те прогони от спалнята на лорда, та търсиш утеха при слаба жена като мен?

— Страх ме е, че скоро ще се преместя завинаги при теб, мамо — изхълца Айслин, не можейки да сдържа повече сълзите си.

— Какво? Нима копелето те прогони? Нима този проклет норманин вече ти се насити? — прошепна потиснато Майда, ала в следващия миг очите ѝ злобно проблеснаха. — Ти ще родиш копеле на копелето. Ден след ден детето ще му напомня за престъплението му.

Айслин отговори през плач:

— По-скоро ще ме прогони някъде по чуждите земи, за да не се чувства зле от вида на незаконното си дете.

— Да те махне оттук? — стъписа се Майда. — Нима ще допуснеш да те раздели от майка ти?

Айслин безпомощно вдигна рамене и с тъга проговори:

— Той е лордът, аз съм само една робиня. Какво да сторя, за да го разубедея?

— Тогава бягай, детето ми! Бягай, преди да е станало късно — произнесе заклинателно Майда. — Мисли само за себе си. Забрави хората в Даркенвалд. Те няма да имат никаква полза, ако те изпратят в далечната Нормандия. Ще избягаме на север, където имаме роднини и ще ни дадат подслон. Ще останем там, докато се роди детето.

Айслин замислено се загледа в догарящия огън. Днес думите на майка ѝ звучаха разумно. Дали Вулфгар изобщо ще забележи внезапното ѝ изчезване? Може би дори ще почувства облекчение, че въпросът се е решил по най-простия начин? Болеше я, че ще замине далеч от родното си място, но Вулфгар просто не ѝ оставяше избор. Щом така и така трябваше да се махне, по-добре в северна Англия, отколкото в напълно чуждата за нея Нормандия.

— Добре, мамо — промърмори най-сетне тя и старата жена изненадано вдигна глава. — Може би така ще бъде най-добре. Ако не може да ме намери, няма да има възможността да ме прогони от Англия.

Майда притисна ръце до сърцето си и затанцува като безумна в бедняшката стаичка.

Айслин не можа да сподели радостта ѝ. Надигна се и безсилно се повлече към вратата.

— Събери вещите си и на зазоряване бъди готова. Утре Вулфгар заминава за Крейгън и двете ще тръгнем на път веднага след него.

Бъди готова. Аз отивам да преспя за последен път с него, за да не заподозре нещо.

Излезе бързо от хижата и с тежки стъпки тръгна към дома си. Отвори тежката порта и първото нещо, което се наби в очите ѝ, беше замъгленият поглед на Вулфгар, насочен към все още танцуващата Хайлан. Мъжът беше втренчил очи в разголеното деколте. Тежките гърди се поклащаха в див ритъм под тънката риза и сякаш всеки миг щяха да изхвъркнат.

Айслин събра последните остатъци от достойнството си и спокойно закрачи към стълбата. Като привлечен от магнит, Вулфгар втренчи поглед в гърба ѝ. В този миг Хайлан препречи пътя ѝ и сладостно заизвива стройното си тяло само на сантиметри от нея. Айслин я изгледа с хладно презрение. Гоуейн засрамено отпусна ръце и лютнята замлъкна. Хайлан ядосано се извърна и в този миг Айслин гъвкаво се промъкна покрай нея, за да се прибере в спалнята си.

Вулфгар скочи и с два скока я настигна.

— Къде бяхте толкова време? — попита тихо той. — Изчезнахте внезапно и се уплаших, че не ви е добре.

— Всичко е наред, милорд — отговори хладно Айслин. — Съжалявам, че ненужно сте се разтревожили за мен. Отбих се да видя как е мама.

Вулфгар блъсна вратата на спалнята и ѝ отстъпи да мине първа. После се облегна на затворената врата и изпитателно загледа как Айслин се скри в най-тъмния ъгъл и бързо се разсъблече. Очите му ненаситно милваха закръгления гръб и все още стройната талия. Видя за миг гърдите ѝ, когато изтича до леглото, но тя веднага побърза да се скрие под завивките.

Вулфгар се разсъблече и се просна с цялата си дължина на леглото. Посегна и я привлече към себе си. Започна да целува лицето ѝ, после зарови устни в ухаещите коси и нежно промърмори:

— Ах, малка моя женице, каква радост ми доставяш само. Какво ще правя, ако те изтръгнат от ръцете ми?

Айслин извърна лице и измъчено въздъхна:

— Да, кажете ми какво ще направите, милорд? Много ми се иска да го зная.

Мъжът тихо се изсмя и нежно отърка нос в рамото ѝ.

— Сигурно ще си потърся друга, също така страдна и красива. Надявам се и тя да ме направи щастлив.

Айслин почувства болезнено пробождање в сърцето, ала не пропусна да му отвърне със същата монета:

— Дръжте се за Хайлан, милорд. Убедена съм, че тазвечерното представление ви достави огромно удоволствие.

Вулфгар избухна в смях и се претърколи настрани. Само след минута отново я притисна до себе си и не се възмути от сърдитото ѝ изражение, тъй като много от нощите им започваха по този начин.

И тази нощ Айслин не успя да запази самообладание в прегръдките му. Въпреки това решението ѝ утре да го напусне беше по-твърдо от всякога. Дано с тази постъпка възвърне поне част от самоуважението си. Макар отсега да знаеше, че ще ѝ бъде невъзможно да забрави този мъж и горещите милувки, които бяха завладели цялото ѝ същество.

Въздъхна и се отдаде изцяло на лумналата в тялото ѝ страст. Отвори се за целувките му като цвете и го притисна до себе си, сякаш никога нямаше намерение да се отдели от него. Вълните на страстта ги отнесоха в неподозирани висини. Ала веднага след изпепеляващия оргазъм Айслин се сгуши трепереща в обятията му и жалните ѝ хълцания отново огласиха стаята.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Ярката дневна светлина проникна между капаците на прозорците и Айслин се събуди. Сънено протегна ръка към другата страна на леглото, ала тя беше празна. Скочи и с мъка разбра, че Вулфгар вече е излязъл.

Помисли със страх за деня, който ѝ предстоеше. Може би всичко беше само кошмар? Ала само след минута вратата се откряна и в спалнята се вмъкна прегърбената Майда. Айслин разбра, че днес наистина ще напусне обичния си Даркенвалд.

Старата жена веднага се зае да събира вещите на дъщеря си, но остър вик откъм леглото я накара да замръзне на мястото си.

— Не, мамо! Ще взема само гуната, която Гуинет захвърли. Другите нека останат тук... — От гърлото ѝ се изтръгна задавено хълцане. — Може би скоро ще му потрябват за Хайлан...

Щом трябваше да се махне отгук, нямаше да вземе със себе си нищо, което да ѝ напомня за миналия живот. Повика Мидред и я посвети в тайната на бягството, за да я помоли за помощ при подготовката му. Жената направи всичко възможно да я отклони от намерението ѝ, но Айслин остана непоколебима. Помолиха Санхърст да оседлае старата кобила, без да му кажат кой възнамерява да я язди.

— Защо не вземеш сивата кобила? — изхленчи жално Майда. — Тя е силна и ще издържи на дългото пътуване.

Айслин поклати глава и твърдо отговори:

— Не. Само тази. Много по-лесно ще ни заподозрат, ако яздим благородно животно, и ще тръгнат да ни преследват.

— Тя ти е подарък от норманина, роклите също. Взemi ги, дъще, той не заслужава друго.

— Не желая подаръците му — срыза я остро Айслин.

Като видя малкото хранителни припаси, които се готвеше да вземе дъщеря ѝ, майката отново избухна в сърдити оплаквания.

— Да не искаш да умрем от глад! Първо вземаш най-старата кранта, която едва се държи на крака, а сега отказваш да се запасим

поне с храна!

— По пътя все ще се намери нещо за ядене — опита се да я успокои Айслин.

Скоро потеглиха. Мидред ги придружи до края на градчето и дълго стоя загледана след тях. Обърна се едва когато изчезнаха в далечината и бавно тръгна обратно, изтривайки сълзите си.

Когато се стъмни, Мидред с нетърпение зачака връщането на Вулфгар. Очите ѝ злобно следяха движенията на Хайлан, която приготвяше голямо парче дивеч за вечеря. Зълва ѝ нямаше да заплаче за заминаването на Айслин, даже напротив! И непременно щеше да продължи да се увива около Вулфгар.

С възмущение си припомни безсрамното ѝ изпълнение миналата вечер.

— Не те ли е срам да се кършиш по този начин пред лорд Вулфгар? — изсъска остро тя. — Защо продължаваш с тази игра, след като е ясно, че лейди Айслин е господарката тук?

— Не ми се струва много вероятно — отговори предизвикателно Хайлан. — Вулфгар твърде често заявява, че мрази жените.

— Да не мислиш, че мъжът може да мрази жена, която носи детето му под сърцето си? — избухна Мидред.

Хайлан сви рамене.

— Това не е дете на любовта, а на удоволствието.

Мидред вече не можеше да се сдържа.

— Последната нощ танцува пред него като Саломе пред краля. Да не смяташ да поискаш и главата на Айслин?

Хайлан се усмихна.

— Стига ми само да се махне оттук. Така още по-лесно ще спечеля Вулфгар.

— Тя си отиде — промълви с тъга Мидред. — Радвай се сега!

Тъмните очи на Хайлан се разшириха от изненада.

— Да, Айслин избяга от Даркенвалд — потвърди Мидред. — И не взе нищо със себе си, освен старата си майка, нероденото бебе и една стара кобила, за да я язди майката.

— Вулфгар знае ли? — попита замислено Хайлан.

— Ще го узнае след завръщането си от Крейгън. Аз ще му кажа. Айслин ме помоли да мълча, но се страхувам за живота ѝ.

— Откъде знаеш, че ще тръгне да я търси? Надали ще поиска да я върне — подхвърли лекомислено Хайлан. — Сигурно не му харесва особено в сегашното си състояние.

— Сърцето ти е от лед, Хайлан. Ако някога ти потрябва помощ, мога само да се надявам, че лейди Айслин ще бъде по-милостива, отколкото си ти сега — отговори укорно Мидред.

— За какво ми е помощ? — отговори високомерно Хайлан. — Пък и нея вече я няма...

— Хората от града ще тъгуват за нея — проговори замислено Мидред. — Никой не се грижи така добре за тях, както милейди.

— Милейди! Милейди! — повтори злобно Хайлан. — Тя не ми е господарка и никога няма да стане. По-сръчна съм от нея и ще накарам Вулфгар да се влюби в мен.

— Лорд Вулфгар — поправи я сърдито Мидред, вбесена от нахалството ѝ.

Хайлан тайнствено се усмихна.

— Скоро ще го наричам само Вулфгар — и то пред всички.

В този миг се чу тропот на тежки копита. Рицарите се връщаха от Крейгън.

Мидред отново се обърна към Хайлан:

— Върна се. Сега ще му кажа. Ако не тръгне след нея, заклевам се, че през целия си живот ще държа теб отговорна за смъртта ѝ. Защото тя е безпомощна и няма да се справи сама в тия объркани времена.

— Мен?! — изсъска побесняла Хайлан. — Не съм направила нищо, за да я прогоня. — Зае се с треперещи ръце с работата си. — Какво ме е грижа! Остави ме на мира! Радвам се, че се махна!

Мидред тежко въздъхна и се запъти към обора. Вулфгар и свитата му тъкмо сваляха седлата от конете. Жената страхливо изгледа нервно потропващия Хън и несмело доближи лорда си. Вулфгар разговаряше със Суейн и не ѝ обръщаше внимание. Едва когато тя загуби търпение и го подръпна за ръкава, недоволно се обърна към нея.

— Милорд — заговори с мъка Мидред, — идвам да ви съобщя, че лейди Айслин си отиде.

Лицето на Вулфгар се вкамени.

— Какви ги говориш, жено? — попита заплашително той.

Мидред събра целия си кураж и продължи:

— Лейди Айслин се махна от тук, милорд. Тази сутрин, веднага след като вие заминахте, потегли на път.

Без да каже нито дума повече, Вулфгар метна седлото върху изненаданото животно и с треперещи ръце затегна колана. Хората му мълчаливо го наобиколиха.

— Сигурно на север, към Лондон? — обърна се към треперещата жена той.

— Да, на север, ала не към Лондон. Доколкото разбрах, ще се придържат на запад, за да опишат дъга около столицата. После ще потърсят убежище на север при някой роднински клан — гласеше тихият отговор. Мидред сведе глава и добави: — Там, където още няма нормани, милорд.

От устните на Вулфгар се изтръгна ядно проклятие. Видя, че Суейн също затяга колана на жребеца си, и строго отсече:

— Сам ще я потърся. Ти остани тук, Суейн, и поддържай реда в къщата, докато ме няма.

Огледа обора и като видя петнистата кобила, смаяно попита:

— Защо не е взела коня си или поне каруца? Пеш ли ще върви?

— Не, милорд — поклати глава Мидред. — Взе старата кобила, няколко одеяла и храна за два-три дни. Навсякъде ще ги сметнат за бездомни бегълци, прогонени от войната. — Припомни си бягството на семейството си и със страх прибави: — Много се боя за нея, милорд. Времената са лоши, крадци и разбойници кръстосват пътищата, а и вълците...

— Успокой се, Мидред — проговори утешително Вулфгар и се приведе над гривата на коня си. — С думите, които ми каза днес, си осигури завинаги място под покрива на дома ми. — Стегна юздите и Хън се вдигна на задните си крака.

Вулфгар препусна в луд галоп по северния път. Хън сякаш не усещаше умора и двамата оставяха след себе си миля след миля.

Мидред дълго стоя заслушана в конския тропот, който заглъхваше в далечината. Усмихна се доволно на себе си, защото беше проумяла, че загрубялото в битките мъжко сърце беше запазило копнежа за любов и нежност. Ето че страшният воин се втурна като луд в нощта, подгонен от тревога за любимата си!

Въпреки тежката ризница Вулфгар седеше леко на седлото. Вълнената наметка се вееше на гърба му. По някое време свали

стоманения шлем и остави свежия мартенски вятър да прогони съня от очите му.

Скоро в тъмното небе се издигна ярка луна. Тя сякаш привлече към хоризонта мъглите от поляните и блатата и бавно ги събра около себе си. Вулфгар можеше да спре и да се огледа за мъждукащ лагерен огън.

Какво, по дяволите, я беше накарало да предприеме това безумно бягство? Не си спомняше да ѝ е дал повод за това през последните дни. Понякога дори му се струваше, че е напълно доволна от положението си. Всъщност какво ли разбираше той от жени? Ето ти още едно доказателство, че с тях човек никога не е сигурен...

Айслин провери още веднъж добре ли е завързала юздите и утешително погали старата кобила по потръпващите хълбоци.

— Жалка групичка сме ние — каза си с крива усмивка тя. — Лесно ще станем жертва на вълците.

Върна се при огъня, разтривайки с ръка кръста си, където още от сутринта я мъчеше тъпа, теглеща болка. Майка ѝ спеше кротко, увита в извехтялото одеяло. Айслин приседна до нея и потръпна от студ, когато през оголените клони на дървото повя леден вятър. Чу се ужасяващ вой на вълча глутница, която ловуваше недалеч от тях.

Потънала в мислите си, младата жена притури още няколко съчки на огъня и против волята си се пренесе в топлото легло, където мястото ѝ до Вулфгар оставаше празно. Двете с Майда смятаха да пренощуват в едно селце, разположено на около два часа път оттук, ала кобилата беше започнала да куца с предния крак и ги беше забавила.

Обви с ръце коленете си и се загледа в пламъците. Стори ѝ се, че детето се раздвижи в нея, и за миг забрави жалкото си положение. Малкото беше добре и сладко спеше в топлото майчино тяло. Лицето ѝ се освети от болезнена усмивка.

О, господи, само ако знаеше със сигурност, че семето, което растеше в нея, е на Вулфгар! Все по-често пред очите ѝ изникваше злобно ухиленото лице на Рейнър и тя трябваше да полага извънредни усилия, за да го прогони от съзнанието си. Ала дори да беше на друг мъж, тя нямаше право да изтръгне малкото същество от тялото си.

Беше сторила добре, като напусна родните си места по своя воля. Нека Вулфгар живее без нея, както намери за добре. Така ще му спести поне съмненията за бащинството.

Мисълта, че никога вече няма да се върне в милия на сърцето ѝ Даркенвалд, извика сълзи в очите ѝ.

— О, Вулфгар! — проплакаха устните ѝ. — Ако бяхме свързани със свещена клетва и ако Рейнър не беше омърсил девственото ми тяло, може би щях да спечеля сърцето ти. Ала сега трябваше да стоя и да гледам как безформеното ми тяло отблъсква очите ти и те се насочват към друга...

Айслин вдигна очи и огледа гората, която се издигаше пред нея. Нищо не се помръдваше. Времето сякаш беше спряло. Дори звездите бяха забравили вечния си път и не мърдаха от местата си. Само някъде в края на гората проблеснаха две ярки светещи точки и скоро към тях се присъединиха още няколко двойки. Айслин усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Изтри сълзите от очите си и напрегнато се загледа в мрака. Нямаше съмнение — към лагерния огън се промъкваха гладни вълци. Скоро Айслин забеляза озъбените им муцуни и увисналите червени езици. Чу жадното им дишане. Усетила приближаването на натрапниците, старата кобила страхливо изцвили.

Айслин хвърли в огъня дебел клон, за да го разпали, после измъкна от ножницата тясната си кама и улови в другата ръка пламтяща цепеница. Нощните разбойници, които я бяха заобиколили от всички страни, бяха около две дузини. Когато горещият им дъх я удари право в лицето, прозвуча висок, протяжен вой и в осветеното от огъня пространство пристъпи грамаден вълк. Събратята му помахаха с опашки и почтително се отдръпнаха. Водачът внимателно изгледа Айслин и се обърна към глутницата си. Разтвори страшната си паст и заплашително изръмжа. Вълците бавно започнаха да се оттеглят към края на гората.

Грамадното животно застана пред жената и в жълтите му очи грейна странна светлина. Огромните им зеници, които ѝ се струваха много добре познати, сякаш искаха да я успокоят. Без да иска, Айслин склони глава и прошепна:

— Вулфгар!

Животното полегна пред нея, сякаш изпълняваше заповед, и вдигна очи като вярно куче към господаря си. Айслин отпусна

пламтящата цепеница и скри камата в ножницата.

Вълкът се прозина шумно и отново просветна с очи, сякаш изразяваше съгласието си. После опря глава на предните си лапи, без да изпуска от очи жената насреща си. Айслин се почувства сред дивата гора също толкова сигурна и добре защитена, както у дома в Даркенвалд. Облегна се на стъблото зад себе си и уморено затвори очи.

По някое време в гората се чу ръмжене и Айслин стреснато вдигна глава. Беше задрямала. Вълкът също се беше изправил и неподвижно се вираше в непрогледния мрак. Айслин не посмя да се обърне и да застане лице в лице с новата опасност. Само след секунди прозвучаха тежки стъпки. Тогава обърна глава и от гърлото ѝ се изтръгна радостен вик:

— Вулфгар!

Водейки коня за юздите, мъжът пристъпи към огъня. Очите му бяха впити в грамадния вълк, който охраняваше любимата му.

Черното животно помахаше с опашка и спокойно се запъти към края на гората, където го очакваха другарите му. Скоро се чу как глутницата се втурна някъде надалеч.

Вулфгар най-после се обърна към Айслин.

— Уважаема госпожо, вие сте глупачка — изръмжа ядно той, ала в гласа му ясно пролича облекчение, че я намира здрава и читава.

— А вие, сър, сте негодник, и всяко почтено момиче трябва да бяга от вас като от чума — отговори остро тя.

— Може и да сте права — отговори с усмивка той. — Ала нека не се караме повече, а да си устроим удобна постеля за нощувка.

Завърза Хън до изтощената кобила и изсипа пред двете животни купчина овес от торбата си.

Айслин с усмивка се облегна на стъблото. Е, не можа да стигне много далеч в бягството си! Ала затова пък узна, че все пак означава нещо за него. Вулфгар свали плетената ризница, просна я върху седлото и се изтегна до нея. Притегли я към себе си и грижливо разпростря върху двамата топлата вълнена наметка. Айслин не оказа съпротива. Притисна се до него и се наслади на близостта на горещото му тяло.

Внезапно Майда скочи и се измъкна изпод одеялото, за да притури още дърва на огъня. Видя завързания до кобилата грамаден жребец и смаяно заклати глава.

— Така значи — измърмори сърдито старата жена. — Дори в най-пустата гора норманинът е намерил топла постеля, та даже и момиче в нея. — Уви се отново в одеялото си и продължи да нарежда: — Човек не може да ви обърне гръб нито за минута...

Айслин се засмя и още по-силно се притисна до Вулфгар. Нека майка ѝ се сърди и се кара, тя за нищо на света нямаше да се отдръпне от силните ръце на любимия си.

— Студено ли ви е? — попита меко Вулфгар.

Айслин поклати глава и очите ѝ просветнаха като две ясни звезди. Ала не го погледна, защото не искаше да издаде безкрайната си радост. Само сложи глава на рамото му и замря.

— Малкото се раздвижи — пошепна дрезгаво Вулфгар. — Ама че силно дете!

Айслин не знаеше какво да отговори. Никога досега не бяха говорили за детето, а когато изпитателният му поглед се плъзгаше по фигурата ѝ, ѝ се струваше, че мъжът е обзет от същите съмнения, които мъчеха и нея.

— Вече се движи често — прошепна накрая тя.

— Много добре. Това е признак на сила — отвърна още по-нежно мъжът и се отпусна назад.

Айслин се събуди още на разсъмване. Усети, че Вулфгар става и се запътва към гората. Надигна се и погледна към майка си. Майда спеше дълбоко, свита под одеялото като куче, което иска да забрави тежката си неволя.

Айслин се прозина и доволно протегна ръце, възхитена от прекрасното мартенско утро. По тревата блещукаха капчици роса. Паяжината над главата ѝ изглеждаше сребърна. Птичките весело подскачаха от клон на клон. Айслин с радост забеляза, че много от дърветата вече са напъпили. Недалеч от нея изскочи зайче и хукна уплашено към гората. Пролетната свежест вече се усещаше във въздуха. Младата жена се усмихна и още по-широко разтвори ръце, сякаш искаше да поеме в себе си всички чудеса на настъпващия ден.

Защо беше толкова щастлива? Нали плановете ѝ се провалиха още в началото? Сега щяха да я заточат някъде в Нормандия. Защо въпреки това сърцето ѝ биеше в замайващ ритъм?

Чу стъпките на Вулфгар зад гърба си и весело му пожела добро утро. Мъжът сякаш се учуди на настроението ѝ, ала после пристъпи напред и застана плътно пред нея. Посегна към вързопчето с припасите, извади храната и въпросително вдигна очи към нея.

— Една агнешка плешка и един хляб! — В гласа му прозвуча подигравка. — Добре сте се подготвили за дългото пътуване на север.

— Гуинет държи под ключ складовете с припаси. Ако бях взела повече, щеше да вдигне страшен шум.

Майда се събуди от звука на гласовете им и с усилие се надигна. Изпръхтя презрително и побърза да се намеси в разговора:

— Бъдете снизходителен към детето, милорд. Айслин не разбира нищо от тия неща. Твърдеше, че ще ни сметнат за крадци, ако вземем по-големи запаси.

Айслин сърдито изгледа майка си.

— Сигурна съм, че оттатък Лондон щяхме да намерим достатъчно храна.

— Без съмнение говорите за великодушните си саксонски сънародници, героите на Севера? — изръмжа презрително Вулфгар.

— Там имаме верни приятели, които щяха да ни приемат с отворени обятия — избухна Майда. — Те помагат на всички пострадали от вашия незаконен херцог.

— Вилхелм е законно избран крал — настави строго Вулфгар. — А вие и верните ви приятели можете да вървите по дяволите. Впрочем, клановете на север искат от пътниците високи такси за преминаване през земите им. Много бегълци се върнаха при нас с изпразнени джобове.

— Ха! — озъби се Майда. — Не говорете за неща, които не разбирате. Ние имаме английска кръв в жилите и познаваме сънародниците си по-добре от някакъв си нахален норманин. — Без да му даде възможност да ѝ отговори, старата жена изчезна в храстите.

Вулфгар отчупи парче хляб, отрязва малко месо и го подаде на Айслин. За себе си отрязва тройно по-голяма порция и двамата мълчаливо задъвкаха. Мъжът внимателно огледа бедното ѝ облекло и най-сетне попита:

— Наистина ли не взехте нито една златна монета, за да откупите преминаването си? — И тъй като знаеше отговора, продължи със свойствения си сух хумор: — Напълно съм наясно, че лордовете на

север с удоволствие щяха да ви приютят в спалните си. Ала майка ви щеше да върши много по-тежка работа, за да откупи храната и подслона си. Така че надали щеше да ви остане много време за почивка между кухнята и леглото.

Айслин сърдито заклати глава. Внезапно Вулфгар стана сериозен.

— Кажете ми най-сетне истината, скъпа. Какво ви накара да избягате? Имахте всичко, което би могло да си пожелае едно момиче: топла постеля, добра храна, защитник и на всичкото отгоре любовник, който съкращаваше дългите зимни нощи.

— Аз ли имах всичко? — процеди през стиснати зъби Айслин. — Постелята, за която говорите, принадлежи на баща ми, който почива в гроба си, пронизан от ръката на верния ви рицар. Онзи, който се опита да ме защити, получи двадесет удара с камшик, а може да усети и острието на меч. Що се отнася до храната, тя също беше собственост на семейството ми — поне доскоро. — Сълзи задавяха гърлото ѝ. — И не ми говорете за защитник и любовник — да не мислите, че това е, което желае сърцето ми? Да не мислите, че жената се радва, когато я изнасили някой пиян чужденец, а после стане робиня на друг, който я връзва за леглото като куче и най-после със заплахи я прави своя? Нима наричате това любов? — Посегна към ръката му и я сложи върху корема си. — Ето, почувствайте корема ми. Усещате ли движенията на детето? То дете на любовта ли е? Ако желаете да чуете истината — не знам...

Вулфгар понечи да възрази, ала Айслин не му позволи да я прекъсне. Отблъсна ръката му и отново заговори:

— Първо ме изслушайте и тогава посмейте да повторите, че имам всичко, което бих могла да си пожелаая. Злоупотребиха с мен по най-жесток начин под покрива на дома, в който съм израснала. Взеха ми всичко, което притежавах. Вече нямам нищо, освен тази извехтяла рокля, затова пък с одеждите ми се кичат други жени. Убиха дори любимия ми кон, а вие, лорд Вулфгар, продължавате да твърдите, че имам всичко необходимо, за да бъда щастлива.

Мъжът мрачно я изгледа.

— Нужно е само да изразите желанията си и аз ще направя всичко, което и по силите ми, за да ги изпълня.

Айслин сериозно го погледна в очите и твърдо попита:

— Ще се ожените ли за мен, за да дадете име на детето си?

Лицето му още повече потъмня. Обърна глава и хвърли един дебел клон в огъня.

— Ето го пак този проклет капан, който се разтваря да захапне непредпазливия.

— Разбира се — въздъхна Айслин. — Задоволявах похотта ви, докато тялото ми се закръгли, и сега бягате от отговорност. Вече се оглеждате за нова жертва, нали! Снощи видях с какво желание се взираше в безсрамната Хайлан.

Вулфгар се извърна и изненадано промълви:

— Какво говорите? Нямахте никакво желание. Само се забавлявах...

— Забавлявали сте се, ами! — произнесе подигравателно Айслин. — Тя непременно си е помислила, че я каните да сподели постелята ви!

— Сега ме чуйте добре, ако обичате! Бих се радвал, ако вие също се опитате да ми се харесате, както прави тази жена.

— Какво искате да кажете? — смая се Айслин. — Да не искате да танцувам пред вас с дебелия си корем и да се излагам пред очите на хората?

— Не отклонявайте въпроса. Говорите за неща, които нямат значение за мен — укори я остро Вулфгар. — Фигурата ви е много по-красива от нейната. Тук не става въпрос за танците. Искрах само да кажа, че много бих желал да ме дарите с повече нежност, вместо непрекъснато да точите отгоре ми и без това остроото си езиче.

— Кой точи езика си върху невинни хора, милорд? — попита със святкащи очи Айслин. — Даже ако облека плетената ви ризница, тя няма да ме предпази от зловните стрели на подигравките ви.

Вулфгар сърдито направи опит да се защити:

— Не мога да се правя на галантен любовник като Рейнър. Не съм свикнал да ухажвам жените с нежни думи. Освен това с вас положих толкова усилия...

— Обичате ли ме поне малко? — попита тихо Айслин.

Мъжът нежно погали ръката ѝ.

— Разбира се — промърмори той. — Ще те любя всяка нощ, докато ти сама ми заповядаш да престана.

Айслин сърдито издърпа ръката си и обидено му обърна гръб.

— Нима ще отречете, че милувките ми ви се нравят? — продължи настойчиво Вулфгар.

Айслин отговори с въздишка:

— Аз съм ваша робиня, милорд. Нима очаквате, че робинята е искрена с господаря си?

В очите му блесна едва сдържан гняв.

— В леглото не сте робиня! Отдавате се на любовната наслада с цялата си страст.

Айслин засрамено погледна в посоката, където беше изчезнала майка ѝ. Майда в никакъв случай не биваше да чуе разговора им.

— Страх ви е майка ви да не разбере, че се отдавате с желание на един норманин, така ли? — Вулфгар се приведе към нея и зашепна: — Нея можете да измамите, но не и мен. Сигурен съм, че не сте избягали заради любовните ни нощи.

Айслин гневно изкрещя и замахна да го удари. Ала мъжът светкавично улови ръката и я изви на гърба ѝ.

— Чувствате се омърсена и обезчестена, така ли? Затова ли избягахте сега, след толкова месеци?

Пъхна коляно между краката ѝ и без усилия стисна двете ѝ ръце в могъщия си юмрук. Айслин усети допира на мускулестото тяло и потръпна. Нямахше къде да бяга.

— Не продължавайте тази жестока игра, Вулфгар — помоли тихо тя. — Първо ме завладявате и изпълвате цялото ми същество с копнеж и желание, а после се надсмивате над чувствата ми. Знаете ли колко искам да лежа под вас безучастна и студена! Тогава няма да ме измъчвате по този позорен начин...

Вулфгар се приведе още по-ниско над нея и нежно целуна нослето, солените от сълзи ресници и сгърчените в тревожна гримаса устни. Само след секунда те доброволно се разтвориха срещу неговите, за да отговорят на нежната целувка. Внезапно грачещият глас на Майда проряза свежия утринен въздух:

— Така значи, а? Даже росата не е в състояние да охлади норманския огън! Не е ли по-добре да се качим на конете и да тръгнем на път?

Вулфгар се обърна и прокара ръка по косите си. Изглежда унищожително старата, после се изправи и се запъти към конете. Сгъна плетената си ризница и я преметна пред седлото.

Майда направи опит да пъхне стъпалото си в стремето на старата кобила и високо простена от болка. В следващия миг две силни мъжки ръце я сграбчиха под мишниците и без усилия я вдигнаха на седлото. Вулфгар възседна Хън и весело смигна към Айслин.

— Кобилата куца и в никакъв случай не може да носи двоен товар.

Айслин спокойно отговори на погледа му.

— Следователно аз трябва да вървя пеш.

Норманинът се приведе към нея и с усмивка попита:

— Не си ли го заслужавате?

Очите ѝ гневно просветнаха насреща му. Решително се извърна и тръгна с енергични крачки по горската пътека. Вулфгар стегна юздите и бавно подкара Хън след нея. Майда едва креташе отзад на жалката си кобила.

Слънцето се издигна високо в небето, когато Айслин спря и с въздишка се отпусна на паднало край пътя стъбло. Свали обувката си и изтърси попадналите вътре камъчета.

Вулфгар спря коня точно пред нея и я изгледа отвисоко. Ала младата жена не пожела да вдигне очи и норманинът се принуди да заговори пръв:

— Изтощи ли се милейди от дългата разходка?

— Вие ме принудихте да вървя пеш, милорд.

— Не е вярно — усмихна се мъжът. — Само ви попитах дали не сте си заслужила удоволствието.

Айслин пъхна крака си в обувката и най-сетне благоволи да вдигне очи.

— Колко сте подъл!

Вулфгар се отдръпна назад в седлото.

— Заповядайте на коня, скъпа — покани я той. — Иначе пътят ще ни се стори твърде дълъг. Много ми се иска да се прибера по-скоро у дома.

Подаде ѝ ръка и Айслин неохотно я улови. Настани се пред него на седлото и праметна крак през високата дръжка.

Майда, която най-после ги настигна, презрително изръмжа:

— По-добре да те заболят краката, отколкото да топлиш скута на един норманин...

Вулфгар обърна глава и сърдито изфуча:

— Ако желаете да яздите сама през гората, няма да ви задържа.
Дръпна юздите на Хън и потегли в галоп.

Майда разкриви лице в грозна гримаса, ала повече не се осмели да отвори уста.

Равномерният тропот на копитата скоро приспа Айслин. Чувстваше се удобно настанена на мекото седло, усещаше приятната топлина на мъжкото тяло в гърба си и често свеждаше очи към силните ръце, които умело управляваха юздите. Обичаше да ги наблюдава, защото знаеше, че те умеят не само да размахват тежкия боен меч, а и нежно да милват и галят. Уви се с дебелия наметка и опря глава на гърдите му.

Умората я завладя и тя склони глава, докато внезапно не се стресна от резкия вик на Майда.

— Толкова мили гълтам праха ви — изхленчи жално старата жена. — Защо ме карате да страдам от жажда, бедняшки лорде? За да се забавлявате на спокойствие с дъщеря ми, нали?

Вулфгар спокойно изслуша оплакванията на Майда и насочи Хън към течащото наблизно поточе. Скочи от седлото и протегна ръце към Айслин. След кратко колебание пристъпи неохотно към старата кобила и вдигна и Майда от седлото.

— Вие, изглежда, още се учите на внимателно отношение към дамите, норманино. При вас е обичай да вземате насила всичко, което поискате. Само така успяхте да заплодите дъщеря ми.

Вулфгар гневно изгледа уморената старица.

— Откъде сте толкова сигурна, че детето е от мен, а не от другия?

Майда подигравателно примигна.

— Ето как стоят нещата: ако малкото се роди черно като гарван, то е на Рейнър. Ако косичката му е златна като лятната пшеница, тогава е ваше. А ако... — Тя се поколеба, но следващите й думи прозвучаха с особено удоволствие: — ... ако е червенокосо като утринното слънце, никога няма да се узнае кой е създателят му.

Вулфгар рязко се извърна и поведе конете към поточето. Айслин унищожително изгледа майка си, ала Майда избухна в зъл смях, след което вдигна рамене и се запъти към крайбрежните дървета. Айслин изгледа широкия гръб на Вулфгар, който сякаш я отблъскваше, и с тихи крачки последва майка си.

Когато се върнаха, норманинът беше извадил хляб и месо от торбата с провизии и им предложи да хапнат. По време на яденето никой не каза нито дума. Майда изглежда най-последно беше осъзнала, че е опасно да продължава да го дразни, и се затвори в мрачно мълчание.

Скоро отново потеглиха на път. Айслин скоро задряма в мощните обятия на Вулфгар. Когато дълбокият му глас я събуди, се огледа изненадано и видя, че са пред портите на Даркенвалд. Денят беше мъглив. Вулфгар скочи от седлото. Айслин опря ръце върху мощните му рамене и меко се плъзна на земята. Хвърли поглед към свитата върху старата кобила Майда и с мъка отбеляза, че лицето ѝ е посивяло и преуморено. Затича се към нея и посегна към мършавата ѝ ръка.

— Хайде, мамо, ще те изпратя до хижата ти.

Вулфгар заповеднически махна с ръка.

— Аз ще я придружа. Вие се приберете в покоите си и ме чакайте там. Скоро ще се върна.

Майда го изгледа недоверчиво и уморено закрачи по пътеката към къщата си. Айслин погледа известно време след двамата, изчака, докато в прозорчето на хижата проблесна светлинка, и отвори тежката порта към залата.

Изкачи се по стълбите и с учудване откри, че в спалнята е запален буен огън. Сигурно по нареждане на Суейн, помисли си с усмивка младата жена. Верният другар на Вулфгар е бил сигурен, че двамата ще се върнат още на следващия ден.

Съблече с облекчение замърсената гуна и се отпусна на кожата пред огъня. По тялото ѝ се разля сладостна топлина. Свали и долната риза и се уви с дебела вълча кожа. Внезапно пантите на вратата изскърцаха и Айслин стреснато се извърна. На прага стоеше Гуинет.

— Върнахте се, значи — промърмори жената и се облегна на рамката на вратата.

Айслин подигравателно се поклони.

— Както виждате — здрава и читава.

— Много жалко — въздъхна Гуинет. — Толкова се надявах някой гладен вълк да се изпречи на пътя ви...

— Така и стана, ако искате да знаете. Само след секунди ще бъде отново с мен.

— Аха, говорите за нашето смело копеле — процеди презрително Гуинет.

Айслин недоверчиво поклати глава.

— Твърде малко познавате брат си, Гуинет.

Жената направи крачка напред и засъска като змия:

— Признавам, че не го разбирам, особено когато хуква да ви гони посред нощ. И без това скоро ще трябва да ви изпрати в Нормандия, и то завинаги. Не е бил на себе си — това е единственото обяснение.

— Защо го мразите толкова, Гуинет? — попита сериозно Айслин. — Нима ви е сторил зло?

Гуинет презрително се изсмя.

— Вие нямате и понятие от тези неща, саксонска курво! Знаете само едно — да се проснете в леглото му и да изпълнявате желанията му. Ала всичко, което ще спечелите, ще бъдат още няколко копелета.

Айслин здраво стисна зъби, за да не отговори както подобава на нахалството ѝ. После забеляза леко движение в тъмния коридор и видя, че Вулфгар е застанал със скръстени ръце на крачка от вратата и внимателно слуша разговора им. Плетената ризница беше небрежно праметната през рамото му. Гуинет проследи погледа на момичето и срещна твърдия поглед на несъщия си брат.

— Вероятно сте дошли да ни поздравите със завръщането, сестро? — попита рязко Вулфгар. Влезе в спалнята и спокойно започна да сваля снаряжението си. — Защо се отнасяте толкова презрително към всички ни, Гуинет? — продължи подигравателно той. — Не ви ли харесва да живеете под моя покрив?

— Какво? В тази мизерна зала? — избухна ядно тя.

— Свободна сте да напуснете Даркенвалд по всяко време — отговори отмерено Вулфгар. — Никой няма да ви спре.

— Гоните ли ме, братко? — попита Гуинет с разширени от ужас очи.

Вулфгар равнодушно вдигна рамене.

— Просто ви уверих, че сте свободна да решавате сама живота си.

— Ако не беше баща ми, сигурно отдавна щяхте да намерите начин да ме прогоните — промърмори горчиво Гуинет.

— Точно така — потвърди с усмивка Вулфгар.

— Нима пътуващият рицар толкова бързо откри предимствата на уседналия живот? — Гуинет очевидно се опитваше да отклони

разговора в друга посока. — Сигурно ви е много трудно да носите отговорност за толкова крепостни и за голямото домакинство. По-рано се грижехте единствено за себе си. Кога най-сетне ще признаете, че не сте дорасли да бъдете лорд на тези земи?

— Понякога наистина се справям трудно — отговори спокойно Вулфгар. — Ала вярвам, че умея да нося този тежък товар.

Гуинет даде воля на презрението си.

— Копелето се опитва да се издигне над калната локва! Даже дървената статуя на светеца ще се изсмее на усилията му!

— Наистина ли смятате така, Гуинет? — Вулфгар с усмивка пристъпи до Айслин и нави на ръката си една от златните къдрици. Младата жена вдигна очи и устните му нежно се притиснаха до кичура. В очите му имаше толкова топлина, че Айслин не можа да устои на усмивката му. — Много добре разбирам презрението ви, сестро, но нали сме само несъвършени хора...

Гуинет проследи с нарастващ гняв нежностите му и надменно изкриви устни.

— Някои хора тук открай време злоупотребяват с търпението ми!

— Така ли? — попита с високо вдигнати вежди Вулфгар. — А аз вярвах, че между нас няма нито един, когото дарявате с благоволения си. Кой е щастливецът, към когото гледате от долу на горе? — Престори се, че размисля, и с мека усмивка продължи: — Да не е Рейнър, онзи страхлив негодник?

Гуинет се сгърчи като ударена.

— Как се осмелявате да говорите така за човек с благородна кръв, след като сте само проклето копеле? — избухна несдържано тя.

— Не е толкова трудно да се отгатне — отговори Вулфгар. — Още в най-ранната си младост опознах хората като вас и Рейнър. Знам на какво държат те, и също така знам, че то не струва пукната пара. Ако пожелаете да опознаете истински някой мъж, изследвайте сърцето му, сестро. То е много по-важно от славните дела на предците му. Предупреждавам ви: внимавайте с Рейнър, защото сърцето му е фалшиво. Който му се довери, ще бъде горчиво разочарован.

— От вашите уста говори единствено завистта, Вулфгар — отвърна надменно Гуинет.

Вулфгар замислено се усмихна.

— Мислете, каквото си искате, сестро, ала не казвайте, че не съм ви предупредил.

Гуинет вирна брадичка и закрачи към вратата. На прага се обърна още веднъж и мрачно изгледа прегърнатата двойка. Ала не каза нито дума и блъсна вратата след себе си с все сила.

Вулфгар тихо се изсмя и насочи цялото си внимание към Айслин. Обгърна я с две ръце и я притисна силно до себе си. После повдигна лицето ѝ към своето. Младата жена не се възпротиви, ала мъжът веднага усети, че мислите ѝ са заети с нещо друго. Изгледа я изпитателно, но виолетово-сините очи се надигнаха срещу неговите с детска невинност.

— Какво ви тревожи? — попита меко той.

— Вече не ви харесвам, нали, милорд? Кажете ми какво желаете да сторя и ще се подчиня, както подобава на робиня.

— Вие сте повече от робиня — процеди ядно мъжът. — Колко пъти трябва да ви обяснявам!

— Моля ви, милорд, аз съм готова да сторя всичко, за да ви задоволя. Желаете ли да обвия с ръце врата ви? — Без да изчака отговора му, Айслин го прегърна нежно и продължи: — Да ви целуна ли сега? — Надигна се на пръсти и впи устни в неговите. — После се отдръпна и равнодушно попита: — Добре ли беше така, милорд?

Вулфгар сърдито ѝ обърна гръб и започна да се съблича. Сгъна грижливо дрехите си, после тежко се отпусна на леглото. Видя, че Айслин се запътва към долния край на леглото, и с нарастващ гняв заследи движенията ѝ. Без да обръща внимание на голотата си, младата жена полегна на студения каменен под до дългата верига. Посегна към железния пръстен и го заключи около глезена си.

— Какво, по дяволите, правиш! — избухна неразбиращо Вулфгар и я издърпа да стане. Айслин се изправи и невъзмутимо се вгледа в потъмнялото му лице. — Какво означава това?

Очите ѝ се разшириха в добре изиграна изненада.

— Нали робите обикновено са във вериги, милорд? За съжаление не разбирам много от тези неща, тъй като отскоро съм ви робиня.

— Вие не сте робиня — повтори с пресекващ от гняв глас Вулфгар.

— Да, добре, милорд — предаде се Айслин и с усилие сдържа напирещата на устните ѝ усмивка. — Както заповядате, милорд.

— Вървете по дяволите! Какво още искате, жено? — избухна безпомощно Вулфгар.

Очите ѝ все още бяха сведени към пода.

— Не искам друго, освен да ви служа, милорд. Защо ми се сърдите? Вашата воля е закон за мен.

— Какво да направя, за да не се смятате вече за робиня? Да го изкрещя на висок глас пред целия свят, така ли?

— Да, милорд — отговори с усмивка Айслин и вдигна очи.

Едва сега мъжът проумя значението на играта ѝ. Наметна жакета си и с гневни стъпки се запъти към вратата.

— Защо си отивате, милорд? Пак ли събудих недоволството ви?

— Ще слеза в залата при Суейн — отговори ядосано Вулфгар. — Той поне ме разбира, без да се налага непрекъснато да давам обяснения.

Блъсна вратата и изчезна. Айслин доволно се усмихна. После се пъкна в топлото легло и се уви с дебелиите кожи. Прегърна с две ръце възглавницата, за да вдъхне миризмата му, и скоро заспа дълбок сън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Ама че безсрамна жена! — бушуваше Вулфгар, докато крачеше през двора към оборите. — Иска да се ожения за нея и да я обявя пред цял свят за законна съпруга. Само че аз не съм от тези, дето доброволно си пъхат главата в ярема. Ще трябва да се задоволи с онова, което съм ѝ отредил.

Край Хън беше натрупано прясно сено. Вулфгар сърдито го издърпа и с ядни проклетия си приготви постеля за спане. Животните се стреснаха от шума и уплашено затропаха с копита. Скоро се събудиха и спящите в обора мъже. Прозвучаха сърдити ругатни. Най-после Вулфгар се уви в дебелия наметка и се просна върху сламеника. Ала така и не можа да заспи.

На следващия ден стана рано и препусна като луд през полята, за да изтощи до крайност тялото и духа си. Надяваше се поне тази нощ да намери заслужена почивка. Ала продължи да се мята неспокойно чак до сутринта.

Откакто беше напуснал къщата, не пристъпваше прага на залата. От време на време виждаше Айслин да прекосява двора на път към хижата на майка си или към друго място, където се нуждаеха от помощта ѝ. Неволно спираше, възхитен от гъвкавата походка и блесналата на слънцето медноцветна коса. Тя също хвърляше плахи погледи в негова посока, ала грижливо отбягваше да се приближава. Мъжете многозначително се подсмиваха, ала никой не можеше да си обясни странното държание на господаря.

На третата сутрин Вулфгар скочи и мрачно се запъти към залата да закуси. Погледът му непрекъснато търсеше стълбата. Най-сетне Айслин слезе в залата. Потръпна, като го видя, ала веднага се овладя и започва да помага на Хам при поднасянето на храната. Вдигна голямата табла и започна да обслужва насядалите край масата мъже, докато най-сетне се озова зад Вулфгар. Рицарят избра един пъдпъдък и измери с каменно лице наедрялата ѝ фигура.

— Напълнете чашата ми — заповяда той.

Айслин се приведе и посегна към тежката стомна. За момент мъжът усети нежната закръгленост на гърдите ѝ до рамото си. Когато тя постави чашата с мляко на масата, гръмкият му глас отекна в цялата зала:

— Там ли беше чашата преди? Поставете я на мястото ѝ, робиньо!

Айслин отново докосна с гръд гърба му.

— Доволен ли сте вече, милорд? — попита тихо тя.

Мъжът само изръмжа нещо неразбрано.

Гуинет беше възхитена от случилото се тази сутрин. На вечеря се настани до Вулфгар и се опита да го въвлече в доверителен разговор. Ала не можа да изтръгне нищо, освен несвързани откъслечи от думи. Затова пък очите му търсеха с копнеж Айслин, която отново разнасяше яденето с помощта на Хам и Керуик. Ако не успееше да повдигне някоя от тежките табли, Керуик веднага се притичваше на помощ. Усърдието му се струваше на Вулфгар преувеличено. Със заплашително сключени вежди норманинът следеше всяко движение на младежа. Когато двамата с Айслин сведоха глави един към друг и момичето избухна в сърдечен смях, Вулфгар с такава сила стисна чашата в ръка, че тя се строши между пръстите му.

— Видяхте ли я най-после каква игра играе? — изсъска Гуинет. — Нима ще продължите да я удостоявате с благосклонността си? Защо не се погрижите поне малко за Хайлан? — Мършавата ѝ ръка посочи младата вдовица, която не ги изпускаше от очи. — Сърцето ѝ прелива от любов към вас. Защо още тази вечер не я отведете в леглото си? Сигурна съм, че ще ви накара да забравите другата...

Ала всички хитрости и интриги на Гуинет оставаха безполезни. Седналият наблизко Болсгар, който през цялото време ги наблюдаваше мълчаливо, не можа да издържи и се приведе към Вулфгар.

— Вълкът непрекъснато снове из гората, ала всеки път се връща обратно при спътницата си. Не мислите ли, че и вие намерихте жената на живота си, Вулфгар?

Рицарят се извърна като опарен и грубо изръмжа:

— Колко ви плащат, за да ме накарате да склоня на този брак?

— Цената е нищожна — засмя се в отговор Болсгар, но веднага стана сериозен. — Трябва да вземете решение, Вулфгар. Освободете момичето или го обявете за свое по закон.

— Да не сте се съюзили с Майда? — изскърца със зъби Вулфгар. Болсгар реши, че е време да смени тактиката.

— Защо всъщност търпите в дома си тая жалка и отмъстителна креатура? — премина в настъпление той. — Нали виждам как непрекъснато я измъчвате с присъствието си. Отлично усеща, че я наблюдавате, и си играе с другия мъж зад гърба ви. Керуик не е глупак. Ще се ожени за момичето и ще даде име на детето. Защо не му я отстъпите? Така ще го направите щастлив. Само че... — засмя се отново старият рицар, — ... вие сте глупак, милорд, защото треперите при мисълта, че Айслин би могла да се озове в леглото на друг мъж.

— Млъкнете! — изгърмя гласът на норманина и юмрукът му се стовари с все сила върху масата.

— Щом вие не я искате за жена — продължи невъзмутимо Болсгар, — тогава не би трябвало да имате нищо против, че младият саксонец ще я вземе. Така детето ѝ ще се роди с честно име.

— Каква е разликата? Нали майка ми беше омъжена за вас! Въпреки това целият свят знае, че съм копеле — отговори с горчивина Вулфгар.

Лицето на Болсгар загуби цвят.

— Вярно е, аз не поисках да ви призная за свой син. — Думите с мъка излизаха от устата му. — Тогава се държах като глупак. Знаете ли колко пъти съжалявах за постъпката си и как копнеех да ви видя отново в дома си? Никой не можа да ви изтръгне от сърцето ми! До края на дните си ще се укорявам горчиво за стореното ви зло. Ала не мога да върна случилото се. Защо сега вие повтаряте грешката ми?

Вулфгар мълчаливо сведе глава. Думите на стария рицар го бяха разтърсили до дън душа. Надигна се и с бавни крачки излезе от залата. Очите на Айслин го проследиха с нежна загриженост, която за съжаление остана скрита от мрачния му поглед.

На следващата сутрин Айслин беше грубо изтръгната от сладките обятия на съня със силен удар по голото дупе. Скочи като ужилена и видя застаналия пред леглото Вулфгар, стиснал в ръка завивките ѝ.

— Ставайте, мързелива жено! Днес ще имаме важни гости и искам да се представите пред тях от най-добрата си страна!

Айслин сърдито разтърка почервенялата кожа и бавно се надигна. Посегна към долната си риза и в този миг Вулфгар плесна с ръце. Вратата се разтвори с трясък и в спалнята се втурнаха Мидред и Хлин, понесли тежко ведро със студена вода. Айслин изненадано притисна тънката риза до гърдите си и въпросително загледа влезлите жени.

— Трябва да се окъпете, милейди. Парфюмираната баня ще освежи сетивата ви — произнесе с обичайната си подигравателност Вулфгар. На прага спря и отново се обърна към нея. — Облечете жълтата гуна, която ви подарих. Тя ви отива най-много. — Засмя се и изскочи навън.

Макар и с неохота, Айслин се остави в ръцете на двете жени. Когато втриха в кожата ѝ ухаещите благовонни масла, наистина се почувства много по-добре. Мидред я настани на пейката пред огъня и Хлин започна грижливо да разресва копринените коси. После ги заплете в дебела плетка и изкусно я нави около главата ѝ. Украси я със златни панделки и доволно се усмихна. Мидред вече беше приготвила копринена долна риза и кадифената жълта гуна. Накрая Айслин уви около кръста си тънкия златен колан и пъкна в ножницата украсената с бисери кама.

Трогната до сълзи, Мидред отстъпи назад и възхитено промълви: — Колко сте красива, милейди! Толкова сте хубава, че с думи не може да се опише. Радвам се, че господарят ви върна у дома.

Айслин нежно я прегърна.

— Ще ви призная, че и аз се радвам, Мидред. Но все още се питам какво възнамерява да прави с мен...

Хлин плахо прегърна господарката си от другата страна, сякаш искаше да я утеши. Ала двете с Мидред трябваше да побързат, защото Вулфгар им беше наредил да сложат спалнята в пълен ред. Като го чува, че се приближава, бързо се измъкнаха навън и хлопнаха вратата.

Вулфгар застана пред Айслин и внимателно огледа всяка подробност от облеклото ѝ. Очите му слязоха чак до златните пантофки и после отново се върнаха на лицето ѝ. Въпреки че пронизващият му поглед я накара да се почувства неловко, Айслин упорито издържа погледа му. Мъжът направи още една крачка към нея, вдигна меко брадичката ѝ и нежно целуна потръпващите топли устни.

В погледа му се четеше желание, но и още нещо, което изпълни душата на Айслин с плаха надежда.

— Прекрасна сте — промърмори дрезгаво мъжът.

Айслин събра цялата си душевна сила, за да не се притисне до него и да обвие с ръце врата му. Мъжът се засмя и все така меко се отдръпна.

— Е, нали не бива да събуждаме суетността на робинята си. Да слезем в залата. Останалите ни очакват.

Гуинет нервно се разхождаше насам-натам, облечена в най-красивите си одежди. Застана пред брат си и недоволно заговори:

— Принудихте ме да напусна рано-рано топлото легло, без да кажете нито дума. Само че очакваме важни гости. Ала кой би се сбъркал да посети това забравено от Бога място, ако не е с помътен разум?

— Вие също потърсихте подслон тук, Гуинет — отговори иронично рицарят. — Какво ви накара да го сторите? Да не би и вашият дух да е увреден?

Жената сгърчи лице, но не спря да го дразни.

— Престанете с шегите си, братко! Да не пристига обожествяваният от вас Вилхелм, та се подготвяте толкова усърдно?

Вулфгар сви рамене.

— Нима наистина смятате, че кралят ще посети беден лорд като мен? Той си има по-важни работи. Непрекъснато се занимава с недоволни поданици — също като мен.

Гуинет сърдито вирна брадичка и отиде до огъня, където Хам и Керуик печеха голямо прасе, дивеч и десетки дребни птички. Посочи огнището и възмутено се провикна:

— С тия неща можем да преживеем цял месец! Защо опустошавате запасите ни, Вулфгар?

— Тази жена непрекъснато открива косми в супата — въздъхна уморено Вулфгар и тръгна да пресрецне Болсгар, който слизаше по стълбата. Беше му предоставил достъп до собствените си ракли и старият рицар изглеждаше много представителен в изисканите одежди.

— Чувствам се като младо момче — засмя се весело той.

— Да, с взети назаем одежди — изръмжа Гуинет и сърдито придърпа тъмножълтата гуна на Айслин.

— Какво? Тръгнало магарето да ругае другаря си! Вие да не би да сте облечена в собствени? — отговори в добро настроение баща ѝ.

Жената презрително му обърна гръб, а Вулфгар почтително подаде на стария човек напълнен до ръба рог. Двата седнаха край една от масите и с удоволствие опитаха силната бира.

Внезапно портата се разтвори с трясък и в залата се втурна един от хората на Вулфгар. Останал без дъх, човекът положи пред господаря си голям, увит в кожа вързоп. Пошепна няколко думи в ухото му и веднага се оттегли. Норманинът извади ножа си и преряза кожения ремък. Измъкна от вързоп няколко грижливо сгънати одежди, метна ги на ръката си и пристъпи към Керуик, който не забелязваше какво става около него.

— Керуик!

Младежът стреснато вдигна глава. Очите му се разшириха от изненада, като забеляза дрехите в ръцете на Вулфгар. Ала бързо се овладя и спокойно впи очи в господаря си.

— Какво желаете, милорд?

Вулфгар вдигна високо донесените неща.

— Лъжа ли се, или тези дрехи някога са били ваши? — попита рязко той.

— Да, милорд — гласеше предпазливият отговор. — Ала нямам понятие как са се появили тук. Не съм ги донесъл от Крейгън.

— Много добре знам това, Керуик. Току-що ги донесе един от хората ми.

— Защо, сър? — попита плахо младежът.

— Вземете ги и оставете слугите да се грижат за храната. Облечете се, както подобава на мъж с благородна кръв.

Керуик колебливо протегна ръка към изисканите одежди, но бързо я дръпна обратно, за да се избърше в мазната престилка. После с благоговейно изражение на лицето ги преметна през ръката си.

Вулфгар спокойно се обърна към застаналите в очакване мъже:

— Току-що узнах, че гостът ни вече е на път.

Айслин бавно заслиза по стълбата и в залата се възцари тишина. Всички възхитено се взираха в прелестното видение. Сър Милбърн и сър Гоуейн я очакваха на първата площадка. Гоуейн плахо ѝ предложи

ръка и щастливо се усмихна, когато тя бе приета с благосклонна усмивка.

— Красотата ви заслепява очите ми, милейди. Езикът ми е скован и не смее да произнесе думите, с които да я опиша.

Айслин хвърли плах поглед към седналия край Болсгар Вулфгар и с усмивка отговори:

— Езикът ви се справя отлично, сър, и аз съм уверена, че много девиси са станали жертва на изисканата ви реч.

Младежът гордо вдигна глава и се огледа с вид на победител. Ала когато Вулфгар стана и се запъти към тях, по лицето му се изписа уплаха. Отстъпи назад и не посмя да срещне подигравателния поглед на господаря си.

— Какво виждам, сър Гоуейн? Нима нямате друга работа, та си пилеете времето да ухажвате робинята ми?

Гоуейн пламна от смущение.

— Не, Ваша Милост — промълви плахо той. — Само отдадох дължимото на завладяващата ѝ красота. Не съм искал да ви обидя.

Вулфгар посегна към ръката на Айслин и я притегли към себе си. После с усмивка обясни на смутения си рицар:

— Прощавам ви. Ала за в бъдеще се дръжте по-далеч от дамата. Обикновено не се интересувам особено, когато други мъже се лепят по любовниците ми, ала в този случай нахалството би могло да ви струва главата, сър Гоуейн.

Всички присъстващи усетиха сериозността в думите му. Вулфгар спокойно придружи Айслин до Болсгар, който я посрещна с нежна бащинска усмивка.

— Вие сте прекрасно момиче, Айслин. Дори аз не мога да отместя от вас старите си очи.

— Много сте великодушен, милорд — отговори момичето и се сниши в дълбок реверанс. После вдигна очи и срещна пронизващия поглед на Вулфгар. — Харесвам ли и на вас, милорд? Мой дълг е да се покорявам, но за съжаление не мога да се променя изцяло, както изглежда желаете. Затова се осмелявам да попитам, харесвам ли ви такава, каквата съм?

Мъжът се усмихна и в очите му се изписа нежност. Ала гласът му прозвуча хладно:

— Както вече казах, не бива да предизвикваме суетността на една робиня.

Притисна ръката ѝ и засмяно издържа ледения ѝ поглед. Усмивката му стана още по-широка, когато пръстчетата ѝ нежно отговориха на ръкостискането му.

— Прекрасна си — пошушна в ухото ѝ той. — Какво още желаш да чуеш? — Айслин се наклони да отговори, но ново притискане на ръката ѝ нареди да мълчи. — Вече се наслушах на исканията ви, милейди. Оставете ме на мира. Нужна ми е малко почивка.

Айслин сърдито се изтръгна от ръката му и пристъпи към Хам, който се суетеше около огъня.

— Празник ли ще има? — попита тя и учудено изгледа вкусните неща, които се приготвяха. — Май гостите са много високопоставени.

— Да, милейди — отговори момчето. — Господарят каза да извадим всичко най-хубаво, защото денят бил наистина особен. Жените в готварницата не са вдигнали глава от сутринта.

Айслин обърна глава и втренчи поглед в лицето на Вулфгар. Облечен в жакет от тъмнозелено кадифе, обточен със злато, той изглеждаше великолепно. Под жакета носеше ослепително бяла ленена риза, ушита от Айслин, а раменете му бяха загърнати с къса наметка, подплатена с яркочервена коприна. Дългите мускулести крака изпъкваха в светлокафявия вълнен панталон с кръстосани около глезените връзки. Айслин не можа да откъсне очите си от него, горда с красивия си любим, макар че сърцето ѝ се разкъсваше от мъчителни съмнения.

— Айслин!

При звука на добре познатия глас младата жена се извърна и смаяно впи очи в току-що влезлия мъж. Пред нея стоеше Керуик, облечен в обичайните за него изискани одежди. Отдавна не го беше виждала така и сърцето ѝ болезнено потръпна. После по устните ѝ се изписа сияйна усмивка.

— О, Керуик, колко добре изглеждате! — прошепна невярващо тя.

— Аз ли изглеждам добре? — засмя се младежът. — Не, тази дума подхожда единствено за вас.

— Не сте прав. Много ми харесвате — засмя се Айслин.

— Прекрасно е отново да почувстваш върху кожата си лен и кадифе. Той накара да ги донесат от Крейгън специално за мен — обясни момъкът и в гласа му прозвуча недоверие.

— Кой? — попита тихо Айслин и проследи с очи погледа му. — Да не искате да кажете, че Вулфгар лично е наредил да донесат нещата ви от Крейгън? — Нищо не можеше да бъде по-изненадващо.

Керуик кимна и лицето ѝ още повече засия. Не беше вярвала, че може да се чувства толкова щастлива. Разкай се за суровостта си и се закле безропотно да изпълнява всички желания на господаря си. Извини се на Керуик и побърза да се върне при Вулфгар.

Помилва ръкава му и рицарят веднага се обърна. Усмивката му още повече стопли сърцето ѝ.

— Скъпа — промърмори нежно мъжът. — Както виждам, решили сте да не обръщате внимание на малките ми шеги.

— Времето ще покаже, милорд. Ала ви съветвам да не прекалявате — отговори с дяволита усмивка тя.

Вулфгар беше омаян от сияещите ѝ очи. За миг двамата останаха сами в света.

Ала злият глас на Гуинет побърза да ги върне в действителността.

— Копелето и любовницата му — изсъска тя. — Виждам, че отново сте се намерили. Ала какво друго може да очаква човек от незаконнородения...

Болсгар остро смърри дъщеря си, ала тя продължи, побесняла от гняв:

— Одежди на кралица, само че коремът под тях е подигравка за всеки почтен човек.

Айслин неволно вдигна ръка и страхливо обхвана закръгления си корем. Лицето ѝ издаваше, че е жестоко засегната от обидните думи. Вулфгар унищожително изгледа сестра си.

— Край с тази жестока игра, Гуинет. Денят не е подходящ за това. Или ще се отнасяте с подобаващо уважение към Айслин, или ще ви заключа в стаята ви.

— Да не съм дете! — избухна Гуинет. — Категорично отказвам да се отнасям почтително към една лека жена!

— Вярно е, не сте дете — отговори спокойно Вулфгар. — Ала аз съм господарят тук и вие сте длъжна да ми се подчинявате. Или

желаете да предизвикате гнева ми?

Гуинет гневно стисна устни, ала не посмя да се противопостави. След малко видя несмело приближаващата се Хайлан и хитро вдигна очи към брат си.

— Ето че идва и красивата Хайлан, милорд. Надявам се, от очите ви не е останало скрито, че си позволих да споделя бедняшкия си гардероб с нея.

Мъжете извърнаха глави към Хайлан. Айслин видя, че вдовицата е облечена със синята ѝ гуна. Окуражена от събитията през последните дни, жената пристъпи близо до лорда си. Изгледа го предизвикателно и кокетно подръпна с пръст ръкава му.

— Колко сте красив в тези одежди, милорд — прошепна унесено тя.

Айслин замръзна на мястото си. Очите ѝ засвяткаха в безпомощен гняв.

Хайлан опря гърди в мощния гръден кош на норманина и нежно се потърка в жакета му. Вдигна очи към лицето му с добре изиграна плахост.

— Ако наредите, веднага ще напусна залата, милорд — обади се остро Айслин. — Нямам намерение да преча на забавленията ви.

Вулфгар небрежно се освободи от нахалните ръце на вдовицата и тържествено предложи ръка на Айслин. Следвани от безпомощните погледи на Гуинет и Хайлан, двамата се отдалечиха към другия край на залата.

— А мен наричат блудница — промърмори като на себе си Айслин.

Вулфгар тихо се изсмя.

— Тази вдовица храни напразни надежди. Но не бива така, скъпа — карате ме да се боя за живота ѝ. Как кръвожадно я гледахте...

Айслин рязко свали ръката си.

— Не се оставяйте хорските тревоги да помрачат радостта ви от този хубав ден, господарю. — Склони смирено глава и само святкащите очи издаваха какво става в сърцето ѝ. — В крайна сметка аз не съм нищо повече, освен една робиня и с готовност се подчинявам на капризите ви. Ще се отбранявам срещу тази жена, щом вие ми заповядахте така.

— Много добре познавам мекотата и безпомощността ви — ухили се Вулфгар. — Сигурен съм, че ако вдовицата си позволи да ви предизвика, няма да ѝ останат много къдрици по главата.

Айслин с удоволствие щеше да му отговори, ала в този миг грамадната порта се отвори и в залата нахлу свеж мартенски вятър. Когато надигналият се от пода прах се слегна, застаналите в очакване гости видяха застаналия на прага Суейн. Викингът хвърли поглед към изненаданите лица и избухна в смях.

— Вашият човек ме следва по петите, Вулфгар — избоботи той. — Няма да чакате още дълго.

Без да каже нито дума, Вулфгар отведе Айслин при стария Болсгар и сложи ръката ѝ в неговата. После с твърди крачки се запъти към Суейн и двамата застанаха на прага, за да посрещнат тайнствения гост.

Не мина дълго време и всички присъстващи чуха тропот на конски копита, придружен от безкрайно ахкане и охкане. После по стълбите към залата се изкачиха сламени сандали. Под високия свод се появи брат Дънлей с озарено от широка усмивка лице.

Погледите на мъжете и жените издаваха смайване. Учуден шепот изпълни залата. Духовникът заговори с нисък глас на Суейн и Вулфгар. Всеобщото смущение нарастваше от минута на минута. Най-после Вулфгар почтително поведе светия мъж към масата, където му наля голяма чаша бира. Гостът леко се поклони и я изпразни на един дъх. Покашля се и закрачи към стълбата. Изкачи се на четвъртото стъпало и мълчаливо обходи с поглед залата. Скръсти ръце, в които стискаше малък златен кръст. Няколко пъти го вдигна заклинателно, докато присъстващите се успокоиха и със затаен дъх се загледаха нагоре.

Вулфгар застана пред свещеника. След това обърна глава и подканящо изгледа Болсгар. Най-после старият рицар проумя какво става и тържествено предложи ръка на Айслин. Поведо я към норманина и я предаде в ръцете му. Брат Дънлей с усмивка погледна двойката. Лордът на Даркенвалд прегъна коляно и меко пошепна на момичето да коленичи до него.

Сега и Майда проумя какво се извършва пред очите ѝ и безсилно се отпусна на близката пейка. Керуик усети болезнено пробуждане в сърцето, но радостта от щастието на любимото момиче надделя и по лицето му отново светна усмивка. Гуинет видя с един удар да се

разрушават всичките ѝ надежди. Изскърца със зъби в безсилна ярост, докато Хайлан безпомощно захълца.

Вулфгар произнесе брачните клетви с твърд и спокоен глас. Айслин обаче не успя да повтори тържествените думи и монахът на няколко пъти трябваше да ѝ подсказва. Беше като замаяна и едва осъзнаваше какво става с нея. Вулфгар нежно я подръпна да се изправи, докато монахът отсечено произнасяше брачната клетва. Трябваше да я попита три пъти, преди гласът му да достигне до съзнанието ѝ.

— Какво? — промърмори едва чуто тя, опитвайки се да проумее смисъла на думите му. — Аз...

Монахът се приведе и настойчиво повтори:

— Ще целунете ли най-сетне този мъж, за да скрепите брачната клетва?

Айслин се обърна към Вулфгар, все още изпълнена с недоверие. Станалото ѝ се струваше прекрасен сън.

В този миг тежка стомна с бира се стовари върху масата и трясъкът оглуши присъстващите. Суейн вдигна неразделната си бойна брадва и я размаха високо над главата си.

— Да живее Вулфгар, лордът на Даркенвалд! — проехтя гръмкият му глас.

Въодушевените викове на норманите се смесиха с тези на много местни хора. Стомната отново се удари в масата и силният глас протръби:

— Да живее Айслин, лейди на Даркенвалд!

Този път грамадните подпорни колони потрепериха от всеобщия радостен вик.

Не, не беше сън. Съмненията се изпариха и Айслин с радостен вик се хвърли на врата на любимия си. Смеейки се и плачейки едновременно, тя покри лицето му с целувки.

Вулфгар трябваше да положи немалко усилия, за да я откъсне от себе си. Отстъпи крачка назад и сърдечно се засмя на бурната ѝ радост. Суейн се мушна между тях и звучно целуна младата булка. Гоуейн, Милбърн, Бюфон и Керуик побързаха да последват примера му. Залата отново се огласи от приветствени викове. Вулфгар я притисна в обятията си и заключи устните ѝ в завладяваща целувка. Този път

нямаше и следа от обичайната ѝ сдържаност. Айслин отговори на целувката с цялото си същество.

Вълни на всеобщо въодушевление заливаха залата. Сред веселата глъчка се открояваха само три каменни лица. От гърлото на Майда се изтръгна тежка въздишка на гняв и разочарование и старата жена побърза да се измъкне от залата, за да потърси утеха в мрачната си хижа. Гуинет събра всичките си сили, изкачи с отмерени крачки стълбите и здраво залости вратата на спалнята си, преди да се отпусне с мрачно лице пред огъня. Не след дълго Хайлан последва примера на Майда и избяга от залата.

Айслин остана в центъра на всеобщата радост. Непрекъснатите викове: „Да живее!“ отекваха в ушите ѝ. От всички страни се сипеха благопожелания. Ала тя не възприемаше почти нищо от поздравленията, защото в сърцето ѝ кънтеше само едно: Вулфгар е мой! Вулфгар е мой! Завинаги и за вечни времена!

Слугите мъкнеха тежки бурета с бира, ала гърлата на гостите сякаш нямаха насита. Прясно опеченото месо димеше върху масите и скоро жадните мъжки уста лакомо задъвкаха. Вдигаха се все нови и нови тостове и все повече езици се заплитаха.

Облегнат удобно в стола си, Вулфгар наблюдаваше веселието. Жонгльори, акробати и музиканти усърдно даваха своя принос към празничното настроение. Айслин запомни завинаги песента на младия Гоуейн, който се славеше като отличен трубадур. Залата утихна и всички се вслушаха в нежния напев на младия рицар, посветен на новобрачните.

*„Най-прекрасната роза, явила се някога пред очите
ми,
невидяна и от обходилия всички земи рицар,
се изплъзна завинаги от мечтите ми,
тъй като другият я завърза за себе си с брачни
клетви.
Мрачна е нощта и тежък е денят,
защото я загубих!“*

Младият рицар вдигна рога с вино и горчиво заключи:

*„Къде да намеря утеха сега?
Остана ми само да се напия до смърт!“*

Айслин сърдечно се засмя и много гласове се присъединиха към веселието ѝ. След малко Вулфгар се надигна и привлече всички погледи към себе си. Лордът обходи с поглед крепостните и воините, благородниците и простолюдието. Искаше хората му много добре да го разберат, затова заговори на френски. Саксонците се скупчиха около Керуик, за да не изпуснат нито дума от превода.

— В нашите градове днешният ден ще остане завинаги в паметта на хората като ден на помирението между нормани и саксонци — заговори отмерено той. — От днес нататък между нас ще царуват мир и ред и всички заедно ще работим за благополучието на този край. В съответствие с желанието на краля в скоро време ще започнем строежа на крепост, която ще защитава Крейгън и Даркенвалд. Ще я обкръжим с ровове и насипи, широки и високи, колкото ни стигат силите. В дни на опасност тя ще предлага убежище и на саксонци, и на нормани. Ако хората ми желаят, позволявам им да се захванат с някакъв занаят или търговия, за да допринесат за общото благосъстояние. Ще направим всичко, за да станат градовете ни сигурни и гостоприемни. Искам пътниците с удоволствие да отседат в тях, а чужденците с радост да се заселват по нашите места. Зидари, дърводелци, шивачи и всички други занаятчии ще бъдат винаги добре дошли. Сър Гоуейн, сър Бюфон и сър Милбърн изявиха своята готовност да продължат да ми служат като васали. Те ще ми помагат да ви охранявам от опасностите.

Вулфгар спря за миг и в залата се понесе сдържан шепот. Ала когато продължи, всички отново устремиха очи в него.

— Преди всичко имаме нужда от кастелан, който да надзирава съкровищницата и да отсъжда справедливо спорните въпроси между саксонци и нормани. Ще му дам правото да взема решения вместо мен, но първото му задължение ще бъде да води подробни сметки за всичко. Никоя търговска сделка, никоя продажба, никое прехвърляне на имот, никое раждане или женитба няма да бъдат валидни, ако не са оценени от него и нанесени в книгите. Моят брак с лейди Айслин ще бъде записан на първо място в регистъра.

Вулфгар отново спря и внимателно огледа сериозните лица на присъстващите. После отсечено продължи:

— Затова чуйте моята воля. Убедих се, че между саксонците има един човек, който владее отлично и двата езика. Той е учен мъж и чудесно се справя и с най-сложните пресмятания. Най-важното обаче е, че е човек на честта и е напълно неподкупен. Говоря за Керуик от Крейгън. С това го обявявам за кастелан на Даркенвалд.

В залата прозвучаха изненадани викове. Айслин се вцепени от учудване. Мъжете избутаха напред смаяния Керуик и сънародниците му дадоха воля на радостта си. Младежът смаяно местеше очи от грейналото от радост лице на Айслин към сериозната физиономия на Вулфгар.

Лордът го погледна изпитателно в очите и тихо попита:

— Смятате ли, че сте дорасли за тази важна задача, Керуик?

Младежът гордо вдигна глава и с достойнство отговори:

— Да, милорд.

— Така да бъде. От днес нататък не сте роб, а кастелан на Даркенвалд. Ще действате от мое име, когато ви упълномоща да го правите. Бъдете моя дясна ръка, както Суейн е юмрукът ми. Удостоявам ви с доверието си и очаквам да се отнасяте справедливо и без предразсъдъци към всеки от поданиците ми.

— Вашите думи са чест за мен, милорд — отговори смирено младежът.

Вулфгар с усмивка понижи глас, за да не го чуят останалите:

— Нека сключим мир, Керуик, заради съпругата ми. — После протегна ръка.

Младежът я пое и сериозно отговори:

— За вашата съпруга и за Англия, милорд.

Сякаш двама братя се заклеха във вечна вярност. Саксонецът се извърна и трогнато прие поздравленията на присъстващите. Не само англичаните, но и повечето от норманите приветстваха от сърце избора на Вулфгар.

Когато лордът на Даркенвалд се отпусна с доволна усмивка в стола си, Айслин устреми очи в него.

— Моят съпруг! — пошушна тя, сякаш се опитваше да проумее значението на тези думи.

— Моята съпруга — отговори с усмивка мъжът и поднесе ръката ѝ към устните си.

Младата жена се приведе напред и подканващо плъзна пръст по мощните му гърди.

— Не мислите ли, че времето напредна, милорд?

Ръката му улови нейната и здраво я стисна.

— Права сте, милейди, вече е много късно.

— Какво да сторим, за да спрем отлитащите мигове? — попита топло тя.

— Не знам как смятате вие, милейди, но аз имам голямо желание да си почина в топлата постеля — промърмори с едва сдържано желание Вулфгар.

Очите на Айслин развеселено просветнаха.

— Вие сякаш прочетохте тайните ми мисли, милорд. Аз също имам нужда от почивка след този напрегнат ден.

Двамата впиха очи един в друг, изпълнени с пламенно очакване. Внезапно рицарите на Вулфгар вдигнаха господаря си на ръце и под одобрителните викове на околните го понесоха към средата на залата. Айслин развеселено проследи с очи нещастните му опити да се изтръгне. Ала се стресна, защото ръцете на Керуик я вдигнаха от масата и въпреки съпротивата ѝ я предадоха в обятията на Милбърн. Рицарят я бутна към Суейн, докато най-послед Гоуейн я отведе близо до Вулфгар. Ръцете му се протегнаха към нея и Айслин побърза да се сгуши в прегръдката му, но мъжете веднага ги разделиха. Вързаха кърпа пред очите на Вулфгар и Суейн го завъртя в кръг. Ако искаше да прекара първата брачна нощ със съпругата си, трябваше да я открие сред десетките гости в голямата зала.

Вулфгар отметна глава назад и през смях се провикна:

— О, скъпа съпруго, къде да ви открия? Елате, оставете се да ви хвана!

Хлин, Мидред и другите жени склочиша кръг около Айслин. Момичето едва успяваше да прикрие хихикането си под заплашителните им жестове и погледи. Със задоволство наблюдаваше как Вулфгар опипва пътя си към струпалите се около нея.

Мъжът пристъпи към заловените за ръце жени, посегна и здраво сграбчи ръката на Хлин. Момичето засрамено изписка и Вулфгар сърдито поклати глава. Продължи опипом пътя си и жените избутаха

насреща му Мидред. Лордът опипа едрите ѝ рамене и веднага разбра, че отново не е уловил желаната плячка. Спря с широко разтворени ноздри пред една слугиня, вдъхна дълбоко аромата на сено и пот, който се излъчваше от нея, и продължи да опипва меки гърди и широки талии.

След малко спря като закован. Заприлича на вълк, уловил следа. Рязко се извърна и сграбчи нечия тясна китка. Жертвата остана напълно спокойна. Мъжът я привлече към себе си и сред зрителите се понесе тих шепот. Чу се весело хихикане. Пръстите му се плъзнаха по вълнената наметка върху раменете на момичето и веднага усетиха, че не докосват кадифената гуна на Айслин. Въпреки това ръката му нежно помилва закръглената гърд и се устреми надолу към не помалко привлекателните бедра, придружавана от веселите викове на присъстващите.

В този миг прозвуча предупредителен глас:

— Не ставайте нахален, момичето в ръцете ви не е вашата съпруга!

Вулфгар не се остави да го сплашат. Обви с ръце гъвкавата талия и привлече женското тяло към своето. Едновременно с това сведе устни към лицето на плячката си. Жадно впи устни в меката уста и със задоволство усети как тя се разтваря под целувката му. Мекото тяло притисна мъжествените му бедра и кръвта зашумя в главата му.

— Недейте така, милорд, хванахте съвсем друга жена! — проехтя отново гласът.

Вулфгар свали едната си ръка и дръпна кърпата от очите си. Озова се лице в лице с любимото виолетово-синьо. Айслин не можа да се сдържи и избухна в луд смях. Дръпна се и захвърли тежката вълнена наметка, която трябваше да я скрие. Вулфгар пое предложената от Гоуейн чаша и с нежност усети как ръката ѝ се пъха в неговата.

— Много бих искал да узная тайната ви, милорд — помоли плахо младият рицар. — Още преди да я докоснете, вече знаехте кой стои пред вас. Как е възможно, след като очите ви бяха вързани? Моля ви, кажете ми истината! Аз също искам да изляза победител в тази жестока игра!

Вулфгар благосклонно се усмихна.

— Добре, ще ви кажа истината, рицарю. Всяка жена има свой специфичен аромат, по който се познава. Разбирате, че не говоря за

благовонията, които могат да се купят по пазарите. Тук става въпрос за великолепия дъх на женското тяло, който е неповторим...

Сър Гоуейн отговори с признателна усмивка:

— Вие наистина сте познавач, милорд.

Вулфгар отвърна на усмивката му.

— Вярно е, млади момко. Въпреки това ще ви призная, че едва не се отчаях. Никак не ми се искаше да прекарам нощта в обора на Хън.

Младият рицар направи лек поклон към Айслин и тихо промълви:

— Не е трудно да се отгатне причината за това, милорд.

Айслин се изчерви и пусна ръката на Вулфгар. Множеството почтително ѝ направи път. Когато започна да се изкачва по стълбата, се обърна още веднъж към съпруга си. Той продължаваше да дава напътствия на Гоуейн, ала не свалеше очи от жена си.

Айслин го дари с топла усмивка и с леко сърце закрачи към спалнята.

Хлин и Мидред вече я очакваха. Нежните им прегръдки и сърдечните пожелания за щастие я трогнаха до сълзи. Помогнаха ѝ да съблече празничните одежди и я загърнаха в мека копринена роба. Айслин седна пред буйния огън и Мидред разпусна прекрасните медноцветни коси. През това време Хлин приготви леглото и разгърна вълчите кожи.

Капаците бяха полуотворени, за да пропускат хладния нощен въздух. В градчето цареше тишина. Само в залата пирът продължаваше. Мидред и Хлин с усмивка пожелаха на господарката си лека нощ и напуснаха спалнята. Айслин се настани удобно пред огъня и проследи с очи танцуващите пламъци. Никога не се беше чувствала толкова щастлива. Малко ѝ оставаше да скочи и да затанцува из стаята.

Припомни си грижливо подготвената от Вулфгар изненада и щастливо въздъхна. Този човек наистина умееше да я измъчи до край. После с гордост се замисли за произнесената от съпруга ѝ реч. Той наистина беше умен и чувствителен човек, щом беше натоварил точно Керуик с една от най-важните служби в замъка. Да, Вулфгар щеше да бъде справедлив и мъдър господар...

Потънала в светли мечти, Айслин се стресна от тихо почукване на вратата. В стаята се вмъкна увитата в дрипи Майда.

— Слава богу, че онези най-после си отидоха — изграчи укорително тя. — От приказките им млякото стана на извара...

— Не говорете така за Хлин и Мидред, мамо. Те са толкова мили с мен. Винаги са ми били утеха. — Айслин втренчи поглед в окъсаните ѝ дрехи и мрачно продължи: — Пак ли, мамо! Вулфгар ще бъде много недоволен от вида ви. Защо искате всички да помислят, че той е виновен за бедите ви? Много добре знаете, че не е така, защото въпреки постоянната ви обидна враждебност той продължава да се държи любезно с вас.

Лицето на старицата се разкриви в ужасяваща гримаса. Тя изобщо не слушаше думите на дъщеря си.

— Омъжена! Омъжена! О, най-черен от черните дни! — Закри лице с ръце и захленчи: — Толкова сладко щеше да бъде отмъщението ми! Знаеш ли как ми се искаше да родиш копеле на копелето! При това никой да не знае кой е истинският му създател!

— Как смееш да говориш така! — прошепна невярващо Айслин. — Това е най-щастливият ден в живота ми! Защо не се радваш заедно с мен, че вече съм почтена омъжена жена?

— Да се радвам? Никога! — изсъска старата жена. — Ти разруши отмъщението ми. Искан убиецът на бедния ми Ерланд да страда, не разбираш ли!

— Вулфгар не е убиецът на татко. Рейнър го прониза с меча си!

— Глупости! — Майда сърдито махна с ръка. — Какво значение има? Всички са нормани. Все едно кой е държал смъртоносното острие.

Безпомощна срещу яростта на майка си, Айслин промълви:

— Рейнър го няма тук, мамо. А Вулфгар е справедлив господар и освен това е мой съпруг.

При тези думи старата жена като че ли се успокои. Замислено прехапа устни и огледа бившата си спалня. После коленичи пред огъня и втренчи замаян поглед в пламъците. Дълго време остана така, без да издаде звук. Айслин тревожно попита:

— Какво ви стана, мамо?

— Да, да, норманинът е още тук — зашепна като на себе си старата жена. — Всяка нощ се търкаля с нея ей там — в моето легло...

В очите ѝ блесна светкавица. После обърна глава и втренчи изненадан поглед в дъщеря си, сякаш едва сега си припомни

присъствието ѝ. Поклати глава и в очите ѝ се изписа хладно презрение. Уви се още по-плътно в дрипите си, скочи и с празен поглед огледа бившите си покои. Без да каже дори дума за сбогом, се измъкна на пръсти от стаята.

Откъм залата долетя шум от размествани столове. Скоро по стълбата прозвучаха весели гласове. Вратата на спалнята се разтвори с трясък и няколко чифта корави мъжки ръце избутаха Вулфгар през прага. Айслин с усмивка остана до огъня, наблюдавайки отчаяните опити на Суейн и Керуик да задържат натрапниците.

Вулфгар затвори вратата под носа им и се облегна на нея, останал без дъх. Когато шумът заглъхна надолу по стълбите, втренчи почти плах поглед в Айслин. На меката светлина на огъня контурите на закръгленото ѝ тяло изглеждаха особено привлекателни. В слабините му нахлу топла вълна. Ала не се осмели да се приближи, тъй като не знаеше как ще бъде посрещнат. Нищо във вида ѝ не издаваше, че очаква с нетърпение първата си брачна нощ. Пък и той не беше вече господар и повелител, а просто плах младоженец.

— Те казаха, че е време да дойда при вас, за да прекараме нощта заедно — проговори най-последно той и направи извинителен жест към вратата.

Айслин не се помръдваше. Вулфгар свали късата наметка и грижливо я разпростря върху раклата. Сложи до нея колана с меч. Айслин скритом го наблюдаваше, но той не усещаше топлината на погледа ѝ. Седна на края на леглото и съблече кадифения жакет. Надигна се да го окачи на стената и се опита да улови погледа ѝ. Ала така и не успя да разгадае настроението ѝ.

— Ако не се чувствате добре, тази нощ няма да предявям никакви права към вас, Айслин — промърмори примирено той.

После смутено се зае да развързва връзките на ризата си. За първи път се чувстваше напълно безпомощен в присъствието на жена. Май бракът наистина означаваше край на любовните удоволствия...

Внезапно Айслин се изправи и решително закри към него. Издърпа връзките от треперещите му пръсти и с един замах разголи гърдите му. После издърпа ризата от колана и притисна с две ръце мускулестото му тяло.

— Господи, Вулфгар! Така убедително играете ролята на плах младоженец! Трябва ли точно днес да водя ръцете, които правеха с мен, каквото си искаха?

Гласът ѝ едва се чуваше, дрезгав от възбуда. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре и издърпаха ризата през главата му. После се увиха около врата му и наклониха главата му към жадните устни. Тялото ѝ сладостно потръпваше. Докато ръцете милваха гърба му, устните се впиха в неговите с такава сила, че Вулфгар простена.

В този миг бариерите пред желанието му рухнаха без остатък. Сякаш огнен поток лава се разля по тялото му и се разтроши на хиляди мънички парчета. Изненадан, смутен и зарадван, мъжът се отдаде на възбудата си. Никога не беше предполагал, че Айслин е способна на подобна пламенност!

Днес милувките ѝ бяха съвсем съзнателни и целенасочени. Горещи целувки обсипаха врата и гърдите му. Пръстите ѝ бяха навсякъде по тялото му. Какъв глупак съм бил! — повтаряше си несъзнателно мъжът. Никой и никога не може да проумее жените...

С бързо движение Айслин отметна копринената роба. После отново обви с ръце врата му и се притисна до него, прекрасна в своята голота. Дватамата политнаха към пода и Вулфгар едва успя да се задържи на крака. Омаян от изкусителната близост на натежалите твърди гърди, мъжът едва дишаше.

Ала бързо се овладя, вдигна я на ръце и я отнесе в леглото. Вече знаеше колко глупав е бил да се опасява от брака. Положи я нежно върху меките кожи и побърза да се освободи от останалите си дрехи.

Айслин отговаряше на милувките му с нарастваща страст. Загубилите плахостта си ръце с възхита се плъзгаха по коравото мъжко тяло. Вулфгар не можа да издържи повече. Движенията му станаха почти брутални. Притисна я във възглавниците и впи устни във врата ѝ. После се плъзна надолу и дълго остана на мястото, където под нежната кожа се чуваше лудото биене на сърцето ѝ. Айслин се надигна срещу него и отвори очи, смаяна от собствената си необузdana страст. Готвеше се да ги затвори, когато внезапно изписка и се вцепени.

Над леглото се беше привела тъмна сянка. В полумрака проблесна метално острие. Айслин отново изпищя и Вулфгар светкавично се претърколи встрани. В същия миг острието изфуча във въздуха. От гърлото на мъжа се изтръгна задавено ръмжене. Ръката му

замахна и изби ножа от костеливата ръка на призрака. Скочи и склучи ръце около мършав врат. Помъкна нападателя към огъня и в този миг Айслин нададе див писък. Беше познала разкривеното в предсмъртна гримаса лице на Майда.

Скочи от леглото и увисна на ръката на съпруга си.

— Не! Не! Не я убивайте, Вулфгар! — Напрегна всичките си сили, за да разхлаби железната му хватка.

Оглушал от гняв, норманинът не чуваше виковете ѝ. Очите на Майда изхвъркнаха от орбитите и лицето ѝ почерня. Айслин през плач посегна към лицето на мъжа си и го принуди да я погледне.

— Пуснете я, Вулфгар! Тя не е на себе си!

Думите ѝ сякаш разкъсаха мъглата. Мъжът отпусна ръка и Майда се строполи на пода. Тялото ѝ безпомощно се гърчеше. Широко отворената уста конвулсивно поемаше въздух, ала всяко вдишване ѝ причиняваше страшни болки. Сигурно нямаше скоро да се възстанови. Вулфгар вдигна отлетялата настрани кама и внимателно я огледа от всички страни. Стори му се позната и внезапно проумя, че държи в ръце оръжието на Керуик — същото, с което вече се бяха опитали да го убият. Изглежда злобно старата жена и рязко се обърна към Айслин.

Младата жена усети, че дъхът ѝ секва. Нима наистина прочете в очите му страшното подозрение!

— Не! Не сте прав, Вулфгар! — Гласът ѝ стана остър и пронизителен. — Нямам нищо общо с деянието ѝ. Тя ми е майка, но се кълна, че нямах и понятие какво замисля срещу вас.

Сграбчи китката му и насочи оръжието срещу голите си гърди.

— Ако се съмнявате в думите ми, изпълнете присъдата — тук и веднага! Не е кой знае какво да отнемете един човешки живот.

Притисна силно ръката му и върхът на камата се впи в нежната плът. В този миг Майда скочи и на пръсти напусна стаята. И двамата чуха затварянето на вратата, ала никой не ѝ обърна внимание. Бяха впили очи един друг. Днес беше поставено на изпитание цялото им бъдеще.

Айслин видя несигурността в очите на Вулфгар и понечи да забие острието на камата още по-дълбоко в тялото си. Този път мъжът се противопостави. Айслин преодоля страха си и се устреми срещу оръжието. По камата протече кръв и се смеси с неговата.

— Милорд — заговори едва чуто тя, — днес размених с вас свещени клетви пред Бога и нека Той ми бъде свидетел, че никога няма да ги наруша. Ние с вас сме едно цяло. Доказва го и кръвта, която се съедини на камата. В утробата ми расте дете и аз се моля ден и нощ да е ваше, за да увековечи единството ни. Защото малкото ще има нужда от баща като вас.

Вулфгар усети искреността на думите ѝ и с ядно проклятие захвърли камата към дървената врата. Оръжието падна със звън на земята. Завладян от бурна радост, мъжът вдигна съпругата си на ръце и я завъртя из стаята. Останала без дъх, Айслин го молеше да спре. Ала когато Вулфгар понечи да я положи отново на леглото, тя строго поклати глава. Мъжът послушно седна на края и я остави да се погрижи за леката рана на рамото. Айслин я намаза с мехлем и внимателно я превърза. Подреди лекарствата си в раклата и с мамеща усмивка се обърна към съпруга си. Вулфгар я заключи в обятията си и понечи да я положи по гръб.

Какво беше учудването му, когато Айслин с две ръце го натисна да се отпусне назад в леглото. Вгледа се изпитателно в блестящите ѝ очи. Много му се искаше да знае какъв дявол я е завладял отново. Айслин веднага му отговори, като със замах го възседна като кон и се залюля в сладостен ритъм.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Вулфгар се събуди още на разсъмване. Не посмя да се помръдне, за да не събуди спящата Айслин. Главата ѝ кротко почиваше на рамото му. В ранния утринен час мислите му бяха ясни и отчетливи. Все още беше изпълнен с учудване от случилото се през нощта. Никога не беше вярвал, че собствената му съпруга ще се прояви и като съвършена любовница. Никога не беше преживявал такава нощ на пълно доволство. Много от дворцовите красавици раздаваха благоволения си като незаслужена милост, като през цялото време оставаха безучастни и предоставяха на мъжа да събуди желанието в телата им. Уличниците само се преструваха, че изпитват нещо. Айслин обаче отвръщаше на всичко, което ѝ даваше той, с още по-голяма страст.

Топлото ѝ тяло се притискаше до неговото. Кракът ѝ беше праметнат през бедрото му. Сладкият дъх милваше гърдите му. Чак не му се вярваше, че това невинно момиче, прилично на дете, е способно на подобна необузданост.

Припомни си случилото се с Майда и се намръщи. Не можеше да разбере старата жена. Но ако Айслин казваше истината, щеше да предостави на нея да се погрижи за състоянието на майка си. Младата му жена беше достатъчно деликатна и разумна, за да охранява строго майка си и да я предпази от втора подобна лудост. А може би все пак го беше излъгала? Във всеки случай трябваше да се погрижи за безопасността си.

Айслин се раздвижи и Вулфгар грижливо я загърна с топлите кожи. Припомни си тържествените брачни клетви и по лицето му се изписа нежна усмивка. Той беше поел отговорността за тази жена и трябваше да се погрижи за сигурността ѝ; тя беше обещала да му бъде вярна съпруга, да му се подчинява и да го почита. Усмивката му стана още по-широка, като си припомни колко усилия ѝ беше струвало това. Но нима не се изискваха всекидневни усилия и от съпруга на тази дръзка женичка?

Айслин въздъхна насън и се притисна до него. След малко отвори очи и погледна към угасналия огън. Усети изпитателния поглед на съпруга си и с усмивка се обърна насреща му. Нежните ѝ устни докоснаха неговите.

— Оставили сме огъня да угасне — въздъхна тя.

Вулфгар дяволито примигна.

— Да го запалим ли отново — още сега?

Младата жена се засмя и скочи от леглото.

— О, не скъпи! Говорех за огъня в камината.

Вулфгар я последва и я стисна в обятията си. Отпусна се върху меките кожи и зацелува лицето и врата ѝ. Гласът му беше дрезгав от възбуждане:

— Ах ти, малка вещице, с какво толкова ме замая? Щом си до мен, забравям дори задълженията си.

Айслин го изгледа със сияещо лице и скръсти ръце под тила си.

— Толкова ли ви харесвам, милорд?

— О, да — въздъхна той. — Щом ме докоснете само с връхчето на пръста си, целият се разтрепервам.

— Тогава ще ви призная, че и с мен е същото — отговори през смях Айслин.

Устните им се срещнаха.

Мина доста време, преди да слязат в залата. Въпреки че денят беше напреднал, голямото помещение беше празно. Само Мидред и Хлин шетаха усърдно. Бяха почистили навсякъде, бяха покрили пода с нови тръстикови рогозки и сега разпръскваха навсякъде влажни билки, за да прогонят неприятните миризми от дългата нощ на веселие. В котела над огъня вреше силна овесена каша, гарнирана със свинско месо и яйца. Мидред им поднесе по пълна паница, докато Хлин побърза да напълни чашите със студено прясно мляко.

Двамата се нахраниха мълчаливо. Вратите бяха отворени, но откъм градчето не долиташе никакъв шум. Изглежда, жителите му още спяха. След веселата врява на празничната нощ това изглеждаше почти призрачно. Скоро на прага се появи Керуик. Очевидно се връщаше от реката, защото от косата му се стичаше вода. Бавно пристъпи и с пъшкане се отпусна до масата. Поздрави Айслин с разкривена усмивка, ала когато усети приятната миризма на овесената каша,

лицето му се сгърчи от отвращение. Притисна ръка към стомаха си и побърза да изчезне, мълвейки несвързани извинения.

Мидред го изпрати с висок смях.

— Бедното момче препи и сега си плаща за глупостта.

На горния етаж се блъсна врата и скоро на стълбата се появи Болсгар. Старецът политна надолу и безсилно се подпря на стената.

Като видя, че в залата има хора, напрегна всичките си сили, за да запази достойно поведение. Когато наближи, Айслин с усмивка отбеляза, че очите му са кървясали, а бялата брада е небръсната.

Болсгар се опита да поздрави новобрачните, ала от гърлото му се изтръгна неразбрано ръмжене. Едва се довлече до обичайното си кресло край камината.

— Не ми се вярва, че ще мога да закуся — промърмори той и с въздишка падна назад.

Мидред съжалително го изгледа и побърза да му поднесе рог прясна бира. Старецът кимна с благодарност и го поднесе към устните си. Вулфгар вдигна очи и сериозно заговори:

— Виждали ли сте скоро Суейн, сър? Трябва да поговоря с него за строежа на замъка.

— Не се е мяркал пред очите ми, откакто изпразнихме последната кана вино — отговори със слаб глас Болсгар.

— Ами! — изсмя се Мидред. — Без съмнение, нашият огнен любовник се е скрил някъде по-далеч и оплаква злощастieto си. — Вдигна големия черпак и посочи към Хлин. — Бедното момиче още носи следи от прегръдките му. Само че и неговата буза ще пламти още известно време.

Хлин се изчерви и се приведе над работата си.

— Така е — изръмжа Вулфгар. — С всеки изпразнен рог Суейн сваля по една от годините си, докато накрая не започне да посяга към всяка женска гръд като млад овен.

Айслин неволно се засмя. Скоро вниманието ѝ беше привлечено към прага. Там беше застанал сър Гоуейн и отчаяно се опитваше да закрие с ръка очите си, които не понасяха яркото пролетно слънце. Младежът побърза да пристъпи навътре в сенчестата зала и с несигурни крачки се запъти към масата. Зае място далеч от врящата на огъня каша и учтиво кимна с глава към Айслин. Ала така и не успя да се усмихне.

— Простете, милорд — прозвуча дрезгаво гласът му. — Сър Милбърн моли за извинение. Не се чувства добре и още е в леглото.

— Няма нищо, сър Гоуейн — отговори през смях Вулфгар, който с удоволствие дъвчеше крехкото месо. — Днес явно ще бъде ден за почивка, защото верните ми поданици не са годни за никаква работа. Ако смятате, че ще ви понесе, изпийте чаша бира. Надявам се скоро да се оправите.

Гоуейн благодарно пое предложената от Хлин чаша, изпразни я на един дъх и изскочи от залата.

Айслин избухна в луд смях. Вулфгар се присъедини към нея и двамата се смяха, докато не прозвуча гневен женски глас:

— Какво виждам? Слънцето най-последно е прогонило милорд и милейди от постелята им.

Болсгар побърза да отговори на предизвикателството.

— Май вече е обед, щом моята съзнателна дъщеря се явява на закуска.

Гуинет слезе по стълбите и с плачлив глас побърза да се защити от обвинението му.

— Заспах едва на разсъмване. През цялата нощ от една спалня долитаха ужасни шумове. — Изглежда злобно Айслин и продължи: — Имах чувството, че котка се е заплела в трънлив храсталак. — После със саркастичен тон се обърна към Вулфгар: — Вие чухте ли тези звуци, милорд?

Айслин пламна от срам, ала Вулфгар избухна в безгрижен смях.

— Не, сестро. Но каквито и да са били, аз съм уверен, че произходът и значението им ще останат завинаги скрити за вас.

Мидред и Хлин се занимаваха с обяда и Гуинет трябваше сама да си налее чаша мляко. Този път стрелите на подигравките ѝ се насочиха към бащата:

— Както виждам, обхваналата ви снощи илюзия, че сте млад и силен, се е изпарила, скъпи татко. Така е, какво ли не правят виното и бирата...

— Линиите и бръчките по лицето ми са спомен от бурни преживявания, дъще. За съжаление, за твоите не може да се каже същото.

Гуинет скочи като ужилена.

— Малкото, които имам, произхождат от униженията, които трябваше да изтърпя. Не на последно място заради родството си с незаконнородения.

Вулфгар спокойно се надигна и улови ръката на Айслин.

— Не желая да си развалям деня, като слушам обидите й. Желаете ли да пояздите с мен, скъпа?

Айслин благодарно отговори:

— С удоволствие, милорд.

Когато излязоха навън, младата лейди облекчено се усмихна. Посегна към ръката на Вулфгар и затанцува около него като дете около майското дърво. Мъжът смаяно заклати глава, ала не се осмели да прекъсне веселието й. Най-после обгърна с ръка талията й и я поведе към обора.

— Вие сте вещица-изкусителка — промърмори дрезгаво той.

Айслин обви с ръце врата му и го принуди да сведе устни към нейните. Също като през изминалата нощ, Вулфгар се учуди на дързостта й. Огънят на страстта й разпали в сърцето му буйно желание.

В този миг откъм обора се понесе тропот на копита. Влюбените побързаха да се откъснат един от друг. Минаваше магаренцето на монаха. Господарят му повече лежеше, отколкото седеше върху гърба му и отчаяно стискаше меката грива. Качулката беше нахлупена дълбоко над пепелявосивото лице. Божият човек щеше да измине сам опасния път до Крейгън.

Айслин не можа да се удържи и се разсмя. После се притисна до гърдите на Вулфгар и зъбките й нежно ухапаха коравия мъжки врат. Рицарят я вдигна на ръце, но изненадано я пусна, когато юмручетата й сърдито затропаха по гърдите му.

— Ах вие, недодялан нормански грубиян! Да не искате да ме вземете насила тук, пред обора? — изфуча жената и избухна в луд смях, като забеляза смаяното изражение на лицето му.

Вулфгар широко се ухили.

— Трябва да ви нося, милейди, иначе никога няма да излезем от този двор. Май играта ви хареса, а? Необходима е силна ръка, която да ви държи в подчинение.

Младата жена през смях тикна малкото си юмруче в лицето му. Вулфгар я свали на земята и беше възнаграден с гореща целувка.

Останала без дъх, Айслин пошепна в ухото му:

— Доведете конете, милорд. Англия ни очаква.

На Хън много му се искаше да препусне в пълен галоп през полята, не на последно място и за да се понрави на петнистата кобила. Ала Вулфгар се съобразяваше със състоянието на Айслин и държеше здраво юздите.

Усмивката не слизаше от лицето на жената. Малките ѝ ръце умело направляваха коня, а сърцето ѝ се носеше напред с пърхащите по върховете на дърветата лястовици. Вулфгар запя някаква френска песен. Скоро текстът стана не съвсем приличен и Айслин избухна във весел смях. Щом свърши, побърза да го възнагради с популярна саксонска подигравателна песничка.

— Тези думи звучат зле дори в устата на уличница, да не говорим за дама с благородна кръв — изръмжа със сериозно лице Вулфгар.

— Моля ви, милорд — усмихна се сладко Айслин. — Какво става с вас? Откога сте възприели философията на старите баби?

Изплъзна се от ръката, която посягаше да я накаже за дързостта, пришпори кобилата и препусна напред. Хън я последва с грамадни скокове. Айслин прескочи живия плет в края на пътя и полетя като вятър през ливадата. Вулфгар трябваше да пришпори жребеца си, за да я настигне.

— Спрете веднага, Айслин! — изкрещя гневно мъжът. — Спри, неразумна вещице! Нали ще си счупиш врата!

Най-после успя да улови юздите на кобилата и я принуди да спре. Скочи от седлото и треперещ от гняв, застана пред Айслин. Дръпна я да слезе и се приготви да я наругае както трябва. Ала жената с усмивка приближи пламналото си лице до неговото и обгърна с ръце врата му. Какво му оставаше, освен да я целуне — и още много и много пъти?

Настаниха се на хълма, огрян от топлото пролетно слънце. Айслин събра няколко ранни цветя и уви пъстър венец. Вулфгар отпусна глава в скута ѝ, за да се наслади докрай на щастливото ѝ лице. Пръстите му рисуваха меката линия на гърдите ѝ.

— Вие сте ненаситник, милорд — произнесе дяволито Айслин.

— Слушайте, малка вещице, как да не бъда, като непрекъснато ме предизвиквате?

— Може би сте прав — промърмори съчувствено тя. — Пък и жените неуморимо ви обсаждат. Май трябва да си поговоря на четири очи с Хайлан...

Вулфгар скочи и я притегли към себе си.

— Какво говорите? Не става въпрос за Хайлан, а за вас. Вие ме лишихте от разум, а не бедната вдовица. Спестете си ревността.

Айслин се дръпна и с кокетни движения се завъртя по тревата. Сложи венеца в косите си и с нежна ирония се поклони.

— Нима твърдите, че прелестите на Хайлан не събудиха желанията ви? Та тя цяла вечер танцува пред вас и ви показва всичко, което притежава. Да не сте сляп?

Вулфгар бавно закрачи към нея. С уплашен писък, Айслин се отдръпна назад и отбранително вдигна ръка.

— Недейте, милорд! Не съм ви дала повод да ме пляскате.

Вулфгар ѝ препречи пътя и склучи ръце около кръста ѝ.

— О, Вулфгар, Вулфгар! Най-последно сте мой — промълвиха задъхано устните ѝ.

Мъжът вдигна подигравателно едната си вежда и остро я изгледа.

— Сигурен съм, че сте планирали женитбата ни още от първия миг на запознанството ни.

Айслин скри лице на гърдите му и угрижено въздъхна:

— О, не сте прав, милорд. Едва когато ме целунахте, планът се оформи в съзнанието ми.

Така мина денят. Върнаха се у дома, когато слънцето почти беше залязло. Вулфгар трябваше да се погрижи за конете, но Айслин не мръдна от мястото си. Изчака го да свърши и двамата тръгнаха ръка за ръка към залата.

Суейн седеше в края на масата и явно много му се искаше да се скрие някъде по-далеч. Айслин неволно отправи очи към Хлин и старият викинг засрамено скри лице в стомната с бира. Задави се и едва не се задуши. Айслин с усмивка пошепна нещо на съпруга си.

— Права сте, скъпа — ухили се той. — На неговите години би трябвало да си потърси по-нежно момиче. И с не толкова силни ръце...

Засмя се и я поведе към мястото ѝ. Гуинет ги следеше със злобен поглед. Когато забеляза, че Вулфгар грижливо намества стола на съпругата си, не можа да издържи и процеди през зъби:

— Като ви гледам как глезите саксонците, ще си помисля, че и вие сте един от тях, Вулфгар. — В гласа ѝ прозвуча презрение. После посочи Керуик, който се хранеше с рицарите на Вулфгар, и ядно продължи: — Скоро ще съжалявате, че го удостоихте с доверието си.

Нищо не можеше да смути спокойствието на Вулфгар.

— Аз не съм сляп, Гуинет. Керуик отлично знае какво ще го сполети, ако ме разочарова.

Гуинет направи презрителен жест с ръка.

— Остава и онзи глупак Санхърст да получи почетна служба...

— Защо не? — вдигна подигравателно рамене Вулфгар. — Междувременно се научи да се справя много добре със задълженията си.

Гуинет го изгледа още по-неодобрително, ала Вулфгар посвети цялото си внимание на Айслин.

Хайлан донесе големи табли с месо и започна да обслужва мъжете със зачервени страни и ниско сведена глава. Всички се насладиха на вкусната вечеря и настроението бързо се повдигна. Разменяха се шеговити думи.

Суейн успя да възвърне куража си с няколко големи глътки и дръзко се обърна към Вулфгар:

— Знайте едно, милорд: ако избрах за своя любима меката и плаха Хлин, която остава сдържана и в най-страстните мигове, то е защото вие ми показахте какви страшни последствия има любовта с някоя по-отворена жена.

Залата проехтя от гръмкия мъжки смях. Викингът отново надигна рога и с усмивка пи за здравето на стария си боен другар.

— Желая ти щастлив брачен живот и дълги години любов, Вулфгар.

Лордът весело прие тоста му. Скоро настъпи спокойствие, тъй като Милбърн и Болсгар седнаха пред камината на партия шах. Повечето мъже ги наобиколиха и внимателно заследиха играта.

Айслин използва случая да се приведе към Вулфгар и да пъхне ръка в неговата.

— Ако разрешите, ще отида да видя майка си, Вулфгар. Тревожа се за здравето ѝ.

— Разбира се, скъпа — промърмори той. После загрижено пошепна: — Но внимавайте.

Айслин благодарно докосна с устни бузата му и се надигна. Очите му я проследиха с топла нежност. После с усмивка се присъедини към мъжете край огъня.

Айслин тръгна по добре познатата ѝ пътечка, без да се тревожи от непрогледния мрак. Трябваше да види майка си и веднъж завинаги да се обясни с нея. Натисна бравата, без да почука или да даде друг знак за пристигането си.

Майда се беше свила на леглото и мрачно се взираше в огъня. Видя дъщеря си и в тъмните ѝ очи лумна гневен пламък. Скочи и се нахвърли срещу нея с безумни обвинения:

— Защо ме предаде, Айслин? Защо отново разруши отмъщението ми?

— Престани с тези глупости! — прекъсна я остро Айслин. — И завинаги запомни онова, което ще ти кажа. — Продължи, подчертавайки всяка дума: — Ако наистина успееш да убиеш някой нормански рицар, за да отмъстиш за смъртта на баща ми, отмъщението ще се стовари над всички ни. Помни, че Вулфгар е доверен човек на Вилхелм. Ако камата беше улучила целта, щяха да ме приковат голаголеничка за портите на Даркенвалд, а ти щеше да се люлеееш на въжето в центъра на Лондон.

Майда заклати глава и понечи да възрази, но Айслин пристъпи напред и я сграбчи за раменете.

— Слушай ме внимателно! Ще ти го повтарям, докато го проумееш с последните остатъци от разума си. Няма да посягаш на норманите! Вилхелм е законен крал и цяла Англия е негова. Ако посмееш да вдигнеш ръка срещу норманите, всеки саксонец е длъжен да те предаде на кралските хора.

Разхлаби малко хватката си и Майда безсилно се отпусна на леглото. Ала дъщерята се приведе към лицето ѝ и настойчиво продължи:

— Не забравяй и другото: Вулфгар е мой съпруг пред Бога и пред хората. Ако продължаваш да го преследваш с гневните си изблици, аз ще застана срещу теб. Ако стане жертва на коварството ти, ще те обвиня, че си убила избрания от мен съпруг, и ще гледам как бесят собствената ми майка на крепостните стени. Ще посипя главата си с пепел и ще ходя цял живот в дрипи, за да узнае целият свят колко съм го обичала...

Спря за миг и се вслуша в собствените си думи. После с нежност повтори:

— Да! Обичам го... И знам, че той също ме обича, макар и по свой начин. — После отново се приведе към Майда и сериозно продължи: — Под сърцето си нося твоя внук и няма да допусна да го направиш сирак! Ако обаче възвърнеш разума си, ще те посрещна с разтворени обятия. Разбра ли думите ми, мамо? Готова ли си да изпълниш онова, което ти казах?

Погледна към сведената глава на старата жена. Мина доста време, преди да види колебливото ѝ кимване. Тогава се изправи.

— Много добре.

Страшно ѝ се искаше да утеши бедната жена с топли думи! Но нямаше как — само извънредната строгост можеше да постигне нещо.

— Винаги ще се грижа за теб, мамо. Но засега — прощавай!

Въздъхна тежко и се обърна да си върви. Как ли щеше да реагира на думите ѝ обърканият дух на Майда?

Влезе в залата и с усмивка приседна до Вулфгар, стоплена от меката светлина в очите му.

Пролетта настъпваше с бързи крачки. Ала сред безбройните цветя Айслин беше най-красивото. Дори Вулфгар не спираше да се учудва на умението, с което младата му съпруга изпълняваше задълженията си на съпруга и господарка на залата. Не бягаше от отговорност и не се плашеше да заяви на висок глас правата си, най-вече, когато Гуинет преследваше с несправедливи обвинения някой от сънародниците ѝ. Беше известна с ума и решителността си и често дори мъжете търсеха съвет от нея. Болсгар не се уморяваше да прославя прекрасната млада лейди.

Айслин не престана да се застъпва за правата на сънародниците си. Ала когато лордът произнасяше присъдите си, отстъпваше скромно назад и се подчиняваше на волята му. Продължи да се грижи за физическите и душевните страдания на жителите на Даркенвалд и често придружаваше Вулфгар до Крейгън, ако някой се нуждаеше от помощта ѝ. Хората с радост разтваряха вратите си пред нея.

Март скоро се приближи към края си и стана време за оран, за сеитба — и за строеж. Керуик беше зает по цял ден с новите си

задължения. Както беше заповядал Вулфгар, младият саксонец съвестно нанасяше в книгите си раждането на всяко дете, козле или агне и подробно описваше професията, имуществото и семейното положение на всеки мъж, поданик на господаря му. Освен това записваше кой колко часа ще работи на строежа на новия замък, за да му се опростят част от данъците.

Първо изровиха широк и дълбок ров около високия хълм. Само на едно място оставиха мост, който щеше да бъде защитен от висока каменна кула.

После изравниха хълма и започнаха да изграждат около него висока стена. В средата на новообразувания площад щеше да се издигне замъкът с главната отбранителна кула.

По същото време получиха известие, че след Великденския празник крал Вилхелм ще се върне в Нормандия. Вулфгар знаеше, че Благородният Едгар и много други английски аристократи ще го придружат като заложенници, ала премълча това пред Айслин, понеже се боеше да не събуди недоволството ѝ. Кралската свита непременно щеше да мине покрай Даркенвалд по пътя си към крайбрежието, защото Вилхелм искаше да се увери със собствените си очи как напредва строежът на заповяданата от него крепост.

В дните преди пристигането му в залата цареше трескава суетня. Слугите украсяваха замъка в чест на краля и всяка сутрин трябваше да сменят свежите цветя. Защото мина цяла седмица, преди постът на кулата най-сетне да извести, че към градчето се приближава кралският щандарт.

Вулфгар скочи на коня и препусна срещу господаря си. Вилхелм беше придружен от петдесетина рицари и Вулфгар с учудване откри между тях Рейнър. Смръщи лице, но се постара да не дава израз на недоволството си. Всъщност, по-добре беше, че врагът му отива с краля си в Нормандия.

Вилхелм сърдечно поздрави стария си боен другар. Вулфгар почтително изравни коня си с неговия и започна да обяснява през какви места минават и доколко са напреднали строителните работи. Кралят приемаше думите му с одобрително кимане. Селяните вдигаха глава от работата по полето, сваляха шапки и страхопочтително се визираха в чуждия крал и великолепната му свита. Когато стигнаха пред

портите на господарския дом, кралят доволно скочи от коня и даде почивка на хората си.

Вилхелм и Вулфгар влязоха в залата и очакващите ги Айслин и Гуинет се снишиха в дълбок поклон. Болсгар, Суейн и останалите рицари поздравиха господаря си с високо вдигнати мечове. Айслин се изправи и усети изпитателния поглед на краля върху себе си. Вилхелм веднага откри бременността ѝ и въпросително се обърна към Вулфгар. Рицарят с усмивка поясни:

— Няма да се роди копеле, господарю. Айслин е моя законна съпруга.

— Много добре — кимна с усмивка Вилхелм. — И без това има твърде много като нас...

Гуинет злобно проследи вниманието, с което кралят обграждаше Айслин. Когато двамата мъже отново излязоха навън, побърза да се скрие в стаята си.

Айслин беше решила да докаже, че Даркенвалд ненапрасно се слави с гостоприемството си. Нареди на Хам, Мидред, Хлин и Хайлан да поднесат на кралската свита изстудена в кладенеца бира. За щастие, денят беше слънчев и топъл. Южният вятър разхлаждаше уморените лица на гостите. Айслин за първи път излезе от залата без наметка. Хладната напитка беше приета с благодарност, примесена с въодушевени намеци за красотата на младата саксонска лейди. Айслин не ги остави да забележат, че разбира всяка дума от езика им, и прие благодарностите им само с любезна усмивка. Спря до един изискано облечен мъж, седнал сред група също така елегантни рицари. С изненада установи, че тук я посрещнаха с мрачни погледи и презрително изкривени устни. Не можа да си обясни поведението им и понечи да се отдалечи, когато най-възрастният скочи и я заговори на чист английски:

— Знаете ли кои сме ние, милейди?

— Не — отговори спокойно Айслин и вдигна рамене. — Откъде да знам. Никога не съм ви виждала.

— Ние сме английските зложници на краля. Отвеждат ни в Нормандия.

— Много съжалявам — промърмори безпомощно тя.

— Съжалявала! — изръмжа друг и презрително изгледа натезалия ѝ корем. — Както виждам, не сте си губили времето, а

веднага сте се напъхали в леглата на неприятелите ни...

Айслин се обърна със спокойно достойнство.

— Позволявате си да ме съдите, без да познавате причините за действията ми. Ала не ви се сърдя. И не чувствам нужда да ви моля за прошка. Съпругът ми е норманин и аз съм му вярна и предана — въпреки че баща ми беше саксонец и загина от нормански меч. Ако признавам владичеството на Вилхелм, то е само защото всяка понататъшна борба е безполезна. Аз съм жена и не съм готова на нови безсмислени жертви, за да сложа на английския трон непременно англичанин. Според мен е най-добре да изчакаме и да дадем шанс на Вилхелм. Кой знае, може би Англия ще процъфти под владичеството му. Затова ви заклевам — откажете се от безумни планове за отмъщение! Нима искате да намерите смъртта си в безсмислена битка? Тогавя бих казала, че Вилхелм има право да ви държи като заложенници, за да запази мира и спокойствието в Англия.

Без да ги удостои с поглед, младата жена закрачи през тревата към гроба на баща си. Видя седналия под дървото норманин, който беше свалил шлема си и с опрени върху коленете ръце се вираше безмълвно в далечината. Позна го едва когато застана пред него и уплашено се дръпна. Ала вече беше късно.

Рейнър обърна глава и впи нахален поглед във виолетово-сините очи.

— О, гълъбице, ако знаете как ми липсвахте — промърмори той и се изправи. Направи изискан поклон и когато отново вдигна глава, забеляза състоянието ѝ. Усмихна се и самодоволно промълви: — Защо не сте ми пратили вест, че ще имаме дете, скъпа?

Айслин вирна брадичка и студено го изгледа.

— Не се правете на глупак — изсъска ядно тя. — Детето е на Вулфгар.

Мъжът се облегна на стъблото и черните очи загадъчно просветнаха.

— Така ли мислите?

Айслин прочете по лицето му, че брои изминалите месеци, и гневно избухна:

— Детето под сърцето ми не е ваше, Рейнър!

Мъжът подигравателно се изсмя.

— Е, това все пак е някакво възмездие. И аз самият не бих могъл да го измисля по-добре. Не е вероятно онова копеле да признае детето за свое. А ако все пак го направи, никога няма да знае със сигурност кой е създателят му. — Пристъпи по-близо до нея и се вгледа в сърдито святкащите очи. — Той никога няма да се ожени за вас, Айслин, не разбирате ли! Не е в състояние да се задържи дълго при една жена. Сигурно вече сте осъзнала, че интересът му постоянно отслабва. Сега ви боли, но заминете с мен и ще забравите болката си. Елате с мен в Нормандия, Айслин, няма да съжалявате!

— Сигурна съм, че ще съжалявам — отговори с каменно лице тя. — Тук имам всичко, което желая.

— Аз ще ви дам повече. Много повече. Обещайте, че ще дойдете. — В гласа му прозвуча самоувереност, тъй като се почувства окуражен от мълчанието ѝ. — Отначало ще ви крия от очите на краля. Ала ще се справя отлично, повярвайте. Ще ви преоблека така, че да не заподозре нищо. Само ще си помисли, че съм си намерил много красив лакей.

Айслин весело се разсмя и реши да продължи играта още малко.

— Вулфгар веднага ще тръгне по следите ви.

Мъжът взе лицето ѝ между ръцете си и пръстите му се заровиха в косите ѝ.

— Не, гълъбице. По-скоро ще повика в леглото си друга и бързо ще се утеши. Защо да ви връща, след като носите копеле под сърцето си?

— Защото съм негова жена — отговори с тих глас тя.

Рейнър политна назад и лицето му се сгърчи като от удар. Беше разбрал.

— Коварна кучка! — изсъскаха побелелите му устни.

— Май вече не ме обичате, Рейнър? — попита любезно Айслин. — Нещастната аз. Само за миг ме превърнахте от желана любовница в смъртен враг. — Лицето ѝ стана сериозно. — Вие убихте баща ми и заради вас майка ми загуби разсъдъка си. Мислите ли, че бих могла да ви простя? С удоволствие ще ви видя да се пържите в ада!

Рейнър се изправи в целия си ръст и в очите му светна заплаха.

— Някой ден ще те имам, кучко, и ще правиш само онова, което пожелаея. И Вулфгар няма да ти помогне. Какво ме интересува, че те е

взел за жена! Животът му не означава нищо за мен. Ще дойде и моето време, помни това, гълъбице...

Нахлупи шлема и с дълги крачки се запъти към залата. Треперейки с цялото си тяло, Айслин се облегна на стъблото, сякаш търсеше утеха. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Отново я обзе страх, че детето ще има тъмната кожа и черните коси на Рейнър.

Залата беше празна и Рейнър достигна незабелязано стълбата. Без да почука, блъсна вратата към покоите на Гуинет, после грижливо спусна резето. Жената скочи от леглото и Рейнър се озова лице в лице с разширени от ужас, зачервени от плач очи.

— Рейнър!

Внезапната му поява я замая. Преди да стане от постелята си, за да го посрещне, мъжът пристъпи напред и с ядни движения започна да се съблича.

Устните му се впиха в нейните с такава сила, че ги разраниха. Ала Гуинет се почувства щастлива от дивата му страст и с всички сили го притисна до себе си. Каза си, че рицарят е забравил всяка предпазливост и се е качил посред бял ден в стаята ѝ, воден единствено от горещата си любов към нея. Опасността, на която се излагаха и двамата, само засили бурната ѝ страст.

Рейнър я взе без капчица нежност в сърцето. Гневът от преживяното унижение само подхранваше желанието му. Пред очите му непрекъснато беше великолепната фигура на Айслин. Нея прегръщаше той, не мършавото тяло на другата!

След като задоволи похотта си, не можа да намери в сърцето си поне малко лицемерие, за да изрази някакво чувство към Гуинет. Тя обаче лежеше щастлива в обятията му и възхитено милваше твърдите мускули на гърдите му. След малко се надигна и впи устни в неговите.

— Моля ви, вземете ме с вас в Нормандия, любими — пошепна смирено тя. — Не ме оставяйте сама тук.

— Няма как — промърмори с отсъстващ поглед Рейнър. — Пътувам в кралската свита и нямам дори собствена палатка. Не се бойте, скъпа. Скоро ще се върна при вас и тогава ще имаме достатъчно време един за друг. Чакайте ме и не обръщайте внимание на лъжите,

които се разпространяват зад гърба ми. Вярвайте само в онова, което чувате лично от мен.

Внезапно скочи от леглото и побърза да се облече. Не можеше повече да понася близостта ѝ. Промърмори някакво извинение и тихо затвори вратата зад себе си. За щастие залата отново беше празна. Никой не го видя да слиза по стълбите и да се промъква навън.

Вулфгар сърдито дръпна юздите на нервно танцуващия Хън. Кралят беше спрял пред него. Двамата огледаха мъжете, налягали в сянката на дърветата, и Вулфгар доволно установи, че Рейнър също почива под един дъб. Очите му спряха върху Айслин, която тъкмо пълнеше чашата на един млад стрелец. Младата жена се изправи и с топла усмивка се приближи.

Рейнър мрачно наблюдаваше движенията ѝ изпод полузатворените си мигли. Вашел, който беше придружил краля при огледа на новата крепост, скочи от коня и се намести до братовчед си. Рейнър дори не го погледна. Не можеше да откъсне очи от нежната прегръдка на двамата влюбени.

— Гълъбицата е опитомила вълка — изръмжа вбесено той. Обърна се към Вашел и обясни: — Вулфгар се е оженил за нея.

— Какво? — смая се младежът. — Значи все пак го е направил. Иначе си е останал същият. Строи крепост, която може да приюти зад стените си половин Англия.

Рейнър подигравателно се изсмя.

— Копелето си въобразява, че жената и земите са завинаги негови. Ала ще дойде и моето време.

— Не го подценявайте, братовчедо! Припомнете си турнира — произнесе предупредително Вашел. — Вулфгар е не само дързък, но и постоянства в упорството си.

— Няма да го подценя — усмихна се Рейнър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Скоро дойде и лятото. Детето в утробата на Айслин растеше, ала още по-бързо растяха стените и валове на крепостта. Хората наблюдаваха и двете с голяма радост.

Всички се топлеха от сияйното щастие на бъдещата майка, замъкът обаче им обещавахе защита срещу враговете.

Защото ги заплашваха нови опасности. Привлечени от разрастващото се благосъстояние на Даркенвалд, в земите му нахлуха крадци и разбойници. Вулфгар непрекъснато изпращаше отреди в защита на поданиците си. Все по-често се явяваха бегълци, чиито домове бяха ограбени и опожарени, и молеха за подслон в залата.

Случайността позволи на Вулфгар и рицарите му да открият ефикасна система за предупредителни сигнали. След обяда Айслин се беше оттеглила в хладната спалня, за да се спаси от потискащата юнска горещина. Свали гуната и охлади с вода челото и страните си. После вдигна малкото сребърно огледало, подарено ѝ от Бюфон в Лондон, и се зае да разресва косите си. В този миг на двора прозвуча гръмкият глас на Вулфгар. Младата жена с усмивка се приближи към прозореца и се облегна навън с огледалото в ръка.

Вулфгар седеше на тревата, обкръжен от тримата си рицари и Суейн. И петимата бяха въоръжени, готови да тръгнат по следите на разбойниците, ако получат сигнал от някой патрул. Айслин няколко пъти повика Вулфгар по име, но разговорът на мъжете беше толкова оживен, че никой не я чу. В този миг слънчевите лъчи паднаха право върху огледалото и отражението им затанцува върху лицето на Вулфгар. Мъжът стреснато се надигна и засенчи с ръка очите си, за да разбере откъде идва лъчът. Позна застаналата на прозореца Айслин, която весело замаха с ръка и огледалото отново просветна. Рицарят развеселено се облегна на стъблото, когато внезапно го осени чудесна идея. Скочи като опарен и хукна към залата. Айслин чу бързите му крачки по стълбата и само след секунди мощната му ръка блъсна вратата. Вулфгар грабна огледалото от ръката ѝ и пристъпи до

прозореца. Не мина много време и яркият лъч привлече вниманието на другарите му. Изсмя се доволно и сърдечно притисна устни до челото на младата си съпруга.

— Мила моя, не можете да си представите каква огромна услуга ни оказахте току-що. — Вдигна огледалцето като някаква скъпоценност и продължи: — Ще снабдя всички постове и патрули със сребърни огледала и ще ги разположа по околните хълмове. Сигурен съм, че този път грабителите няма да ни се изплъзнат.

Мина почти цяла седмица, преди викът на поста да призове на бой петимата рицари. Придружени от няколко местни хора, те веднага се отправиха на път. Смятаха да направят засада на разбойническата банда. Селяните язدهа на конете по двама, дори по трима. Вулфгар и норманите препускаха напред. Поеха на юг към Крейгън и се укриха на мястото, където пътят правеше остър завой. От двете му страни се издигаха стръмни склонове, които щяха да улеснят внезапното нападение. Скриха се между гъстите храсти или зад дебелия стъбла на дърветата. Селяните имаха за задача да обсипват разбойниците с камъни и стрели. А добре обучените стрелци и копиехвъргачи на Вулфгар щяха да изскочат на пътя и да ги подгонят към скритите зад завоя рицари.

Не мина много време, когато се чува възбудени гласове. Разбойниците мъкнеха чували с плячка и, изглежда, се чувстваха в безопасност. Когато върху главите им изневиделица се посипаха камъни и стрели, смеховете замръзнаха в гърлата им.

Вулфгар насочи копие напред и заби шпори в слабините на Хън. Другарите му го последваха. Тропотът на тежките копита прозвуча като погребален звън в ушите на грабителите. Мъжете нададоха уплашени викове и се опитаха да се скрият в храстите. Много от тях бяха стъпкани от развилнелите се коне.

Само един от разбойниците прояви известна смелост. Вдигна копие и го насочи към рицарите. Вярната брадва на Суейн описа широка дъга във въздуха и отсече ръката на мъжа. С висок крясък човекът се опита да запази живота си, ала дълго норманско копие сложи край на страданията му.

Копието на Вулфгар прикова втори към земята. После рицарят размаха грамадния си меч и остави кървава диря в редиците на грабителите. Само след минути битката беше свършила. На умиране

един от разбойниците издаде тайното скривалище в блатата, където беше струпана ограбената плячка. Взеха чувалите с награбеното и оръжията и замъкнаха труповете в близките храсти. После тръгнаха да търсят тайното убежище.

То се оказа доста далеч, в почти непроходимата част на блатото. Изглежда обитателите му бяха предупредени за нападението, тъй като набързо бяха офейкали, като бяха оставили събраната из цялата страна плячка. Останали бяха само четирима пленници, завързани голи под открито небе, измършавели до неузнаваемост. Когато ги отвързаха и им дадоха храна и вода, нещастниците се втурнаха да целуват краката на освободителите си. Сред тях бяха младо момиче и нормански рицар, довлечен в блатото след получената по време на бой рана. Другите двама бяха крепостни от някакво селце западно от Лондон.

Хората на Вулфгар претърсиха жалките хижи и събраха всичко по-ценно. После се погрижиха да настанят пленниците върху конете, взети от разбойниците, подпалиха лагера и тръгнаха обратно.

Отведоха младото момиче при семейството му, където родителите и близките го посрещнаха с радостни сълзи. Останалите намериха подслон в залата, докато възстановиха силите си и потеглиха към родните си места.

Даркенвалд си отдъхна от постоянната заплаха и хората отново се заеха с обичайните си задължения. Но имаше и такива, които не се примиряваха. Гуинет не можеше да преодолее злобата си, че остава само любезно търпян гост в дома на брат си. Дори Хайлан в последно време се изплъзваше от влиянието ѝ и съвестно изпълняваше задълженията си. Имаше достатъчно грижи около малкия си син и не обръщаше внимание на злобните тиради на Гуинет. Сестрата на лорда с мъка трябваше да признае, че никой не я зачита за нищо, камо ли да се съюзи с нея срещу лорда и съпругата му. Единственото ѝ удовлетворение бяха ужасяващите картини, които непрестанно рисуваше пред Майда. Старата жена трябваше да повярва, че норманинът жестоко измъчва дъщеря ѝ. И наистина — Майда ставаше от ден на ден по-плаха. Избягваше да влиза в залата и да се мярка пред очите на Вулфгар. Обърканото ѝ съзнание възприемаше всяка дума на жестоката лъжкиня.

Когато Айслин идваше да я види, Майда не сваляше очи от натежаващото ѝ тяло. Ала нищо в него не издаваше, че детето ѝ е

измъчвано, бито или бичувано. Напротив, тя никога не беше виждала Айслин по-щастлива и доволна. Болният ѝ дух още повече се объркваше.

Горещите юлски дни сякаш нямаха край. У Айслин не остана и следа от предишната прелест. Пристъпваше тежко, влачеше крака, подпираше с ръка натежалия си кръст и всяко движение ѝ причиняваше мъка. Нощем се притискаше до широкия гръб на Вулфгар. Често се будеше, защото малкото риташе с все сила в корема ѝ. В спалнята беше тъмно и тя не можеше да види реакцията на Вулфгар, ала все по-често я обхващаше страх, че му досажда с дебелината си. Мъжът с усмивка я разубеждаваше. През последната седмица плодът се смъкна ниско и тя не можеше дори да седне спокойно. Не ѝ се ядеше, не ѝ се говореше. С нетърпение очакваше раждането.

Един ден, както седяха в залата, пое шумно въздух и притисна ръка до издутия си корем, смаяна от силата, с която се беше раздвижило детето. Вулфгар загрижено улови ръката ѝ и тя се насили да се усмихне.

— Няма нищо, мили — промърмори тихо Айслин. — Малкото отново ме изрита. Усмихна се и нежно добави: — Май е наследило силата на баща си.

Отдавна беше прогонила далеч всички съмнения относно бащинството. Отвращаваше я дори мисълта, че би могло да бъде създадено от Рейнър. Ала думите ѝ за кой ли път предизвикаха злобата на Гуинет.

— Вие май имате свръхестествени познания, недостъпни за обикновените смъртни — изсъска тя. — Все пак произходът на детето ви ще остане завинаги в тайна. Е, имам известни съмнения, че може да е и с чиста саксонска кръв... — И тя предизвикателно изгледа Керуик.

Младежът трудно осъзна намека ѝ. Лицето му потъмня от гняв. Когато се обърна към Вулфгар, гласът му пресекваше от възмущение:

— Не, милорд! Това е напълно изключено... Искам да кажа... — Изгледа безпомощно Айслин и ядно избухна срещу Гуинет: — Лъжете! От устата ви излизат само мръсни лъжи!

Вулфгар се усмихна, ала гласът му прозвуча доста остро:

— Вие се славите с несравнимата си чувствителност, сестро. За кой ли път изказахте безумно предположение. Досега бях уверен, че злосторникът е Рейнър, не този беден момък.

Гуинет сърдито изсъска:

— Помислете малко, Вулфгар! Кой твърди, че Рейнър я е обезчестил? Само тя и няколко пияници, замаяни от виното. Много се съмнявам, че благородният рицар изобщо се е доближил до нея.

Айслин загуби ума и дума. Не беше очаквала чак толкова безсрамие. Керуик скочи и ядно изгърмя:

— Майда също може да потвърди, че онзи помъкна дъщеря й нагоре по стълбата. Как смее да твърдите, че е невинен?

— Майда, ами! — изфуча презрително Гуинет. — Тази слабоумна старица въобще не съобразява какво говори.

Айслин с усилие се овладя и тихо заговори:

— Скоро истината ще излезе на бял свят, Гуинет. Що се отнася до Керуик, по онова време той беше окован във вериги тук, в тази зала. Има само двама мъже, които могат да бъдат бащи на детето ми — и аз съм сигурна, че не е онзи, към когото проявявате толкова благоволение.

Гуинет я изгледа унищожително, ала Айслин не се остави да я сплашат.

— Моля се на Бога да разкрие истината пред очите на всички, за да се знае чие е семето, узряло под сърцето ми. Освен това не бива да се съмнявате, че обичният ви Рейнър е в състояние да упражни насилие над една жена. Припомнете си колко често се хвали, че ме е притежавал пръв.

Гуинет нямаше какво да отговори и само стисна юмруци в безсилен гняв. После посегна към останената на масата чиния и я запрати срещу Айслин. Вулфгар скочи, побеснял от гняв, и тежкият му юмрук се стовари върху масата.

— Престанете веднага, Гуинет! — изръмжа той. — Вие живеете под моя покрив, затова ви забранявам да говорите за бащата на това дете. То е мое, защото аз го признавам за такова. И не смейте повече да си отваряте устата, ако искате да продължите да се храните на трапезата ми.

Гуинет осъзна, че е изгубила играта. Хвърли заплашителен поглед към Айслин и изтича като подгонена нагоре по стълбите. Хвърли се на леглото и захълца в безпомощна ярост. Разочарование,

гняв и отчаяние помътиха съзнанието ѝ. Как можа съдбата да допусне някакво си копеле да стане лорд и да я лиши от полагащото ѝ се място на господарка на дома! Как можа тази проклета саксонска курва да стане негова жена! А Рейнър? Какво, ако беше наистина баща на нероденото дете? Щеше да ѝ бъде непоносимо да гледа плода на любимия си в ръцете на другата. Ако се родеше с черна коса и тъмна кожа, всички щяха да знаят кой е съзателят му. Нямаше да преживее и този позор. Закле се, че търпеливо ще изчака Рейнър да се завърне от Нормандия и веднага ще го посвети в плановете си за отмъщение. Вулфгар и саксонската уличница трябваше да си платят за всички претърпени от нея унижения.

Вечерята в залата продължи в потиснато настроение. Айслин с мъка се надигна от стола си и се обърна към Вулфгар:

— В последно време бързо се уморявам. Ще бъдете ли така добър...?

Рицарят се надигна и ѝ предложи ръката си.

— Разбира се, че ще ви помогна, мила.

Двамата бавно се изкачиха по стълбите. Вулфгар отвори вратата към спалнята и я пропусна да мине. Айслин веднага се разсъблече, свали гуната и с мъка изхлузи презглава долната риза. Вулфгар замислено поглади косите ѝ. Младата жена с въздишка се облегна на гърдите му и мъжът се приведе да целуне мекия, обсипан с къдрави косъмчета врат.

— За какво мислиш, скъпа? — попита нежно той.

Айслин вдигна рамене и претегли ръцете му над гърдите си.

— О... Мисля, че омразата ви към жените си има своите основания.

Вулфгар се засмя и потърка носа си в ухото ѝ.

— Има жени, които са наистина непоносими, ала има и други...

— Помилва закръгления корем и довърши: — Има и други, от които не бих искал да се лиша за нищо на света.

Айслин се надигна насреща му и тежките гърди се притиснаха още по-силно до тялото му. Вулфгар не устоя на изкушението да ги помилва. Огънят в слабините стана непоносим. Трябваше да напрегне всички сили, за да не се отдаде на изгарящото го желание. С нетърпение очакваше деня, когато най-сетне щеше отново да задоволи страстта си...

Болсгар седеше в любимото си кресло пред камината. Суейн му правеше компания. Керуик и останалите бяха напуснали залата и бяха отишли да си легнат. Дватама мъже замислено се взираха в пламъците и нарядко разменяха по някоя дума. Суейн усещаше, че старият лорд е дълбоко наранен от безумните обвинения на дъщеря си, и се стараеше да му вдъхне утеха.

Чуха как на горния етаж се отвори врата и Болсгар усмихнато вдигна очи. После весело смигна на стария си приятел. И двамата знаеха, че Вулфгар с мъка устоява на желанието си да сподели самотните си нощи с нежна любима, и снизходително се присмиваха на наложеното му въздържание. Досега се беше наслаждавал без мяра на любовните сладости...

Лордът се появи на горния край на стълбището с мрачно лице. Без да ги удостои дори с поглед, отиде до бъчвата с бира и си наля пълна чаша прясно пиво. Изпразни го на един дъх и побърза да го напълни отново. Едва тогава пристъпи към камината и се отпусна с тежка въздишка до Болсгар. Дълго никой не промълви нито дума. Накрая Вулфгар сърдито изръмжа нещо неразбрано.

— Какво казахте? — попита изненадано Суейн.

— Казах, че женитбата е проклето нещо. Слабините ми изгарят от желание, ала не мога да утоля жаждата си. Поне да не беше толкова красива! Понякога ужасно ми се иска да ѝ намеря заместничка, ала трябва да държа на клетвите си. Нощ след нощ лежа до нея и не намирам покой...

— Имайте още малко търпение, Вулфгар — посъветва го бащински Болсгар. — Такъв е животът, няма как. Ще видите, че търпението ви ще бъде богато възнаградено.

— Защо говорите за неща, от които нищо не разбирате? — изръмжа ядно Вулфгар. — Защо това красиво същество не ми доставя нищо друго, освен грижи и болки? Трябва да бъда винаги нащрек, за да защитавам честта ѝ. Разни сополанковци непрекъснато се увъртат около полите ѝ. Гоуейн направо пощурява, като я види. А непрекъснато се питам какви ли са спомените на Керуик...

Болсгар заплашително изгърмя:

— Какви ги говорите, човече? Не бъдете несправедлив. Айслин със сигурност не е искала да я вземат насила в бащиното ѝ легло или да я връзват като куче с верига.

— Спестете ми обвиненията си! — избухна несдържано Вулфгар. — Тя знае, че е майката. Аз обаче никога няма да бъда сигурен, че съм бащата. Нищо чудно да отгледам и възпитам някое хлапе, създадено от съвсем друг мъж...

— Вината не е на лейди Айслин — настави вразумително Болсгар.

— Точно така — съгласи се Суейн и закима с глава. — Милейди няма вина за случилото се. Вразумете се, милорд, иначе ще ме принудите да ви науча на нещо по-добро.

Вулфгар избухна в подигравателен смях.

— По-добре внимавайте — изфуча сърдито той. — Май жена ми е замаяла главите дори на белокоси старци като вас...

Внезапно здравата ръка на стария рицар го сграбчи и го издърпа от креслото. Болсгар замахна да го удари през лицето, ала спря насред път и горчиво промълви:

— Не мога да забравя как те ударих в пристъп на гняв, синко. Как да го направя още веднъж...

Вулфгар отново се изсмя, ала в смеха му прозвуча горчивина. В този миг в брадата му се стовари железен юмрук, по-здрав от ковашки чук. Норманинът се свлече на пода и повече не мръдна.

Суейн замислено разтърка мощната си десница и весело смигна на Болсгар.

— Аз нямам вашите скрупули — изръмжа той. — Вулфгар си го заслужи.

Болсгар хвана изпадналия в безсъзнание за глезените, Суейн под мишниците и двамата го повлякоха по стълбата към горния етаж. Болсгар тихо почука на вратата и след сънения отговор на Айслин внимателно я отвори. Младата жена се надигна и с учуден поглед заследи как двамата мъже внесоха безжизнения Вулфгар и го проснаха до нея на леглото.

— Какво стана? — попита с разширени от ужас очи тя.

— Пи много — отговори кратко Суейн.

Айслин изпитателно го изглежда.

— Вино или бира? Трябва да е изпил цял мях, щом се е напил за толкова кратко време.

— Беше доста неразумен — опита се да обясни Болсгар.

Младата жена се приведе над съпруга си и нежно помилва лицето му. Напила подутината на брадичката му и сърдито смръщи чело.

— Кой го е наредил така? — попита с остър глас тя.

Суейн отново потърка кокалчетата на мощната си десница и се ухили.

— Аз — отговори самодоволно той.

Айслин объркано местеше очи от единия към другия. Болсгар отново взе думата.

— Държа се като невъзпитан хлапак. За съжаление нямахме под ръка пръчка.

Двамата се поклониха и напуснаха стаята. Айслин замислено изгледа съпруга си, после стана и с усилие смъкна дрехите от гърба му. В тази топла лятна нощ нямаше нужда и от завивка.

Силен гръм изпълни покоите и Вулфгар скочи стреснато от леглото. Огледа се диво наоколо, готов да се нахвърли върху невидимия нападател, но скоро осъзна, че гърмът е предвестник на силната лятна буря, която се спускаше над Даркенвалд, идвайки от морето. Облегна се назад и отново затвори очи. Постепенно гръмотевицата заглъхна в далечината и първите тежки капки затропаха по камъните. Дъждът се засили и капациите на прозорците затракаха под напора на вятъра.

Вулфгар почувства движението на жена си. Отвори очи и видя как Айслин се привежда над него. Дългите къдрици се разпиляха по лицето ѝ и подчертаха още повече снежната белота на лицето ѝ. Загрижеността, изписана във виолетово-сините очи, го накара да се усмихне въпреки силното бучене в главата. Протегна ръка и зарови пръсти в блестящата коприна. Привлече лицето ѝ към своето и се наслади на свежите ѝ устни. Айслин се засмя и се надигна.

— Тревожех се за здравето ви, но виждам, че вече се чувствате много по-добре.

Вулфгар вдигна ръце над главата си и се протегна като сънено животно. Усети болка в брадата и предпазливо опипа голямата подутина. Смръщи чело и седна в леглото.

— Изглежда, Суейн остарява — промърмори той и като забеляза изненадания поглед на Айслин, обясни с усмивка: — По-рано брадите, които се сблъскаха с юмука му, се разпиляваха на хиляди парчета.

Младата жена избухна в смях и очите ѝ засвяткаха. Вулфгар отново не можа да устои на изкушението и впи устни в нейните. Айслин се отпусна в ръцете му, наслаждавайки се на целувката, ала тъпата болка скоро ѝ напомни, че времето за раждане приближава.

Вулфгар забеляза тъмната сянка в очите ѝ и загрижено попита:

— Какъв лош спомен ти изпрати сатаната, скъпа? — Помилва закръгления корем и замислено продължи: — Непрекъснато се укорявам, че детето, което расте в утробата ти, не е дете на любовта, дори да е мое. Често съм те принуждавал да споделяш постелята ми, без да се съобразявам с волята ти. Знай обаче, че ще приема детето за свое, независимо кой е посял семето си в теб. Ще носи моето име и моя герб. Никога няма да го прогоня от дома си. Ала бих желал майка му да го обича най-много от всички...

Айслин трогнато се усмихна, защото много добре разбираше, че той се опитва да се пребори с жестоките спомени от детството си.

— Не се страхувайте, Вулфгар. Ще даря детето ни с цялата любов, на която съм способна. Ще го люлея в ръцете си и ще сторя най-доброто за възпитанието му. — Въздъхна и добави: — Но аз съм жена и много се страхувам от онова, което ще дойде. Има толкова неща, които не зависят от мен и които въпреки това ще окажат влияние върху живота му. Освен това имайте предвид, че мога да родя момиче, не момче! — Протегна ръка и помилва косата му.

— Нека бъде Божията воля, скъпа! — усмихна се Вулфгар. — Ще създадем цяла династия, обещавам ти. Ако е момиче, много бих искал да прилича на теб. Дъщеря ни със сигурност ще замае главите на всички мъже, както ти замая моята. — Обърна глава и целуна свивката на лакътя ѝ. — Ти преобърна живота ми с главата надолу. Хиляди пъти си бях повтарял, че няма да допусна обвързване с брачни клетви, а ти ме накара да го сторя. Направо умирах от страх да не те загубя. Бях скъперник, а ти беше достатъчно умна и не искаше нищо от мен. И внезапно осъзнах, че съм готов да рискувам живота си, за да задоволя

желанията ти. — Усмихна се с тъга и додаде: — Вече се отказах да устройвам живота си според определени принципи. Имам ти доверие, скъпа. Ти ще ми покажеш правилния път и няма да се възползваш прекалено много от безпомощността ми.

— Не бива да говорите така, Вулфгар — отвърна укорително Айслин. — Откога страшният нормански рицар се страхува от бедното саксонско момиче и го оставя да прави с него, каквото си иска? Не се подигравайте с мен! — Приведе се с мила усмивка над лицето му и натежалите гърди се опряха в неговите. Очите ѝ обаче останаха сериозни.

— Помисли все пак — може би детето, което скоро ще се появи на бял свят, все пак е дете на любовта? — попита тихо тя. — Знаеш ли как копнея да почувствам силната ти прегръдка? Знаеш ли, че с радост следвам пътя ти? Знаеш ли каква власт имаш над мен? Дори когато се съпротивлявам, дълбоко в себе си копнея за теб...

Сивите очи на Вулфгар бяха впити в нейните. Гласът му прозвуча също така сериозно:

— Сега това не е важно. Забрави съмненията си и се радвай на любовта ни. — В гласа му се промъкна нежна ирония: — Но сега е крайно време да ставам. Иначе пак ще те принудя да сториш нещо против волята си...

Айслин весело се засмя и се освободи от прегръдката му.

— Против моята воля? Не, сега не е така. Бих казала дори, че опасността за теб е много по-голяма...

Вулфгар скочи от леглото и през смях започна да се облича. Когато излезе от стаята, тананикаше весела норманска песничка.

Болсгар и Суейн вече седяха до масата и предпазливо се отместиха да му сторят място. Рицарят невъзмутимо се намести между двамата и подчертано опипа огромната подутина на брадата си.

— Струва ми се, че тази нощ някоя млада красавица ме е целувала с буйна страст — отбеляза сухо той. — Или ме е ударила ръката на безсилен старик?

Болсгар приглушено се изсмя.

— Безсилен старик, ами! Така ви тресна, че не успяхте да ни кажете дори лека нощ!

— Омръзна ми да се занимавам със стареещи рицари — въздъхна тежко Вулфгар. — Някога, преди много години ме

възпитаваха с твърда ръка и не допускаха да сторя или да кажа нещо против волята им. Междувременно е пострадала не само силата на духа им, а преди всичко бедните им тела...

— Искаш ли да си премерим силите? Жалкият старик ей сега ще ти строши кокалите — озъби се Суейн. — Снощи трябваше да внимавам много, за да не изкривя красивото ти личице, голобради младежо!

— Езикът ви е по-страшен от мускулите, Суейн — изсмя се Вулфгар. — Но нека не се караме повече. Юмрукът ви улучи целта си и ви благодаря за поучението. Нямах никакво основание да обиждам по този начин дамата на сърцето си. Моля ви да забравите безумието ми!

Болсгар размени смаян поглед със Суейн и двамата усърдно закимаха с глави. После вдигнаха чашите с бира и мълчаливо пиха за възстановеното единство.

Вулфгар остави чашата на масата и в този миг забеляза предпазливо слизащата по стълбите Айслин. Скочи от стола си и побърза да я придружи до масата.

Айслин се опита да се отпусне в стола си, ала тъпата болка, която от сутринта притискаше утробата ѝ, едва не я накара да загуби съзнание. Пое дълбоко въздух и лицето ѝ посивя. Вулфгар я наблюдаваше със страх. Младата жена възвърна част от силите си, кимна с глава и посегна към ръката му.

— Отведете ме в спалнята, моля ви. Страх ме е, че няма да се справя сама.

Вулфгар скочи и я вдигна на ръце. Понесе я по стълбата и залата се огласи от резкия му глас:

— Веднага повикайте Мидред. Времето настъпи!

Настана истински хаос. Слугите се разтичаха насам-натат. Вулфгар блъсна вратата с крак и внимателно положи в леглото младата си съпруга. Коленичи до нея и впи тревожен поглед в лицето ѝ.

Айслин неволно се запита дали е загрижен за състоянието ѝ или и сега се измъчва от въпроса за бащата на детето. Посегна утешително към ръката му и я притисна до бузата си, трогната от изписаната по лицето му безпомощност.

Тялото ѝ се разтърси от нова, още по-страшна болка. Ръката ѝ отчаяно се вкопчи в неговата и Вулфгар усети, че се облива в пот.

Смелият воин, който възприемаше раните и болката като нещо напълно в реда на нещата, сега едва не загуби сваят. Не можеше да понесе гледката на нежното женско тяло, мятало се като обезумяло по леглото.

— Няма нищо, милейди, не се безпокойте — прозвуча откъм вратата бодрият глас на Мидред. Жената побърза да пристъпи към леглото и настойчиво продължи: — Пестете силите си за по-късно, тогава ще са ви много по-необходими. Както виждам, малкият лорд ще ви създаде много работа. Все пак природата е милостива и ни дава почивки между болките. Отпуснете се сега. Казвам ви, че всичко ще бъде наред.

Мидред окуражително изглежда родилката и Айслин побърза да изпълни указанията ѝ. Дишането ѝ стана по-равномерно. Лицето на Вулфгар напълно беше загубило цвета си. Мидред не можа да понесе мъката му и съчувствено промълви:

— Ако обичате, милорд, погрижете се да повикат Хлин. Нужна ми е помощта ѝ. Обещавам ви да се грижа добре за милейди. — Видя, че огънят е угаснал, и добави: — Кажете на Хам и Санхърст да донесат дърва и да напълнят големия котел с вода.

Така успя да прогони норманина от леглото на Айслин, но не ѝ се удаде да го отдалечи долу в залата. Вулфгар остана на прага и продължи да се взира със страх в наобиколилите Айслин жени. От време на време улавяше насочената към него усмивка и сърцето му се свиваше от болка. Дори в най-страшните мигове Айслин не преставаше да мисли за него...

Минаха часове. Страхове на Вулфгар станаха непоносими. Ала Мидред и Хлин бяха заети около родилката и нямаха време да отговарят на плахите му въпроси. Най-много го измъчваше представата, че от утробата на прекрасната светла Айслин ще изскочи чернокоса и с тъмна кожа бебе и по този начин целият свят ще разбере кой е баща му. После си каза, че е глупак. Какво значение имаше това в сравнение с факта, че любимата му може да не преживее тежкото раждане! Припомни си месеците, преживени заедно, щастливите мигове на взаимно удовлетворение. Нима на всичко това ще бъде сложен край? Тъмни облаци забулиха челото му и гърлото му пресъхна. Треперещ от потискащата неизвестност, изскочи от спалнята и се втурна към обора.

Хън изплашено изпръхтя, когато господарят метна седлото на гърба му. Без да му обръща внимание, Вулфгар немилостиво напъха юздата в устата му и се метна на гърба му. Препусна като луд, без цел и посока, докато телесното изтощеше прогони мъчителните мисли от съзнанието му.

Най-после спря коня на нисък хълм край новостроящия се замък. Хън едва си поемаше дъх. Вулфгар обходи с поглед яките крепостни стени, които растяха с всеки изминат ден. Дори сега, когато вече се смрачаваше, работата не спираше. Непрекъснато се учудваше на усърдието на местните жители. Всички работеха, без да мърморят, защото много добре знаеха, че зад стените ги очаква сигурна защита.

Хвърли замислен поглед към главната кула на замъка, която сякаш пробиваше небесния свод, и се замисли за бъдещия си живот с Айслин сред стените ѝ. Тя щеше да бъде довършена последна. Ала щяха да я направят непревземаема за неприятеля. Само срещу смъртта си оставаше безсилна...

Страхът отново посегна към сърцето му. Дано не се наложи да живее съвсем сам сред онези стени. Метна се отново на седлото и неспокойно подкара Хън към границите на владенията си.

Неговата земя!

Тази гледка винаги караше сърцето му да бие по-силно. Много важно какво ще му роди Айслин, копеле или собствено дете! Той щеше да го признае и да му остави в наследство цялата тази земя. Тази мисъл му донесе странна утеха. Даде му и сила да поеме върху плещите си тежкия товар, който го очакваше.

Хън тръгна по-бавно и скоро се озоваха пред стените на Даркенвалд. Бяха обиколили в див галоп цялото имение и вече се завръщаха у дома.

Вулфгар видя, че вече палят факлите в залата, но остана навън. Облегна се на стария дъб и прекара под клоните му топлата лятна нощ.

Вече се зазоряваше, когато се събуди от пронизителен писък. По гърба му пролазиха студени тръпки. Айслин ли викаше така? Известно време не се чу нищо, после из въздуха се понесоха странни за ухото на война звуци. Плачът на новороденото беше силен и настойчив. Вулфгар не смееше да мръдне. Видя, че Майда се измъкна през портата и със ситни крачки пое към хижата си. Подобни на сенки човешки фигури се заеха с обичайните си задължения. Вулфгар най-

сетне се надигна и поведе Хън към обора. После с тежки крачки се запъти към залата. Изкачи стълбите и внимателно откряна вратата. Видя седналата край огъня Мидред, която нежно полюляваше в ръцете си новия гражданин на земята. Очите му се отместиха към леглото и едва различиха свитата под завивките Айслин. С огромно облекчение забеляза, че гърдите ѝ равномерно се вдигат и отпускат. Слава богу, спеше...

Пристъпи на пръсти към Мидред. Жената отметна ослепително белите ленени пелени и вдигна насреца му новороденото бебе. Момче със сбръчкано като на старец зачервено личице. Над челцето му се виеше пламтящо червен кичур.

Вулфгар меланхолично се усмихна и прокара ръка по пепелнорусите си коси. Е, можеше да бъде и много по-лошо...

Обърна се и застана пред постелята на Айслин. Приведе се над нея и забеляза, че очите ѝ са отворени. Прониза го изпитателен поглед. Седна на края на леглото и нежно притисна малката ѝ ръка между могъщите си лапи. Айслин нежно се усмихна насреца му. Изглеждаше бледа и изтощена. Усилието да извади на бял свят малкото същество беше оставило забележими следи по лицето ѝ. Ала беше превъзмогнала болката и цялото ѝ същество излъчваше спокойно удовлетворение, което се пренесе и върху Вулфгар и го изпълни с гордост. Ето каква жена имаше! Винаги можеше да разчита на нея, независимо от трудностите на живота.

Приведе се и с непозната досега нежност целуна челото ѝ. Сякаш молеше за прошка. Изправи се и Айслин с въздишка затвори отново очи. Копнееше да го види и след като това стана, измъченото тяло настойчиво поиска своето. Вулфгар докосна меките ѝ устни със своите и тихо напусна стаята.

Запъти се към обора и се изтегна в ухаещото сено край Хън. Верният му другар недоволно изпръхтя. Но Вулфгар не се разсърди и с усмивка промълви:

— Не ставай лош, Хън! Само една нощ ще преспя до теб!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Новороденото получи името Брюс. Айслин много му се радваше, защото беше будно и весело дете. Щом огладнееше, надаваше силен вик и майката бързаше да го постави на гърдите си.

Съмненията на Вулфгар така и не се разсеяха. Защото косичката на бебето си оставаше златночервена, което още повече подчертаваше тъмносините очи под нея.

Майда присъстваше на раждането, но после дълго време не се появи в залата. Ала винаги когато Айслин излизаше с малкия, старата жена ги придружаваше като сянка. Иначе влизаше в залата само когато Айслин или Вулфгар изрично я поканеха. Обикновено клечеше на прага и не изпускаше бебето от очи. В такива моменти изражението ѝ ставаше замислено и изглеждаше почти разумно. Очевидно в съзнанието ѝ се връщаха спомените от времето, когато майката на това дете беше малко момиченце и си играеше под покрива на голямата зала.

Айслин гледаше майка си и в сърцето ѝ се промъкваше плаха надежда, че щастливите спомени и веселото гукане на детето постепенно ще я накарат да забрави ужасите на норманското нашествие и духът ѝ ще се върне отново в настоящето.

Дългите, топли летни дни отиваха към края си и септемврийските нощи ставаха все по-хладни. Хората с радост гледаха богатата жътва. Вулфгар заповяда момчетата от селото да гонят дивеча от полето и с камъни и прашки да държат птиците по-далеч. Керуик обикаляше нивите до късно вечерта и записваше в книгите си очакваните добиви.

Мелничните камъни в Даркенвалд се въртяха от сутрин до вечер, подкарвани от волове, които пристъпваха равномерно в широк кръг. Идваха много мъже от околните села, за да се снабдят с инструменти и разни занаятчийски пособия и ковачът Гевин не можеше да вдигне глава от работа. Късните плодове зрееха на топлото есенно слънце. Складовете и навесите бяха препълнени с богат плод. Всички бързаха

да се запасят с изсушено и опушено месо, а от таваните на избите висяха огромни салами. Лордът получаваше своята част от всичко и хладните каменни помещения под залата скоро се препълниха със зимнина. Момичетата събираха грозде и всякакви плодове и скоро младото вино зашумя в бъчвите. Събраха меда от кошерите и го напълниха в глинени гърнета, покрити с тънък пласт восък. Останалият се преработваше на свещи. В залата винаги се намираше работа. Навсякъде миришеше на прясна кръв, защото животните, които не изглеждаха подходящи за разплод, се убиваха. Когато започваха да щавят кожата, се разнасяше миризмата на танин. Пригодената за опушване стая не знаеше почивка. Жените неуморно соляха и опушваха месо.

Хайлан скоро блесна с познанията си в този вид дейност и не се спираше от сутрин до вечер. Затова се радваше, че момчето й се е сдобило с верен приятел в лицето на грамадния Суейн. Викингът го учеше на всичко, което е необходимо за един мъж. Запознаваше го с навиците на дивите гъски и всички останали птици и момчето скоро се научи да стреля само когато наистина си струваше да изхабиш стрела. Показва му пътеките и водопоя на животните и го научи да поставя примки и капани, с които да лови вълци и лисици. Скоро Майлс можеше и без чужда помощ да изкормва убитите от него животни, а майка му се радваше на топлите кожи, които момчето носеше в къщи.

Листата на дърветата се оцветяваха във всички нюанси на червеното и кафявото. По това време настъпи и първият лют студ. През деня Суейн трябваше да замине с поръчение за Крейгън и Майлс не знаеше какво да прави сам. Накрая тръгна да обходи примките и капаните, за да провери хванало ли се е нещо. Гоуейн го видя да изчезва по пътеката към блатото. Хайлан се сети за сина си, едва когато всички седнаха да обядват.

Потърси го в оборите и когато й обясниха, че Суейн е заминал за Крейгън, ужасно се разтревожи. А като чу от устата на Гоуейн по какъв опасен път е поело момчето й, направо избухна в плач. Керуик скочи от масата и двамата с Гоуейн хукнаха към блатото. Земята замръзваше и следите едва личаха.

Въпреки това усилията им скоро се увенчаха с успех. Бързайки, Майлс беше попаднал в един от капаните, приготвен от Суейн за вълци

и лисици. Тежък клон го беше притиснал в ледената вода на потока. Момчето беше лежало часове, без да може да се освободи.

Когато го откриха, в слабичкото телце почти нямаше живот. Мъжете побързаха да го измъкнат от водата и едва различиха думите, които излизаха от напуканите синкавочерни устни:

— Подхлъзнах се, не съм виновен, сър Гоуейн...

Увиha го в топлите си наметки и го понесоха към хижата на Хайлан. Сложиха го близо до огъня и съблякоха мокрите му дрешки. Хайлан натрупа дърва в огнището и покри сина си с всички възможни завивки и кожи, но тялото му непрекъснато трепереше. Керуик реши да повика Айслин, но Хайлан страхливо го възпря.

— Не искам онази вещица! — изплака тя. — Ще убие детето ми със злия си поглед. Аз сама ще се погрижа за него.

Минаваха часове. Момчето се тресеше от висока температура. Очите блестяха страхливо, защото дишането му причиняваше непоносими болки. Ала Хайлан упорито настояваше, че няма да приеме помощта на Айслин.

Вече се смрачаваше, когато Суейн се върна от Крейгън и узна за нещастieto. Хукна като луд към хижата на Хайлан и загрижено коленичи до трескавото дете. Улови ръчичката му в голямата си лапа и се обърна към Гоуейн:

— Веднага доведете лейди Айслин!

— Не! Не позволявам! — избухна в плач Хайлан. — Тя омагьоса даже Вулфгар! Тя е вещица и не искам да пристъпва прага на дома ми!

— Не смейте да ругаете тази светица — изръмжа ядно Суейн. — Не ме интересува, че сърцето ви е пълно със злоба. Аз обичам това момче и виждам, че ще умре, ако не я повикаме. Затова отивам да я доведа и вие няма да ми попречите. Махайте се от пътя ми!

Айслин лежеше на пода пред огъня и си играеше с малкия Брюс. Вулфгар се беше отпуснал на голямото кресло и с нежност ги наблюдаваше. Жената лежеше по гръб и малкият се търкаляше отгоре ѝ с радостни викове. Силното тропане по вратата го уплаши. Айслин седна и успокояващо го притисна до гърдите си, докато Вулфгар покани късния гостенин.

На прага застана задъханият Суейн.

— Простете ми, лейди Айслин — изпъшка той, — ала малкият Майлс падна във водата и сега има треска. Не може да си поеме въздух. Страх ме е, че ако не дойдете, ще се случи най-лошото.

Айслин скочи на крака и умолително изгледа Вулфгар. Рицарят пое детето от ръцете ѝ.

— Погрижете се за малкия, Вулфгар. Не мога да го взема с мен. Ако заплаче, пратете да повикат Мидред.

Преди мъжът да се е опомнил, Айслин се уви в топла наметка, събра във вързоп лекарствата си и хукна навън след Суейн.

Вратата се затвори с трясък и Вулфгар страхливо изгледа малкото същество в ръцете си. Бебето любопитно посегна към връзките на ризата му и по лицето му се изписа задоволство. Норманинът предприе плах опит да го полюее в ръцете си, както беше виждал да прави Айслин, но малкият не се почувства добре на коравите гърди на баща си. Тихо хленчене го накара да спре. Мъжът въздъхна и внимателно се отпусна в големия стол. Брюс се почувства по-добре и отново се зае да изследва облеклото на баща си. Първо задърпа широките ръкави, после развърза връзките на долната риза.

Айслин отвори вратата на малката хижа и се озова лице в лице с Хайлан, която размахваше насреща ѝ запален хвойнов клон, с който се гонеха демоните. Без да ѝ обръща внимание, младата лейди я бутна настрани и се отпусна до леглото на болното момче. Хайлан посегна да я сграбчи за рамото, но втурналият се след нея Суейн с такава сила я дръпна, че тя се строполи на земята и остана да седи така с широко отворени от ужас очи.

Без да губи нито миг, Айслин събра няколко въглена в плосък съд и ги постави близо до главата на момчето. Изсипа отгоре им стомна с вряща вода и когато се надигна пара, прибави няколко сухи билки и гъста, белезникава паста от донесената фиола. Скоро хижата се изпълни с тежък аромат на билки, който дразнеше носа и очите. Айслин разбърка мед с няколко шипки жълт прах и допълни чашата с билковата смес. Повдигна внимателно главата на трескавото дете и изсипа в устата му няколко лъжици от приготвеното питие. Гъвкавите ѝ пръсти започнаха да масажират гърлото му, докато течността

премина през него. После отново положи момчето на възглавницата и охлади с влажни кърпи парещото челце.

Остана до постелята му цяла нощ. От време на време Майлс почваше да се мята неспокойно и тя веднага налагаше челото и гърдите му с влажни кърпи. Когато дишането му ставаше тежко и накъсано, натриваше шията и горната част на тялото му с донесения мехлем. На няколко пъти задряма от изтощение, но при най-малкото движение на пациента си скачаше и отново се заемаше с него.

На зазоряване Майлс отново се разтрепери и започна тежко да пъшка. Айслин нахвърля отгоре му нови завивки и кожи и нареди на Суейн да разпали още по-силно огъня. Лицето на детето пламна като огън, дишането му стана шумно и нередовно. Слабичките гърди конвулсивно се вдигаха и спускаха.

Хайлан, която не смееше да пристъпи по-близо, сплашена от заплашителните погледи на Суейн, коленичи и зашепна тиха молитва. Айслин също тайно се помоли Бог да ѝ помогне. Така измина още един мъчителен час.

Светлият ден блесна в капците на прозорците. Айслин се приведе над леглото на детето и ръцете ѝ побеляха от напрежение. На горната му устна се образува мокра ивица, по челото избиха ситни капчици пот. Айслин сложи ръка на гърдите му и усети лепкава влага. Скоро потта изби от всички пори на детското тяло. Постепенно лицето му възвърна цвета си. Дишането стана равномерно и скоро Майлс потъна в дълбок сън.

Айслин се надигна и започна да събира лекарствата и билките си. Хайлан не сваляше от нея зачервените си от безсъние очи. Треперещите устни мълвяха нещо несвързано.

— Майлс ще продължи да радва живота ви — промърмори с тон на крайно изтощение Айслин. — Аз ще се прибера и ще се опитам да поспя...

Излезе навън и неволно затвори очи, заслепена от яркото слънце. Суейн посегна към ръката ѝ и я поведе към господарския дом. Без да си кажат дума, двамата знаеха, че тази нощ е прибавила още един камък към дружбата, която ги свързваше завинаги.

Айслин внимателно откряна вратата и смаяно се вгледа в дълбоко заспалите Брюс и Вулфгар. Малкият беше заровил ръчичка в гъстата коса на баща си, крачетата му се опираха в мощното мъжко

рамо. Младата жена се разсъблече, захвърли небрежно дрехите си и уморено се отпусна в топлото легло. Когато прегърна малкото телце, Вулфгар стреснато скочи и посегна към детето. Айслин се усмихна, преливаща от нежност, после уморено се отпусна настрана и потъна в дълбок сън.

След около седмица Хайлан плахо пристъпи към Айслин, която тъкмо кърмеше сина си. В залата нямаше никой. Мъжете се занимаваха с обичайните си задължения, а жените приготвяха обяда.

— Милейди... — започна плахо Хайлан и смутено замлъкна. — Милейди — заговори отново, — най-после проумях, че съм била ужасно несправедлива към вас. Повярвах в коварните лъжи на друга жена и дълго ви смятах за вещица, която не заслужава щастията си. Правех какви ли не опити да ви отнема съпруга. — Отново спря и в очите ѝ се появиха сълзи. — Ще ми простите ли, милейди? Толкова съм ви задължена. Никога няма да успея да ви се отплатя, че спасихте момчето ми.

Айслин ѝ посочи стола до себе си и с благосклонна усмивка отговори:

— Всъщност няма какво да ви прощавам, Хайлан. Никоя от вашите интриги не успя да ми навреди. Нека от днес нататък се отнасяме добре една към друга. Да забравим миналото, Хайлан...

Младата вдовица усмихнато кимна и с възхищение се загледа в червенобузото момче, което жадно смучеше сладкото майчино мляко. Тъкмо щеше да заговори за Майлс, когато чу, че Вулфгар се връща от езда, и бързо се оттегли в кухнята.

Норманинът въпросително изглежда отдалечаващата се Хайлан и се обърна към Айслин:

— В ред ли е всичко, скъпа?

— Разбира се — отговори Айслин, трогната от загрижеността, изписана по лицето му. — Какво лошо би могло да се случи?

Мъжът се отпусна в голямото кресло и доволно протегна дългите си крака към огъня.

— Понякога ми се струва, че в тази зала често се чуват жестоки слова — заговори замислено той. — Гуинет отхвърля всеки опит за сближаване и непрекъснато ни създава ядове. Не мога да разбера защо

избягва да общува с нас и дни наред се заключва в спалнята си. Ако се постарее да прояви поне малко любезност, всички ще живеем мирно и тихо под покрива на дома си...

Айслин го погледна с любов.

— Днес май ви е ден за размишления, милорд. Обикновено не сте толкова загрижен за женските работи.

Мъжът впи очи в лицето ѝ, за пореден път осъзнал каква прекрасна съпруга има.

— Може би всичко идва оттам, че в последно време откривам у една жена много повече от розова гръд и добре закръглени бедра. — Усмихна се и нежно помилва крака ѝ. — Все пак, ако трябва да избирам между духа и тялото, няма да се колебая дълго...

Айслин избухна в смях. Горещата му уста се впи в тила ѝ и по тялото ѝ се разляха сладостни вълни.

— Детето... — прошепна с пресекващ дъх тя, ала устните му задушиха в зародиш възражението ѝ. Едва когато откъм вратата долетя силен тропот, двамата скочиха и побързаха да се отдръпнат един от друг. Айслин се изчерви и положи в люлката заспалото дете. Вулфгар застана пред огъня и протегна ръце към пламъците, сякаш му беше студено.

Появи се Болсгар, праметнал през рамо торба с пьдпъдъци, убити за утрешния празник. Весело ги поздрави и изчезна в кухнята, за да предаде улова си на Хайлан. Вулфгар мрачно се загледа подире му.

В последно време рядко оставаше насаме с Айслин. Или някъде имаха нужда от помощта му, или крепостните се нуждаеха от лечебните умения на жена му. А когато малкият не плачеше за майка си, непременно се явяваше човек с молба за някаква милост.

Така ли щеше да мине животът му — да я има винаги пред очите си и въпреки това никога вече да не може да върне интимното общуване, което по-рано означаваше толкова много за него? Това ли беше бракът? Трябваше ли да се примири, че детето заемаше първото място в сърцето ѝ? Той ли беше виновен, че страстта ѝ към него изглеждаше угаснала? Загледа се в пламъците и лицето му се помрачи. За щастие зимата вече чукаше на прага и нощите ставаха дълги и хладни. Бяха свършили добра работа и щяха да имат повече време един за друг. Жена му нямаше да се крие зад многобройните си

задължения. Във всеки случай той щеше да спази решението си никога вече да не я взема насила.

Айслин вдигна очи и видя застаналата на прага Майда. Старата плахо надзърташе през откренатата врата. Младата жена с радост отбеляза, че майка ѝ е грижливо измита и сресана, а роклята ѝ е чиста и спретната. Внучето постепенно изтръгваше съмнението ѝ от мрачните дълбини на лудостта и я караше да забравя безумните планове за отмъщение.

Айслин махна с ръка и я покани да влезе. Майда хвърли страхлив поглед към Вулфгар и коленичи до бебешката люлка. Не искаше да бие на очи. Норманинът не ѝ обърна внимание. Беше впил очи в гърба на дъщерята, която тъкмо прекосяваше залата, за да се посъветва с Хайлан относно подготовката за утрешния пир.

Богатата жътва щеше да бъде отпразнувана с много радост и веселие. Около обед рицарите и дамите им щяха да отидат на лов за диви свине — събитие, което всички очакваха с особено нетърпение.

Вулфгар продължи да стои до огъня, потънал в мислите си. Скоро в залата шумно нахлуха рицарите и стрелците. Суейн побърза да напълни рога с прясна бира и другите весело последваха примера му. Болсгар също не закъсня да се появи и всички вдигнаха чаши за утрешния празник. Вулфгар също трябваше да се присъедини въпреки мрачното си настроение.

Айслин се качи да си легне и дълго не можа да заспи в самотното легло. Не разбираше защо Вулфгар не се прибира. Нима не копнееше за близостта ѝ?

Когато най-сетне задряма, Брюс се разплака и я откъсна от съня. Тя отвори очи и с изненада отбеляза, че Вулфгар е станал и се облича. Както винаги, погледът ѝ се плъзна с възхищение по мускулестата му фигура. Малкият нададе жален вой. Време му беше да закуси. Айслин бързо метна нещо на гърба си и седна пред огъня да го накърми. Вдигна очи, сякаш опарена от погледа на Вулфгар, и с нежна ирония попита:

— Май сте се върнали към старите времена, милорд? Толкова вкусна ли беше бирата снощи? Първи петли вече бяха пропели, когато благоволихте да си легнете...

Мъжът отговори на усмивката ѝ.

— Простете, скъпа, но втори петли също бяха пропели. Едва успях да положа на възглавницата замаяната си глава. Но ви моля да проявите снизхождение. Рицарите ми са виновни, защото просто не ме пускаха да си отида. Цяла нощ разказвах истории за героичните си дела и непрекъснато пълнеха рога ми, дори когато не го бях изпразнил докрай. Не съм виновен за нищо...

— И сега отивате на лов? — попита с въздишка Айслин.

Откъм залата долитаха какви ли не шумове и тя отлично знаеше, че рицарите ей сега ще се качат да го повикат. Вулфгар я погледна и с мрачно изражение на лицето целуна челото ѝ. После нахлузи кожения жакет и хукна надолу по стълбите.

Айслин скоро го последва и се озова в същинска лудница. Високи смехове и радостни викове проглушиха ушите ѝ. Малкият Брюс потрепери и се притисна до гърдите ѝ. Тя разстла кожата му в един ъгъл и скоро малкият лорд заследи движенията на мъжете с нарастващо вълнение.

Вулфгар беше застанал до един от рицарите си, обкръжен от няколко търговци. Сключваха се какви ли не облози: кой кон ще бъде най-бърз, кой ще забележи първия глиган, кой — най-големия? И кой пръв ще хукне да бяга?

С гневни проклетия няколко мъже се опитваха да се отбраняват срещу атаките на голямо ловно куче, което най-после се оттегли с проточен вой и увиснала опашка. Скоро гръмкият глас на лорда надвика адския шум:

— Кой отговаря за кучетата? Как им позволихте да се разхождат свободно и да късат панталоните на гостите ни? Къде е Керуик? Нали е кастелан на замъка!

Младежът пристъпи пред господаря си, целият изчервен.

— Какво има, милорд?

Вулфгар сложи ръка на рамото му и гневът му сякаш се изпари. В гласа му прозвуча весела подигравка:

— Всички знаем, добри ми Керуик, колко сте привързан към кучетата ни. Затова предлагам да ви обявим за техен водач. Вярвате ли, че сте дорасли за тази чест?

— Разбира се, милорд — гласеше облекченият отговор. — Впрочем, имам още някои сметки за уреждане с тях. Къде е камшикът?

Хам изтича да му го подаде и Керуик доволно го размаха над главата си.

— Я да видя! Онзи помияр с червената козина май се облажи добре с прасеца ми. Обещавам ви, че днес ще тича пред всички, милорд, иначе камшикът ще плющи по гърба му.

— Разбрахме се, значи — изсмя се Вулфгар и одобрително потупа по гърба младия саксонец. — Първо ги изкарайте навън и накарайте да ги вържат. И не им давайте да ядат! Не бива да се влачат след плячката с пълни стомаси.

Мъжете избухнаха в смях и отново надигнаха чашите си. В този миг Болсар се закашля и изненадано опули очи. Всички последваха погледа му и видяха слизащата по стълбите Гуинет, облечена в ловни одежди.

Жената се присъедини към групата около огъня и пренебрежително изгледа Айслин и детето. После надменно се обърна към Керуик:

— Ако не ви създавам излишни трудности, ще ви помоля да ми оседлаете кон.

Младежът почтително кимна и излезе навън. Болсар пристъпи напред и подигравателно се поклони пред дъщеря си.

— Милейди благоволява да се присъедини към простия народ, така ли?

— Надявам се да не ви преча, скъпи татко. Ала не мога да се лиша от това приятно разнообразие. От седмици играя ролята на слугиня и е време да се поупражнявам отново в по-благородни дейности.

Утрото напредваше. Навсякъде се правеха последни приготовления за лова и предстоящия пир. Когато останаха само няколко минути до тръгване, Айслин се качи в спалнята да накърми сина си. Остави го под опеката на Хлин и отново изтича долу.

Присъедини се към групата, облечена в дълга жълто-кафява пола за езда. Повечето гости се хранеха на крак, тъй като в залата просто нямаше място за толкова много столове. Навън се разнасяха веселите напеви на група странстващи певци, обкръжени от жителите на градчето. Скоро ратаите доведоха конете и Гуинет разочаровано се намръщи. Керуик беше избрал за нея малката кафява кобила, която беше отвела Айслин в Лондон. Животното беше послушно и

издръжливо, ала не можеше да се сравни с дългокраката и гъвкава петниста кобила на Айслин, която танцуваше под юздите на господарката си.

Когато потеглиха към гората, общото напрежение се предаде и на ловните кучета. Всяко искаше да се втурне първо по следата и Керуик едва ги удържаше.

Денят беше прекрасен и всички му се радваха, с изключение на Гуинет. Айслин не изоставаше от Вулфгар и звънкият ѝ смях често огласяше околността. Мъжът често запяваше някоя от неприличните си песнички и младата му съпруга затискаше ушите си с престорен ужас. Гуинет седеше на седлото с високо вдигната глава и ядно стискаше юздите. Бедната малка кобила непрекъснато отмяташе глава назад, защото ремъкът се забиваше болезнено в челюстите ѝ.

Пресякоха полето и се изкачиха на първия хълм. В края на гората се бяха скупчили цяла дузина диви свине, пазени от няколко едри глигана. Керуик скочи от коня и светкавично развърза кучетата. Глутницата залая и презглава се хвърли напред. Ловните песове знаеха задачата си: да подгонят грамадните, коварни животни, да ги изтощят и накрая да ги задържат, докато пристигнат рицарите.

Щом стадото биваше обкръжено, ловците слизаха от конете и тръгнаха напред, въоръжени с къси копия. Дългото оръжие щеше само да им пречи, защото битката често ставаше сред гъстите горски храсталаци. На около педя от острието на копието беше поставена напречна тояга, която пречеше на раненото животно да ухапе ръката, държаща оръжието.

Когато ловците препуснаха след глутницата кучета, Айслин и Гуинет изостанаха назад. Айслин задържаше кобилата си, защото не искаше да се излага на голямото напрежение. Въпреки ядните проклетия и ударите с камшик, Гуинет така и не успя да принуди малката кобила да препуска по-бързо. Едва когато Айслин препусна редом с нея, животното сякаш се успокои. Ездачката му отпусна ръка, за да не се излага пред Айслин, и двете мълчаливо продължиха пътя си.

Най-после Айслин, която отлично помнеше размишленията на Вулфгар, направи опит да поведе разговор.

— Какъв прекрасен ден — промълви тя и вдъхна дълбоко аромата на природата. Очите ѝ се опиваха от прекрасните цветове на

есенните листа.

— Хубав ден, глупости! — изръмжа презрително Гуинет. — Да, ако имах по-добър кон!

Айслин се усмихна и иронично отговори:

— С удоволствие бих ви предоставила своя, но вече свикнах с него и много бих желала да остане жив и здрав.

Гуинет злобно изкриви лице.

— Винаги успявате да обърнете нещата в своя полза, особено когато наблизко има мъже. Ако някой път загубите, веднага си го връщате двойно.

Усмивката не слизаше от лицето на Айслин.

— В някои случаи печеля десеторно или дори стократно повече. Само си припомнете какво стана с Рейнър...

Гуинет побесня от гняв. Гласът ѝ ядно трепереше.

— Внимавай, саксонска мръснице! Не смей да омърсяваш с устата си това име!

Вдигна камшика и изплющя към лицето на Айслин. Младата жена едва успя да се отдръпне и ударът се стовари върху гърба на петнистата кобила. Животното се стресна и отскочи назад. Краката му се заплетоха в ниските храсти и един трън се заби в хълбока му. Кобилата изцвили от болка и се изправи на задните си крака. Юздите се изплъзнаха от ръцете на Айслин.

Задните копита не можаха да се задържат на хлъзгавата почва. Изплашеното животно зарита с крака, после отново се надигна и хвърли ездачката от седлото. Айслин се удари тежко в твърдата земя и пред очите ѝ причерня. Когато отвори очи, видя надвесената над нея заплашителна сянка. Прозвуча подигравателен смях и Гуинет доволно заби шпори в хълбоците на кобилата си.

Мина доста време, преди Айслин да възвърне силите си. Надигна се и изплака от непоносима болка в дясното бедро. Опипа внимателно крака си и с облекчение установи, че няма счупена кост. Пропълзя към полянката и с последни усилия се изправи на крака. Кобилата стоеше на пътеката със свободно висящи юзди. Айслин бавно се приближи, но изплашеното животно отскочи назад. Заговори му с тих, нежен глас и постепенно петнистата се успокои. Ала когато протегна ръка към юздите, от храстите изскочи грамаден глиган и ужасената кобила се понесе напред като вятър.

Едрото животно изпръхтя и с ръмжене пое по прясната следа. Сякаш усети страха и безпомощността на човешкото същество пред себе си. Малките му очички заплашително просветнаха. Разголи кривите си бивни и Айслин едва не изпищя. Огледа се отчаяно, защото знаеше, че няма да стигне далеч с навехнатия крак.

Видя близкия дъб и закуцука към него с надеждата да достигне най-долния му клон. Тежката пола се удряше в краката ѝ. Глиганът я последва. Младата жена стисна зъби и посегна към спасителния клон. Ала изплака от болка и рухна до корена на дървото.

Превърналият се в ловец глиган също спря. Зарови бивни в замръзналата земя и заплашително заръмжа. Копитата му отхвърляха големи парчета с мъх и трева. После отново вдигна нос и трмаво пристъпи напред. Обзета от смъртен страх, Айслин си представи как по тялото ѝ ще зейнат страшни рани и си каза, че няма с какво да се защити от острите бивни.

Знаеше, че стъблото не ѝ предлага достатъчно защита. Ужасният глиган беше само на десетина стъпки от нея, когато зад гърба ѝ се чу шум. Айслин предпазливо обърна глава и с облекчение видя скрития в храстите Вулфгар. Тихият му глас настойчиво зашепна:

— Не мърдай, ако ти е мил животът! И нито звук, чуваш ли!

Глиганът също надуши новодошлия. Разкрачи се и заплашително размаха глава. Вулфгар светкавично се плъзна към Айслин, въоръжен с късото ловно копие. Нападателят остана неподвижен, докато лекото движение на Айслин не го накара отново да обърне глава в посока към нея. Копитата му ядно се зариха в земята.

— Не мърдай, Айслин! — повтори заклинателно Вулфгар. — Не се движи!

Пропълзля покрай нея и се озова на хвърлей копие от глигана. Коленичи и насочи оръжието си към главата му. Стисна го с две ръце и устреми цялата тежест в раменете си. Глиганът сърдито изръмжа и отстъпи крачка назад.

Предните му копита отново започнаха да ровят замръзналата земя. Внезапно задните крака се опряха здраво в каменистата почва, главата се сведе надолу и животното се хвърли напред. Вулфгар нададе пронизителен боен вик и запрати копието право в муцуната му. В последния момент успя леко да измени посоката му и острият връх се заби дълбоко в гърдите на глигана.

Напречната щанга едва не се счупи под мощния напор на раненото животно. Вулфгар с големи усилия задържа оръжието в ръцете си. Завъртя копието в раната, стараейки се да остане далеч от побеснелия от болка глиган. Беше на края на силите си, когато най-последен кръвта бликна като фонтан и напои горската почва. С последен напън глиганът се хвърли напред и се стовари тежко на земята.

Норманинът отпусна копието и опря ръце на тревата, за да си поеме дъх. Едва след няколко секунди се обърна към Айслин, която полагаше всички усилия, за да се изправи, опирайки се на дървото. Навехнатият крак не можа да издържи тежестта на тялото ѝ и младата жена със стон се отпусна на земята.

Вулфгар разтревожено скочи и побърза да ѝ се притече на помощ.

— Глиганът ли ви нападна, мила? Ранена ли сте? Къде?

— Не, Вулфгар — усмихна се насреца му тя. — Паднах от коня си. Заплетете се в тръните и ме хвърли от седлото. Кракът ми е ранен, но няма нищо счупено.

Ръцете му вдигнаха тежката пола и разголиха раната на бедрото. Пръстите му внимателно опипаха отока. Погледът му се насочи към лицето ѝ и се усмихна на ясният отговор, просиял от виолетово-сините очи. Айслин обви с ръка врата му и го привлече към себе си. Устните им се срещнаха в безкрайна целувка.

Вулфгар я вдигна на ръце и внимателно я понесе към топлата постеля от листа в края на полянката. Съединиха телата и душите си, забравили за раната.

Слънцето вече приближаваше хоризонта, когато в далечината прозвучаха разтревожени викове. Клонките се чупеха с трясък под тежките конски копита. Скоро на полянката изскочиха Гоуейн и Суейн, пробивайки си с мъка път през гъстия храсталак. Забелязаха двамата влюбени и спряха като заковани. Меката постеля от листа изглеждаше нарочно създадена за тях.

Вулфгар невъзмутимо се надигна на лакът.

— Накъде сте се запътили, уважаеми? Кой глиган ви доведе насам?

Гоуейн порумения от смущение.

— Простете, милорд — промълви задавено той. — Намерихме кобилата на лейди Айслин и си помислихме, че се е случило

нещастие...

Отново се чу шум и от храстите излезе Гуинет. Насочи мрачен поглед към прегърнатата двойка, после безмълвно се отдалечи.

— Нищо ми няма — засмя се весело Айслин. — Конят ме хвърли от седлото, но Вулфгар скоро ме намери и досега си... почивахме.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Скоро и последните плодове бяха обрани. Хладните октомврийски нощи попариха блестящите есенни цветове на листата и природата навлече тъмна дреха.

След деня на лова Гуинет се отнасяше към Айслин с изненадваща сдържаност. Понякога можеше да се нарече дори любезна.

Керуик и Хайлан бяха станали популярни личности в малкото градче. Не можеха да си проговорят, без да се скарат. Спореха безкрайно за дреболии, за голяма радост на децата, които ходеха след тях и с удоволствие им подражаваха. Хайлан се прослави с готварското си изкуство и получи правото да се разпорежда с хранителните запаси и да определя седмичното меню.

Айслин много се радваше, че майка ѝ вече ходи винаги чиста и спретнато облечена. Когато Вулфгар не беше наблизо, тя сядаше при внучето си и започваха безкрайни игри. Всеки ден му носеше малки подаръци, направени от парчета плат. Когато Айслин го кърмеше, Майда се взираше в гърдата ѝ с истинска нежност. Все още не проговаряше нито дума. Ала от ден на ден все повече заприличваше на бившата господарка на Даркенвалд.

Момченцето беше наследило светлата кожа на Айслин. Косичката му си остана златночервена. Единствената грижа на младата лейди през тези дни беше поведението на Вулфгар. Съпругът ѝ очевийно избягваше детето и сякаш гледаше на него като на необходимо зло. Айслин съсредоточи цялата си любов върху детето и то се развиваше великолепно.

Валовете на крепостта бяха пред завършване. Ала работата по главната наблюдателна кула напредваше бавно. Докарването на грамадните гранитни блокове от каменоломната изискваше големи усилия, обработването им също. Нужни бяха много силни коне и дълги въжета, с които да ги овързват.

В началото на ноември се появи пратеник и донесените от него известия помрачиха челото на Вулфгар. Въстаналите фландърци се съюзили с непокорните английски лордове от Дувър и Кент. Чуждите войски слезли край скалите на Дувър и тръгнаха срещу града, държан от армията на Вилхелм. От своя страна новият английски крал повел войската си от Нормандия към север и проникнал дълбоко във Фландрия, за да унищожи въстанието в зародиша му. За нещастие претендентът Едгар успял да избяга в Шотландия и насъсквал владетелите ѝ срещу Вилхелм.

Откъснати от войската фламандски войници бродели из Южна Англия и грабели всичко по пътя си като отмъщение за поражението си. Вилхелм нямал никаква възможност да се притече на помощ на заплашените си васали. Затова кралят молеше Вулфгар да спре нашествениците и да отреже обратния път към крайбрежието.

Вулфгар веднага се зае да огледа владенията си. В сегашното си състояние крепостната стена предлагаше достатъчно защита. Ала строителството на кулата трябваше временно да бъде прекратено, тъй като щяха да имат нужда от всяка работна ръка. Хранителните припаси от разположените наоколо ферми щяха да бъдат прибрани зад дебелите стени, за да не паднат в ръцете на неприятеля. Стадата овце, кози, крави и свине бяха събрани близо до замъка, всички изби и хамбари бяха опразнени. Наредиха храните в огромните складове по продължение на вътрешната крепостна стена и под недовършената главна кула. Крейгън, който нямаше да устои на неприятелско нападение, също трябваше да прехвърли запасите си в Даркенвалд. Жителите му щяха да намерят защита в новата крепост.

Вулфгар и рицарите му непрекъснато обикаляха границите на земите си. Местните жители създадоха гарнизон под командването на Болсгар и Бюфон. Засега главната му задача беше да складира хранителните припаси.

Жителите на Крейгън пристигаха в Даркенвалд с всевъзможни каруци, коне и мулета, натоварени с хранителни припаси. Керуик грижливо отбелязваше имуществото им в книгите си и го разпределяше в избите и складовете. Хората от околните ферми също потърсиха спасение зад здравите стени на новата крепост.

Жените бяха изпратени в блатото да насекат върбови и тисови клонки, от които се правеха стрели и копия. Гевин и синовете му

денонощно чукаха, за да приготвят острия. Десетина мъже по цял ден ги привързваха към стрелите и копията. Изработиха множество нови лъкове и дълги мечове, така че всеки да има под ръка някакво оръжие. В големи ведра довлякоха от блатото черна, воняща тиня. Поставиха ведрата на определените места зад стената. При атака срещу крепостта щяха да ги подпалят и да ги излеят върху нападателите.

Айслин се погрижи тъкачните станове в Даркенвалд да работят денонощно. Всички платна, изтъкани от усърдните женски ръце, се прибираха на сигурно място в недовършената кула. Керуик пресметна, че запасите са достатъчни да изхранят населението на Даркенвалд и Крейгън през цялата зима.

Неприятелят не захъсна да се появи. Един ден откъм Крейгън се издигна облак гъст черен дим. Вулфгар и рицарите му веднага скочиха на конете и тръгнаха да търсят подпалвачите. Недалеч от Даркенвалд ги пресрещнаха бегълци, които едва сега търсеха убежище в новата крепост. Вулфгар узна, че на разсъмване градът е бил нападат от малка група рицари и стрелци, които разрушавали безмилостно къщите и трошали имуществото им. Малкото защитници били избити и градът бил подпален. Останалите живи с ужас разказваха за обзетите от сляпа разрушителна ярост нападатели.

Брат Дънлей, който се влачеше в края на колоната от бежанци, теглеше след себе си ръчна количка, натоварена с църковната утвар. Монахът изтри потта от челото си и уморено вдигна поглед.

— Изгориха църквата ми — изпъшка той. — Не спряха дори пред Божия дом! Даже и викингите са по-милостиви от тях! Нахлуха в града и разрушиха всичко, което попадеше пред очите им.

Вулфгар замислено втренчи очи в хоризонта.

— Жалко за църквата, отче, но сега задачата ни е да оцелеем! Препоръчвам ви да отслужвате божествена служба в старата зала на Даркенвалд. Там е най-доброто място. И се молете за победа!

Монахът измърмори няколко благодарствени слова и продължи напред с количката си. Вулфгар нареди на Милбърн и няколко от хората му да придружат бежанците до Даркенвалд.

Скоро малкият отряд влезе в Крейгън. От процъфтяващото градче бяха останали овъглени руини. Между тях лежаха няколко мъртви тела. Вулфгар неволно си припомни един друг ден и поле, обсипано с мъртъвци. Погледът му се помрачи и сърцето му се

вкамени в желязна решителност. Нямахте да допусне нито един от мародерите да се изплъзне от заслуженото отмъщение. Ще ги преследва, ако се наложи, чак до морето!

С натежали сърца мъжете обърнаха конете към Даркенвалд. Айслин и Болсгар ги очакваха с нетърпение. Вулфгар мрачно се взря във въпросителните им лица.

— Разбойниците бяха офейкали — промърмори гневно той. — Но съм сигурен, че ще се върнат. В Крейгън нямаше нищо за грабене. Оставили са един убит. Конят му беше съвсем измършавял. Следователно търсят храна за себе си и за животните. Затова ще продължат да обикалят насам.

Болсгар замислено кимна.

— Сигурно ще си устроят някъде лагер и ще пратят конете си по богатите ни пасища, а те ще търсят дивеч. Ще продължат пътя си едва когато възстановят силите си. Трябва да усилим охраната на стадата, за да не паднат в ръцете им.

Айслин нареди да поднесат обяд на Вулфгар и рицарите му. Норманинът тежко се отпусна на стола си. Болсгар седна до него и двамата продължиха да се съвещават. Хайлан побърза да донесе големи купи с месо и хляб, а прислужниците внесоха стомни с изстудена бира.

Внезапно в залата повя студен вятър. Суейн се вмъкна през разтворената порта и с големи крачки се запъти към масата. Посегна към агнешката плешка и натъпка в устата си огромно парче. Задъвка шумно и посегна към пълния с бира рог, за да преглътне хапката си. Скоро след това вратата отново се разтвори и в залата нахлуха останалите рицари. И те веднага се нахвърлиха върху яденето. Хайлан не преставаше да пълни чиниите и роговете им.

Вулфгар, който беше потънал в мрачно мълчание, огледа опустошената маса и тежкият му юмрук се стовари върху здравето дърво.

— Даже да бях самият крал, щях скоро да умра от глад с гладници като вас!

Мъжете избухнаха в смях. Веселостта им сякаш привлече Гуинет, която побърза да излезе от стаята си и веднага се зае с шев. Скоро се появи и Керуик. Както обикновено, от устата му веднага се

посипаха оплаквания от бъркотията, която царяла в крепостта. Няколко пъти повтори, че му е много трудно да смогва със записването.

— Само погледнете ръцете ми! — промърмори жално той. — Пръстите ми се изкривиха от непрестанното писане.

Мъжете само се изсмяха на оплакванията му и младият кастелан с тъга се обърна към господаря си:

— С болка на сърце днес трябваше да впиша в книгите си смъртта на осем жители на Крейгън.

В залата стана тихо. Присъстващите мрачно наведоха глави към чиниите си.

— Познавах ги, а някои от тях бяха мои добри приятели — продължи след малко Керуик. — Моля ви, позволете ми да захвърля тия проклети книги и да се присъединя към отряда, който ще гони разбойниците!

— Успокойте се, Керуик — настави вразумително Вулфгар. — Обещавам ви, че ще си получат заслуженото. Вие сте най-важният човек в крепостта. Без вас тук скоро ще се възцари хаосът. — После се обърна към останалите: — Наблюдателните постове да заемат отново старите си места. Болсгар да се погрижи и да избере само мъже, запознати със сигналите. Да тръгнат още тази нощ, за да не ги забележат разбойниците и утре сутринта да дадат сигнал.

Погледът му стана строг и сериозен.

— Рицарите да бъдат денонощно готови за езда. Нашият отряд също ще поддържа непрекъснатата връзка със замъка чрез установените сигнали. Вие, Бюфон, оставете тук, за да подготвите гарнизона за защита срещу неприятеля.

Старият рицар кимна.

— Хората ми вече познават задълженията си и усърдно се упражняват да си служат с новите оръжия. Обаче има едно нещо, което ме тревожи. — Спря за миг и смръщи чело. — Хората от Крейгън живеят много натясно във външния двор. Много от тях са издигнали палатки непосредствено до стената. Това ще ни попречи много при евентуално нападение.

— Прав сте — отговори веднага Вулфгар. — Утре сутринта се погрижете да пренесат стана си от другата страна на рова. Наблюдателните постове ще ни съобщят навреме за приближаването на неприятеля и ще можем да приберем хората зад стените.

Огледа въпросително присъстващите и тъй като никой не се обади, вдигна чашата с бира.

— Нека приключим засега. Да пием за утрешния ден и за това, убийците скоро да намерят заслужено наказание!

На следващата сутрин един млад крепостен затропа по вратата на залата още на разсъмване. Вулфгар бързо се облече и с мрачно лице изслуша съобщението му.

Късно вечерта малък отряд ездачи препуснал срещу хижата му. Момъкът побързал да се скрие в храстите, изпълнен с недоверие към непознатите, които, без да се бавят, хвърлили запалени факли в сламения покрив. После се оттеглили. Младежът събрал смелост и ги проследил. Видял как се настанили за почивка край едно поточе и веднага хукнал към Даркенвалд да търси помощ.

Вулфгар и рицарите му веднага се метнаха на седлата и тръгнаха да преследват нападателите. Ала когато предпазливо се промъкнаха през гъсто обрасла с треви и храсти клисура, за да излязат в гръб на лагеруващите, завариха само остатъци от набързо угасен огън. Чужденците бяха заклали млад вол от стадото на селянина, но бяха изяли само най-вкусните парчета. Вулфгар замислено се загледа в трупа на убитото животно.

Гоуейн не можа да си обясни потиснатостта на господаря си.

— Какво ви тревожи, милорд? — попита най-сетне той. — Убили са вола, за да задоволят глада си, и толкова...

— Не е точно така — отговори Вулфгар. — Натъпкали са се, но не са взели нищо за из път. Значи са сигурни, че скоро ще намерят храна. Боя се, че при това мислят за нас и нашите запаси...

Тревогата му веднага се предаде на младежа.

— Прав сте, Вулфгар. Все повече ми се струва, че тук се върши нещо нередно. Това не са грабещи войници, а коварни подпалвачи, които имат някакъв дяволски план!

Без да са свършили работа, мъжете се запътиха обратно към Крейгън в потиснато настроение. Там бяха посрещнати от още по-страшна новина. На север от града бе разрушен селски двор и бе избито стадо кози. Нападателите не бяха взели нищо със себе си, а бяха предоставили убитите животни на лешоядите. Очевидно жаждата им за разрушение беше по-силна от всичко.

Вулфгар се чувстваше виновен. Крачеше напред-назад и гневно се питаше още колко време ще остави престъпниците да вършат необезпокоявани мръсното си дело. Айслин се държеше настрана. Все пак успя да го убеди да хапне нещо.

Рицарят свали тежката плетена ризница и заговори с Болсгар и Суейн за бъдещите действия.

— Първо се появи в Крейгън, после южно оттук, а днес северно. Утре ще станем на разсъмване и ще се запътим на запад. Може пък да имаме късмет.

През цялата вечер залата се огласяше от пронизителния глас на Гуинет. Обвиненията ѝ, че Вулфгар и рицарите не са в състояние да заловят злосторниците, отекваха болезнено в ушите на мъжете.

— Вече ме е страх да мисля за бъдещето! Тия прогнили стени изобщо не предлагат защита. Дори едно копие, хвърлено от здрава ръка, е достатъчно да ги пробие — оплакваше се тя и сърдито сочеше старите греди. — Какво ще сторите, за да ни защитите, Вулфгар?

Мъжът сведе глава и безмълвно ѝ обърна гръб.

— Само уморявате конете си и плашите дивеча. Ала мечът ви не е улучил дори един от разбойниците и те правят, каквото си поискат. Сигурно скоро ще ми се наложи сама да стисна меч в жалкия си юмрук, за да се отбранявам, докато вие ги търсите напразно из горите.

Вулфгар я изгледа накриво, но не отговори. Болсгар обаче се обърна към дъщеря си и в гласа му прозвуча горчива подигравка:

— Нямате нужда от меч, Гуинет. Езикът ви е напълно достатъчен. След като причини достатъчно рани на благодетелите ни, сега ще унищожи без остатък неприятелите...

Айслин едва се удържа да не избухне в смях. Гуинет я изгледа с пареща злоба, после се приведе над чекръка и изтегли дълъг конец от валмото вълна.

— Баща ми благоволява да се шегува, докато злосторници кръстосват земята ни и ние сме принудени да се крием зад стените на крепостта — изсъска жената. — Вече дори не мога да изляза на езда, за да поразсея тежките си мисли.

— И това си има своите предимства — продължи в същия тон Суейн. — Така сме спокойни поне за конете си.

Болсгар се залови за думите му и високо процитира:

— Тръгва девата на кон, а се връща у дома сама. Конят там очаква я с копнеж...

Гуинет захвърли вълната и заплашително изгледа двамата мъже.

— Смейте се, грубияни такива! Поне не си губя времето да вися по кулите и да пращам глупави сигнали с огледала! Първо се научете да се държите прилично на масата, а после обсъждайте благородното ездаческо изкуство!

В този миг зад гърба ѝ прозвуча тихият плач на Брюс. Гуинет се извърна като ужилена и видя, че малкият е придърпал към себе си кошничката ѝ за шев и се е оплел в конците. Жената изкрещя и грубо изтръгна кълбата от ръцете му.

— Проклето хлапе! — изпъшка тя и с все сила го плесна през ръцете. Лицето му се изкриви. Прозвуча жален плач. — Невъзпитан пакостник! — изфуча отново жената. — Сега ще те науча... — Ръката ѝ отново замахна да го удари.

В следващия миг Гуинет се намери седнала на земята. Айслин я беше изритала с всичка сила по глезена. Младата лейди застана над падналата със святкаци от гняв очи и развени медноцветни коси, блеснали на светлината на огъня. Дясната ѝ ръка стискаше вретеното като копие, готово да пронизе врага.

— Към мен можете да се отнасяте както си искате, Гуинет, ала не смейте да докосвате детето ми! Ако само още веднъж се изкушите да го ударите, ще бъда безмилостна. Разбрахте ли ме?

Гуинет едва-едва кимна и очите ѝ се разшириха от ужас. Айслин се наведе и нежно вдигна на ръце детето си. Зашепна утешителни думички в ухото му, за да престане да плаче, и малкият скоро се успокои. Гуинет се надигна и с треперещи пръсти събра нещата си. После се обърна и закрачи нагоре по стълбите.

Скоро всички се прибраха да спят. Норманинът внимателно наблюдаваше как жена му приготвя малкия за сън. Само преди минута тя беше дивата, необуздана вълчица, която рискува собствения си живот заради малкото, а сега му приличаше на нежна самодива, която танцува вихрено хоро на лунната светлина. Движенията ѝ бяха прелестни и изразяваха пълна отдаденост.

Вулфгар усети как в слабините му се надига желание. Когато Айслин се приближи, ръката му се промъкна към талията ѝ и устните му се притиснаха към гърдите ѝ.

В този миг Брюс изплака и Айслин гъвкаво се изплъзна от прегръдката му.

— Почакай малкият да заспи — пошепна нежно тя. — Тогава ще съумея да утоля жаждата ти.

— Жажда? — изръмжа мъжът. — Как да нарека държанието на една жена, която пред толкова мъже поклаща изкусително хълбоци и ме засипва с милувки, та ме е страх за доброто ми име?

Айслин не отговори на шегата му.

— Пазете малкия за минута — помоли тихо тя. — Трябва да поговоря с Мидред по някои домакински въпроси. — Наметна една кожа на раменете си и изтича навън.

Вулфгар се изтегна в леглото и се наслади на приятната топлина на огъня. После почувства меко докосване на детски пръсти. Малкият се беше претърколил встрани и правеше опити да се изправи. Залови се за мощния прасец на баща си и успя да седне. Отвори широко тъмносините си очи и гордо изгледа баща си. Устенцата му неразбираемо бърбеха.

Ала скоро загуби равновесие и падна настрана. Изкриви личице и по бузките му се затъркаляха едри сълзи. Норманският рицар, открай време безпомощен срещу плача, се приведе и гушна детето в скута си. Сълзите веднага пресекнаха.

Малкият скоро забърбри отново на детския си език и любопитните пръстчета развързаха връзките на ризата му. После се протегна и опипа устата и носа му. Вулфгар не издържа дълго и пъкна в ръчичката му една от куклите на Майда. Ала момченцето се прозя, уморено от дългия ден, и се сгуши за спане в необичайното за него място.

Вулфгар дълго седя неподвижен, боейки се да не го събуди. Сърцето му преливаше от непозната досега наслада. С какво доверие го даряваше това малко същество, как нежно се притискаше до него... Не откъсваше очи от равномерните движения на гърдичките му. Дали детето наистина не беше плод на неговото семе, произлязло от насилственото съединение с беззащитната робиня?

Момчето ми се доверява без задръжки, каза си нерешително Вулфгар. Какво ли го кара да се държи така?

Внезапно усети, че вече не е сигурен в изкуствено наложената си сдържаност. Усети, че е свързан с Айслин и малкия Брюс с нещо много

по-голямо от обикновената брачна клетва. Не можеше да изтръгне от душата си десетките нежни мигове, които го привързваха завинаги към тях. За първи път си даде сметка, че в сърцето му владееят чувства, по-силни от всички казани думи.

Изглежда с нежност мирно спящото дете и внезапно осъзна, че не се интересува кой го е създал. От днес нататък щеше да го смята за свой роден син.

Приведе се над главичката му и нежно докосна с устни малкото челце.

Усети, че не е сам в стаята, и смутено вдигна очи. Айслин стоеше на вратата и ги наблюдаваше с овлажнели от щастие очи. Нейното сърце също преливаше от любов към страшния рицар и малкия му син.

Денят още не беше настъпил, когато норманинът застана начело на малкия отряд и го поведе на запад. Бяха минали само няколко мили, когато сигнал с огледало съобщи, че е извършено нападение на изток от Даркенвалд. С проклятие на уста, Вулфгар обърна коня си и препусна в галоп на изток.

Минаха под новата крепост и един от стрелците забеляза, че наблюдателният пост подава нов сигнал. Бандитите се бяха разделили на две групи и палеха ферми на север и на запад от градчето. Вулфгар едва не обезумя. Сигнализира, че те също ще се разделят.

Едва успя да се сбогува с Гоуейн и Милбърн, за да препусне на север, когато му съобщиха, че е подпален селски двор от западната страна. Лицето му потъмня от гняв. Вече не можеше да се сдържа. Та само преди няколко часа отрядът му беше почивал в изоставената къща! Откъде фламандските разбойници познаваха толкова добре местността, та съумяваха дни наред да се крият от него и на всичкото отгоре веднага узнаваха накъде е повел хората си?

Даде нов сигнал, за да заповяда на Милбърн и Гоуейн да се присъединят отново към него под стените на Даркенвалд. Денят завърши без най-малък успех. Така и не успяха да зърнат подпалвачите. Обиколиха навсякъде, но завариха единствено тлеещи развалини на селски хижи и плевници.

Късно следобед наблюдателните постове престанаха да дават сигнали. Вулфгар предположи, че злосторниците са се укрили в някоя

гъста гора или дори в непроходимите блата. Потиснати и изтощени докрай, мъжете се отправиха към дома.

Когато след около час Вулфгар блъсна вратата на дома си, гневът му още не се беше уталожил. Брюс, който играеше на кожата си край огъня, се стресна от тежките му стъпки и жално заплака. Айслин го вдигна на ръце и нежно го притисна до гърдите си. Когато малкият се успокои, тя посвети цялото си внимание на съпруга си, който ядно крачеше напред-назад пред камината.

— Човек би могъл да си помисли, че знаят намеренията ми още преди да съм ги осъществил — размишляваше на глас мъжът. Внезапно спря и впи смаяни очи в жена си. — Това е възможно, ако... — После поклати глава. — Кой би сторил подобно нещо?

Продължи нервната си разходка, докато най-сетне рязко спря пред Айслин.

— Кой днес е напускал градчето?

Младата жена вдигна рамене.

— Не мога да кажа точно. Всички работеха в крепостта. Сигурна съм, че никой не е излизал на кон.

— Керуик не е ли излизал? — не спираше с въпросите Вулфгар. — Или може би Майда?

Айслин решително поклати глава.

— Не. Керуик и Бюфон бяха цял ден в крепостта, а Майда пазеше Брюс в залата.

— Просто предполагам — промърмори Вулфгар.

Ала Айслин знаеше, че не е успяла да разсее подозренията му.

Лордът заповяда на Санхърст да повика Болсгар и Суейн. Тримата се изкачиха в кулата, за да бъдат на сигурно място от любопитни очи и уши.

Вулфгар посочи с ръка ширналите се пред тях поля и хълмове.

— Земята ми е малко, а аз като че ли съм неспособен да я защитя от върлуващите мародери. Освен това наблюдателните постове май повече вредят, отколкото ни служат.

— Те съобщават само за приближаването на цели отряди — изказа съмненията си Болсгар. — Ако видят сами чужденци или облечени в нормански одежди, те няма да събудят подозренията им. Нищо чудно разбойниците да се събират малко преди всяко нападение. Така надали ще ги заловим...

— Може би сте прав — съгласи се Вулфгар. — Ще наредим на постовете да съобщават за всеки отделен човек. Погрижете се да съставите новите сигнали, Болсгар.

— Вулфгар — обади се Суейн, — има нещо, което не ми дава мира. Постовете в Даркенвалд узнават всичките ни намерения, а ние и досега не сме видели лицето на поне един разбойник. Близко е до ума, че сред нас има предател. Най-добре е утре да не казваме никому в каква посока тръгваме. Дори наблюдателният пост на кулата не бива да знае намеренията ни.

— Съгласен съм с вас, Суейн — заяви Вулфгар и тежкия му юмрук се стовари върху дървения парапет. — Възможно е също така някой да чете сигналите ни. Ще направим, както предложихте. Не издавайте никому за какво сме разговаряли. — Обърна се към Болсгар и добави: — Погрижете се наблюдателите да не съобщават посоката на придвижването ни. Дано този път успеем...

Когато приключиха подготовката за следващия ден, мъжете се събраха отново в залата, за да оценят по достойнство готварското изкуство на Хайлан.

След като завършиха вечерята си, Вулфгар взе Брюс от ръцете на майка му и го понесе нагоре по стълбата. Болсгар и Суейн размениха учудени погледи, после се усмигнаха и вдигнаха чашите си в мълчалива наздравица.

Вулфгар се разположи на кожата пред огъня и дълго игра с малкия си син. Момченцето не беше на себе си от радост. Ала скоро започна да се прозява и Айслин го сложи в люлката. После наля чаша вино на уморения си съпруг и приседна до него. Вулфгар бавно отпи голяма глътка и горящите му очи се плъзнаха по стройната ѝ фигура. Остави чашата и я привлече към себе си. Устните им се намериха и се съединиха в безкрайна целувка. Ала когато ръката му се плъзна към бедрата, Айслин се отдръпна и съчувствено помилва бузата му.

— Сигурно сте много уморен, милорд.

— Вие обаче притежавате еликсира на младостта и свежестта, който е по-добър от всяко вино — прошепна нежно мъжът. — Чувствам се така, сякаш денят едва е започнал... — развърза връзките на долната ѝ риза и зарови ръце в дълбокото деколте.

Айслин отговори на милувките му и скоро двамата се търкулнаха прегърнати на кожата. За щастие Брюс не се събуди.

Скоро след изгрев-слънце Вулфгар и отрядът му вече бяха на път. Скриха се в гъстия храсталак и зачакаха първите сигнали от кулата. Когато узнаха накъде са се запътили подпалвачите, пришпориха конете си. Стигнаха мястото, когато малкият имот вече гореше, ала стрелците успяха да потушат пламъците и да спасят голяма част от сградата и хранителните припаси. Следите ясно показваха, че злосторниците са били изненадани от бързото им появяване.

Скоро блесна нов сигнал и Вулфгар отново подкани хората си да бързат. Този път мародерите нямаха време да осъществят злия си замисъл. Хукнаха да бягат към гората, като при това оставиха многобройни следи, по които Вулфгар и хората му можеха да ги преследват.

Мъжете усещаха, че плячката е много близо до тях, и трепереха от ловна треска. Новият сигнал посочи на изток. Този път различиха дори фландърските цветове, преди преследваните да успеят да се скрият в гората.

Сигурно избягаха на север, защото следващият сигнал бе подаден от тази посока. Отрядът на Вулфгар тъкмо изкачи един хълм и спря, за да се ориентира, когато неприятелите се появиха точно под тях. Само двама от фламандските мародери предпочетоха честната битка. Вдигнаха мечовете си, но паднаха пронизани от нормански стрели. Мъжете внимателно ги претърсиха, но не откриха нищо, което да ги насочи към евентуалния водач на бандата.

Вулфгар и хората му седнаха за кратка почивка. Очакваха да получат нова вест от наблюдателите, ала денят напредна и слънцето се скри. Стана време да се връщат у дома.

За първи път от няколко дни насам усещаха известно удовлетворение. През целия ден следваха злосторниците по петите и те не успяха да причинят големи вреди. Вулфгар беше сигурен, че няма да посмеят да предприемат ново нападение преди разсъмване, защото през деня ги бяха изтозили достатъчно.

Дълбоко в себе си норманинът усещаше, че скоро ще залови престъпниците. Сега най-важното беше да обезвредят предателя в собствените си редици. В главата му вече се оформяше план.

След вечеря покани Болсгар и Айслин на малка разходка. Хладната нощ беше осветена от пълната есенна луна.

— Сигурно е, че сред нас има предател — започна тихо той. — Утре сутринта хората ми ще напуснат тайно Даркенвалд и ще се съберат на предварително уговореното тайно място. Суейн, Гоуейн и аз ще тръгнем по-късно, за да ни видят всички. Трябва да се убедят, че този ден ще ловуваме сами.

Айслин веднага се възпротиви:

— Не, Вулфгар, планът ви е твърде опасен! Мародерите са поне двайсет души! Не се навирайте в устата на вълка!

— Няма нищо, мила — успокой я той. — Оставете ме да се доизкажа. Ние също ще препуснем към предварително уговорената среща и заедно с другите ни хора ще се отправим към мястото, където тази вечер трябваше да прекратим търсенето. Сигурен съм, че войниците са прекарали нощта недалеч от там. Докато сме на път, вие двамата ще наблюдавате внимателно всяко ъгълче на залата и градчето. Ако забележите нещо подозрително, веднага изпратете човек да ни предупреди. Така ще знаем, че разбойниците са предупредени, и ще действваме според обстоятелствата. Надявам се утре да хванем поне няколко от тях, но първо трябва да узнаем кой ги предупреждава. А това ще реши съдбата им.

Болсгар се съгласи със смелия му план, Айслин също се остави да я убедят, макар че трепереше при мисълта за опасностите, на които се излага съпругът ѝ. Вулфгар нежно я прегърна през рамо.

— Бъди спокойна, мила! Този път непременно ще успеем!

Вулфгар се надигна дълго преди зазоряване. Застана до прозореца и проследи как хората му тайно се измъкнаха от обора. Беше сигурен, че никой в дома или в градчето не е забелязал изчезването им. Когато звездите на изток започнаха да избледняват, започна да се облича. Изчака Айслин да се приготви и двамата слязоха заедно в залата. Беше праметнал през ръката си снаряжението и плетената ризница. Болсгар и Суейн вече ги очакваха. Скоро след това пристигна и Бюфон. Последна се появи Гуинет, която разтъркваше очи и се прозяваше, недоволна, че са я събудили толкова рано. Закусиха в мълчание и Вулфгар побърза да се изправи.

— Тръгвайте, Суейн — обърна се към верния си спътник той. — Ония разбойници няма да чакат, докато си напълним стомасите. Потърсете Гоуейн и оседлайте конете!

Суейн мрачно изпълни заповедта. Вулфгар облече желязната ризница и нахлузи шлема, докато другарят му препаса тежкия меч и любовно помилва острата бойна брадва.

— Милата ми! И нейното острие е жадно за кръв. Сигурен съм, че скоро ще се впие в някой разбойнически череп.

Гуинет презрително изкриви лице.

— Да се надяваме, че днес ще проявите малко повече умение! Май е най-добре да барикадираме вратите на Даркенвалд, докато ви няма. Иначе няма да бъда сигурна за девическата си добродетел.

Вулфгар я измери с подигравателен поглед.

— Моля ви се, скъпа сестро, какви са тия спомени от отдавна минали дни? Смятам, че има други неща, за които би трябвало да се тревожите.

Гуинет го изгледа заплашително, но Суейн досипа още сол в раната.

— Слушайте, Вулфгар, изобщо не ми се вярва сестра ви да се тревожи за тези неща. По-скоро брой дните, които я делят от това приятно преживяване...

Двамата избухнаха в смях и побързаха да напуснат залата. Сър Гоуейн се присъедини към тях в двора и тримата препуснаха на запад под погледите на целия градец.

Болсгар застана край наблюдателя на кулата и започна внимателно да се оглежда на всички страни. Бюфон изпълняваше същата задача в околностите на крепостта. Айслин седеше зад полуотворените капаци на прозорците в спалнята и държеше под око долния край на града и пътеката към блатото. За съжаление нямаше възможност да наблюдава хижата на Майда. Дълбоко в себе си все още се страхуваше, че старата жена продължава да крои планове за отмъщение зад гърба ѝ. Съпругът ѝ лесно можеше да попадне в засада и никога вече да не се върне... Тази мисъл беше непоносима за нея и страхът ѝ растеше с всеки изминал миг.

Внезапно Айслин скочи. Нещо се раздвижи в края на гъстия храсталак, след който започваше блатото. Появи се слаба женска фигура, която предпазливо се държеше в сянката на дърветата и

храстите. Сърцето ѝ изстина — може би предателката беше собствената ѝ майка? Напрегна се, но не можа да я познае, фигурата беше скрита под широка черна наметка. Коя ли беше? Дали не беше Хайлан? Може би се опитваше да си улови някой фландърски лорд, след като нямаше късмет при Вулфгар?

Ала след минута утринното слънце освети лицето на жената, която напредваше с бързи крачки. В първия миг Айслин облекчено въздъхна: беше познала мършавата физиономия на Гуинет. Почака, докато жената навлезе навътре в горичката, и видя, че там я очаква мъж в селска носия. Двамата размениха няколко думи, свели глави един до друг, после мъжът се обърна и отново изчезна в гъстата гора. Гуинет изчака малко в сянката на дърветата и бавно тръгна обратно към залата.

Айслин хвърли кратък поглед към Брюс, който мирно спеше в люлката си, и изскочи навън. Трябваше веднага да съобщи на Болсгар за откритието си. Мина доста време, докато слугата го повика от кулата. Айслин крачеше неспокойно напред-назад пред камината.

— Защо ме викате, милейди? — попита задъхано старият рицар и в гласа му прозвуча укор. — Трябваше да напусна наблюдателницата. Нали знаете колко много неща зависят от това...

Айслин пое дълбоко въздух и тихо отговори:

— Видях предателя, Болсгар! Видях как Гуинет отиде в гората до блатото и се срещна с някакъв чужденец.

Лицето на стареца се сгърчи като от удар. Очите му се втренчиха в лицето на Айслин, което изразяваше дълбоко съчувствие. За съжаление, нямаше място за съмнение.

— Гуинет... — повтори тихо Болсгар. — Разбира се... Кой друг е способен на подобна мерзост?

— Тя тръгна обратно към залата — произнесе предупредително Айслин.

Болсгар кимна, потънал в мислите си, и втренчи поглед в пламъците. След секунди вратата се разтвори и на прага застана Гуинет. Лицето ѝ сияеше. Тананикаше си някаква песничка. Болсгар се извърна и я измери с мрачен поглед.

— Какво ви тревожи, татко? — попита весело дъщерята. — Може би закуската е била прекалено обилна за годините ви...

— Не, дъще — изръмжа старият. — Тревожат ме съвсем други неща. Преди всичко една предателка, която излага собственото си семейство под ножа на чужденеца...

Гуинет смаяно облещи очи. После потрепери от гняв и изкрещя на Айслин:

— Какви лъжи си му надрънкала пак, проклета кучко?

— Сигурен съм, че Айслин не лъже! — изрева Болсгар. Ала се овладя и продължи: — Отдавна те познавам, Гуинет. Ти винаги си мислила само за себе си. Би предала всеки, стига да имаш полза от това. Ала все още не мога да проумея — защо е това предателство? — Обърна глава, не можейки да понася повече вида ѝ. — Каква полза, ако потопиш в кръв бедната ни земя? Какви фалшиви приятели си си избрала пак? Първо онзи коварен самохвалко Рейнър, а сега чужди мародери!

Когато се спомена името на Рейнър, Айслин забеляза как другата жена гордо изправи глава и победоносно се взря в баща си. Младата жена светкавично проумя връзката и скочи от стола си.

— Рейнър! Той е водачът на разбойниците! Никой друг не познава така добре земята ни! Тя ни е предала на Рейнър!

— За бога! — изрева вбесено Болсгар. — Това е най-черният ден в живота ми!

— Така ли, скъпи татко? — озъби се Гуинет. — По-черен дори от онзи, в който узнахте, че скъпоценният ви син е копеле? Вие и тази саксонска мръсница отнехте и последното, което ми беше останало! Направихте ме проста слугиня — мен, която трябваше да бъде господарка на този дом! А когато се опълчвах срещу лъжите и клеветите на тая пачавра, собственият ми баща ме нападаше в гръб!

Болсгар замахна и с все сила зашлеви дъщеря си през лъжливата уста. Гуинет се олюля и тежко се опря на масата.

— Да не съм чул повече тази дума! — изрева той. — Вече нямам дъщеря!

— Вие май продължавате да обичате Вулфгар, въпреки че в очите на целия свят е само едно нещастно копеле! — изсъска ядно Гуинет. Лицето ѝ се разкриви от омраза. — Тогава се насладете на деня, защото смъртта ще го настигне още преди смрачаване.

Айслин потръпна и страхливо прошепна:

— Примамили са го в засада... О, господи! Ще го нападнат в гръб и ще го убият!

Овладея се и със заплашително святкащи очи пристъпи към Гуинет. Ръката ѝ стисна дръжката на малката кама в колана.

— Кажете веднага къде е поставена засадата, кучко! — изсъска нежният ѝ глас и дори Болсгар я загледа смаяно. — Кажете ми или ей сега ще разпоря продажната ти уста!

— Вече е късно. Няма да спасиш копелето. Затова ще ви кажа: засадата е в гората на Крейгън. Сигурна съм, че скъпият ми брат вече се търкаля в собствената си кръв! — Жената се обърна и спокойно се отпусна на един стол.

— Предупредете го, Болсгар! — изплака Айслин. — Вземете най-бързия кон и се опитайте да го настигнете! Може би имаме още малко време. Вулфгар язди бавно и очаква вест от нас...

Болсгар грабна наметката си и изхвърча от залата.

Вулфгар, Суейн и Гоуейн се бяха присъединили към другарите си зад висок хълм, който ги пазеше от любопитни очи. Скоро продължиха бавно пътя си, на сигурно разстояние след авангарда, с разпратени от двете страни съгледвачи. От време на време основната група спираше и Вулфгар смръщено обхождаше с поглед хоризонта. Внезапно на пътя зад тях изникна облаче прах. Рицарите спряха и напрегнато зачакаха самотния ездач. Вулфгар пръв позна Болсгар и изненадано вдигна вежди. Старият рицар дръпна юздите и мъчително си пое дъх. Думите излизаха от устата му на пресекулки:

— Рейнър е водачът на мародерите. Гуинет ни е предала. Заложиха са ви капан малко преди Крейгън. Да продължим напред, по пътя ще ви разкажа подробности.

Челото на лорда помрачняваше с всяка дума на стария човек, докато накрая над сивите очи сякаш надвисна нощ. Никога не беше очаквал такова коварство от страна на сестра си. Скоро отвъд гората се издигна стълб дим, предназначен вероятно да ги примами. Вулфгар заповяда отрядът да спре, преди да са излезли на открито.

Заповедите му бяха кратки и отривисти:

— Гоуейн и Суейн остават при мен. Копията готови за бой! Болсгар и Милбърн да заобиколят с половината ни хора. Изчакайте да

чуete бойния ми вик и тогава нападайте. Ще ги изгоним на открито и там ще се разправим с тях.

В гората цареше мъртвешка тишина. Пътят беше обграден от великански стари дъбове, покрити със свежозелен мъх. Ездачите внимателно заобикаляха нападали стъбла. Не се чуваше дори шум от животни и птици. Мъжете потиснато се оглеждаха.

Болсгар и Милбърн поведоха половината отряд навътре в гората. После направиха завой и внимателно продължиха напред успоредно с основната група. Спряха, едва когато пред тях прозвучаха тихи гласове. Не им оставаше нищо, освен да чакат знак от Вулфгар.

Най-последно гръмогласен боен вик проряза въздуха. Изненаданите подпалвачи се видяха нападнати от две страни. Вулфгар размаха тежкото си копие и се понесе като вихър начело на отряда си. Гоуейн и Суейн го следваха по петите.

В гората цареше полумрак и сенките на нападателите сякаш се умножаваха. Скоро разбойниците потърсиха спасение в бягство. Събраха се едва пред руините на Крейгън. Единственият рицар, който ги водеше, ги накара да създадат с щитовете си нещо като защитен вал. Стрелците се скриха зад него и започнаха да изпращат стрела след стрела към края на гората, където хората на Вулфгар бяха слезли от конете и бяха застанали зад дърветата.

Вулфгар, прикриван отляво от Болсгар и Гоуейн, а отдясно от Суейн и Милбърн, се изправи и развя флага си срещу нападателите.

— Предайте се! — проехтя гръмкият му глас. — Няmate друг изход!

Ала чуждият рицар нямаше намерение да сложи оръжие.

— Никога! Нали знаем какво прави Вилхелм с мародерите! По-добре да умрем тук, отколкото под секирата на палача. — Удари с меч тежкия щит и добави: — Елате да ни хванете, норманино!

Вулфгар насочи копието напред и пришпори Хън. Едновременно с това хората му обсипаха противника с дъжд от стрели. Един от мъжете се надигна, опитвайки се да го свали от коня, но дългото копие на норманина прониза сърцето му.

Устремът на Хън проби дупка в защитата на врага, която скоро се разшири от нападението на останалите рицари. Скоро мъжете обърнаха конете и отново нападаха. Рицарят насреща им напразно се опита да събере хората си.

Този път Вулфгар се устреми към крилото на защитния вал. Захвърли копието, измъкна тежкия боен меч и си проби кървава пъртина през редицата от хора. Верните му рицари не изоставаха нито за миг. Междувременно част от стрелците също бяха посегнали към мечовете и се биеха пеш. Останалите изчакваха отдалеч със запънати лъкове. Щом в защитната стена се появи пролука или щом някой мародер се опитваше да избяга, смъртоносната стрела сигурно улучваше целта си.

Скоро земята се покри с мъртви тела. Тук-там се чуваха предсмъртни стонове. Прав остана само чуждият рицар. Вулфгар извика на хората си да се отстранят и скочи от седлото.

Двамата се сблъскаха като два железни колоса. Ала чужденецът нямаше никакъв шанс срещу закаления в битките норманин. Само след няколко силни удара се строполи на земята, победен в рицарска борба.

Суейн и Болсгар напразно търсеха Рейнър и Вашел между ранените и убитите. За съжаление трима нормани също бяха намерили смъртта си. Шест бяха ранени, ала можеха да яздят. Свалиха оръжията и броните на убитите неприятели, после ги погребяха в набързо изровения гроб.

Вулфгар неспокойно обхождаше с поглед хоризонта. Хън сърдито риеше с копита и сякаш подканяше господаря си да се връщат по-скоро.

Къде ли бяха изчезнали Рейнър и Вашел?

Страхът за Вулфгар стискаше Айслин за гърлото. Очите ѝ гневно пронизваха седналата до масата Гуинет. Ала жената не ѝ обръщаше внимание. Беше скръстила спокойно ръце в скута си и неотстъпно се взираше към вратата. Младата жена учудено се запита какво ли означава това.

— Отдавна знаехме, че сред нас има предател — започна внимателно тя. — Вулфгар язди съвсем бавно. Сигурна съм, че Болсгар ще го настигне преди Крейгън. Тогава Рейнър ще бъде онзи, който няма да преживее края на деня...

Гуинет дори не се помръдна. Гласът ѝ прозвуча самоуверено:

— Рейнър няма да умре.

— Останалите ни хора се измъкнаха тайно още преди разсъмване и чакаха Вулфгар на уговорената отрано среща — продължи упорито Айслин, без да откъсва очи от нея.

Отговорът беше същият:

— Рейнър няма да умре.

Внезапно Айслин проумя значението на думите ѝ и скочи от мястото си. Погледът ѝ прониза мършавото лице на Гуинет.

— Рейнър няма да умре, защото не чака Вулфгар в засада, а се е запътил насам, нали?

Гуинет победоносно се изсмя и Айслин веднага разбра, че предположението ѝ е правилно. Нямаше нито минута за губене. Нареди да повикат Бюфон и да доведат в залата всички годни за бой мъже. Скоро отвън прозвуча конски тропот и Айслин конвулсивно стисна в ръка малката си кама. Застана зад Гуинет, готова да я пониже, щом някой се опита да нахлуе в залата.

На прага застана Бюфон, придружен от друг норманин, и въпросително се обърна към господарката си:

— Какво има, милейди?

В този миг вътре се втурна Керуик, следван от пазача на кулата.

— Рейнър е на път към Даркенвалд, докато хората му се опитват да примамят Вулфгар в капан — обясни кратко Айслин. — Трябва да се приготвим да защитаваме залата!

Мъжете се заеха да затварят и залостват капаците на прозорците. Бюфон затвори вратата и спусна голямото резе. Айслин сякаш се върна в деня, когато Рейнър нахлу в родното ѝ място и донесе със себе си смърт и разрушение. Ала се отърси от тежките мисли и повика Бюфон.

— Веднага сигнализирайте на Вулфгар да се върне в Даркенвалд! Нали имаме навсякъде наблюдатели! Ще се моля на Бога да види сигналите!

Старият рицар побърза да изпълни заповедта на господарката си, ала в този миг вратата се разтърси от силни удари. Прозвуча гласът на Рейнър и Гуинет скочи с радостен вик. Преди някой да успее да ѝ попречи, жената се втурна към вратата и дръпна тежкото резе. Тежките крила от дъбово дърво се разтвориха и на прага застанаха двама чужди рицари. Следваха ги Рейнър и Вашел, а зад тях още двама чужди воители, всички в норманско облекло.

Бюфон извади меча си и смело се опълчи срещу натрапниците. Пазачът на кулата и още двама души се присъединиха към него. Един от придружителите на Рейнър метна копието си и улучи пазача на кулата право в гърдите. Вашел се нахвърли срещу един мъж, който нямаше никакъв опит в рицарската борба. Само боят между Бюфон и Рейнър продължи по-дълго. Керуик повлече Айслин по стълбите, за да я скрие в спалнята.

Вашел без усилия уби противника си и се промъкна зад гърба на Бюфон. Размаха меча с две ръце и го стовари върху тила на смелия стар рицар. Острието премина между железните пръстени на ризницата и се заби дълбоко във врата му. Бюфон изкрещя от болка и се строполи на земята. Устреми очи към небето и скоро изпусна последния си дъх.

Керуик блъсна Айслин в стаята и побърза да затвори вратата. После посегна към прогнилия щит и назъбения от старост меч, които висяха край вратата, решен да защитава до смърт някогашната си годеница. Двама от натрапниците вече се изкачваха по стълбите, следвани от Рейнър.

— Освободи вратата, саксонска свиня! — изрева самодоволно Рейнър. — Каква полза да защитаваш дамата още няколко минути и да рискуваш живота си? Тя така и така е моя.

Керуик дори не се помръдна.

— Щом животът е всичко, което мога да ви дам, елате и си го вземете! Очаквам този миг, откакто ми откраднахте любимата.

— И ти ли, дребни саксонецо? — изсмя се дрезгаво Рейнър. — Тази жена завладява сърцето на всеки мъж, който я е зърнал дори за миг!

Керуик отрази първото копие и заби ръждясалото острие на меча си в слабините на единия нападател. Ала при сблъсъка с Рейнър старото оръжие не издържа и се строши. Въпреки това саксонецът успя да отрази с щита си следващия удар. Ала вторият чужденец прониза ръката му с копието си. Почти едновременно с него мечът на Рейнър се стовари върху незащитената му глава. Младежът рухна на земята и се обля в кръв.

Рейнър прекрачи през безжизненото тяло и блъсна вратата на стаята. Айслин го изгледа с разширени от ужас очи.

— Нали ви казах, че все някога ще бъдете моя — поздрави подигравателно мъжът. — Ето че дойде и моето време, гълъбице...

Очите ѝ гневно просветнаха, ала от напуканите устни не се изтръгна нито дума. Рейнър протегна ръка към нея, ала в този миг откъм люлката прозвуча плач. Обърна се и се приведе над детето с вдигнат високо меч. Айслин изпищя и се вкопчи в ръката му. Мъжът грубо я отблъсна и тя полетя към края на леглото. Удари се и се сви на кълбо. От ъглите на устата ѝ потече тънка струйка кръв. Ала само след миг скочи и отново сграбчи ръката му.

— Защо искате да убиете собствения си син? — прошепнаха напуканите устни.

— Може наистина да е мой, въпреки че има много доказателства против твърдението ви — отговори невъзмутимо той. — Във всеки случай предпочитам да го видя мъртъв, отколкото наследник на Вулфгар. — Страшният меч отново се вдигна.

— Не! — изпищя Айслин. Нещо в гласа ѝ го накара да спре и да обърне глава. Гордо изправена, младата жена притискаше камата до сърцето си.

— Ако дори одраскате сина ми, ще се самоубия пред очите ви. Нали познавате Вулфгар! Ще ви преследва до най-мрачния кръг на ада, за да си отмъсти!

— Копелето вече не може да ме уплаши — изрева сърдито Рейнър. — Хората ми отдавна са го пратили в гроба!

— Не е много сигурно, любими — обади се гласът на Гуинет откъм вратата. Тя беше побързала след Рейнър, защото не искаше да го оставя сам с другата. — Предупредиха го. Тази ме е наблюдавала, докато говорех с верния ви човек, и баща ми препусна да му съобщи. Вулфгар няма лесно да падне в капана.

Рейнър измърмори нещо неразбрано и тикна меча обратно в ножницата.

— Всъщност това не е лошо за нас, красавице — усмихна се коварно той и продължи да размишлява на глас: — Копелето е родено с късмет и сигурно ще се измъкне здраво и читаво. Затова не е достатъчно да вземем заложници. Страх ме е, че трябва да бягаме. Хората ми сигурно ще паднат под меча му, а аз нямам повече средства да си купя нови наемници.

Хвърли изпитателен поглед към Айслин, която притискаше до гърдите си малкия Брюс, и угрижено си каза, че няма сила, която да я изтръгне от сина ѝ — а те не биваше да губят нито миг. Затова се обърна към Гуинет:

— Идете да вземете храна от избата. Ще се отправим на север и ще се включим във войската на претендента Едгар. Може дори да положим клетва за вярност. Не се бавете, скъпа, времето напредва.

После рязко заповяда на Айслин:

— Вземете детето със себе си! То е не по-малко ценен заложник от вас, въпреки че съм почти сигурен, че Вулфгар често го праща по дяволите. — Гласът му беше режещ. — И се пазете, гълъбице! Ако ви е скъп животът на сина ви, не ми създавайте трудности. И не се опитвайте да оставяте знаци по пътя, по който ще тръгнем!

Айслин презрително се изсмя.

— Навсякъде, където минавате вие, остава прах и пепел! Не е вярно, че Вулфгар обича малкия ми син. Защо да го вземаме с нас? Само ще ни пречи по пътя. Вулфгар може и да се съмнява, че е негов, но няма да престане да се грижи за него.

Рейнър мрачно се изсмя.

— Гуинет гледа на нещата по друг начин. Разказа ми, че в последно време копелето често играе с малкия и го е признал открито за свой син и наследник. Ще го вземем с нас!

— Тази кучка ви е предана с душа и тяло — изсъска Айслин.

— Не говорете лошо за бедната жена, гълъбице — промърмори през смях Рейнър. — Тя наистина ми служи вярно.

— Така е — прошепна Айслин. — Успя да измами всички ни. Вероятно най-вече самата себе си...

— Много ѝ се иска някой да сложи в краката ѝ целия свят — засмя се отново Рейнър. — А кой би могъл да откаже нещо на толкова нежно цвете? — В гласа му ясно прозвучаха подигравка и презрение. Ала бързо стана сериозен и рязко заповяда: — Край на глупавите приказки! Бързо съберете вещите си!

Айслин овърза в една вълча кожа дрешките на Брюс и посегна към подплатената наметка, която щеше да топли и двамата.

— Достатъчно — прекъсна я сурово Рейнър. — Време е да вървим! Избута я навън и я принуди да прекрачи през Керуик, който не се помръдваше. Не ѝ даде време да погледне и бедния Бюфон.

Гуинет ги очакваше пред вратата. Естествено, беше възседнала петнистата кобила на Айслин и носеше една от най-хубавите ѝ роби. За Айслин беше довела старата кафява кобилка. Младата жена притисна Брюс до гърдите си, решена да не го изпуска от ръцете си. Рейнър ѝ помогна да възседне коня, без да обръща внимание на ревнивите погледи на Гуинет, и още веднъж я предупреди:

— Не забравяйте какво ви казах, гълъбице! Ще убия малкия, ако ме принудите да го сторя.

Айслин кимна, едва успявайки да сдържа напирещите на езика ѝ остри думи. Рейнър се метна на седлото, но Гуинет забави тръгването им с няколко скъпоценни минути. Свали простата си вълнена наметка и я протегна на Айслин. Младата жена безмълвно ѝ подаде подплатената с лисици пелерина — един от многобройните подаръци на Вулфгар. Рейнър едва не я скастри за постъпката ѝ, но предпочете да премълчи. Всъщност съперничеството между двете го забавляваше...

Гуинет се изравни с него и триумфално се усмихна.

— Е, харесвам ли ви така, скъпи? — попита кокетно тя.

Мъжът кимна с усмивка, ала побърза да отвърне очи от нея и потърси с поглед Айслин.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Вулфгар отново обходи с поглед хоризонта. Някакъв глас непрекъснато нашепваше предупреждения в съзнанието му. Той ставаше все по-висок и отчетлив и внезапно мъжът осъзна какво му казваше: Рейнър! Айслин! Брюс! Даркенвалд!

Стегна рязко юздите и Хън уплашено изпръхтя. Даде кратка заповед на Болсар:

— Останете тук и погребете нашите хора. Те бяха смели воители. Вие, Милбърн, му помогнете с хората си! Всички останали тръгват с мен!

Суейн, Гоуейн и дузина други се метнаха на конете и препуснаха след лорда си, без да се щадят. След по-малко от час спряха пред господарския дом.

Вулфгар веднага отбеляза, че не ги посрещна вик на поста от наблюдателната кула. Айслин също не се появи както обикновено на вратата. Хвърли юздите в ръцете на Суейн и се втурна в залата. Найлошите му предчувствия се потвърждаваха. Навсякъде се виждаха следи от кратка, ала безмилостна битка.

Пазачът лежеше мъртъв в подножието на стълбите, недалеч от него Бюфон, чийто оцъкдени очи все още бяха устремени към тавана. Хайлан седеше на горната площадка и държеше в скута си обляната в кръв глава на Керуик. Ръцете на младия саксонец все още стискаха строшения меч. Острието стърчеше от гърдите на непознат воин, проснат наблизо. Мидред шеташе из залата и от гърдите ѝ се изтръгваха тихи вопли. Майда се беше свила в най-тъмния ъгъл и не откъсваше очи от празната люлка.

— Гуинет е виновна! — изкрещя обвинително Хайлан. — Тя им отвори вратата, а после избяга. — Разхълца се и добави: — Отведоха със себе си лейди Айслин и Брюс!

Външно Вулфгар остана напълно спокоен. Само загорелите от слънцето страни внезапно посивяха, а очите се присвиха в тесни цепки.

Хайлан продължи, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ:

— Чух го да казва, че ще убие малкия, ако лейди Айслин му създава трудности...

— Кой, Хайлан? — попита със спокоен, почти мек глас Вулфгар.
— Кой каза това?

Младата жена го изгледа объркано, после проумя въпроса.

— Онзи рицар от кралската свита — Рейнър. Дойде тук с още един рицар и четирима стрелци. Бюфон уби един от тях, но го нападна в гръб. Вторият умря от меча на Керуик. Останалите заловиха Айслин и сина ви.

Вулфгар се приведе над младия кастелан.

— Керуик?

Младежът отвори очи и направи опит да се усмихне.

— Направих, каквото можах, сър, но бяха много. Аз...

— Не се вълнувайте, Керуик — промърмори рицарят и утешително го потупа по рамото. — Заслужавате почивка, защото за втори път вдигате меч в защита на дамата на сърцето ми.

Суейн се втурна в залата, стиснал в ръка бойната си брадва. Гласът му издаваше неподправена мъка:

— Убили са ратайчето в обора! То беше момче на четиринайсет години и нямаше оръжие. Разпорили са му гърлото...

Забеляза убития Бюфон и стреснато млъкна. Вулфгар също се вгледа в стария си боен другар и лицето му още повече посивя. Ала нямаше време за губене. Бутна Суейн и извика:

— Нахранете Хън и вашия кон и добре ги разтрийте! Тръгваме веднага! Няма да вземаме брони и шлемове, само малко храна.

Викингът кимна и хукна навън. Вулфгар се обърна към Мидред.

— Вървете в избата — помоли той — и ни отрежете малко от сушеното месо. Трябват ни още две малки торби брашно и два мяха с вода.

После изтича в спалнята си. Когато отново се появи, носеше само риза от кожа на сърна и отгоре жакет от вълча кожа. На колана му висяха бойният меч и къса остра кама. Над ботушите бяха увити гамаши от вълчи кожи, както ги носеха северняците. Спря при Керуик и Хайлан и като на себе си промълви:

— Заслужено съм наказан за небрежността си! Отдавна трябваше да се отърва окончателно от онзи негодник. Докато ме няма,

вие ще ме заместват, Керуик. Болсгар и останалите рицари ще ви помагат.

Мидред донесе провизиите. Вулфгар ги грабна от ръцете ѝ и се запъти към обора. Връчи половината на Суейн, който също се беше преоблякъл. Беше приготвил и чувалчета с овес за конете.

Само след минута двамата вече препускаха по пътя за Лондон.

Болсгар и помощниците му бяха изпълнили тъжното си задължение. След като закрепиха кръстове над гробовете, натовариха конете със снаряжението на убитите и потеглиха към къщи.

Старият рицар влезе с тежки стъпки в залата и завари там само Керуик и Хайлан. Докато слушаше историята на нападението, лицето му пламтеше от срам и гняв.

— Гуинет е моя дъщеря и аз сам ще я накажа за делата ѝ — промърмори като на себе си той. — Вулфгар може да пощади сестра си, но аз няма да го направя. Ще ги последвам и ще се погрижа предателката никога вече да не вреди на добрите хора.

Качи се в стаята си и скоро се появи, въоръжен с голям лък и препасал на колана си меч. Не взе нищо за ядене, освен чувалче сол. Метна се на коня и също потегли на север.

Рейнър препускаше начело на малката група, сякаш го гонеше самият дявол. Всяко спиране го дразнеше. Брюс създаваше големи затруднения на Айслин, защото ѝ беше много трудно да го държи в скута си и едновременно да направлява коня.

Описаха широка дъга около Лондон, като внимателно избягваха срещите с нормански отряди. Рейнър не си позволяваше дори нощна почивка. Още при първи петли заповядваше да продължат пътя си. Трябваше да задоволяват глада си само със студена овесена каша и няколко хапки сушено месо.

Скоро Айслин се почувства изтощена до крайност. Ала се успокояваше с мисълта, че само краткостта на нощните им почивки я предпазва от насилието на Рейнър. По цяла нощ мъжът седеше неподвижен и не я изпускаше от очи, въпреки че Гуинет непрекъснато се притискаше до него и му досаждаше с бурните си нежности.

През повечето време Брюс спеше тихо в ръцете ѝ. Ала когато се будеше, започваше да ритва и пици с всичка сила. Всеки път Айслин се виждаше принудена да спре коня си и да смени пелените му. Рейнър не можеше да понася малкия и гневът му от спиранията непрекъснато нарастваше. Гуинет също си патеше от злия му език.

Айслин непрекъснато се питаше какви са намеренията на похитителя. Дори ако успееш да стигнат шотландската граница и да се присъединят към войската на претендента Едгар, Вулфгар нямаше да преустанови преследването. Рейнър щеше да живее в постоянен страх.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Откъде беше сигурна, че съпругът ѝ е още жив? Откъде знаеше, че ще препусне след тях, за да освободи малкия си син и жена си? Надеждата, че Болсгар го е настигнал и го е предупредил, беше твърде слаба. Може би тялото му отдавна вече почиваше в земята...

Слънцето бързо се издигна. Пътят ставаше все по-лош. Брюс се събуди и младата жена побърза да му подаде гърдата си. Когато и след това продължиха да препускат, малкият тихичко захленчи. Не можеше да разбере защо не го оставят да си играе както обикновено на меката кожа.

Рейнър се извърна като бесен.

— Погрижете се копеленцето да млъкне!

Айслин притисна детето до гърдите си и тихичко запя. Скоро момченцето се успокои и отново задряма.

Вече бяха отминали равнинната местност с широките ѝ реки и сега трябваше да си пробиват път през обраслите с тръни хълмове на Средна Англия. Прекосиха остатъците от някакво селце и когато се озоваха на бившия площад, от сянката на изпепелен дом се измъкна дрипава старица. Беше едноока и дясната ѝ ръка беше схваната. В лявата стискаше груба дървена гаванка.

Изпречи се пред коня на Рейнър и умолително изхленчи:

— Дайте ми една монета, милорд, моля ви! — Устата ѝ се разкриви в беззъба усмивка. — Само една монета за бедната старица...

Рейнър посегна да я ритне с тежкия си ботуш, но старата се сви с учудваща сръчност. Обърна се и захленчи срещу Айслин:

— Само една монета за парченце хляб, милейди!

Айслин се трогна от нещастieto на старата жена и ѝ хвърли последното си парченце сух хляб, макар че самата тя не знаеше какво

ще сложи в устата си до края на деня.

Рейнър презрително се изсмя. Ала внезапно спря коня си пред Айслин.

— Този хлапак непрекъснато ни забавя. Вече ми е достатъчен един заложник!

Айслин притисна детето до гърдите си.

— Дадохте ми дума, Рейнър! Ако убиете детето ми, първо ще се наложи да убиете мен. Така няма да ви остане нито един заложник и Вулфгар ще се разправи с вас без всякаква милост.

Малката ръка се показа изпод вълнената наметка, стиснала дръжката на късата кама. Останалите любопитно очакваха какво ще се случи. Рейнър се прокллинаше за лекомислието. Защо му трябваше да й оставя оръжието?

Вашел го изгледа и със съчувствена усмивка попита:

— Какво смятате да правите, братовчедо? Ще рискувате ли тази вълчица-майка наистина да прониже гърдите си?

Гуинет знаеше, че Айслин е в състояние да изпълни закана си. Затова пришпори петнистата кобила и с все сила блъсна старата кранта. Младата жена едва успя да се задържи на седлото. Гуинет сърчно изтръгна камата от ръката ѝ.

— Предателка! — изсъска Айслин. — Само коварство и злоба ли има в сърцето ви, нещастнице? Почакайте, скоро ще съжалявате за деянията си!

Рейнър избухна в смях и доволно прибра меч в ножницата.

— Вие никога не се предавате, гълъбице. Слава богу, че ви отнеха възможността да извършите нещо необмислено. Нищо не ми струва да пратя на оня свят скъпоценното ви синче. Ала съм дал думата си. Затова го оставете на онази стара вещица, а аз ще я възнаградя богато.

— Не! — изплака Айслин. — Не бива да правите това!

— Там на поляната пасат кози — опита се да заглади нещата Рейнър. — Момчето ще пие мляко. А ако Вулфгар наистина е тръгнал да ни преследва, ще го намери и ще си го прибере.

Айслин го погледна сърдито, но в сърцето ѝ пролази плаха надежда. Може би Вулфгар наистина щеше да намери сина си. А тя щеше да избяга много по-лесно, ако беше сама. Притисна момчето до гърдите си и през сълзи го подаде на Гуинет. Вирна гордо глава и дори

не се обърна, когато жената предаде в ръцете на старицата пищящото дете.

Непознатата го пое в ръцете си със смаяно изблещени очи. Двете започнаха да се пазарят, но скоро Гуинет измъкна от джоба си няколко дребни монети и ги хвърли в краката на старицата. Подаде ѝ парче месо и малък мях с вино. Жената остана неподвижна, загледана в бързо отдалечаващата се група. Очевидно, не можеше да проумее случилото се.

Айслин нямаше време за размишления. Рейнър безмилостно ги подканяше да препускат по-бързо и спря едва когато от устите на конете започна да излиза пяна и хълбоците им затрепериха.

Устроиха лагера си под защитата на няколко дървета. Свалиха сбруята и седлата на изтощените животни и ги оставиха да пасат свободно. Рейнър и Гуинет се настаниха малко по-далеч и започнаха да си разменят нежности. Когато трябваше да тръгнат отново, за двамата бяха доведени свежи коне от оборите на Вулфгар. Айслин с мъка се загледа след любимата си петниста кобила, която бавно се отдалечаваше.

Внезапно Рейнър препусна към нея и грабна юздите от ръцете ѝ.

— От днес нататък ще водя аз, гълъбице. Не искам да се объркате и да препуснете в съвсем друга посока...

Изсмя се и пришпори мощния си жребец. Айслин едва успяваше да се задържи на седлото. Мъжът извика през рамо:

— Не ви съветвам да скачате от коня, Айслин. Ще си строшите всички кости. И не ме карайте да ви връзвам напреки на седлото. Знайте, че хич не ме е грижа за гордостта ви!

Младата жена събра всичките си сили и се улови за гривата на кобилата си. Така продължиха да препускат миля след миля. Разстоянието между нея и изоставеното дете непрекъснато нарастваше.

Тази вечер не успя да преглътне нито хапка от претоплената овесена каша. Беше толкова изтощена, че дори не се възпротиви, когато завързаха ръцете ѝ за дървото. Облегна глава на коравото стъбло и веднага потъна в дълбок сън.

Вулфгар и Суейн неуморно препускаха един до друг. Грамадните жребци се носеха като вихър по равнината, защото господарите им бяха леко облечени и нямаше какво да им тежи. Мъжете наредко разменяха по някоя дума. Спираха в крайпътните селца и самотните ферми само за да се осведомят за отряда на Рейнър.

Всеки, който се изпречваше на пътя им, откриваше в двата чифта очи желязна решителност и усещаше, че преследваният ще бъде безмилостно наказан. Суейн нито за миг не сваляше ръка от дръжката на вярната си брадва, а Вулфгар често опипваше здраво ли стои на колана му тежкият боен меч.

Мъжът не знаеше почивка. Седеше спокойно на седлото, само мислите му се носеха далеч напред. Може би Айслин и момчето вече бяха намерили смъртта си? Как щеше да живее без сияещото лице и веселия ѝ смях? Какво жалко съществуване щеше да влачи от тук нататък? В непрогледния мрак на нощта норманинът осъзна, че обича своята Айслин повече от всичко на света.

Приведе се към верния си спътник, който никога не изоставаше.

— Рейнър е мой! Каквото и да се случи, Рейнър е за мен!

Най-сетне откриха първите достоверни следи: набързо изгасени лагерни огньове, стъпкана трева, конски тор. Окрилени, преследвачите удвоиха усилията си.

Стигнаха хълмистите земи близо до шотландската граница, недалеч от морето. Този ден за първи път забелязаха в далечината шестима ездачи, един от които водеше за юздите коня на друг. Мощните бойни коне също бяха обхванати от ловна треска и тежките им копита сякаш престанаха да докосват земята.

Разстоянието непрекъснато намаляваше. Трима от преследвачите скоро забавиха ход и изостанаха, докато четвъртият продължи да препуска като бесен с двете жени.

Вашел позна преследвачите и разбра, че ги очаква борба на живот и смърт. Бягството беше безсмислено, затова рязко обърна коня си и извади меч срещу двамата мъже. Чуждите рицари последваха примера му.

Пронизителният боен вик на Вулфгар разтърси въздуха. Дългият меч изскочи от ножницата и стоманеното острие проблесна на слънцето. Викингът също нададе вик и размаха над главата си бойната брадва.

Рейнър също чу страшния крясък. Съперникът му очевидно имаше щастие. Скоро двамата отново щяха да се изправят един срещу друг. Само че този път битката щеше да бъде на живот и смърт...

Вулфгар и Суейн се надигнаха на седлата и препуснаха право срещу очакващите ги. Вулфгар умело направляваше Хън с бедра и колене.

Само на метър разстояние от противниците рицарят стегна юздите на жребеца и мощното животно се изправи на задните си крака. Предните копита се стовариха върху щита на първия враг и нещастникът се строполи на земята. Почти едновременно с това, мечът на Вулфгар се заби в щита на втория противник и разтроши лявата му ръка. Втори път проблесна неумолимото острие и мъжът рухна на земята.

Хън отново се изправи на задните си крака, изцвили победоносно и рязко се обърна. Но битката беше свършила. Вашел също лежеше на земята, посечен от тежката бойна брадва.

Суейн гръмогласно благодари на Один за бързата победа. Внезапно верният му жребец подгъна колене и политна напред. Суейн светкавично скочи и видя, че от корема на животно стърчи мечът на Вашел. По лицето му пропълзя тъмна сянка. Не можа да понесе болката, изписана в очите на коня, вдигна бойната си брадва и бързо сложи край на страданията му. Дълго стоя неподвижен, замислен за верния спътник през тези дълги години на борба.

Вулфгар също слезе от коня. Изтри окървавения меч в наметката на един от мъртвите, после пристъпи към трупа на Вашел и ядно изгледа оцъклените му очи.

— Трябва да продължа — обърна се той към Суейн. Погледът му неспокойно обхождаше хоризонта. Останалите трима бързо се отдалечаваха. — Погребете тия нещастници и се върнете в Даркенвалд. Ако е рекъл Бог, скоро ще си дойда и аз.

Суейн кимна и предупредително произнесе:

— Помнете, че няма кой да ви прикрива гърба!

Двамата си стиснаха ръце и се погледнаха право в очите. После Вулфгар гъвкаво се метна на седлото и Хън препусна в луд галоп на север.

Рейнър и двете жени бързаха да изкачат стръмнините. От много време насам Айслин за първи път се чувстваше изпълнена с надежда. Вече знаеше, че съпругът ѝ е жив и бърза на помощ. Щастлива усмивка играеше около пълните ѝ устни.

Рейнър много добре разбираше причината за тази усмивка и от устните му непрекъснато се изтръгваха гневни проклетия.

Изтощените животни напругаха последните си сили. Когато се озоваха сред крайбрежните скали, следобедът беше напреднал. Дълбоко под тях се простираше блестящата повърхност на един от многобройните морски ръкави. Заслизаха внимателно към морето. Пръхтейки страховито, с облаци пара около ноздрите, изтощените животни се стараеха да забиват дълбоко в земята предните си копита и напредваха много бавно.

Айслин стискаше с все сила гривата на старата кобила и усещаше, че пръстите ѝ все повече се вкочаняват. На няколко пъти едва не се подхлъзна и не полетя в пропастта. Слава богу, достигнаха здрави и читави тесния пясъчен бряг, който на едно място се вдаваше в морето като полуостров. По пясъка бяха разпръснати останки от прастари езически светилища.

Тази беше и целта на Рейнър. Поведе двете жени към малкия двор, обграден от три страни с ниска стена. Откъм морето стената беше доста по-висока и очевидно, беше принадлежала към някогашен храм. Пред нея беше поставен грамаден скален блок с груби, издялани в камъка улеи. Тук в старите времена езичниците бяха принасяли жертвите си.

Рейнър вдигна Айслин от седлото и я отнесе на жертвения камък. Привърза ръцете ѝ с кожени ремъци. Не се обърна да види какво прави Гуинет и жената трябваше сама да слезе от коня си. Привърза го до другите и ревниво пристъпи напред.

Погледът на Рейнър обхождаше стройната женска фигура със смесица от желание и възхита. Като видя, че Айслин трепери от студ в падащата нощ, побърза да я загърне с наметката си. Очите му замислено святкаха. Как ли щеше да премине животът му, ако тази жена го обичаше и ценеше? Може би нямаше да посегне към престъпни средства, за да постигне целите си... Припомни си нощта, когато не успя да овладее низката си страст и направи първата крачка към гибелта си. Много добре знаеше, че ако Вулфгар се е разправил с

Вашел и останалите, той няма да закъснее да се появи. Вълкът никога не изпускаше поетата веднъж следа и Рейнър щеше да плаща за престъпленията си...

Вулфгар изстиска всички сили на верния си жребец. Когато усети, че животното е на края на възможностите си, побърза да слезе. Нахрани го с последната шепа овес и грижливо го изтри с празната торба. Потупа го приятелски по задницата и го изпрати обратно към Суейн.

Трябваше да продължи преследването пеш. Окачи колана с меча на гърба си, така че дръжката му да бъде точно на тила. Тръгна бързо напред, свел глава към замръзващата земя, където едва личаха следите от конските копита.

Вече се здрачаваше, когато достигна края на скалите. Видя дълбоко под себе си малка светеща точка. Скоро идваше прилив, който щеше да залее входа към полуострова. Да, Рейнър беше избрал много добре убежището си...

Вулфгар изчака изгрева на луната в сянката на един скален блок. Вечерните мъгли се разсеяха. Нощта беше мразовита и тъмните скали, които обграждаха дълбоко врязания залив, сякаш се забулиха с черни наметала.

Вулфгар се изправи и безшумно заслиза надолу. Скоро откри край огъня три човешки фигури. Гуинет тъкмо се беше върнала от мястото, където бяха привързани конете. Рейнър седеше така, че да държи под око брода към крайбрежните скали. А Айслин се беше свила под тъмна наметка върху грамаден скален блок. Ала къде беше момчето му, къде беше Брюс?

Луната се издигна в небето като грамадна огнена топка. Вълкът разбра, че е дошло неговото време — и това на врага му. Отметна глава назад и бойният му вик се понесе над морето. Нощният вятър го запрати в крайбрежните скали и ехото многократно го отрази.

Рейнър скочи на крака и страхливо се огледа. Разбра, че вълкът идва за него, и сякаш усети студения дъх на смъртта. Айслин също вдигна глава и се опита да пробие с очи непрогледния мрак. Макар да знаеше, че вълкът няма да я ухапе, и по нейния гръб пролазиха

студени тръпки. Гуинет изплака и скочи на крака. Призрачно бледото ѝ лице страхливо се надигна срещу Рейнър.

Рейнър положи всички усилия да се овладее. Лицето му се разкриви в презрителна гримаса. Обърна се и с дълги крачки се запъти към Айслин. Измъкна острата кама от колана си и младата жена повярва, че е дошъл последният ѝ час. Дъхът ѝ секна, но очите ѝ останаха приковани в мрачното лице на надвесения над нея мъж. Острието заплашително се насочи към гърдите ѝ, но Рейнър се овладя и бързо преряза кожените ремъци, които стягаха китките ѝ. Айслин страхливо се запита какви са намеренията му.

Мъжът се ухили и със силен замах я притегли към покритите си с желязо гърди. Тъмните очи се впиха в нейните с необуздано желание и Айслин безсилно се отпусна в ръцете му. Мъжките ръце замилваха меката буза, сякаш искаха за последен път да се насладят на красотата ѝ. След това твърдите пръсти се склочиха около нежната брадичка. Без да обръща внимание на Гуинет, която ги наблюдаваше обезумяла от ревност, Рейнър впи жадни устни в устните на Айслин. Младата жена напразно се помъчи да се изтръгне, отвратена от нахалството му. Тялото ѝ се заизвива в ръцете му.

— Той няма да те има, гълъбице, кълна се в честта си — процеди дрезгаво мъжът. — Няма да те дам!

Гуинет пристъпи към тях и по сгърченото ѝ лице се изписа жалка усмивка.

— Рейнър, любими — зашепна нежно тя, — защо са тия ужасни прояви пред очите на брат ми? Нима искате още повече да засилите гнева му? Не стигайте твърде далеч!

Рейнър отметна глава назад и от гърлото му се изтръгна грозен смях. Притисна още по-силно до себе си гъвкавото тяло на Айслин и се опита да пробие с очи непрогледния мрак.

— Вижте ме, Вулфгар! Ето я любимата ви! — Гласът му пресекваше от възбуда. Захвърли настрани наметката на Айслин и златножълтата гуна просветна в меката светлина на огъня. После я обърна с лице към мрака и обхвана с две ръце гъвкавите ѝ гърди.

Замаяна от срам, Айслин не можеше да се помръдне.

— Погледнете законната си съпруга, копеле от Даркенвалд! — изкрещя пронизително Рейнър. — Тя отново е моя, както беше преди време. Елате и си я вземете, ако имате поне малко смелост!

Ала мракът остана глух. Не се чуваше нищо, освен тежкото дишане на Рейнър. Айслин изхълца и отчаяно се задърпа от желязната му хватка. Мъжът отново се изсмя и плъзна ръце към тънката ѝ талия.

— Рейнър! — изпищя сърдито Гуинет. — Защо напразно ме измъчвате?

— Млъкнете! — изсъска мъжът и продължи да милва бедрата на Айслин. — Нима ще стоите и ще гледате как я правя своя, копеле? — продължи подигравателно той и отново избухна в грозен смях.

Ала нощта и този път остана глуха за предизвикателството му. Рейнър скоро проумя, че невидимият враг има желязно самообладание.

— Ще се наложи да потърпите още малко — пошепна в ухото на Айслин той. — Първо ще пратя съпруга ви в ада.

Сграбчи дясната ѝ китка, после и лявата, и отново я привърза за жертвения камък, като този път болезнено изви ръцете ѝ зад гърба. Айслин едва не изписка при допира с ледената скала. Огънят беше точно пред краката ѝ.

Гуинет направи опит да обгърне с ръце раменете на любимия си, но той сърдито я изблъска настрани.

— Махай се от пътя ми, кучко — изсъска с яден глас мъжът и очите му гневно просветнаха насреща ѝ. — След като вкусих нектара на боговете, няма да се задоволя с мизерните ви прелести.

По лицето на жената се изписаха унижение и отчаяние.

— Не съгрешавайте, Рейнър! Скоро ще застанете в рицарски двубой срещу Вулфгар. Няма да ви донесе щастие, ако в боя ви изпрати насилствена целувка. Приемете този знак на моята привързаност... — Тя отново направи опит да го прегърне.

Рейнър грубо я отблъсна. Като видя, че Гуинет не се предава, мъжът сграбчи оставения до огъня клон и замахна срещу нея. Твърдото дърво улучи главата ѝ и жената политна към ниската каменна стена, обграждаща двора. Свлече се на земята, но успя да пропълзи отново към Рейнър. Между бледорусите кичури коса се появи тъмно петно, което бързо се разрастваше. От устните ѝ се изтръгна жално скимтене на смъртно ранено куче.

Без всякаква милост, Рейнър отново замахна и стовари тежкия клон върху главата ѝ.

— Върви по дяволите, скелет такъв! — изръмжа той. — Вече не си ми нужна!

Гуинет се строполи на земята, загубила всяка надежда. Пропълзя на четири крака към тесния изход и изчезна в мрака. Рейнър хвърли подигравателен поглед подире ѝ и отново втренчи очи в тъмната ивица земя, която свързваше полуострова със скалите.

От Вулфгар нямаше и следа. Норманинът се изправи и неспокойно закрачи насам-натам. Сърцето му трепереше от страх. Усещаше близостта на вълка, но не знаеше как да го измъкне от скривалището му. Накрая се метна на коня и тръгна да обходи крепостните стени. Приведе се над гривата му, за да открие следите на врага си в пясъка. Стигна до отсрещния край на тесния нос и рязко дръпна юздите. Тук от водата излизаше следа и се губеше недалеч оттам между купчина срутени камъни от стената. Рейнър потисна напирашото на устните му проклятие и пришпори коня към другата страна на тясната земна ивица. Опита се да се скрие между растящите там дръвчета и се послуша. Над земята цареше призрачна тишина, прекъсвана само от пръхтенето на привързаните в двора коне.

Айслин също затаи дъх и напрегнато се вслуша в нощта. Макар че усещаше близостта на любимия си, сърцето ѝ замря, когато гласът му прозвуча точно зад нея.

— Рейнър, нахални опустошителю на Даркенвалд! Покажете се и ще опитате острието на меча ми. Защо си играете на война срещу жените и децата? Тук е дошъл мъж, който иска да ви победи в честен рицарски двубой!

— Вулфгар! — изкрещя в отговор Рейнър. — Излезте на открито и аз ще последвам примера ви. Или всички копелета са страхливци?

Сякаш изникнал от земята, Вулфгар спокойно пристъпи в осветеното от огъня пространство. Дългото острие на меча проблесна на лунната светлина.

— Покажете се, подпалвачо! — изгърмя мощният му глас. — Или трябва да преобърна камъните, за да ви намеря?

От тъмнината изникна мощният боен жребец на Рейнър. Айслин уплашено изпищя, защото грамадните копита профучаха само на сантиметри от краката ѝ. Задърпа отчаяно ремъците и от китките ѝ потече кръв.

Рейнър размаха бойния боздуган, снабден с остри железни шипове. Много добре знаеше, че Вулфгар е по-силен физически и го

надминава по издръжливост. Затова се надяваше да го довърши още с първия удар.

Вулфгар остави противника си да се приближи. Едва когато смъртоносният боздуган изсвистя над главата му, се хвърли настрани и се претърколи под предните копита на коня. Легнал на земята, преряза с меча си сухожилията на животното непосредствено над глезените. Жребецът изпръхтя от болка и политна към земята. Рейнър бе принуден да продължи битката пеш.

Скочи от седлото и отново развъртя страшното желязно кълбо. Ала Вулфгар сръчно избягна удара. Тогава Рейнър измъкна меча си и с безумен вик се нахвърли върху него. Очите му святкаха от омраза.

Като забеляза, че противникът му няма ризница, от гърдите му се изтръгна грозен смях. Щеше да го рани тежко дори само с един лек удар. Представи си как гордият някога лорд ще се влачи като сакат просяк по лондонските улици... Отново се изсмя и се хвърли срещу него.

Вулфгар отскочи гъвкаво настрани. Засега се задоволяваше да отразява атаките на противника си и само от време на време да нанася по някой удар. Намерението му беше да го отслаби чрез продължителна размяна на удари, а умората щеше да настъпи скоро, като се имаха предвид тежката желязна броня и грамадният дървен щит.

Въпреки всичките си усилия, Рейнър не успя да пробие дупка в защитата на противника си. Движенията му постепенно загубиха бързината и решителността си.

Вулфгар разбра, че е дошло времето да мине в атака. Двамата се надигнаха на пръсти и остриетата им се кръстосаха високо над главите. Никой не можа да надделее. Рейнър забеляза напрежението, опънало чертите на врага, и сърцето му се изпълни с нова надежда. Вулфгар нямаше ризница и щит, затова парираше всеки удар или го избягваше с цялото си тяло, а това поглъщаше силите му.

Вулфгар едва успя да блокира следващия коварен удар, насочен право срещу незащитения му крак. Въпреки това острието на меча разкъса гамашите и панталоните и остави широка кървава бразда в прасеца. Рейнър триумфално изрева и отново се втурна в атака.

Вулфгар се отпусна върху здравия си крак. Айслин изписка, но мъжът се задържа в това положение и опря широката страна на меча върху незащитеното си рамо. Острието на Рейнър се удари в нея със

звън, но продължи страшния си път и въпреки жакета и кожената риза се заби дълбоко в рамото на Вулфгар.

Ударът беше успешен, но Рейнър беше вложил в него такава сила, че ръката, която стискаше меча, бързо се скова. Вулфгар успя да се изправи на крака и замахна с все сила. Острието одраска десницата на Рейнър и кокалчетата на пръстите се оголиха. Норманинът политна да падне и мечът се изплъзна от ръката му. Изпищя от болка и се претърколи встрани, за да се спаси от другата страна на огъня.

Обхванат от панически страх, проследи с очи как Вулфгар се приближава към него със святакощо острие. Стори му се, че вижда насреща си мрачния ангел на смъртта. Захвърли тежкия щит и се опита да избяга през тясната порта. Дишайки тежко, притисна с лявата си ръка безпомощната десница и се облегна на каменната ограда.

Вулфгар видя, че противникът му е неспособен за бой, и побърза да пререже ремъците, които стягаха китките на Айслин.

В този миг прозвуча страшен вик. Двамата стреснато извърнаха глави към ранения, който невярващо се взираше в украсената с бисери кама на Айслин, дръжката на която стърчеше от гърдите му. Тясното острие си беше пробило път между железните пръстени на ризницата и го беше улучило право в сърцето. Обезумял от болка, Рейнър задърпа камата с лявата си ръка и след доста безплодни усилия успя да я извади. От раната пръсна струя кръв. Очите на умиращия потърсиха стройната фигура на Айслин, устните му задъхано зашепнаха:

— Уби ме, кучката...

Коленете му се подгънаха и той се просна по лице в пясъка. Последният му дъх потъна в студената земя. Олюлявайки се, Гуинет излезе от сянката на стената. На слепоочието ѝ зееше дълбока рана. Сведе окървавеното си лице към умрелия, после страхливо потърси очите на Айслин. Погледът ѝ, замъглен от приближаващата смърт, се освети за миг от няма молба.

— Каза, че ме обича, и аз му дадох всичко, които имах... Взе го, а после ме захвърли като мръсен парцал. — Изхълца и се сви на земята.

Айслин коленичи до нея и съчувствено положи главата на умиращата в скута си.

— Каква глупачка бях... — въздъхна тихо Гуинет, без да сваля очи от нея. — През целия си живот бях суетна и завистлива. Простете

ми за стореното зло, моля ви! Ужасно завиждах на красотата и почетното ви място в сърцето на брат ми. А нямах никакво право да ги изисквам за себе си, защото съм копеле...

Вулфгар също пристъпи напред и смаяно се вгледа в лицето на сестра си. Тя вдигна поглед към него и направи опит да се усмихне.

— Нямах сила да поема върху себе си тежката участ на незаконородено дете. Ужасно се боях от презрението и подигравките на хората. А вие изтърпяхте толкова много и въпреки това накарахте света да ви уважава. — Събра последните си сили и призна: — Мама искаше да си отмъсти на баща ни. Затова го лъга цял живот. На смъртното си легло ме помоли да ви разкрия истината. Аз бях достатъчно подла да премълча, но сега най-сетне ще го кажа... Аз и бедният ми брат, който загина, сме незаконородени. Създадени сме от любовниците на нашата майка, докато Болсгар се е сражавал по бойните полета. Простете ми, Вулфгар. — Изпъшка, измъчвана от болка, и от устните ѝ потече струйка кръв. — За бога, простете ми, преди да съм си отишла...

От устните ѝ се изтръгна задавено хъркане и Гуинет предаде Богу дух.

Вулфгар коленичи и замислено се вгледа в ръцете на Айслин, които внимателно почистваха мъртвото лице от кръвта и калта. Сега, в смъртта, то му се стори много по-красиво и светло, отколкото когато и да било през живота си. Устните му задавено произнесоха:

— Надявам се най-после да намери покой. Прощавам ѝ. Виновна е майката, която отрови живота на всички ни с безмерната си омраза и отмъстителност.

— Аз ще ѝ простя едва когато намерим сина си — отговори горчиво Айслин. — Тя го остави в ръцете на една старица, която просеше в разрушено от норманите село.

Вулфгар тежко изпъшка и се зае да оседлава конете. Обаче се сети за лакомите чайки, които на разсъмване щяха да се нахвърлят върху тялото на сестра му, и отново се обърна към Айслин.

— Ще останем още малко тук.

Събра всички завивки и приготви постеля по-далеч от двамата мъртви. Притисна до себе си младата си жена и грижливо я зави, за да я защити от ледения вятър, който виеше над морето.

Най-последно Айслин можеше да облекне изтощеното си тяло на мощното му рамо и да заспи спокойно в обятията му.

Двамата спаха дълбоко и спокойно и скочиха още при първите лъчи на утринното слънце. Докато Айслин приготвяше оскъдната закуска, Вулфгар изкопа две плитки ями във влажния пясък. Погреба Рейнър с меч, щита и седлото му и скръсти ръцете на Гуинет на гърдите ѝ. Постави между пръстите ѝ малката кама и зари гробовете с пясък. Натрупа отгоре им едри камъни, за да не ги изровят вълци и лешояди, после се изправи и мълчаливо се вгледа в двете хълмчета.

Най-сетне се обърна и закрачи към огнището. След оскъдната закуска оседла конете, вдигна Айслин на седлото и внимателно поведе животните по тесния брод. Двамата мълчаливо изкачиха скалите и препуснаха по хълмистата местност. Мислите им бързаха напред, към малкия Брюс, който ги очакваше в разрушеното село.

Ала когато най-сетне спряха запотените коне на пустия площад, никой не излезе насреща им. Вулфгар огледа къщурката, в която имаше мизерен сламеник и отдавна изстинало огнище, но от старицата нямаше и следа. Нищо не подсказваше в каква посока се е запътила.

Мъжът се метна на коня и обиколи всички околни стопанства, над които се виеше дим. Някои познаваха старата жена, но никой не можа да каже какво е станало с нея.

Когато се смрачи, двамата се озоваха отново в разрушеното селище. Айслин не можа да издържи и с плач се отпусна на земята. Рицарят бързо се приведе и ѝ помогна да се изправи на крака. Обгърна я със силните си ръце, притисна главичката ѝ до мощните си гърди и нежно замилва косата ѝ.

Този път Айслин рухна под товара на нещастията си. Куражът я напусна и цялото ѝ тяло се разтърси от силни хълцания. Дълго лежа в ръцете му, неспособна да се овладее. Когато се поуспокои, Вулфгар я отнесе в една разрушена къща и нежно я положи край стената.

С големи усилия успя да запали огън, за да ги пази от студа на настъпващата нощ. Западният хоризонт се освети в яркочервено, после синкавите нощни сенки забулиха небесния свод, обсипан със студено блещукащи звезди.

Вулфгар често поглеждаше към Айслин, която се взираше с празни очи в пламъците. След малко коленичи пред нея и взе ръцете ѝ

в своите. Виолетовите очи потърсиха неговите. В тях беше изписана такава мъка, че закаленият в битките воин потрепери.

— Ах, Вулфгар — пошепна едва чуто тя, — как ще си върнем детенцето...

Крехката ѝ фигура отново се разтърси от плач. Вулфгар я вдигна на ръце и я настани в скута си.

— Никога не съм разбирал какво означава любовта — започна задавено той. — Затова пък отлично знам какво е болка. Така и не успях да изтръгна от студеното сърце на майка си поне малко нежност. Сърцето на баща ми внезапно се отвърна от мен и обичта му се превърна в омраза. Затова досега пестях любовта в сърцето си, както стар скъперник пести златото си. Днес обаче чувствам как сърцето ми прелива от любов, която изгаря вътрешностите ми...

Айслин внимателно се вслушваше в думите му. Сивите очи днес бяха кротки и невинни като на дете, което безгрижно и с радост се отваря към света.

Мъжът посегна и с нежност отмахна медночервената къдрица от лицето ѝ.

— Ти си първата ми любов, Айслин — прошепна дрезгаво той. — Нека те утеша, сърце мое. Вземи онова, което ти давам, и го пази завинаги. Твой съм с душа и тяло. Носи моята любов в себе си, както носеше детето ни. Когато трябва, ми я поднеси с весело сърце, за да ѝ се радваме и двамата. Предавам живота си в твои ръце, любима. Твоя е ръката ми, която стиска меча, твои са и очите, и сърцето ми.

Лицето на Айслин се озари от неземна усмивка.

— Ще имаме много синове и дъщери и никой няма да се съмнява кой е баща им...

Айслин обгърна с ръце врата му и през плач проговори:

— Обичам те, Вулфгар! Дръж ме в ръцете си — завинаги.

Сгуши се на гърдите му и нежно помилва коравите ръце.

— Нека продължим пътя си — помоли след малко тя. — Не мога да прекарам нощта тук. Да се върнем у дома. В Даркенвалд ще се почувствам по-добре.

— Разбира се — съгласи се мъжът и угаси огъня.

Когато се запътиха към вързаните наблизко коне, младата жена жално проговори:

— Не ми се вярва, че някога ще яздя с някогашното удоволствие.
— И с болезнена гримаса потърка изранената си задница.

Вулфгар замислено я изгледа.

— Когато отидох да пия вода на реката, открих нещо интересно. Сигурен съм, че ще се зарадваш. Ела с мен.

Взе ръката ѝ, а с другата поведе конете. Спря под върбите и раздели увисналите над водата клони. В реката се полюшваше грубо издялана рибарска лодка.

Мъжът се поклони като пред кралска особа.

— Заповядайте в лодката, милейди. — Забеляза смаяния ѝ поглед и усмихнато допълни: — Тази рекичка се влива в потока, който тече през блатото на Даркенвалд.

Айслин се усмихна с нежна благодарност и пое протегнатата ръка. Нямаше нищо по-хубаво от това да не се друса вече върху твърдото седло. Вулфгар свали сбруята и седлата на двата коня и постави едното в средата на лодката, за да служи като възглавница на Айслин. После я уви с дебелия си наметка и улови греблото. Скоро лодката се понесе по течението.

Времето сякаш замря. Айслин потъна в неспокоен сън. От време на време се стряскаше и скачаше с плах вик. Ала равномерното вдигане и отпускане на греблото и плясъкът на водата скоро я приспиваха и тя с доволна въздишка се отпускате отново на дъното на лодката.

Норманинът не преставаше да мисли за изчезналото дете. Тъкмо се беше научил да го обича, когато безмилостната съдба го изтръгна от ръцете му. Светлочервената косица беше непрекъснато пред очите му. Доволното бебешко гукане отекваше като стон в ушите му. Заби ожесточено греблото във водата, за да се избави от натрапчивите мисли.

На зазоряване забелязаха първия предвестник на родните места — стар дъб, който се издигаше на малък хълм, в подножието на който се намираще Даркенвалд. На съседния хълм скоро се провидяха стените и сградите на новопостроената крепост с почти завършената главна кула.

Най-последно килът заскърца в крайбрежния пясък и Вулфгар скочи в плитката вода, за да издърпа лодката на брега. Пренесе на сушата сънената Айслин и внимателно я сложи да стъпи на земята. После пое

по тясната пътека, без да изпуска ръката ѝ. Припомни си едно друго ноемврийско утро, когато препускаше по същата тази пътека на гърба на Хън. Внезапно между върбите и тръстиките пред погледа му изникна прекрасно момиче, къпещо се в студената вода на потока...

Айслин с въздишка вдигна глава към мрачния ден, толкова съзвучен на настроението ѝ. Всичко в нея беше сиво и празно. Не знаеше как ще понесе вида на празната детска люлка. Все пак, когато видя родния дом, неволно забърза напред. Вулфгар отвори тежката порта и я пропусна да влезе.

Двамата застанаха смаяни на прага. Въпреки ранния час залата беше пълна с хора, които очевидно ги очакваха. Болсгар и Суейн разговаряха на висок глас с Милбърн и Гоуейн. Керуик седеше на креслото пред огъня и Хайлан тъкмо му поднасяше топло мляко. Майда се беше свила в ъгъла с гръб към останалите и изглеждаше потънала в мислите си. Нищо не напомняше, че само преди няколко дни в залата е имало кръвопролитна битка и че господарите и малкият им син са изчезнали. Едва когато Айслин и Вулфгар пристъпиха към огъня, Болсгар ги забеляза и се надигна с радостен вик.

— Ето ви най-последно — засмя се широко той и разпери ръце. — Добре дошли! Добре дошли! Постът отдавна ни съобщи, че се приближавате. — Огледа внимателно Айслин и успокоено добави: — Радвам се, че онзи подъл негодник не е успял да ви причини зло, дъще. — Обърна се към Вулфгар и въпросително вдигна вежди. — Надявам се, че най-последно сте сложили край на жалкия му живот?

Вулфгар замислено заклати глава. Викингът сърдито скочи от стола си и гръмкият му глас изпълни залата:

— Какви са тия работи? Вие младите май не сте в състояние да свършите нищо сами. — Изсмя се и затупа Болсгар по рамото. — Пак ще се наложи двамата старци да възседнат старите кранти и да доведат нещата до добър край.

Вулфгар безпомощно местеше очи от единия към другия, без да може да ги прекъсне, за да изясни какво е станало. Болсгар отговори през смях:

— И аз така мисля, стари друже. Но все пак е по-добре да не разчитам много на вас, защото веднъж вече ми отказахте помощта си. Точно когато най-много се нуждаех от нея...

Суейн отметна глава назад и избухна в смях.

— Стар саксонски боен жребец — ето какво си ти, Болсгар! Не разбра ли, че си имах достатъчно работа с оня побеснял жребец, който непрекъснато се качваше по кобилите на Рейнър?

Най-последно дойде време за обяснения.

— На сутринта, след като се разделихме, още спях, когато ме събуди влажна конска муцуна — започна Суейн. — Отначало го възприех като целувка от нежна женска уста, ала скоро видях, че над главата ми се е надвесил огненият ви жребец. Метнах се на седлото и препуснах след конете, които Рейнър беше изоставил при бягството си. За съжаление бяха все кобили и вашият лудньо не можа да устои на изкушението. Едва не ме уби — завърши със смях той и посочи ухиления Болсгар. — А старият саксонец твърди, че не съм му помогнал.

— Извинението ви няма никаква тежест — изръмжа Болсгар. — Нали видяхте в какво положение бях изпаднал...

Вулфгар въпросително изгледа стария си баща.

— Какво се е случило, сър?

Старецът равнодушно вдигна рамене.

— Всъщност нищо особено. Някой беше забравил да си вземе едно нещо и...

Суейн гръмко се намеси и Вулфгар не можа да разбере нищо.

— Кажете най-последно какво стана с Рейнър! Сигурно е успял да избяга с Гуинет през северната граница.

— Не — проговори мрачно Вулфгар. — Двамата се избиха взаимно.

Болсгар тъжно поклати глава.

— Бедното ми момиче... Дано най-последно е намерила покой.

В залата се възцари потискаща тишина.

Айслин се облегна на рамото на Вулфгар и ръката му побърза да я подкрепи. Най-последно си беше у дома. Всичко тук ѝ беше познато още от детски години, ала днес залата беше пуста и студена. Очите ѝ търсеха само едно. Спряха за миг върху Керуик и Хайлан, които бяха преплели ръце, минаха покрай Мидред и Хлин, които приготвяха закуската, и най-последно спряха върху Майда, която продължаваше да клечи безучастно в тъмния ъгъл. Ала не намериха онова, което би ги изпълнило с живот...

Суейн се покашля и прекъсна мълчанието.

— Погребахме с почести стария Бюфон.

— Вярно е — засмя се Милбърн, — въпреки че тъгата на Суейн беше доста необичайна...

— Така е — потвърди Болсгар. — Запасите от вино и бира чувствително намаляха.

— Направил го е, за да почете паметта на дългогодишния си верен другар — промърмори Вулфгар в защита на приятеля си. После мрачно се обърна към него: — Починете си добре, защото утре рано тръгваме да търсим една саката старица.

— Какво ви интересува тази вещица? — изфуча сърдито Болсгар. — Ще измъкне и последния грош от кесията ви.

Вулфгар изненадано го изглежда.

— Нима я познавате? — попита с надежда той.

Айслин страхливо се вкопчи в ръката на стария рицар.

— Ами... Трябваше да изтъргуваме нещо — отговори уклончиво Болсгар. — Продаде ми един малък вързоп. Пазарихме се цял час и едва не я ударих. Най-последно й връчих пълна шепа сребърни монети и дискретно й показах острието на меча си.

— За какво говорите? — попита, все още не проумявайки, Вулфгар. — Какъв е този вързоп?

Болсгар не успя да се въздържа и избухна в смях. Обърна глава и извика:

— Майда!

Старата жена трепна и бавно обърна глава.

— Дайте тук вързопчето! Дайте ми внучето, чувате ли!

Айслин високо изпищя. Вулфгар продължаваше да се взира недоверчиво в баща си.

Майда се надигна и поднесе в ръцете на дъщеря си увитото в кожа дете. Златночервените косички стърчаха на всички страни, устенцата нежно бърбеха нещо на своя детски език. От очите на младата жена потекоха горещи сълзи. Сграбчи малкия си син и нежно го притисна до гърдите си. Зацелува като безумна лицето и ръчичките му, после се завъртя в кръг и го вдигна високо над главата си. Брюс недоволно захленчи.

— Недейте така, скъпа — намеси се усмихнато Вулфгар. — Ще го задушите от любов.

— О, Вулфгар! Вулфгар! — шепнеха щастливо устните й.

Мъжът се усмихна с преливащо от нежност сърце. Тежък товар падна от душата му. Посегна към детето и го вдигна високо над главата си. Този път Брюс избухна във весел смях. Майда сърдито изграчи от ъгъла си:

— Малкият не бива да проклина деня, в който сте го създали. Бъдете по-внимателен с внука ми!

Вулфгар я изгледа смаяно. Защо старицата се осмеляваше да му говори с такъв тон? И защо внезапно му заявяваше, че е баща на детето? Лудостта ли я беше обзела отново? Вгледа се внимателно в лицето ѝ и още по-смаян откри в него нова красота и решителност. Белезите от норманските юмруци бяха изчезнали, а погледът на сините очи беше свободен и естествен. Приликата с дъщеря ѝ се беше върнала и Вулфгар си каза, че тъща му е много красива жена.

— Защо твърдите, че съм баща на внука ви?

— Разбира се, че си му баща — намеси се весело Болсгар. — Както аз съм твой баща — завинаги!

Вулфгар напълно се обърка. Старият рицар издърпа пеленките на Брюс и разголи дупето му. От лявата си страна момченцето имаше голяма червеникава бенка.

— И аз имам същата — обясни гордо той. — Трябва да ми повярваш, защото нямам никакво намерение да си свалям панталоните пред теб. — Ухили се още по-широко и добави: — По пътя трябваше да сменя пеленките на Брюс и тогава открих доказателството. Ти си мой роден син, а той е твой...

Смущението на Вулфгар още повече нарасна.

— Но аз нямам такава бенка...

— И баща ми нямаше — отговори невъзмутимо Болсгар. — Затова пък дядо я имаше на същото място. Всеки, който я има, я предава на внука си.

— Преди смъртта си Гуинет призна, че съм ваш роден син — промърмори смутено Вулфгар. — Мама ѝ се е изповядала, преди да умре. Тя и Фолсуърт били деца на любовника ѝ.

— Може би не биваше толкова често да я оставям сама — въздъхна с тъга Болсгар. — Ала все ме теглеше към бойното поле. Само аз съм виновен за униженията, които търпяхте през всичките тези години.

Вулфгар сложи ръка на рамото му и най-сетне свободно се усмихна.

— Е, нищо чудно да изгубя благоволението на Вилхелм, но поне си върнах бащата.

Брюс любопитно се взираше в двамата мъже и жадно смучеше юмручето си. Майда пристъпи напред и нежно погали розовите му бузки.

— Никога не съм се съмнявала, че е ваш — промълви плахо тя и вдигна очи към зет си. — Как така не разбрахте, че дъщеря ми е девствена, след като преспяхте за първи път с нея?

— Какво говорите? — изуми се Вулфгар. — Нали Рейнър...

Майда весело се засмя.

— Онзи нещастник умееше да надига чашата, но не успя да направи нищо друго. Само дето се хвалеше с деянията си. Нали, дъще?

— Мамо! — изплака Айслин.

Майда измъкна от колана си торбичка и триумфално я размаха пред очите на дъщеря си.

— Какво е това?

Айслин внимателно огледа торбичката и лицето ѝ просия.

— О, мамо, как можяхте да направите това! — пошепна щастливо тя.

Вулфгар местеше смутен поглед от едната към другата.

— Какво е това, Айслин? — попита несмело той.

— Приспивателно, скъпи — отговори през смях тя.

— Точно така — обади се отново Майда. — В нощта, когато Рейнър я повлече към спалнята, сипах малко от билката във виното му. Исках да го изпие само той, но негодникът принуди Айслин да опита от виното. Бях се скрила в най-тъмния ъгъл на покоите си. Рейнър се опита да я насили. Разкъса дрехите ѝ, хвърли я на леглото и се просна отгоре ѝ... Ала преди да е направил каквото и да било, билката подейства и той заспа. С него заспа и момичето ми — в мръсните му ръце. Събудих я на разсъмване, за да избягаме. Много ми се искаше да го убия — добави равнодушно тя, — но хората му щяха да обвинят Айслин, а аз трябваше да ѝ спестя тежката участ.

Вулфгар все още не беше убеден.

— Ако тази невероятна история е вярна, трябва да има сигурно доказателство за девствеността ѝ...

— Веднага го скрих на сигурно място — засмя се Майда. — Ще ви покажа разкъсаната риза, която носеше дъщеря ми през онази любовна нощ. Следите от девствената кръв все още личат...

— Мамо! — изкрещя извън себе си Айслин. — Защо ме оставихте да се мъча толкова месеци?

Майда се обърна към дъщеря си и гордо вдигна глава.

— Защото той беше един от норманските нашественици, които разрушиха страната ни. Ти веднага щеше да му съобщиш новината, нали? Аз обаче исках неизвестността да го гризе. — Сви рамене и спокойно продължи: — Ето че нещата се промениха. Сега поне знаем, че е половин норманин и половин саксонец.

Най-сетне Вулфгар успя да се съвземе и съчувствено промърмори:

— Колко съжалявам, че бедният Рейнър никога няма да го узнае...

Предаде момченцето в ръцете на баба му — и заключи Айслин в обятията си.

През копринените коси, които се виеха около лицето му, очите му оглеждаха залата. Лицата на хората в нея бяха мили и усмихнати. Сред тях той и семейството му щяха винаги да се чувстват добре. Там беше Болсгар, най-послед възврътнатият баща; верният Суейн, който го беше научил на толкова много неща и беше пазил гърба му в безброй битки; Милбърн и Гоуейн, които му бяха верни и предани; после и новите приятели Майда и Мидред, Хлин, Хам и Санхърст. Накрая задържа погледа си върху Керуик и Хайлан и с усмивка заговори на усърдния си кастелан:

— Давам ви няколко дни почивка, Керуик. Но ми обещавайте, че ще ги използвате, за да се ожените за тази млада жена. Щом довършим замъка, ще отпразнуваме сватбата ви с голям пир. Времето е подходящо за такива неща.

Керуик смутено изгледа Хайлан.

— Нека бъде вашата воля, милорд. Дано само скоро се изправя на крака.

Хайлан весело се поклони пред Вулфгар.

— Разбира се, че ще се изправи. Аз лично ще се погрижа за това. Иначе главата му ще се украси с още по-голяма цицина!

Вулфгар се засмя и издърпа жена си навън в свежото утро. Айслин потръпна от студения повей на вятъра и той я притисна плътно до себе си. Нежно прегърнати, двамата прекосиха двора и се запътиха към новия замък. Вулфгар я придърпа под сянката на стария дъб, облегна се на стъблото и жадно зацелува лицето и шията ѝ.

— Никога не съм вярвал, че мога да обичам една жена с цялото си същество — призна щастливо той. — В крехката ви ръка е скрит целият ми свят.

Айслин се засмя и нежно потърка нослето си о вълнения жакет.

— Мина доста време, преди да го проумеете...

Обърна се в ръцете му и се загледа към издигащата се насреща им крепост.

— Тук синовете ни ще живеят в мир и благоденствие — прошепна в ухото ѝ Вулфгар.

— Да... И ще имаме много деца — отговори през смях тя. После смаяно посочи върха на високата кула: — Погледнете там!

Умелите ръце на Гевин бяха изковали огромен железен вълк, който се въртеше на всички страни от свежия утринен вятър, сякаш беше подушил плячка и не възнамеряваше да я изпусне. Вулфгар замислено проследи движенията му. След малко се покашля и заговори с твърд глас:

— Нека вълкът спокойно царува над новия ни дом. Той търси да улови ветровете на войната, но аз намерих при вас мир и удовлетворение. Вече никога няма да ви напусна, за да търся щастие по бойните полета. От днес нататък съм Вулфгар Даркенвалд, а вие сте моята лейди.

Обърна я отново към себе си и в светлината на новия ден двете фигури се сляха в една.

Така Даркенвалд стана дом за всички, които се обичаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.